

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

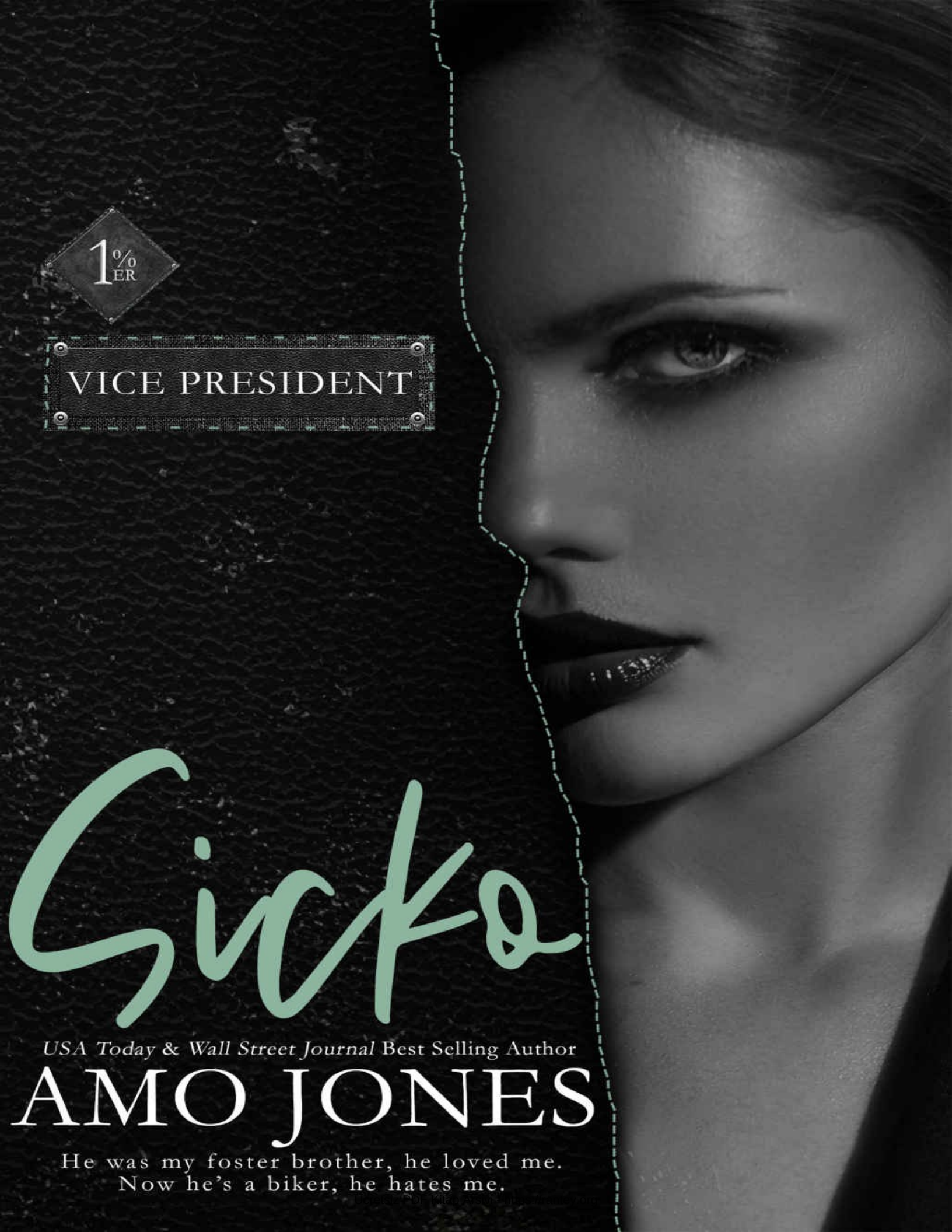
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1%
ER

VICE PRESIDENT

Sicko

USA Today & Wall Street Journal Best Selling Author

AMO JONES

He was my foster brother, he loved me.
Now he's a biker, he hates me.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sicko

AMO JONES

O benim üvey kardeşimdi.

Beni korumaya yemin
etmişti.

Başarısız oldu.

Hepsi başarısız oldu.

Ben gün ışığında çekilmiş ama sepya renginde filtrelenmiş
eski fotoğraflardan oluşan açık bir kutuyum. Ben onun
unutmaya çalıştığı geçmişim; o ise ihtiyacım olan gelecekti.

Dört yıl önce gittiğinde, her gece onun için çığlık attım.

Ama sonra her şey durdu. Çığlıklarım aniden zulümle
boğuldu ve acıyla daha da coştı.

Ama o geri döndü. O, kaçamak bir aşk yaşadığım sevimli
ağabey ya da sevmekten nefret ettiğim kötü çocuk, zengin
velet değil.

Wolf Pack MC'nin acımasız başkan yardımcısı ve artık Royce
Kane'e hesap vermiyor.

Sicko'ya cevap veriyor.

OceanofPDF.com

Sicko
Telif Hakkı © 2020 Amo Jones
tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Editör Kardeşlerim
Düzeltilme: Rosa Sharon
Betalar: Sarah Grim Sentz, Tijuana Turner.
Kitap Kapağı: Modern Belle'den Grafikler
Biçimlendirme: Champagne Kitap Tasarımı

OceanofPDF.com

Contents

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Yazar Notu
İthaf
Teşekkür Önsöz
Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm On
Altıncı Bölüm On Yedi
Bölüm On Sekizinci
Bölüm On Dokuzuncu
Bölüm Yirmi Birinci
Bölüm Yirmi İkinci
Bölüm Yirmi Üçüncü
Bölüm Yirmi Dördüncü
Bölüm Yirmi Beşinci
Bölüm Yirmi Altıncı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekizinci
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm Otuz
Beşinci Bölüm Otuz
Altıncı Bölüm Otuz
Yedi Bölüm Otuz
Sekizinci Bölüm
Sonsöz Diğer
Kitaplar

OceanofPDF.com

Author Note

Çoğunuzun bildiği gibi, kitaplarımda genellikle tetikleyici uyarılara yer vermiyorum. Ana türüm karanlık romantizm, bu yüzden okuyucularımın bir Amo Jones kitabının ilk sayfasını çevirdiklerinde karanlık ve çarpık bir şeyle karşılaşacaklarını bilmelerini bekler oldum.

Bu kitap farklı. Bu "benim seviyemdeki" karanlık romantizm. Karanlık. Bazı yerlerde sizi kıvrandıracak ama muhtemelen alışık olduğunuz ya da beklediğiniz şekilde değil.

Bu sayfalarda okurken rahatsız olacağınız sahneler var. Hiçbir şeyi sulandırmadım. Bu karakterleri olabildiğince gerçekçi yazdım, çünkü siz okuyucular bunu hak ediyorsunuz. Sindirimi kolaylaştırmak için bir şeyi şekerle kaplamadım, her sahneyi tekilaya boğdum ve tıpkı bir shot Patron gibi, etkilerini hissetmeden önce yutulması gerekiyor.

Lütfen bu uyarıyı hafife almayın. Bu karakterler daha önce yazdığım hiçbir şeye benzemiyor ve bu hikaye daha önce deneyimlediğim bir hikaye değil.

Bu kitap KARANLIK, ancak burada yer alan her bir kelime ve sahnenin bir nedeni var. Şok değeri için burada değilim. Bu sadece, sergilendiği sanatta anlatılması gereken bir hikaye.

Eğer hala buradaysanız, sanırım hala okumak istiyorsunuz... bu yüzden elbette...

OceanofPDF.com

Karanlığıma.

Çünkü kaltak bu sefer gerçekten oynamak için ortaya ıktı.

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Bu yüzden genelde bu bölümde ağırdan alırım. Gören de Oscar kazandım sanacak ama kızım, yorgunum.

Bu kitap ruhumu emdi.

Bu yüzden, sadece teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı okuyan sana. Benim dünyama bir şans verdiğiniz ve sekiz saat boyunca zihninizi kurcalamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Tanıştığımızda sana bir içki ısmarlayacağım.

-A

OceanofPDF.com

Royce

Bir kadın vardı.

Benim 1.80 boyumdan belki bir karış daha kısaydı. Beni neden bu kadar etkilediğini anlamak için onu yakından incelemek istedim ama ayaklarımın dibine düşen yaprakların hışırtısı soru sormayı unutturacak kadar dikkatimi dağıttı. Beni hayatımın bu noktasına getiren koşulları düşünmekle meşguldüm.

Yeniden inşa edilecek bir temeli olmayan dibe vurmuş bir kaya.

Gaz hortumunu sıktım. Kimdi bu lanet kadın? Büyük boy kapüşonu narin vücudundan dikkatsizce sarkıyor, uzun siyah saçları zevkli dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Yüzünü tam olarak göremiyordum. Belli ki saklamak için elinden geleni yapmıştı. Bir şey istediğini düşündüm çünkü baktığı yerden kıpırdamadı, vücudu hissedilir şekilde bana doğru döndü.

Aval aval bakmaktan vazgeçmeyeceğini anladığımda ona kibarca başımı salladım. Ben de paranoyak olmuştum. Az önce olanlardan ve yaşadıklarımızdan sonra buradan bir an önce siktir olup gitmem gerekiyordu.

Yüzünün kapüşonunun kenarından görünmesini ve iri yeşil gözlerinin bana dikilmesini izledim. Bana baktı.

bana dönmeden önce arabamın arkasına girdi. "Kaçıyor musun, yakışıklı?" Sesi boştu, sanki hayatı boyunca sigara içmiş gibiydi. Kapüşonu dışında hiçbir şüpheli yanı yoktu.

Kıkırdadım. "Onun gibi bir şey."

Bir anlığına, yani çok kısa bir anlığına, gözlerinin üzerinde bir karanlık belirdi. Neredeyse açık bir yaz gününde güneşi gölgeleyen bir bulut gibi. Ne kadar hızlı olduysa, o kadar çabuk kayboldu.

Ağzının kenarları gülümseyerek yukarı doğru kalktı. "Los Angeles şehir merkezinin dışında bir yer var. Barın adı Patches." Beni değerlendirdi. "Senin gibi güzel bir çocuğun kalmasına izin vereceklerine dair söz veremem ama her zaman deneyebilirsin."

Benzin pompası arka planda bip sesi çıkarırken ağzım bir karışık açık öylece durdum. Benzin paramı ödemek için dükkana girdim ve ona teşekkür edemedim çoktan gitmişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Jade

Keşke Kane ailesine kabul edildiğim günü hatırlayabilseydim, ama kafamda canlı görüntüler yaratacak kadar bile büyük değildim. San Francisco'nun köhne bir bölgesindeki yerel yetimhanenin kapısının önüne bırakılıp terk edildiğimde birkaç günlüktüm. Neler olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum, Kaneler bilmemi istemediği için değil, hiçbir zaman sormak istemediğim için. Ailem tarafından bebekken bir kenara atılmak bilmem gereken tek şey. Şanslıydım ki Bay ve Bayan Kane ertesi gün oradaydı, velet oğullarına oynayabileceği küçük bir kardeş bulmak istiyorlardı.

Onun yerine bir kız kardeşi var.

Eve geldiğimde Royce üç yaşındaydı ve erkek kardeş yerine bir kız kardeşe sahip olmaktan hiç etkilenmemişti.

Görünüşe göre benimle konuşması kırk beş dakika sürmüştü ama ondan sonra hiç durmadık. Şimdi on beş yaşındayım. Her şeyin değiştiğini söyleyebilirsin.

"Royce!" Arka bahçemizdeki basketbol sahasının etrafında dönerek telefonumu havaya kaldıran sinir bozucu kardeşime bağıriyorum. "Onu hemen bana geri ver!"

O kadar yüksek sesle gülüyor ki ayağımı ağzına sokmak istiyorum. Royce yıllar geçtikçe daha da sinir bozucu olmaya başladı,

Ama bir şeye ihtiyacım olduğunda ilk soracağım kişinin ağabeyim olacağından hiç şüphem yok.

Koşunun ortasında durmuş olmalı çünkü ona çarpıyorum, yere düşmeden önce yüzüm sırtına çarpıyor. Mavi gökyüzü, güneşin sarı coşkusunun ortasında üzerimde yüzüyor.

Bir kol sırtıma dolanarak beni güvenli bir şekilde ayağa kaldırdı. "Hayır, henüz benim üzerimde ölemezsin Düşes. Bana hâlâ yirmi dolar borçlusun."

Gömleğinin altındaki kaslarının ne kadar sert olduğunu görmezden gelerek göğsünü itiyorum.

"Telefonumu ver!" Elimi ona uzatırken diğer elimi kalçama koyuyorum.

"Okuldaki küçük birinci sınıflardan birinin kız kardeşimle çıkmak istediğini duydum..." diye dalga geçiyor ve o sırada arkamda başka bir ses duyuyorum.

Orson'ın ıslığı kulak zarımı delip geçiyor. "Kahretsin, kuralları yeni öğrenen biri mi var? Küçük Bayan Jade Kane'i ağabeylerinden izin almadan dışarı çıkaramayacağını bilmiyor muydun?" Doğal olarak, sinir bozucu ağabeyimin de sinir bozucu arkadaşları var ve onlar da sinir bozucu bir şekilde benim sözde sinir bozucu kışımı sahiplendiler. Okulda dokunulmazım. Size dokunulmasını istemediğinizde bu pek yardımcı olmuyor.

"O daha yeni. Onu kibarca bırakacağım," diye yalvarıyorum Royce'a. Başparmağı telefonumun üzerinde gezinirken onu izliyorum. Aslında telefonuma bakmazdı, ama elinde tutarken bir mesaj gelirse, o zaman bakacağından neredeyse eminim-Ding.

Sikeyim.

Başını eğiyor. Dehşet içinde izliyorum, gözleri her ne kelime ortaya çıktıysa onun üzerinde uçuşuyor.

Bana ters ters bakıyor. "Kim bu küçük pislik?"

"Ne dedi?" Orson parmaklarını koyu kıvrıkcık saçlarında gezdirerek soruyor. Orson bir seksen altı boyunda, yarı Akdenizli Fransız, yarı Amerikalı bir basketbol tanrısı ve Royce'un en iyi arkadaşlarından biri. Aslında nasıl bu kadar yakın olduklarından emin değilim.

Orson yetenekli olduğu ve liseden sınıf birincisi olarak mezun olmayı başardığı için yakın. Royce aptal değil, ama salak olabilir. Evet, arada fark var. Orson ayrıca daha yeni NBA'e seğıildi, bu da onu neden bu kadar çok kızın istediğine dair sürekli büyüyen listesine ekleniyor. Hayatımın büyük bir bölümünde ona aşıktım, ta ki peşinden koştuğu kızları görene kadar. Hepsi çok güzeldi. Benim ligimin çok üstünde. Pürüzsüz kahverengi teni ve koyu yeşil gözleri ldrcyd, ama o güzel gülümsemesini gösterdiğinde, tüm kızlar düşüp ölüyordu. Royce'la ortak yönleri olduğu kesindi ama benzerlikler bu kadarla sınırlı.

Royce parmakları klavyemin üzerinde gezinirken, "Onun gizlice kaçmasını istediğini söyledi," diye tersliyor.

"Royce." Onu azarlayarak başımı sallıyorum. "Daha on beş yaşındayım. Benim yaşımdayken yaptıklarından çok daha azını yapıyorsun ve bunu çok iyi biliyorsun."

"Konunun dışında." Başparmağı gnder düğmesinin üzerinde gezinirken bana ters ters bakıyor. "Sen yaşamak zorunda kalmayasın diye ben her şeyimi yaşadım." Bana göz kırıyor. "Ben böyle iyi bir ağabeyim."

"Royce," diye mızızlanıyorum, minibsmn tabanını betona vurarak.

Orson basketbol topunu bacaklarının arasında sektirir ve çembere nişan alarak üç sayı çizgisinden atış yapar.

"Onunla uğraşmaktan asla vazgemeyeceksiniz." Arkamdan yine tanıdık bir ses geliyor ve üçlü tehdidi oluşturan üçüncü çocukla yüzleşmek için dönüyorum - Storm Mitchell. Royce, Orson ve Storm ilkokuldan beri en iyi arkadaşlardı - bu da evet, onları neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım anlamına geliyor. Storm Mitchell, Orson ya da Royce gibi değildi. Storm okulumuzdaki en zeki çocuktı ve bunu destekleyecek bir IQ'ya sahipti. Hiçbir zaman bir kız arkadaşı olmadı -pek çok kişi onu istemesine rağmen- ve her zaman, her zaman dizüstü bilgisayar yanındaydı. Stormy bir gün dünyanın tüm sorunlarına are bulacaktı, bunun için doğru uygulamayı yaratması gerekiyordu. Storm'un sarı saçları, gri gözleri vardı.

kızgın gökyüzüyle eşleşir ve teni kar gibi beyazdır. Kirpikleri kalın, dişleri düz. Garip bir paketin içindeki mükemmellik. Hiç gülümsemese bile Stormy'yi severdim. Bir süre sonra alışıyorsun.

"Evet," diyorum Storm'a gömleğinin kollarını sıvarken. "Royce zaten reddedeceğimi söylediğim bir çocuğu korkutmaya çalışıyor."

"Çünkü söz konusu çocuk seni hava karardıktan sonra gizlice dışarı çıkarmaya çalışıyor," diye alay ediyor Royce. Ağzının kıvrılma şekli aklıma onun suratına nasıl bir yumruk atmak istediğimi getiriyor. "Telefonunu sonra geri veririm."

Benden uzaklaşmak için dönüyor.

"Royce!" Ben bağıríyorum ama o durmuyor. "Ciddiyim! Bana lanet telefonumu verene kadar bugün seni her yerde takip edeceğim!"

Royce etrafında döner ve dudaklarını yalar. Dudakları her zaman dikkat dağıtıcı olmuştur. Eminim çok yumuşaktırlar. Geçen yıl Jessica Rueben'in Royce'la yattığını hatırlıyorum, sonra da bütün okulu dolaşıp onun yeteneklerinden bahsetmişti. Bir geceden sonra onu geri aramadığında aylarca ağlamıştı.

"Öyle mi?" Ağzında sinir bozucu bir sırıtışla geriye doğru yürüyor. Kardeşimin acı verici derecede çekici olduğu gerçeğı konunun dışında ve onunla kavga etmemiz söz konusu olduğunda hiç de yardımcı olmuyor. "O zaman sanırım tekneyle geliyorsun."

"Siktir."

O evin içinde kayboluyor ve ben Orson'ın bir üçlük daha atmasını izlemek için dönüyorum. Bugün onlarla tekneye çıkmak istemedim çünkü aslında bu gece gizlice dışarı çıkıp Colson'la buluşmak istiyordum.

"Biliyorsun, çocukla oynamayı bırakmalısın..." Orson topu bacaklarının arasında ustalıkla sektirerek alay ediyor. Bileğini oynatırken kolları yukarı kalkıyor ve topu zincirli sepete doğru fırlatıyor. "Şeytanla dans ediyorsun."

"Şeytan dans etmez." Eve doğru hışımla geri dönmeden önce ona dilimi çıkarıyorum. Tekne partileri tüm zengin çocukların düzenlediği bir şeydir ve her zaman bir felaketle sonuçlanır. Onlara gitmekten nefret ediyorum. Ben içki içmem. Erkeklerle yatıp kalkmıyorum - bunun için Royce'u suçlayacağım - ve çoğunlukla kendimi oldukça iyi bir çocuk olarak görüyorum.

Özellikle de beni en iyi arkadaşım Sloane ile kıyasladığında.

Mermer merdivenlerden koşarak ikinci kata çıkarken, yatak odamın kapısının önünde duraklıyorum. Benim odam ve hemen yanında Royce'un odası var. İki zıt kutup ama ikisi de diğeri olmadan yaşayamaz. Kapısı hafif aralık ve öfkem biraz sönmüş durumda. Royce'la kavga etmek bana bunu yapıyor, hem de çok.

Kolu sıkarak, açılana kadar hafifçe itiyorum. Royce'un odası karanlık, karamsar ve değersiz. Duvarlar yeni dökülmüş kan rengine ve ipek beyaz süslemeli, mobilyaları ise kararmış, eskimiş ahşap. Yatağı eski bir Viktorya dönemi pornosundan fırlamış gibi görünüyor ve porno demişken, duvarlarında epeyce porno var.

Avuçlarım kaşınırken yanaklarım ısınıyor. "Lütfen telefonumu geri alabilir miyim?"

Yatağının başucuna yaslanmış, gömleksiz, bir ayağını yatağın üzerinden sarkıtmış, diğerini göğsüne doğru çekmiş, dirseğini yatağa dayamış. Gözleri benimkilere dikilmiş, kapüşonlu ve sırlı. İşte Royce böyle biri. Kendini beğenmiş, küstah ve masaya getirdiği her şeyin farkında, hepsi de seni yemek için. Karşı cinse ne yaptığını tam olarak biliyordu, tam da bu yüzden yaptı. Bunu benimle denerken kimi düşündüğünü bilmiyorum.

"Roy?" Dikkatimin onun göğsüne kaymaması için kendime yalvararak mırıldanıyorum. Önemli bir şey değil, onu birkaç kez çıplak görmüştüm, bunun birkaç nedeni vardı. Birincisi, neredeyse hiç kıyafet giymiyor ve ikincisi, aynı banyoyu paylaşıyoruz. "Blueberry Yum Yum" arka planda kısık sesle çalıyor.

odasının köşesinde bir müzik kutusu var, ki bu tipik bir şey. Luda'nın eski müziklerine karşı derin bir sevgisi var.

Başını öne eğiyor. "Onunla gizlice çıkmak ister misin?" Sesi tehditkâr ama hayranlık dolu. Elini sert kaslarının üzerinde, kot pantolonunun düğmesine kadar gezdiriyor. Ayağa kalkmadan önce düğmeyi açıyor ve telefonumu yatağının üzerine fırlatıyor.

Kapının pervazını bir santim itiyorum, saldırmaya hazırım.

"Devam edin o zaman Düşes." Gözleri benimkilere geliyor, dudaklarının yumuşak kabarıklığı acayip düz dişlerinin üzerinde kıvrılıyor. Bir eli gizlice pantolonunun içine girerek başını itiyor. "Gel de al."

Beynim kısa devre yapıyor. Bunun kulağa neden bu kadar kötü gelmemesi gerektiğini kendime anlatmaya çalışıyorum. Kardeşim.

İki adım atarak yatağına dalıp karnımın üzerine düşüyorum, telefon elimde ve ağzımda zafer kazanmış bir gülümseme. Bu gülümseme, aniden yumruğunu saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çektiğinde sekteye uğruyor. Yutkunuyorum, boğazımdaki ani sıkışma hissini bastırıyorum. Saçlarımdan tutarak başımı geriye doğru çekiyor ve umarım şu anda kimse içeri girmez, çünkü ensestin elli tonu gibi görünür.

Royce arkamdan bana bakarken ben de ona bakıyorum, kafası hâlâ eğik. "Hmmm, Ğimdi, bak, küçük bir piçin tam da burayı gördüğünü düğünmek istemiyorum." Gözleri sırtımda geziniyor ve kıcıma iniyor. Durdu. "Bu beni çok kızdırır." Yüzüme geri dönüyor, dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı kayıyor. "Ve sinirlendiğimde nasıl olduğumu bilirsiniz Düşes." Kaşları kıpırdıyor.

Koluna bir tokat atıyorum ve başı geriye düşüyor, yüksek sesli bir kahkaha odaya yayılıyor. Karnını tutuyor. "Üzgünüm Dutch. Bunu bir daha yapmayacağım."

Yatağından yuvarlandım. "Sen bir pisliksin ve soruna cevap vereyim." Güvenli bölgeye, yani kapının yanına döndüğümde ona ters ters bakıyorum. "Bana öyle bakması umurumda olmazdı."

Kahkahası kesilir ve odadaki sıcaklık bir iglo ile eşleşebilecek seviyelere düşer.

Bir adım atıyor. "Onu geri al."

Şimdi kaşlarımı oynatma sırası bende. "Asla!"

Bana saldırıyor ama ben çok hızlıyım, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yatak odamın kapısına doğru iki adım atarken çığlık atıyorum. Odama giriyorum, ama kapıyı çarparak kapatmaya çalıştığımda, kolu yılan gibi içeri giriyor ve kapıyı durduruyor.

Tekrar bağıyorum. "Royce!" Kalbim göğsümde zıplıyor, vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. "Özür dilerim!"

İleri doğru uçuyor, kolu sırtıma dolanıyor ve ağır bedeni benimkinin üzerine düşüyor. Bir gümbürtüyle yatağıma iniyorum, kabarık sarı yorgan bir iniş alanı görevi görüyor.

"Royce!" Göğsünü itiyorum, içimde bir kahkaha titreşiyor.

Ellerini bileklerime götürüyor ve kollarımı başımın üzerinde sabitliyor. "Bana onunla yatmayacağını söyle."

Sonunda kahkahalarım azalıyor ve gözlerim onunkilerle çarpışıyor. O kadar yakın ki burnunun ucundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Ne?" Gözlerine bakarak soruyorum. "Bunu neden söyledin ki?"

Çenesindeki kaslar gerilir. "Bana söz verin Düşes." Tonu yumuşak ama sesi acıyla örtülü. Bu onun için neden bu kadar önemli?

"Royce," diye homurdanarak yüzüne bakıyorum. Yumuşak bronz teninden keskin kenarlı çene çizgisine kadar. Teninde dövme yok ama o hep dövme yaptırmaktan bahsediyor. Gülümsemediğinde, sırıtmadığında ya da gözlerini benden kaçırmadığında başımı sallıyorum. "Söz veriyorum ama Roy, bu konuda endişelenmene gerek yok." Gözlerimi istilacı kardeşime dikiyorum.

"Gerçekten mi?" Mavi gözleri boynumdan göğüslerime doğru iniyor. Benimkilerle buluşmak için geri geliyor. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Royce..." Uyarıyorum.

"Jade," diye fısıldıyor, ses tonumu taklit ederek.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Hem de hiç." Ne demek istediğimi anlayacağını umarak gözlerimi tekrar açtım.

"Ne yani, bakire olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sonunda endişe çizgileri kayboluyor ve ağzına bir sırıtma yerleşiyor. "Bebeğim, onları kim korkutuyor sanıyorsun?" Gülümsemem azalıyor ama ben daha cevap veremeden üzerimden kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "İki saat içinde hazır ol ve Sloane'u geride bırak." Evet, Sloane'u arkamda bırakmayacağımdan emin.

Kapımı arkasından çarpıyor ve telefonumdaki kişiler listesinde gezinirken onu tersliyorum. Sloane'a bir mesaj açıyorum ama daha kelimeleri yazamadan bir mesaj beliriyor.

Ciddiyim. Onu davet etme. Onu tekneden atarım.

Başımı sallıyorum, müzik listemde gezinirken karnımın üzerine yuvarlanıyorum. Bluetooth aracılığıyla ses yuvama bağlanıyorum ve Jessie Reyez'in "Sacrifice" şarkısını çalmaya başlıyorum.

Ben: Yanımda bir arkadaş'a ihtiyacım var.

Royce: Ne zamandan beri bir arkadaş'a ihtiyacın var, ayrıca ağabeylerin varken arkadaş'a ihtiyacın yok. Bir saat on beş dakika.

Telefonumu yatağımın üzerine fırlatıyorum ve nefesimin altında küfrediyorum. Haklı ama kızları da anlamıyor. Özellikle de Sloane gibi kendini kaybedecek ve bunu güven faktörüne tam bir ihanet olarak görecektir kızları.

Odanın diğer ucuna geçerek ihtiyacım olan her şeyi toplamaya başladım. Kısacası, aslında tekneyle dışarı çıkmayı seviyorum, sadece tek amacım aptallarla zil zurna sarhoş olmak olmadığında dışarı çıkmayı tercih ederim. Yine de telefonumu geri almayı başardım. Tekne gezisini atlayıp şimdi dışarı çıkabilirim...

Kapım sallanarak açılıyor ve odamdaki duvarın arkasına çarpıyor. Royce eşikte duruyor, sırıtıyor. "Aklından bile geçirme."

İç çekerek bikiniyi yukarı kaldırdım. "Bana birkaç dakika ver." Banyonun kapısını **a r k a m d a n** kapattıktan sonra

pastel pembe iki parça ve ort. Gslerim tam olarak ortaya çıkmadığı için gömlek giyme zahmetine girmiyorum. Tezgâhın altındaki son çekmeceyi açarak kk beyaz earbımı çıkarıp baımın arkasına sarıyorum ve uzun kahverengi saçlarımın geri kalanını baımın tepesine bağlıyorum.

"Acele et!" Royce kapıma vuruyor ve ben de zıplayarak onu tersliyorum.

"Geliyorum!" Hızla bir havlu kapıp banyo kapısını açarak odama giriyorum. "Kimin teknesine biniyoruz?"

Royce'un gözleri vücudumda geziniyor. Diğer kızlar Royce Kane'in ilgisinden dolayı kızarırdı, ben bunu istemiyorum. Neden? Çünkü o sadece holanmadığı şeyleri özetliyor. Eminim uval giymem gerektiğine çoktan karar vermiştir. Kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanırken gözleri ayaklarıma çarpıyor, sonra tekrar benimkilere yöneliyor. "Suyun st soğuk olur, bunu biliyorsun."

Kapşonlumu kaptığım gibi yanından geçip gidiyorum. "Tamam."

Royce sonunda arkamdan geliyor ve aşağıya, n kapıya doğru ilerliyoruz. Tam çıkıyorduk ki Bay Kane mutfaktan ıktı.

"Siz ocuklar Yeşil Taş'ı mı çıkarıyorsunuz?" Bay Kane ikimize de soruyor ama gözleri Royce'un üzerinde kalıyor. Green Stone, Royce'un parlak siyah ve yeşim yeşili Nautique G25'inin, yani bebeğinin adı.

Bay Kane'in gözleri benimkilerle buluşuyor, beni btnyle yutabilecek kadar derin mavi okyanus benekleri. Çoğunlukla, Bay Kane ile pek bir ilişkim yok ve sadece o ve ben olduğumuzda, atmosfer biraz gergin. Ya beni evlat edinmek istemiyordu ya da belki de ben onun istediği şey değildim.

"Evet, bir dakika oldu." Royce diğer omzuyla babamı dürtüyor. "Gelmek ister misin? Yoksa tahta için çok mu yaşlandın?"

Babam onu geri itiyor, şişkin kol kaslarını gererken kıkırdıyor. "Sana bench press yapabilirim, Orson, ve o kk

"Kahretsin Storm." Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Jade'i de oraya at."

Royce kıkırdıyor, eli benimkini tutuyor. Beni arkasına kaydırıldı. "Hayır, Jade düşüp bu güzel küçük kafayı incitebilir."

Babam gülüyor ve biz on arabalık garaja giderken mutfağa geri dönüyor. Royce garaj kapısını açmak için güç kutusunu açarken güneş tenime vuruyor, gökyüzünde onu kesecek tek bir bulut bile yok. Bana söylendiğine göre bu ev birkaç nesildir Kane ailesine aitmiş ve yıllar boyunca sadece eklemeler ve değişiklikler yapılmış. Garaj anne ve babamın eklentisiymiş. Royce arabalar ve tekneler de dahil olmak üzere hızlı olan her şeyi sevdiğini keşfettiğinde buna ihtiyaç duydular ve Royce ne isterse, Royce onu alırdı. Tabii ki buna ben de dahilim. Hazır olduğumda, istediğim arabayı seçebilirdim, ancak hiçbir zaman doğru gelmedi, bu yüzden ayaklarımı sürüyordum. Annem istesem de istemesem de BMW'yi alacağımı söyledi.

Royce anahtarlarını Ford Raptor'a atıyor ve ben de yolcu tarafına atlayıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Cep telefonumu çıkarıp Sloane'a bir mesaj attım, muhtemelen onu yanımda getirmediğim için bana çok kızacaktı ama Sloane herkesle arkadaşır. Bu gece başka bir şeyle meşgul olacaktır.

Tekneye çıkmaya zorlandım. Kusura bakma! Sonra görüşür müyüz?

Kontak anahtarını çevirmek için eğildiğimde, Royce tekneyi kaldırırken ben de çalma listemde geziniyorum. On beş dakika sonra Orson ve Storm arkaya geçiyorlar ve biz de yola koyuluyoruz. Tech N9ne'ı açıyorum, düşüncelerimi yumuşatmak için onun agresif tonuna ihtiyacım var. Camı açıp ayaklarımı ön konsola uzatıyorum, Orson arkadan bana bir şarap soğutucusu uzatıyor.

Başımı salladım. "O da ne? Mor Jack Daniels mı?"

Orson kapağı açar ve bir yudum alır. "Evet, hoşuna gideceğine eminim."

Royce sürücü koltuğundan bacağımı sıkıyor ve güneşin başının arkasına vuruşunu izliyorum. Kasketini arkaya doğru çevirmiş, birkaç dakika önce dilini tepesine bastırıldığı için dudakları parlıyor. Okuldan birkaç kişinin toplandığı limana yanaştığımızda iki gamzesi bir anlığına dikkatimi dağıtıyor. Royce, Orson ve Storm okulu tanrılar gibi yönetiyor ama onlar farklı. Pislik ya da kendini beğenmiş değiller, hatta biraz züppe bile değiller. Öyle olmalarını beklersiniz. Orson, Forbes Milyarderler listesinde dört numarada yer alan Larken'in oğlu ve hemen ardından on numarada yer alan Storm'un annesi Bessen ve ardından Royce, ya da Royce ve ben demeliyim, babaları iki numara. Bu şekilde olmalarını beklersiniz. Herkese umursamazca bok gibi davranan pislikler, ama öyle değiller. Stone View Lisesi'ne kendi evleri gibi bakıyorlar. Hepsi iyi insanlar.

Hepsini.

Orson'ın beni bir omzunun üzerinden atıp kapıyı arkamızdan çarparak kapatması için tam zamanında kamyonetten çıkıyorum.

"İndir beni!" Kaslı sırtına vuruyorum ama faydası yok. Herkes beni üç erkek kardeşim tarafından tartaklanırken görmeye o kadar alışmış ki kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Fark eden kızlar ise kıskançlıkla etrafta dolananlar. Her kız bu çocukları isterdi ve bazen şansları yaver giderdi. Özellikle Royce ve serseri aletiyle, ama asla kalıcı olmadılar. Asla kalmadılar ve asla ikinci bir yolculuk yapmadılar.

"Sin, beni yere indir, lütfen! Royce'un istediğini yaptım! Boşaldım!"

Orson'ın omuzlarının benim ağırlığım altında titrediğini hissedebiliyorum. "Biliyorum, ama görüyorsun, küçük bir sorunumuz var..."

"Peki bu ne?" Gözlerim burada kimlerin olduğunu anlamak için dört bir yana dönüyor olsa da soruyorum. Pek çok insanın ekiplerine bağlı olduğunu, neredeyse herkesin çoktan suya park ettiğini görebiliyorum. Koyda salları boyu boyunca uzanıyor, her noktada tekne üzerine tekne park ediyordu. Müzik

cam şişe sesleri ve kahkahalar eşliğinde dökölüyordu. Sahil güvenlik hepimizden nefret ederdi ve kimin görevde olduğuna bağlı olarak genellikle bizi yalnız bırakırlardı.

"Buradaki herkesin sizin için konuşulduğunu bildiğinden emin olmalıyız."

Gözlerimi deviriyorum. Dışarı çıkarken hep sıkıştırdım. Henüz tekne ehliyeti alacak yaşta olmasam da nasıl kullanılacağını biliyorum ve hiç içki içmiyorum, bu yüzden üçünün de beni burada tutması işlerine geliyor. Genellikle Sloane da bundan para kazanırdı.

"Düşes!" Royce ıslık çalarak seslenir.

Orson'ın sırtına tekrar vurduğum ve o da sonunda -Ayaklarımı tekrar yere sağlam basıyorum. "Ne?"

Royce tekneyi rampadan suya doğru ters çevirmeye devam ederken kolunun üzerinden bana sırtlıyor. "Üzerine atlayıp birkaç emir vermen gerekebilir." Royce'un şakaları karşısında insanlar nefes bile almıyor ama ben gözlerimi deviriyorum ve terliklerimi çıkarıp tüm eşyalarımı teknenin arkasına atıyorum. Suyun içinde ilerliyorum ve sondaki küçük merdivenden kendimi içeri atıyorum. Royce ben onu durdurana kadar suya doğru geri geri gitmeye devam ediyor. Orson, Storm ve birkaç kız daha tekneye tırmanırken o tekneyi aracından ayırmakla meşgul.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, çantamı bir yatak, küçük bir mutfak ve bir banyonun bulunduğu teknenin kaputunun altına sallıyorum. Royce en son atlıyor ve gömleğini yüzüme fırlatıyor.

"Gülümse, Dutch." Öne doğru eğilip başparmağının yastığını alt dudağıma bastırıyor. "Bu küçük güzel yüzün böyle kalmasını istemezdim."

"Royce!" Annette Bird, nam-ı diğer Royce'un şu anki oyuncağı, onu kendisinin, Bianca'nın ve Natasha Daniels'in tünediği, bikinilerinin bağlı ve vücutlarının yağlanmış olduğu ön koltuğa doğru sallıyor.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Biliyor musun, keşke evde kalsaydım." Ve belki de Robbie ile oynardım. I

burada oturup bu üç çocuğun en son Barbie bebekleriyle oynamalarını izlemektense bunu tercih ederdim.

"Aww." Royce saçımı karıştırdı. "Tahtaya çıkmak istemiyormuş gibi mi davranacaksın?" Gülümsememe bile engel olamadım. Neon yeşili wakeboard'u işaret etti. "Eyerleyin."

Dans ederek teknenin arkasına geçtim ve kendimi ona bağladım. Bağlandım, Royce'un hoparlörlerinden Cypress Hill "Rockstar" çalıyor ve neredeyse en sevdiğimiz noktaya geldik (Ocean Tavern'in tam ortasında), gevşek dur işaretini kaldırıp kendimi geriye doğru fırlatıyorum. Su ağırlığının altında çatırdıyor ve doğanın parmak uçlarımdan damarlarıma pompalanışını hissediyorum. Ben her zaman açık hava kızı oldum. Asla kız gibi bir kız olmadım, bu yüzden sanırım Royce bir anlamda bende istediği kardeşi buldu. En azından şimdilik. Yaşlandıkça yıpranıyor. Hala pembeyi sevmiyorum.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle tepeye çıkıyorum, uzun kahverengi saçlarımı yüzümden çekiyorum.

"Seni küçük pislik!" Royce bağırıyor, beni tekneden aşağı atıyor.

"Ne yaptım ben? Ben hep böyle giderim!"

Ağzı düz bir çizgide, el sallayarak beni gönderiyor. Gergin piç. Parçalamak üzereyken huysuzlaşıyor, özellikle de ben parçalamak üzereyken. Etrafımıza baktığımda dört ya da beş teknenin daha park ettiğini, diğerlerinin de teknelerden indiğini, yüzdüğünü, içtiğini ve rahatladığını görüyorum. Bu bizim her zamanki aktarımımız. Arabalar yerine hepimiz teknelere biniyoruz. Zenginler ve sıkılanlar için ders dışı bir aktivite gibi.

"Düşes." Orson sapı suya atarken bana bir öpücük gönderiyor. "Bu sefer bir kemiğini kırmamaya çalış?"

"Ona uğursuzluk getirmeyi kes!" Storm, Orson'ı iterek gömleğinin düğmelerini açık bırakır ama sabit tutar. Storm asla gömleksiz gezmez. Bu konuda konuşmaz ve Royce asla sormamamı söyledi ama her zaman gömlek giyer. Suda bile. Parçalarken bile.

Kolu tutuyorum ve dilimi Royce'a doğru uzatarak tekrar sarkıyorum.

"Bugün daha yaramaz görüldüğün için yavaş gideceğim!" diye bağıyor, tekne yavaşça benden uzaklaşıyor. Halattaki çekişi hissediyorum ve kıkırdıyorum.

"Öyle mi? Sıra sana geldiğinde bunu hatırlayacağım!"

"Neden diğer kızlar gibi olamıyorsun ve benim bokumun üzerine oturup güzel görünmüyorsun, ha?" Royce bana bir sırtıma fırlatıyor. Şimdi ona cevap veremiyorum çünkü çok uzakta. O haklı. Erkeklerle takılan tek kız benim ama bu onların suçu. Canavarı yarattılar ve sonra neden ısırığımı sordular. Tekne hızlanıyor ve ben kalkıyorum, tahta suyun üzerinde tereyağı gibi kayıyor. Biraz daha hızlandığında, yüzümde rahat bir gülümsemeyle birkaç yüzey numarası yapmak için dönüyorum. Suda olmayı seviyorum. Bugün gelmek istemememin nedeni sörf tahtasına çıkmak istememem değil, daha sonra Orson'un mağarasında gerçekleşen partiyle uğraşmak istemememdi.

Evet, gerçek mağarası.

Royce tekneyi hızla döndürüyor ve ben de bir Büyük Solucan yakalıyorum. Tüm numaralarımı yaparken ve enerjimi yayarken yirmi dakika kadar daha geçiriyoruz, sonra yüzümde bir çatık kaşla tekneye geri çekiliyorum.

Orson beni kollarımın altından kaldırdı. "Üzölmeyi bırak kızım. Hepimizden daha fazla zamanın olduğunu çok iyi biliyorsun." "Bu doğru." Kıkırdıyorum, can yeleğimin

fermuarını açıyorum ve

beni iki parçalı kıyafetimle bıraktı. Royce bana bir şişe su uzatırken saçlarımı havluyla kuruluyorum.

"İyi misin?"

Annette arkasından yaklaşıp sıksa kollarını onun karnına doluyor.

"Evet." Başımı sallıyorum ve kaputun üzerinde güneşlenmek için ön tarafa doğru ilerliyorum. Storm oltasını atarken, herkes sırayla tahtanın üzerine çıkıp günün geri kalanını geçiriyor. Royce nihayet ilk içkisini açtığında güneş gökyüzündeki bulutların ardında batıyor.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kıskandım. Bu seferlik. Elbette, daha önce hiç sarhoş olmadım ve elbette, Royce çok fazla alkol almama asla izin vermez, ama bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Teknenin ön tarafına geçiyorum ve konvoyu Aetos Dağı'na doğru götürüyoruz. Orson'ın soyadı Aetos, yani evet, Orson'ın dağı. Okyanusun ortasında, ailesinin kayaların üzerine inşa edilmiş milyar dolarlık bir malikaneye sahip olduğu sıradan bir ada. Orson'ın evine tekneyle gitmek zorunda olduğunuz için, genellikle Royce'un evinde kalıyor - dolayısıyla basketbol sahasında. Mağara, beyaz kumlu plaja varmadan önce bir kemer şeklinde adanın dışına doğru kıvrılıyor. Su durgun ve hareketsiz, kum ise ayak parmaklarınızın arasına batacak kadar küçük.

Tam güneş gökyüzünde batarken demir atıyoruz. Storm okçuluk takımını çıkarıyor, sopanın ucunu yakıyor ve kıyıdaki çalı odun yığınınına nişan alıyor. Parmağını serbest bırakıyor ve şenlik ateşi bir alev dalgasıyla patlıyor.

Okuldaki herkes hafta sonu takılma yerini ve kimlerin katıldığını bilir. Özel bir yer ama bunun nedeni insanların davet edilmemesi değil, herkesin teknesi olmaması ve bir tekneye ancak bu kadar çok kişinin sığabilmesi. Orson babasınınkini getirdiğinde, bu tamamen farklı bir hikaye. Vegas adındaki milyon dolarlık yat tam da adından anlaşılacağı gibi. Günah Şehri temalı ve boyalı bir yatta tam bir parti. Orson'un babası, artık aramızda olmayan Amerikalı annesinin Yunanlısı. Annesi öldüğünden beri babası bu evde neredeyse hiç oturmuyor ve Orson'ı yalnız bırakıyor.

Parmak arası terliklerimi ve kapüşonumu tutarak suya giriyorum ve kıyıya doğru ilerliyorum, Royce Annette'le uğraşırken ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyor. Bununla başa çıkamıyorum ama nedenini bilmiyorum. Annette ona her elini attığında neden midemin bulandığını bilmiyorum, çünkü Royce Annette'e elini atmıyor. PDA her zaman o, o değil. Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum.

"Hey!" Uzun kıvrırcık saçlı ve yüzünde birkaç piercing olan bir kız bana el sallıyor. Üzerinde kısa bir pantolon, ekose bir tişört var ve bunlar Doc Martens mi? Docs'ları severim ama su kenarında mı?

"Merhaba!" Tek başına oturduğu ve sigara içtiği yere doğru ilerliyorum. Çok güzel, bu çok açık, ama onu daha önce hiç burada görmemiştim. Aslında hiç. Okulda bile.

"Yeni misin?" Azgın ateşi çevreleyen kütüklerden birine oturarak soruyorum. Arka planda çtırtıdayarak yanağımlı ısıtıyor.

Şampanya şişesini kaldırarak başını sallıyor. "Elbette, ve söylemeliyim ki..." Birkaç saniyede bir duraklayarak etrafına bakınıyor. "Burada gördüğüm ve arkadaş olmak isteyeceğim tek bir kız bile yok."

Kıkırdıyorum, kollarımı Calvin Klein kapüşonlu tişörtümün kollarına sokup fermuarını çekiyorum. Daha önce siyah kısa şortumu giydiğim için memnunum ama şimdi keşke dar kot pantolon getirseydim diyorum. Royce'un emriyle burada işler karıştığında genellikle ana eve giderim, böylece memelerimi uzun süre dondurmamak zorunda kalmayacağım için rahat ederim. "O kadar da kötü değiller."

"Elbette öyleler..." diyor kız, sigarasının ucundaki külü savurarak. Elini önüne doğru uzatıyor. "Ben India'yım, sen?" diye soruyor ve ben yüzünden eline bakıyorum. Arkadaş edinmeyi seven biri değilim. İstemediğim için değil, kimse benimle arkadaş olmak istemediği için. Nedenini hiçbir zaman anlayamadım ve Sloane benim tuhaf biri olduğumu anladığında artık çok geçti, biz çoktan arkadaş olmuştuk.

India'nın elini kendi elime aldım. "İsmini sevdim. İnsanlar yarı Hintli gibi göründüğümü söylüyor. Hayatım boyunca bunu duydum, bu yüzden artık insanlara büyükbabamın Hintli olduğunu söylüyorum. Kendimi kötü hissettiriyor."

India gülüyor, gözleri benimkilere gelmeden önce başı geriye düşüyor. "Evet, bunu görebiliyorum. Bronzlaşmış bir tenin var,

siyah saçlar, ve-" Burunlarımızın ucu birbirine değene kadar bana yaklaşıyor. "Gözlerin ne renk?"

Biraz geri çekiliyorum, onun baloncuğuma girmesi beni biraz şaşırtıyor. "Ah, yeşil. Benim adım Jade."

"Vay canına! Çok havalı bir isim!"

"Değiştirebiliriz." Ellerim kapüşonumun ceplerine dalıyor, gözlerim aleve gidiyor. Arkamdan yüksek sesle müzik yayılıyor ve neler olduğunu anlamak için başımı çevirmeme gerek kalmıyor. Tiki bar tüm hızıyla açılacak, peri ışıkları yanacak ve Royce'un kayalık dağ duvarına püskürttüğü grafiti herkesin hayran kalacağı şekilde sergilenecek. Gözlerim sanat eserlerine takılıyor, yeşil rengin tüm tonları. Kireç, orman, okyanus, turkuaz, yeşim. 2000 rakamları grafiti yazı tipiyle etiketlenmiş. Doğduğum ve Kane ailesine kabul edildiğim yıl. Orson ve Storm dışında kimsenin bunun önemini fark ettiğini sanmıyorum. Onu her gördüğümde kalbim birkaç kez atıyor. Royce ve benim onun için ne ifade ettiğime dair en ufak bir şüphem bile olmadı. Aşk aşktır, ama koşulsuz olduğunda, ömür boyu sürer.

"Yok artık, ismine yaklaşıyorsun. Burada ne işin var?" India sigarasını kumda söndürerek soruyor. "Alınma ama sen de buradaki herkesten biraz daha genç görünüyorsun."

Tam ağzımı açmıştım ki, Orson'ın elleri omzumda ve beni sertçe sıkıyor. "Düşes, arkadaş mı ediniyorsun?"

"Öyle." India, Orson'a sırtıyor. İşte her şey burada oluyor. Kardeşlerimi gördükleri için heyecanlanıyorlar ve sonra birden başa dönüyorum ve sadece ben ve Sloane kalıyoruz. Benim yaşımdaki çoğu kız fırsatçıdır. Kardeşlerimi görüyorlar ve onları benden daha çok sevdiklerine karar veriyorlar.

India elini siler ve dostça bir gülümsemeyle Orson'a uzatır. "Ben India."

Royce ve Storm arkasından yaklaşırken Orson ona yan gözle bakar. "Orson."

Hepsi India'yla tanıyor ve ben onun gözlerinin kardeşlerimden hiçbirleriyle ilgilenmeden etrafta gezinmesini izliyorum. Garip, diye düşündüm kendi kendime. Genelde böyle olmaz.

Belki Hindistan farklıdır?

Royce yanıma sokulup kolunu belime doladığında şenlik ateşi ısınıyor. Burnunu boynumun kıvrımına sokuyor, diğer elindeki kırmızı bardağı dengeliyor. "Mmmm, hep böyle güzel mi kokarsın?" Sesi derin, bedenimde titreşiyor ve çıkarken her sinire çarpıyor.

"Yani onları biraz daha yaşlı mı seviyorsun?" India ikimize bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" Gözlerim dehşet içinde açıldı. Royce'u kendimden uzaklaştırdım. O kadar yüksek sesle kıkırdıyor ki başı geriye düşmek zorunda kalıyor. "Hayır! O benim kardeşim."

India'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Gerçekten mi?" Dudağının kenarı tiksintiyle değil ama şokla kıvrılıyor.

"Evet, üvey kardeş, ama yine de kardeş."

Royce dilini küstahça oynatarak, "Foster kardeş boşluk ile eşanlamlıdır, sadece söylüyorum," diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Aldırma ona, belli ki sarhoş. Ya da kafası güzel."

Royce gülüyor, tam o sırada Annette arkasından yaklaşıyor, eğilirken kollarını boynuna doluyor.

"Peki ya sen?" India başını eğerek bana soruyor. "İçki ya da sigara içiyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyor Royce, gözleri benimkilere dikilmiş. "O daha çok genç."

Dişlerimi sıkıyorum. Bu onun zorba doğasına alışkın olmadığımından ya da her parti yaptığımızda bana aynı şeyleri yapmasına alışkın olmadığımından değil, ama bunu her yaptığında sabrım tükeniyor.

"O on beş yaşında, on iki değil." India gözlerini deviriyor ve ben Royce'la tartışmadan kırmızı bir fincan elimde,

İçki bardağın kenarından taşıp elime dökülüyor. "Bir taneden bir şey olmaz ve bunu bardaki şerefsizin birinden değil, benden aldığını biliyorsun."

Royce fincanı elimden almak için öne eğildiğinde kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak ondan uzaklaşıyorum. "Biliyor musun, o biraz haklı. Yani, herkesi korkutup kaçırmak için üç büyük, aşırı korumacı ağabeyim buradayken başımı gerçekten ne kadar belaya sokabilirim?"

"Düşes..." Royce uyarıyor, çenesi gergin.

Annette, Royce'un boynunu öperek, "Onu rahat bırak," diye sızlanıyor. "Zaten kimse ona dokunmuyor." Annette gülüyor ama Royce Annette'in elini ondan uzaklaştırıyor.

"Royce, sadece bu seferlik ve izin istemiyorum." Meydan okurcasına gözlerimi kısıyorum. Dövüşmek istediğini biliyorum ve Royce olarak, izleyen herkesin iyiliği için bundan geri adım atmayacaktır. Umurunda bile değil. Ama o başka bir şey söyleyemeden, ikisine de sırtımı dönüp yüzümü India'ya dönüyorum.

"Ee," diye mırıldanıyorum, burbon ve kola olduğunu tahmin ettiğim içkimi yudumluyorum, ama ne demek istediğimi anladığım için içmekle de pek ilgilenmiyorum. "Nasıl oldu da seni bunlardan birinde hiç görmedim?"

India kıkırdıyor ama yüzünü kapatamadan düşüyor. Yakıcı alevlerin sıcaklığının solgun yanaklarında turuncu bir renk oluşturmasını izliyorum. "Sanırım yeniyim. Aslında Pazartesi günü son sınıfa başlıyorum. Bu konuda pek heyecanlı değilim."

Dolu bardağımı kumun üzerine bırakıp kapüşonuma sarılıyorum. "Stone View fena değil. Hogwarts'a eşdeğer, sadece herkes muggle ve Hagrid yerine Hagdid var. İnanmıyorum, müdürümüzün adı Hagdid."

Havadan sudan konuşurken ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. India ile cep telefonu numaralarımızı değiş tokuş ettikten sonra yerimden kalkıp popomdaki kumu siliyorum. "Sana mesaj atacağım."

Pazar, belki buluşabiliriz. Sloane ile tanışabilirsin. Rahatsız edici derecede iyi anlaşırsınız."

India bana bakıyor, ela kahverengi gözlerindeki derinlik pek çok sır barındırıyor. Sanki binlerce hayat yaşamış gibi hissediyorum. Lake View'da ne işi olabilir ki?

"Tabii ki!" Bana göz kırpıyor. "Sonra görüşürüz, Küçük J." Bu isimden nefret ederdim, onu severdim.

Sarhoş bedenler denizinde ilerlerken başımı eğiyorum. Neredeyse sahili Orson'ın evinin arka bahçesine bağlayan dik yolun başına gelmiştim ki bir el koluma yapıştı.

"Royce." Yüzümü ona dönüyorum, arsızca sırtımasını ve belki de içki içtiğim için azarlamasını bekliyorum ama onun yerine gözleri bana odaklanmış, vücudumu inceliyor.

"Eve gitmek ister misin?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Geç oldu. Her zamanki gibi havuz evinde kalabiliriz." Yaşlandıkça aramızdaki bağ daha da güçlendi ve bu ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtı çünkü birbirimizi ilk gördüğümüzde bitmiştik. Sanki o andan sonra ne zaman birbirimizin yanında olsak evren yer değiştiriyordu. O kendini kalbime gömdü ve ben de adımı onun uzuvlarına diktim. Çok kavga ediyoruz ama çok seviyoruz ve söz konusu o ve ben olunca, biri diğeri olmadan var olamaz.

Royce Kane tartışmasız benim en iyi arkadaşım.

Başını okyanusa doğru sallıyor. "Sadece birkaç tane içtim. Araba kullanabilirim." Eli kolumdan aşağı kayıyor ve parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Bu ani bağlantı karşısında kalp atışlarım sanki ilk kez hızlanıyor. Kan kulaklarıma hücum ediyor ve yanaklarım kızarıyor. Gecenin battaniyesi için minnettarım, hem de çok minnettarım. "Hadi, Dutch..." Ben on beş yaşındayım, o on sekiz. Onun yanında bu anlamda kendimi hiç rahatsız hissetmiyorum, ama bekle. Bekle, lanet olsun bir dakika. Neden yaşlarımızı ölçüyorum ki?

Az önce aklımdan geçenlerin ani iticiliğiyle titreyerek kendimi ondan geri çekiyor ve kollarımı koruyucu bir şekilde gövdem etrafına doluyorum.

Sanki bunun yardımı olabilirmiş gibi.

Sanki Royce gerektiğinde istediğine ulaşmak için her şeyi ve her şeyi yerle bir etmeyecekmiş gibi.

"Sorularla uğraşmak istemiyorum. Odaya çıkacağım." Hepsi yalan değildi, çünkü Yeşil Taş'tan ayrıldığımızı gören insanların kaldırdığı kaşlar ve sorduğu sorularla gerçekten uğraşamazdım.

"Siktir et onları," diyor omuz silkerek.

Havuzlu ev yerine teknede kalabileceğimize karar vererek ağzımı açıyorum ki, sıska parmaklar ve kırmızı tırnaklar Royce'un karnına yayılmış olarak beliriyor. Annette onun kolunun arkasından bana bakıyor. "Hey, bebeğim, yorgunum, dediğin gibi teknene gidebilir miyiz?"

Ciğerlerimdeki tüm hava emilirken midem sıkışıyor.

Onu benden önce tekneye davet etti. Arkamı dönüp ana eve çıkan merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladığımda, derimin altında su katılmamış öfke kaynıyor. Genelde bu merdivenleri yavaş çıkarım çünkü çok fazla merdiven var ve yukarı çıkarken manzarayı seyretmek çok güzel ama ben ikisinden de olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyorum. Beş dakika sonra tepeye ulaştım ama durmadım. Bakımlı çimlerin üzerinden koşarak geçiyorum, ışıklı havuzdan kaçıyorum ve doğruca havuz evinin kapısına yöneliyorum. Kapıyı kaydırarak açıyorum, içeri giriyorum ve kapıyı hızla kilitleyerek kapatıyorum. Kalbim göğsümde atıyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasına yapışıyor. Neden ağlıyorum ki? İçten içe mantıksız davrandığımı biliyorum ve dürüst olmak gerekirse Royce her zaman birileriyle birlikte, etrafta hoplayıp zıplıyor. Şimdi neden farklı? Neden ona karşı farklı hissetmeye başlıyorum?

Kapüşonumu çıkarıp yere attıktan sonra mantıksız gözyaşlarımı sil ve kıcımlı sürükleyerek diğer

Odanın yan tarafında, tek kişilik yatağımın beklediği yerde.

OceanofPDF.com

Jade

Bir kol belime dolanıyor ve beni sert, sıcak bir bedenin içine çekiyor. Daha dönüp bakmadan kim olduğunu anlamıştım bile. Onun kokusunu her odada alabilirdim. Kıçım kasıklarına değdiğinde hiç düşünmeden kucağına doğru kıvrılıyorum. Sertleşiyor, taş gibi sertleşiyor ve içimdeki her şeyin bunun yanlış olduğunu söylediğini biliyorum. Daha önce hiç böyle bir durum yaşamamıştık. Benimle aynı yatakta yatmıştı ama o zaman çocuktuk. Şimdi değiliz. Parmakları karnımın üzerinde yayılıyor ve nefesimi tutuyorum, nefes alırsam çok gürültülü olacağından korkuyorum. Çok hızlı. Çok çaresiz. Bana ne yaptığı çok açık. Dudakları enseme bastırırken parmakları aşağı iniyor.

"Sen lanet olası bir veletsin, bunu biliyorsun, değil mi?" Sesi alçak ama mesafeli. Önemli değil, çünkü kalçalarım yüzyıllardır ilk kez yeniden bir araya gelmiş gibi onun dokunuşunu aramaya başlıyor. Hareketimi bir anda durduruyor, avucunu karnımın alt kısmına bastırırken beni hareketsiz kalmaya zorluyor. Sıkışan boğazımı geçip yutkunuyorum, popoma bastıran sertliğinin dış hatlarını görmezden gelmek için çok uğraşıyorum. Oh siktir. Oh siktir, oh siktir. Bundan sonra geri dönüş olmayacaktı. Umurumda değil. Genelde umursar, ama alayları her zaman durur.

dokunmadan önce. Hiç dokunmadık, hiç öpüşmedik. Çoğunlukla hayal ettiğimi düşündüğüm hafif flörtleşmeler dışında o çizgiyi aşacak hiçbir şey yapmadık.

Eliyle ağzımı kapatırken beni sırtüstü yatırıyor. Bacaklarımı iyice açılana kadar çekiyor. Odanın karanlığında görebildiğim tek şey saçlarının ana hatları. Hâlâ havuz evindeyiz. Beni kovaladı mı?

"Sessiz olmalısınız Düşes." Başını çeviriyor ve Annette'in yerde battaniyelere sarılmış huzur içinde uyuduğu yere doğru gözlerini takip ediyorum. Annette uyurken gizlice yatağıma girmiş. Umurumda değil.

Başımı salladığımda elini hafifçe gevşetiyor ve işte o zaman göğsünün sıcaklığını benimkine karşı hissediyorum. Kalçalarını yavaşça içime doğru itiyor, eli dudaklarıma inerken elini dudaklarımdan uzaklaştırıyor. Dudaklarımızın birleşmesiyle göğsüm alev alıyor, karnım da onunla birlikte tutuşuyor. Baş yorganın altına girerken, dili her zaman sahip olduğunu bildiğim bir sahiplenmeyle benimkini yalıyor.

"Roy!" Fısıldayarak bağıriyorum, saçlarına uzanıyorum. Ellerimi itiyor ve külotumu yana kaydırıyor. Gerçekten de pantolon giymeliydim. "R-" Sıcak ağzı klitorisimin ucunu kaplıyor, dili yukarı kayıyor ve çıkıntının etrafında dönüyor.

"Oh my f-" Dili klitorisimin üzerinde gezinirken ellerinden biri tekrar ağzımda. Orgazmım masum bedenimde dalgalar halinde yayılırken bacaklarımın titremesi ve göbeğimin sıkışması iki saniye sürüyor. Vücudumda yukarı doğru hareket ederek bacaklarımı iyice geriyor.

"Bunu yapmak ister misin?" Burnunu benimkine değdiriyor, dudakları hafifçe sürtünüyor. "Geri dönüşü yok."

"Geri dönmek istemiyorum. Al şunu."

"Neden?" diye soruyor, parmakları köprücük kemiğimin yanında esniyor. Kalın ucu ıslak girişime bastırıyor ve tek yapması gereken birazcık... Kalçalarımı yukarı itiyorum ve siki bir santim içeride, dar duvarlarımı geriyor. İrkildim. "Neden, Düşes?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Kolumu boynuna doluyorum ve alt dudağını ısıyorum. "Çünkü sadece senin olmanı isterdim." Bir anda içime kayıyor, ruhumun bedenimden sızdığını ve dudaklarımdan bir çığlık koptuğunu hissedene kadar beni eşiğine kadar dolduruyor-

"Düşes!"

Orson? Biri omuzlarımı sarsıyor. "Uyan!

Şimdi!"

"Ne?" Gözlerim birden açıldı ve odanın tek lambalı karanlığıyla karşılaştım. Orson başımda dikiliyor, kapüşonunu kafasına geçirmiş. "Royce, Derek Chambers ile kavga etti, senin evine geri dönüyoruz."

"Ne?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup soruyorum. "Chambers'la kavga etmiş olması neden bu kadar önemli!" Lanet olası aptal çocuklar, aptallardan bahsetmişken... o rüya yorumsuzdu.

"Önemli çünkü Royce onu fena benzetti ve neredeyse öldürüyordu. Şimdi gidiyoruz."

"Ne?" Yorganın altından hızla fırladım ve kapüşonumu çekiştirmeye başladım. "Royce nerede?" Saçlarımı yüzümden çekip fermuarımı çektim. Onu neredeyse öldürüyor muydu? Bu çok kötü. Royce'un başka bir yasal göreve ihtiyacı yok.

"Royce iyi, zaten gemide. Chambers zar zor bir vuruş yaptı."

Orson'ın neden burada olup Royce'un olmadığını sormadım. Sahile geri dönmeden önce telefonumu kaydırıp cebime atıyorum. İnsanlar çoktan ayrılmıştı ve yanaşan tek tekne Royce'ununki. Kıyıya dağılmış, uyuyan birkaç kişi var ama çoğunlukla ortalık darmadağın. Orson'ın temizlik ekibi için üzülüyorum.

Hızımı artırarak suya doğru koşup tekneye atladığımda Royce'un kanepelerden birinde sırt üstü yattığını ve koluyla yüzünü kapattığını görüyorum. Bir bacağı sandalyenin üzerinde asılı, diğeri ise tünemiş durumda.

"O uyuyor. Ben sürerim." Ben tekneyi çalıştırırken Orson bizi çözmeye başladı. Storm solgun bir yüzle aşağıdan çıktı.

yüz.

"Sorun nedir?" Her zamankinden daha rahatsız görünen Storm'a soruyorum.

Başını sallıyor. "Neredeyse onu öldürüyordu."

Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum, başımı omzumun üzerinden çevirip hâlâ kıpırdamamış olan Royce'a bakıyorum. Royce'un içinde birini ciddi ciddi öldürecek güç olduğunu düşünmediğimi söylemek isterdim ama ona uğruna ölmeye değer bir şey verirsiniz, onun için öldürebilir.

Boğazımı temizliyorum, düşüncelerim birkaç dakika önce gördüğüm rüya üzerine. Her şey çok gerçekçiydi. Hem de çok gerçek. Kafamda hala taze olan canlı görüntülerden hemen sonra onu görmek tüylerimi diken diken ediyor ve kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atmasına neden oluyor.

Storm başını omzunun üzerinden uzatır. "Ben sürerim. Sen git işini yap." Direksiyonu bırakıyorum ve Royce'un yanına gelene kadar geriye doğru ilerliyorum. Teknenin içi ve dışı neon LED ışıklarla aydınlatılmış, koyu mavi tonlar figürünü vurguluyor. Koyu renk kot pantolonu, ayaklarında gevşekçe bağlanmış askeri tarz botları ve kafasına geçirdiği kapüşonu.

"Orada durup bakacak mısın yoksa bağırmaya başlayıp bu işi bitirecek misin?" Kolunu başının üzerinde kaydırıyor ve sonunda onun yontulmuş yüksek elmacık kemiklerine ve yumuşak dudaklarına ilk kez bakabiliyorum. Rüyamda hissettiğim dudaklar. Çok gerçekti. Neden bu kadar gerçek hissettirdi ki? "Buraya gel." Sesinin bu basit kelimelerin etrafını sarma şekli, kalbimin mideme düşmesinin sebebidir. Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını ıslatıyor. "Şimdi, Düşes..."

Sonunda yanına oturdum ve düzenli bir şekilde nefes alıp verdim. Kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, bir yandan da beni yanında tutuyor, iki kolu da beni sarıyor ve beni kendine doğru çekip burnunu saçlarıma gömüyor. Uzaktan bakınca, eğer çevremizde olmasaydınız, samimi görünebilirdi ve o rüyadan hemen sonra bana kesinlikle öyle hissettirdi, ama en ufak bir şüphe duymadan biliyorum ki

Royce için bunun sadece küçük kız kardeşini kucaklayan bir ağabey gibi olacağından şüpheliydi.

"Royce?" Fısıldıyorum, boynunda asılı duran altın bordür zincirle oynuyorum.

"Mmmm?" diye homurdanıyor.

Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum. "Chambers'la aranızda ne oldu?"

Vücudunun altımda sertleştiğini hissediyorum ve bu konuyu açtığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. "O güzel küçük kafanı bu konuda yorma."

Ama endişeleniyorum. Çok endişeleniyorum.

"Onu neredeyse öldürüyor muydun?" Göğsüne bastırarak gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. Yüz hatları sert, beni ikiye bölecek kadar keskin. Gözlerim ağzına düşmeden önce bir anlığına bakışlarının bükülmüş düğümlerine hapsoluyorum. Sert kenarların şekillendirdiği yumuşak dudaklar.

Hiç düşünmeden dilim ağzımın içinde geziniyor.

Duyulabilir bir nefes çekiyor ve benim dikkatim tekrar onunkine kayıyor. Gözleri şimdi ağzımda, kalın kaşları içeri çekilmiş.

"Roy?"

Yavaş, tehditkâr bir sırtış ağzının üzerinde gezinirken nefesini bırakıyor. "Mmmm, sen sadece biraz yaramazsın, ha, Düşes." Dudakları kulak mememe değene kadar yaklaşıyor. "O küçük güzel gözlerin bana bakarken dikkatli olmak isteyebilirsin."

İrkiliyorum, vücudundan sürünerek uzaklaşıyorum. Tekrar ayağa kalktığımda elleri ellerime geliyor ve kendimi tekrar yüzünü izlerken buluyorum. Royce'un bu kadar mükemmel olması acı verici. Bunu her zaman bildiğimden eminim, sadece işler şu anda ele almakta rahat olduğumdan emin olmadığım bir alana kaymaya başlıyor.

"Hey!" Parmaklarımı çekiştiriyor ve gözlerim sıyrılmış eklemlerine takılıyor. Kanlanmış ve kalbimde oluşan çatlaklar kadar derin çatlaklarla bozulmuş. "Şaka yapıyordum Düşes, bunu biliyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?" Tekne yavaşlayıp rıhtıma yanaşırken asi saçlarımı yüzümden çekerek mırıldanıyorum. "Hangi bölüm?"

Demir attığımız anda babamın arka planda küfrettiğini duyabiliyorum. Royce göz kırpmıyor. "Sen söyle." Karnını tutarak oturduğu yerden kalkıyor. Royce, "Bu kesinlikle babamı fitik edecek," diye şakalaşıyor ve tam yanımdan geçerken karnındaki ıslaklığı yakalıyorum. Elim koluna doğru uçarak onu durduruyor. Beni itebilecek kadar büyük ama itmiyor.

"Royce..." Onu geriye doğru çekerek fısıldıyorum.

Sendeleyerek geri çekildi ve yüzü soldu. "Sorun nedir, Düşes? Ölüyorum diye sonunda beni öpecek misiniz?"

Daha sözlerini algılayamadan bana doğru düşüyor, beni yere itiyor, arkadan bağırışlar geliyor, annem ve babam tekneye dalıyorlar. Her şey bulanık, dünyam dönüyor. Birisi kulaklarımı kanatacak kadar yüksek sesle çığlık atıyor ve karnındaki bıçak yarasını görmek için kapüşonunu yırtana kadar anlıyorum ki o çığlık atan kişi...

benim.

OceanofPDF.com

Jade

Dünyam **başıma yıkılıyor**. Buraya geldiğimizden beri bekleme odasında bir ileri bir geri sallanıyorum. Royce'u görmemize hâlâ izin vermediler ve görünüşe göre hâlâ ameliyatta. Ellerimi saçlarımda gezdirerek öfkeyle sallanmaya devam ediyor, yükseldiğini hissettiğim patlamadan kendimi vazgeçirmeye çalışıyorum.

Kimsenin hatası değildi. Royce öfkелendiğinde kimse onu durduramaz. Ama bu sözleri düşündüğümde, bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Onu durdurabilecek tek bir kişi var.

Onu
sakinleştirdi
m. Ben
sakinleştirdi
m.

Gitmek istedi ve ben onu orada ne için bıraktım? Gururum için mi? Onu umursamadığını bildiğim bir kızıdan uzaklaştırmak yerine somurtmak istediğim için mi?

Güçlü metal kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve ellerimi yüzüme götürüyorum. Avuçlarımda üzerinde, parmaklarımda arasında sıkışmış kırmızı kan çizgileri belirliyor. Her bir kan damlasını öfkeyle içime çekerken ellerim titriyor.

Royce'un kanı.

Ayağa fırlıyorum ve kapüşonumu yırtıyorum, sonra altımdaki tişörte bakıyorum, sadece onun lekeli kanının da üzerine bulaştığını görüyorum. Hayatı tam oradaydı. Üzerimdeydi. Lekeli. Ya ondan bana kalan tek şey buysa? Gömleğimi yırtıp kapüşonluyla birlikte yere atıyorum.

"Jade, tatlım." Annem bana yaklaşıyor, eli kolumda. Ondan uzaklaşıyorum, gözlerimdeki yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor. Artık yanaklarımdan süzöldüklerini hissetmiyorum bile, çünkü o kadar hissizim ki. Çok, çok, çok uyuşmuşum. "Baban seni duş alman ve üstünü değiştirmen için eve götürecektir. Burada yapabileceğin bir şey yok..."

Başımı sallıyorum, kuru saçlarım omuzlarımı tırmalıyor.

"Düşes..." Orson diyor ki, sıcak tutan bir kapüşon omuzlarıma geliyor. "Bunu giy, ben de anneme kıyafetlerini yıkatayım." O atılmış giysilerimi alamadan ben eğilip onları topluyorum, çöp kutusuna koşup yığını içine atıyorum. Acı yine kalbimi kavırıyor, bana çirkin zehrini enjekte ediyor ve bırakmayı reddediyor. Bırakmasını da istemiyorum, çünkü suçluluk duygusu dayanılmaz.

"Gitmeliydim. Onu dinlemeli ve tekneye geri dönmeliydim." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken Storm korumacı bir şekilde yanımda belirliyor. Memurlar odaya giriyor ve babam ayağa kalkıp onlara hitap ederken bulanık bir görüşle izliyorum, ancak endişelenmemize hiç gerek yok. Kyle Kane tüm teşkilatı arka cebinde tutuyor. Bunu fark ettiğim gün Royce'un kötü tarafını gördüğüm gündü. Bir daha asla görmek istemedim çünkü korkuyordum. Böyle bir şeyin tekrar olmasından korkuyordum.

"O iyi olacak, Dutch. Bu Royce. O böyle düşmez..."

Bu geceki her şeyi yeniden yaşarken gözlerim sıkıca kapanıyor. Partiden, uyumama, Orson'ın beni uyandırmaya gelmesine kadar. Allah kahretsin! Neden bunun tuhaf olduğunu düşünmedim? Normalde Royce'un beni almaya gelmesi gerekirdi. Neden Orson'daki aciliyeti ya da Storm'daki endişe çizgilerini görmedim?

Tekrar sandalyemden fırladım. "Neden kimse bana onun tekne de yaralandığını söylemedi?" Annem etraftan geçen hemşirelere endişeyle bakarken memurlar babamla konuşmayı kesiyor. Her zaman insanların ne düşündüğünden korkar.

Suçlu görünen Orson ve Storm'u işaret ediyorum. "İkiniz de bana söyleyebilirdiniz!"

"Bunun ne yararı olurdu Düşes?" Orson ellerini cebine sokarak ayağa kalkar. "Bilmeni istemedi çünkü bunun seni kızdıracağını biliyordu. Karaya dönene kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. O sadece -" Orson duraksıyor, gözleri içimi delip geçiyor. "O sadece seni istedi."

Kollarımı savunmacı bir şekilde önümde kavuşturuyorum. Acı kalbime demir atıyor ve bırakmayı reddediyor. "O her zaman bana sahip olacak. Sonsuza kadar. Reg-" Sesim kesiliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Aman Tanrım, ya onu kaybedersem?" Royce'u kaybetme düşüncesi bile beni fiziksel olarak incitmeye yetiyordu. Onun yokluğuna dayanamazdım ve dayanamazdım da.

Royce ve Storm iki yanımda yere düşüyor, kollarını boynuma doluyorlar. "Hey," diye fısıldıyor Orson kulağıma. "O iyi olacak. O inatçı herifin seni koruyamadan bu dünyada yürümene izin vermeyeceğini biliyorsun."

Dudaklarım titriyor ve kalbim, baş harfleri RK olan yeni yara izinden dolayı çarpıyor.

"Bay ve Bayan Kane?" Önlük giymiş bir doktor içeri giriyor ve ben bir kez daha ayağa fırlıyorum.

"Evet?" diyor annem ama ben herkesi yolumdan çekip ön tarafa geçiyorum.

Annem başını sallar. "Kız kardeşi. Lütfen, devam edin."

Babam yanımda, bir koluyla omzuma sarılmış, annem de diğer yanımda. Diğer iki kardeşim arkamızda.

İşte bu kadar.

Nabzım hızlanıyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Bu benim bildiğim hayatın sonu olabilir.

"İyileşecek. Aslında şu anda uyanık ve... Düşes'i mi soruyor?" diyor doktor, kafası karışmış bir şekilde. İçime dolan rahatlama duygusu ayaklarımı yere sağlam basmama yetecek kadar ağır. Ellerimi birbirine kenetleyip kendime birkaç dakika nefes aldırıyorum ve herkes bekleme odasında beklerken doktoru odasına kadar takip ediyorum.

Royce Kyle Kane adının odasının önündeki küçük panoda yazılı olduğunu görmek damarlarımda yeni bir ateş yakıyor. Onu buradan çıkarmak istiyorum.

Doktor kapıyı açar ve içeriyi işaret eder. "Hâlâ kendine gelmeye çalıştığı için pek mantıklı konuşamayabilir. Söyleyeceği hiçbir şeyi ciddiye almamaya çalışın. Muhtemelen aldığı ilaçların kokteylidir."

Dudaklarımı dişlerimin arkasına kısırarak, içeri girmek için kapıları iterken omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Keskin bip sesi, keskin çamaşır suyu kokusu, bip sesi.

"Roy?" Fısıldıyorum, başını çeviriyor, kolunu iki yana açmış. Kötü görünmüyor. Yüzü aynı. Onu bir makineye bağlayan kablolar olmasa normal görünüyor.

"Buraya gel. Şimdi." Hâlâ otoriter.

İleriye doğru koşarken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı durduramıyorum.

"Ağlamayı kesin Düşes," diye homurdanıyor, yatakta kıvrınarak.

Gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Yaralandığını bana söylemediğine inanamıyorum!"

Elime uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum. "Sana çok kızgıyım. Öldüğünü sanmıştım!"

Elimi tutup beni aşağı çekiyor, ameliyattan yeni çıkmış birine göre acayip güçlü. "Peki sen ne yapardın, hmmm?" Sonunda uzandım, spor ayakkabılarımı çıkardım ve yanına oturdum. "Bir duşa ihtiyacın var ve Orson'a kapüşonunu geri ver."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum bedenine karşı, gözyaşlarım çarşafı ıslatıyor. "Bunu bir daha asla yapma."

"Mmmhmmmm." Sesindeki uyku tonu duyabiliyorum, dalıyor olmalı. "Düşes?" Cevap vermiyorum, beyaz çarşaf ları avucumun içinde sıkıyorum. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni seviyorum," diyorum usulca ve başka bir kelime kuramadan uyku kaslarımı ele geçiriyor ve gözlerim ağırlaşıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Baksana ne kadar tatlılar!" Gözlerimdeki uykuyu silip kendime geldiğimde arka planda Sloane'un sesini duyuyorum. Herkes odaklandığında Royce'un odasında kaç kişi olduğuna bakıyorum.

Annem, babam ve Sloane, Orson, Storm ve Annette ile birlikte
-gag-Orson'ın babası ve Storm'un annesi- Körfez Bölgesi'nin bölge savcısı.

"Neden herkes burada?" Gülümsüyormuş gibi yaparak söylüyorum.

"Kızım, lütfen seni duş alman için eve götürmeme izin ver." Ben itiraz edemedim Sloane bana doğru uzanıyor ama Royce'dan uzaklaşmıyorum. Ondan uzak kalma düşüncesine katlanamıyorum. Şu anda değil, hiçbir zaman. Muhtemelen bu beni deli gibi gösteriyor ve belki de ona tamamen bağımlıyım, ama bu kötü bir şey mi? Royce ve ben her zaman bir paket anlaşma olduk. Ben hayır diyemeden babamın hafifçe kağıtlarını çatarak ve dudaklarını büzerek Royce ve beni yakından izlediğini fark ediyorum. Daralmış gözleri Royce ve benim aramda uğursuzca salınıyor. Babamla hiç ilişkim olmamıştı, sadece annemle vardı ama Royce'la paylaştıklarıyla kıyaslanamazdı bile. Şakalaşma ve sevgiyle dolu sağlam bir ilişkileri var. Beni ve içinde bulunduğum durumu değerlendirirken korkuya yakın bir şey çirkin tırnaklarını sırtımın omurgasına geçiriyor. Bana hep bu şekilde mi baktı? Yoksa duyularım yüksek alarmda olduğu için mi şimdi fark ediyorum? Yoksa dün gece olanlardan sonra bu yeni bir şey mi? Gerçekte ne olduğunu ve Chambers'ın Royce'u nasıl bıçakladığını hâlâ öğrenemedim.

Kafamda bir fikir beliriyor, dün gece birinin kardeşimi öldürmek istemesine -hayır, öldürmeye çalışmasına- duyduğum öfkeden kaynaklanıyor.

Yeni bir kararlılıkla yataktan kayıyorum, Sloane'un elini tutuyorum ve babamın bana nasıl baktığını unutuyorum. "Haklısın. Gitmeliyiz." Herkes konuşmayı kesiyor ve ne yaptıklarını biliyorum, hepsi benim zihinsel kırılma noktamı bekliyor.

"Düşes," diye uyarıyor Orson. "İyi misin?" Bana sadece Royce, Orson ve Storm Düşes der. Başka kimse demez. Bir keresinde on yaşındayken Trevor Maxwell beden eğitimi dersinde bana Düşes demeye çalışmıştı. Burnuna yumruk attım. Bu, müdürün odasına girdiğim ilk ve tek seferdi ama birinin burnunu kırdığım ilk sefer değildi. Kardeşlerim beni hep korudu. Benim de aynısını yapmamın zamanı geldi.

"Ben iyiyim. Duş almam lazım. Geri geleceğim." Sloane ve ben kapıya doğru ilerlemeye başladık ama tam kapıya uzanırken başımı son bir kez omzumun üzerinden çeviriyorum ve gözlerim Royce'a takılıyor. Dudaklarını ayırmış, derin bir uykuya dalmıştı. Çok huzurlu görünüyor. Biri ona zarar vermeye çalışmış. Çok kötü. Ve şimdi, kulağa ne kadar aptalca gelse de, intikam almak istiyorum ve ilk nereye gideceğimi biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Jade

Gerçekçi olarak bahsetmem gereken ilk şey, popülerlik ve arkadaş eksikliğimin onları cezbetmediğimden ya da kimsenin benimle arkadaş olmak istemediğinden kaynaklanmadığı, çünkü tarihin durumun böyle olmadığını gösterdiğiydi. Kardeşim genellikle herkesi korkutur, ki itiraf etmeliyim ki bu yüzden yapmak üzere olduğum şeyi yapacak cesarete sahibim.

Duş alıp temiz kıyafetlerimizi giydikten sonra Sloane'la mutfığa doğru ilerledik. Dolaplardan birini açıyorum, anahtarlar bana bakıyor. Henüz ehliyetim yok ama araba kullanmayı biliyorum.

Gösterişsiz arabalardan birini seçmeliyim. Dikkat çekmeyecek olanlardan. Yani babamın Porsche'sini ya da annemin Tesla'sını seçmeyeceğim. Range Rover'ı ya da Royce'un Ford'unu almanın bir anlamı yok. Parmaklarım Royce'un 1969 model siyah Camaro'sunun tuşlarında geziniyor.

Sırıtarak onları kancadan çekiyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Sloane'un mavi gözleri benimle metal taşıyan parmaklarım arasında gidip geliyor.

Onları avucumun içine alıp başımı sallıyorum. "Evet ve korkmayı bırak." Garaja doğru ilerliyoruz ve ben

Royce'un tertemiz eski model aracının sürücü koltuğuna oturun. Deri döşemeler yeni, gösterge paneli tatlı kokulu yağla parlatılmış. Yeni dikilmiş deri, biraz Royce'un kolonyası ve bir nefes sigara dumanı kokuyor.

Gözlerimi kapatıp anahtarları kontağa sokarken ve V8'in derin gürültüsü popomun altında titreşene kadar arabayı çevirirken göğsüm onun kokusuyla daralıyor.

"Dinle," diye mırıldanıyor Sloane, kemerine uzanıp takıyor. "Ben buna varım" -vücudumda bir aşağı bir yukarı hareketler yapıyor- "ama yalan söyleyemem. Royce Kane'le yattığını düşününce ben de çok korkuyorum ve bunu anlıyorum. Sen onun yanlış yapamayan küçük veledisin, ama söylemeliyim ki..." Alçak sesle ısıklık çalıyor ama ağzından tek bir kelime daha çıkamadan arabayı birinci vitese takıp ayağımı yere basıyorum ve bir duman ve lastik çığlığıyla garajdan çıkıyorum.

"Aman Tanrım!" Sloane kapının koluna tutunarak bağırıyor. Ana yola doğru uçarken kahkahası bulaşıcı, camlar açıkken saçlarım yüzüme çarpıyor. "Bunu videoya çekmeliyim."

"Tamam." Gülüyorum. "Ama hiçbir şey internete girmiyor. Onu daha fazla strese sokmak istemiyorum."

"Söz veriyorum." Sloane kıkırdıyor, parmakları telefonunun üzerinde uçuşuyor, vahşi sarı saçları yüzüne çarpıyor. Bana bir sonraki sorusunu sorarken başını kaldırmıyor. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Matty'nin evine."

Sloane hareketsiz, eli telefonunun üzerinde duraklıyor.

"Neden?"

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp Matty McAlister'in evine doğru ilerliyorum. "Çünkü dün gece orada olduğunu biliyorum ve olan biten her şeyi bana anlatacağını da biliyorum."

Sloane başını sallar. "Yasal görünüyor."

Matty'nin evine doğru kısa yolculuğumuza devam ediyoruz, nihayet sitenin önüne geldiğimizde hava kararmak üzere. Ben Royce'un Chevy'sini dairesel araba yoluna doğru sürerken güvenlik bizi geçiriyor.

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve evine giden merdivenlerden yukarı çıktım. Tam kapıya geldiğimde kapı açılıyor ve Matty diğer tarafta duruyor, masum saçları karışmış ve inci mavisi gözleri hüzne dalmış.

"Ne oldu?" Matty'ye sordum. Matty ve ben uzun bir hikâyeyiz. Küçüklüğümüzden beri çalıntı öpücükler paylaştık ama hepsi masumdu. Sloane yıllardır bana aşık olduğunu söylüyor ama ben buna inanmıyorum.

Matty solgun ellerini saçlarında gezdiriyor, kaslarını esnetiyor. "Dinle, bence Royce'a sormalısın."

"Sana soruyorum..." Oldukça üzgün olduğu belli olduğu için daha nazik bir yaklaşım deniyorum.

Matty basamağa oturuyor, ağzını elleriyle kapatırken gözleri benimkilere geliyor.

"Chambers senin hakkında bir şeyler söyledi, Royce her zamanki gibi uçtu gitti ve bu sefer Chambers saçma sapan yorumlarını geri çekmek yerine Roy'la dövüşmeye çalıştı.

Gömlekler çıkarıldı, Royce alev alev yanıyordu, biraz ete vurmaya ve bundan zevk almaya hazırdı - ki öyle de yaptı.

Chambers'ı oldukça kötü dövdü, ama uzaklaşmak üzereydi ki Chambers şöyle dedi-" Matty duraksıyor ve gözlerinde

öfke parlıyor, dişleri kenetleniyor. "Ne dedin, Matty?" Sabrım t ü k e n i y o r . Yapabilirim hayal kırıklığının sarsıldığını ve kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

"Royce gider gitmez aletini senin içine öyle bir sokacakmış ki Royce'u bir daha asla istemeyecekmişsin."

Hâlâ ağzım bir karış açık. "Ve?"

Matty'nin bebek mavisi gözleri Sloane ve benim aramda kayıyor. "Ve ne? O da öyle deyince Royce kendini kaybetti. Eli boğazına gitti, onu boğmaya başladı. Chambers'ı tek eliyle yerden kaldırdı Jade. Tek eliyle. Defans oyuncumuz. Tek eliyle."

"Evet, evet, seni duydum, tek elle. Sonra ne oldu?" Ayağım öfkeyle yere vuruyor, çünkü Chambers'ın söylediklerinin Royce'un neredeyse hayatını kaybetmesini gerektirdiğine zerre kadar ikna olmuş değilim. Aslında, daha da kızgınım.

Buraya gelmeden önceki halimden daha iyiyim. Başka bir şey olsa iyi olur.

"Başka bir şey yok. Chambers morarana kadar onu boğdu ve sonra Chambers bir bıçak çıkarıp onu karnından bıçakladı. Ondan sonra hepimiz dağıldık."

Yüzümü ellerimin arasına gömüp basamaklara düşerek geriye doğru batıyorum.

"Neden böyle?"

"Neden?" Matty iri gözlerle soluk soluğa kaldı, sorum karşısında afallamış gibiydi. Sanki nedenini bilmem gerekiyormuş ya da cevap çok açıkmiş gibi. "Kardeşin olması bir yana, sen kör müsün?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum. "Ne demek 'kör müyüm'? O ölebilirdi. Hepsi ne için?" Dönüp Matty'ye bakıyorum. Akan burnumu silerken dudaklarım titriyor. "Namusumu korumak için mi?"

Sloane saçımı okşuyor. "Şu anda bunu duymak istemediğini biliyorum ama o çocuklar, özellikle de Royce, seni o kadar yüksek bir yere koydular ki hiç kimse ve hiçbir şey sana dokunamaz." Sözleri kulağıma dokunduğunda keskin bir çınlama sesi kulak zarımı yakıyor. Royce'tan uzaklaşmaya başlamalıyım, onu aynı hatayı tekrar yapmaktan kurtarmak için. Konu ben olunca akıllı davranmıyor. Mantıksız, aceleci ve sınırdan bir psikopat ama bu sözleri düşünürken bile ona ihtiyacı olan şeyi veremeyeceğimi biliyorum. Bu bencilce olabilir ama yapamam. Şu anda olmaz.

Matty'nin kolu boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Chambers'ın hapiste olduğunu duydum, babası onu kefaletle çıkarmayı reddediyormuş."

"O her zaman iyi bir adamdı," diye hıçkırdım. Chamber'ın babası futbol takımımızın koçu. İyi biriydi. Chambers'a ne olduğundan emin değilim.

Merdivenlerden kalkıp Royce'un arabasına doğru ilerliyorum. "Sağ ol Matty," diye seslenip kapıyı açıyorum. Chambers'ı görmeye gitmeyi planlıyordum ama o hapisane hücresinde olduğu için sanırım bu gece rahat uyuyacağım.

"Ne zaman istersen. Hey, Jade?" diye sesleniyor, verandanın korkuluklarına yaslanarak. "Berbat bir zamanlama olduğunu biliyorum ama iki cumartesi sonra doğum günüm, hatırlar mısın bilmiyorum-"

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Seviyorum."

Gözleri bir an için şok içinde açılıyor. Ona herhangi bir umut verdiğim için anında kendimi tokatlamak istiyorum. Söz konusu erkekler olduğunda dikkatli olmalıyım. Eğer biriyle birlikte olacaksam, bu Royce'un gazabına uğramaya değmeli. Matty öyle biri değil.

"Her neyse, bir parti veriyorum, hepimiz pistlere gidiyoruz. Sizce istekli olur musunuz? Elbette, maiyetinizle birlikte."

Kapı kolunu sıkıyorum. Hiç şansım yok. "Elbette, bunu düşüneceğim ve Royce'un nasıl hissettiğine bakacağım."

"Tabii ki." Göz kırpıyor. "Görüşürüz, Sloane." İkimize de el salladı ve arabaya geri döndük.

"Tanrım, çok iyi biri. Neden bütün erkekler Matty gibi olamıyor?" Sloane koltuğunda rahatlıyor.

"Muhtemelen ilgilenmeyeceğimiz içindir."

Bizi evime geri götürürken ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Jade

"Royce..." Sızlanıyorum. "Burada olamazsın. Evde olmalısın." Avuçlarım öfkeyle vücudumda geziniyor, kaygan yağı tenime sürüyor.

"O haklı, seni inatçı pislik." Storm gözlüklerini burnunun üzerine indirir ve Royce'a ters ters bakmak için yazmaya birkaç saniye ara verir.

"On bir gün oldu. Siktir git." O ve ben hala partide olanlar hakkında pek konuşmadık. Ne hemen öncesinde, onunla tekneye geri dönmemi istediğinde ne de sonrasında olanlar hakkında. Zor oldu, çünkü Royce'daki değişimi ben de fark ettim. Biraz daha gerginleşti. Sadece bana karşı değil, herkese karşı.

"Matty'nin partisine katılman gerektiğini biliyorsun Jade!" Sloane masumca başını güneşe doğru eğerek zaten bronzlaşmış olan tenini yaktığını söylüyor.

"Ne?" Royce daha bir kelime bile edemedi Storm patlar. içinde.

Sloane gerekir var sadece fark etti ne o vardı dedi

Çünkü parmakları esniyor ve dudakları dişlerinin arasında kıvrılıyor. "Oh, um..." Ya da bilerek yaptı.

Gözlerimi deviriyorum, tam o sırada telefonum su şişemin yanında çalıyor. Telefonu elime alıp Hindistan'dan gelen mesajı açıyorum.

India: Hey kızım, umarım kardeşin iyi durumdadır.

Pislik haline geri döndüğünü söyleyen bir mesaj gönderdim ve onu tekrar yere koydum.

Gözlerim Royce'unkilerle buluştuğunda bana soğuk, mesafeli ve kalkık kaşlarla bakıyor.

"Ben şimdi ne yaptım?" Başımın belada olduğunu zaten biliyordum. "O Hindistan'dı."

Royce beni tersledi. "Bahsettiğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Ona ters ters baktım. "Gitmeye hiç niyetim yok."

"Nereye gidiyorsun?" Orson sırık gibi bacaklarının arasında basketbol topunu zıplatarak soruyor. "Az önce Matty B'yi gördüm ve ona eşyalarımızı toplayıp doğum gününe gideceğimizi söyledim." Royce dışında herkes gülüyor. Tam kahkahalarımızı bölmek üzereyken babam ıslık çalarak sürgülü kapıdan çıkıyor.

"Roy, konuşabilir miyiz?" Onun varlığıyla kollarımı önümde kavuşturuyorum. Anında rahatsız oluyorum ve nedenini bilmiyorum. Royce sandalyesinden kalkıp evin içine doğru ilerliyor. Göğsümde bir hüznle onun geri çekilişini izliyorum. Kaşlarım çatılıyor.

"Selam." Orson şezlongumun ucuna oturdu. "Kaşların neden çatık?"

Üzerindeki deri basketbol topunu alıp işaret parmağımın ucunda döndürmeye çalışıyorum. "Ben Royce." Gelmediğinden emin olmak için kapıya doğru bakıyorum, sonra tekrar Orson'un ela bakışlarına odaklanıyorum. "Olaydan beri biraz keyifsiz ve bunun benimle mi yoksa onunla mı ilgili olduğunu bilmiyorum."

Storm'un gözleri Orson'a kayıyor ve ben de önümde gerçekleşen sessiz alışverişi izliyorum.

"Kızım, dur. Adam daha yeni dayak yedi, doğası gereği bazen huysuz olabiliyor. Bırak iyileşsin." Sloane koltuğuna kıvrılır ve Versace gözlükleriyle kapalı gözlerini kapatır.

"Ve her neyse, senin tam bir on numara olman ve onun okuldaki tüm pisliklerle savaşmak zorunda kalması da yardımcı olmuyor."

"Artık bizim okula bile gitmiyor," diye araya giriyorum, üçünün de birkaç ay önce mezun olduğunu kastederek. Bensiz bir hayata başlamadan önce Orson ve Storm'la sadece birkaç ayım kaldı. "Gittiğinizde beni özleyecek misiniz?" Storm Brown'a gidiyor ve Orson da takımlarında oynamak için Los Angeles'a uçuyor.

"Lütfen." Orson beni başından savdı.

Storm bana ters ters bakmaya devam ediyor. "İstesem de sizi unutamam Düşes. Bunu tüm kalbimle söylüyorum." Bu sözleri yüzünde pasif bir ifadeyle, soğukkanlı ve duygusuz bir şekilde söylüyor.

"Şey, bu pek de güven verici değil, çünkü bir tane bile yok."

Storm şakağına vuruyor. "Anlamaya başladı."

"Sadece neredeyse on yılımı aldı," diye homurdanarak sandalyeme yaslanıyorum.

"Gerçekten, bence Royce sadece iyileşiyor. Sloane bir kez olsun haklı-" Orson ayağa kalkıyor, gömleğini çıkarıp sandalyesinin üzerine atıyor. Kahverengi teni güneşe karşı parlarken, yüksek elmacık kemikleri düz, beyaz dişlerinin etrafında kıvrılan yumuşak dudaklarının üzerine oturuyor. Orson çok güzel. Delicesine çekici. Neredeyse herkesin durup bakacağı türden bir erkek.

Avucunu sıkı karın kaslarının üzerinde gezdiriyor. "Onunla konuşacağım."

Storm kalın bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?" İkisi arasındaki konuşmayı izliyorum ve hayatımda ilk kez bir şeyi kaçırdığımı ya da birinin bana bir şey söylemediğini hissediyorum.

"Bu sırlar neden?" Orson havuza dalarken ve Storm dizüstü bilgisayarını toplarken soruyorum.

"Biz sır tutmayız, unuttun mu?" Storm, tüm hayatını dikkatlice çantasına yerleştirirken net bir şekilde duyuruyor.

Royce'u bekliyorum.

Ama asla geri dönmez.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odamdayım, hoparlörümünden müzik dinliyorum. Bugün erken saatlerde havuzun yanındayken ortadan kaybolduğundan beri Royce'u hâlâ görmedim. Bir an bizimle birlikteydi, sonra babam onu alıp götürdü. Evde bir şeyler değişti ve ben hala nasıl ya da neden olduğundan emin değilim. Birkaç dakika daha benimle takıldıktan sonra çocuklar da evin içine doğru sürüklendiler. Royce ile sohbet edeceklerini düşündüm. Onlara mesaj atmak ya da Royce'un kapısını çalmak istemiyorum. Onlar beni rahatsız etse de ben onları rahatsız etmek istemiyorum.

Yan dönerek ellerimi yüzümün altına sıkıştırıyorum. Yarın daha iyi olsa iyi olur. Bugün berbattı.

OceanofPDF.com

Royce

O bilemez. Onu terk etmek beni sakat bırakacak ama başka seçeneğim yok. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Ve konu o olunca olmaz.

OceanofPDF.com

Tade

Ertesi sabah kollarımı başımın üzerinde gererek kaskatı kesilmiş uzuvlarımla uyanıyorum. Royce'un üzüldüğü her neyse sakinleştiğini umuyorum. Ona Matty'nin doğum gününe gitmek zorunda olmadığımızı, bunun sadece bir davet olduğunu söylemek istiyorum. Her zaman onunla konuşma ihtiyacı hissediyorum ama bunun tek nedeni benim onun sorumluluğuna girdiğim kadar onun da benim sorumluluğuma girmiş olması. İkimiz de birbirimize bakıyoruz, hep baktık.

Merdivenlerden koşarak inip oturma odasına doğru ilerlerken, annemle babamı şöminenin önünde durmuş, sessiz bir sohbetin içinde yakalıyorum. Ben içeri girer girmez konuşmaları anında kesiliyor.

"Günaydın," diyorum gergin bir şekilde, ikisinin arasına bakarak. Bir kez daha, aynı rahatsız edici his orada. Bir şeyler doğru gelmiyor.

Annem yüzünü bana döndü. "Tatlım, seni istemiyorum-" Sesi boğazında düğümleniyor, bir gözyaşı damlası yanağından aşağı süzülüyor. Nefes alıyor ve sonra veriyor. "Polis bir saniye içinde burada olacak ve stres yapmamanızı istiyorum."

"Orada dikilmiş stres içindeyken bunu yapmak biraz zor anne..." Kalp atışlarım hızlanıyor,

Kollarımı önümde kavuştururken avuçlarım terden kayganlaşıyor. Annem her zaman sakin, mükemmelliğin var olmanın tek yolu olduğunu düşündüğü bir toplumda kapana kısılmış durumda. Bu mükemmellik değil, bu kırılgnalık. Tek beklentiniz mükemmellikse, insanlığın eline size karşı kullanması için bir silah vermiş olursunuz.

Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. Saçlarına geri dönmeden önce yüzükleriyle, bileziğiyle oynamasını izliyorum. "Royce. Bu sabah uyandığımızda gitmişti. Odası baş aşağı devrilmiş-" Sesi bir kez daha boğazında düğümleniyor ve bir avuç mendil toplamak için odanın diğer tarafına geçiyor. Onları burnuna bastırarak yüksek sesle üflüyor. Kapı çalınıyor.

Baba hamleler arasında benim Anne ve Ben, onun gözleri benimkilerde kalıyor. Aynı ürperti omurgamdan aşağı kayıyor. Yanımdan geçerken ağır çekimde hareket ediyor. Göğsü güvenle açık, hafifçe kapalı bir gülümseme. Beni rahatlatmaya çalıştığını **a n l i y o r u m** ama hiçbir şey yardımcı olmayacak. Annem elimi tutuyor ama her şey yavaş ilerliyor. Her şeyin karmaşasına kapılmış bir halde, annemin avucunu çekiştiriyorum. onun elini. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Royce arıyor," diye mırıldanıyor, gözyaşlarını mendiliyle siliyor. "O gitti, tatlım."

Jade

Dört Yıl Sonra

"Benim için aile gibi." Tarihte en çok kullanılan terim olmalı. Aile. Altı harf, tek anlam, ama çift taraflı. Aile, birine güvenmenizin nedeni olabilir ya da bir daha kimseye güvenmemenizin nedeni olabilir. Ben hangi tarafta olduğumu zaten biliyorum.

Eğer geceleri uyumakta zorlanıyorsanız, birileri sizi düşünüyor demektir. Bir çapa gibi, kendinizi arafta kaybetmek yerine ruhunuzu bu dünyada tutmak için çekiştiriyor. Rüya hali de böyle bir şey değil mi? Kafanız ve kafanızın içinde olup biten karmaşa için Araf? Şeytanlarınızın akıl sağlığınızla karşılaştığı ve kimin kazanacağı konusunda kavga ettikleri yer. Kabuslarınız mı yoksa huzurun gerçekliği mi? Hayatımı her gün iki tarafla da mücadele ettiğim bir araf olarak düşünmeyi seviyorum. İyiler, kötüler ve kurtulamadığım şeytanlar. Ne yazık ki. Son dört yıldır Araf'ta iyileştiğimi söyleyebilirdim ama iyileşmedim. Ruhum cehennemde kapana kısılmış, yoluna devam etmek istemiyor. İnsanları engelledim, içime kapandım ve

asla kaybetmemem gereken tek kişiye duyduğum açlığı yatıştırmamalı.

Sloane, San Francisco'nun kalbinde, The Market'in hemen yakınındaki favori kahve dükkanımızda karşımdaki sandalyeye çöküyor. Sonunda San Francisco'dan ayrılmak için sabırsızlanıyorum. Kişisel kabusumun bu sonsuz döngüsünden kaçmak için.

"Bu hafta sonu dışarı çıkıyor muyuz?" Sloane yüzünü yeni boyanmış kızıl saçlarının perdesi arkasına saklayarak soruyor. "Bilirsin işte, bu sefer üniversitede birlikte daha çok eğlenmeden önce Körfez bölgesinde son bir kez eğlenmek için."

Onun mantığı mantıklı değil çünkü o evdeyken zaten parti yaparak çok zaman geçiriyoruz. Son dört yıldır, kaybettiğim zamanı telafi ediyorum. İstedğim her şeyi yaparak elimden geleni yapıyorum. Sloane, UCLA'ya gittiğinde bile Stone View'daki en popüler kız olmaya devam etti. Ben de iyiydim ama hepimiz bunun onun yüzünden olduğunu biliyoruz.

"Evet," diye hızlıca cevap veriyorum. "Bu hafta sonu dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." Bugün Cuma gecesi, ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olmasının nedeni bu değil. Bu Cuma gününün tarihi.

Eli benimkine geliyor, mavi gözlerinin kenarları kırışıyor. Sloane eskiden olduğu kız değil. Daha yaşlı, daha yuvarlak, daha seksi. Okuldaki tüm seksi insanlarla takılmak isteyen saf ve küçük bir köpek yavrusu değil. Şimdi dişlerini göstererek onları korkutuyor. "Özür dilerim. Ne kadar oldu?" Garson masamıza geldi.

"Dört yıl," diye mırıldanıyorum, sonra kahve içerek dikkatimi dağıtıyorum. "Karamelli latte alabilir miyim lütfen?"

Sloane bana bakmadan önce onunkini sipariş etti. "Konuyu değiştirelim mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bu hafta sonu hakkında..." Onun hakkında konuşmayı hiç sevmem. Aslında, dört uzun yılı onun adını bile fısıldamadan geçirdim.

Kızgınım. İncindim. Ama en çok kızgınım.

Sloane ne yapmamızı istediğini ve bunu nasıl yapmamız gerektiğini anlatmaya başlıyor. Matty'nin evde olduğunu ve ailesinin sahil evinde bir parti verdiğini duyduğumda şaşırmadım. Matty söz konusu olduğunda değişen pek bir şey yok. Hâlâ aynı kızla birlikte, Sloane'la birlikte UCLA'ya gidiyor ve hâlâ Stone View'daki en büyük parti düzenleyicisi. Ben iki latte, bir kase acılı patates kızartması ve bir çikolatalı kek yudumlarken planlarımıza devam ediyoruz. İkimizin de eve gitme vakti geldiğinde, ona veda öpücüğü verip arabama doğru yola çıkıyorum.

Dikkat dağınıklığı, kırık bir ruhu açan anahtardır. BMW'mdeki müziğin sesini eve giderken sonuna kadar açtım. Eve. Büyük beyaz sütunlar, San Franco'nun standart mimarisinde pek rastlanmayan eski tarz plantasyon tarzı malikâneyi narin bir şekilde ayakta tutuyor. Bakımlı çimler canlanıyor ve etrafa serpiştirilmiş canlı çiçekler, normalde sade bir tarza sahip olan milyonlarca dolarlık mülke hayat veriyor. Her şey tamamen aynı, ama tamamen aynı değil. O gittiğinden beri bu eve yeni gözlerle bakıyorum.

İç çekerek el çantama uzandım ve arabamdan sürünerek çıktım.

Burada olmamak için sabırsızlanıyorum.

"Jade? Sen misin?" Ön kapıyı çarparak kapatırken annem sordu. Gizlice içeri girmeyi umuyordum ama şansım yaver gitmedi. Her zamanki gibi.

Eşarbımı çıkararak çantalarımı ön kapının yanına bırakıyorum. Annem son dört yılda biraz değişti, daha anaç oldu. Sanırım onunla yaşadıklarının çoğundan pişmanlık duyuyor ve şimdi bunu benimle telafi etmeye çalışıyor. Bu çok yorucu.

Mutfağa girdiğimde, onu narin elinde tuttuğu tahta kaşıkla birkaç büyük kâsedeki kek hamurunu karıştırırken yakalıyorum. Sarı saçları artık jilet gibi kesilmiş, çene çizgisinin etrafından rahatça sarkıyor. "Bu akşam yemeğe evde olacak mısın?"

"Um." Gözlerim ayak parmaklar ma kaydı. Parlak mavi tırnaklar. Maviyi severim, bana okyanusu hatırlatır. Sakinliği ve kızgın dalgaların uysal nemli kuma çarparken çıkardığı sesi. Okyanusun meydan okuyuşunu hep sevmişimdir. Huysuzdur, güzeldir ve akıntılarıyla başa çıkacak kadar akıllı değilseniz sizi öldürebilir. "Sanırım."

Beni gerçekten besleyen bir aileye kabul edildiğim için şanslı olduğumu biliyorum. Beni yıkayan. Ve isteyebileceğim her şeyin parasını  dediler. Paraları vardı. Bana sıcak bir yuva ve a  karnıma yemek sundular. Kendimi şanslı sayıyordum. Bazı koruyucu ailelerin çocuklarının ne durumda olduğunun farkındaydım. Ama kendi hayatlarımızı başkalarının başına gelen talihsiz olaylarla kıyaslamalı mıyız? Bence karşılaştırmamalıyız.

"Harika!" Annem sarmal düşüncelerimi böldü. Gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Onu her zaman gölgeleyen hüzün artık yok. Hareketleri durgun değil, adımlarında bir sıçrama var. Sanki- "Royce eve geldi."

Donup kalıyorum, ellerim su şişemin üzerinde hareketsiz kalıyor. Ağzım açık kalırken sanki tüm kanım vücudumu terk ediyor gibi hissediyorum. Düşündüğün şeyi söylemedi Jade. Beynin yine Araf'ta. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki oksijen alamıyorum. Nefes almayı bırakacağım.

"Ne?" Ses tonum yüksek, hecelerim bu ismi bir daha s yleyenı keşecek kadar keskin. Anlık düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum. "Eve mi geliyor?!" Paniğimin yüzüme yansımasını engellemek için uzun yudumlar halinde su yutuyorum. Hayır. Hayır. Hayır.

"Bugün onun doğum günü Jade. Hatırlarsın diye düşündüm. O senin kardeşin. Evet, eve geliyor. Sadece" - gözyaşları yanaklarından s z l yor- " ok mutluyum Jade. Bizi sonsuza dek terk ettiğini sanmıştım."

Ben de  yle. Beni terk eden kardeşim. Beni terk etti. Diğer herkes gibi beni de terk etti. O da daha iyi değildi.

Beynimin yüzeyine çıkmaya başlayan anıları ezıyorum. Adının kalbimde bıraktığı melankoli

kırılgan ruhumun şu anda kaldıramayacağı kadar fazla. Yıllar boyunca kendimi çok iyi gösterdim ve duygularımı kabullenmemek için pek çok şey yaptım ama hiçbir şey, ama hiçbir şey Royce Kane'in dokunuşuna yaklaşamaz. Fiziksel olarak burada olmasa bile, hâlâ içimde. Yaşıyor. Var oluyor. İhanet ediyor. "Onu çok uzun zamandır görmedim," diyebildim sadece,

şu anda neler olduğunu anlayamıyor. O lanet beni terk etti.

Annem hevesle başını sallıyor ve tekrar karıştırmaya koyuluyor. Vanilya, şüphesiz. Royce'un favorisi. "Biliyorum. Dört yıl oldu, bu yüzden onu eve kollarımızı açarak karşılamak istiyoruz. Tanrım, Jade." Yüzünü bana döndü, gözleri yaşlarla doluydu. "Eve döneceğı için çok mutluyum."

Ben de mutlu olmak istiyorum, eğer gittiğı için bu kadar boktan biri olmasaydı. Kane ailesine evlatlık verildiğimde daha bir bebektim. Beni kendi çocukları gibi benimsediler, hatta Royce beni yanına çekti ve bana gerçek hayattaki kardeşiymişim gibi davrandı. O benim her şeyimdi ve benden üç yaş büyük olduğu için ona saygı duyuyordum. Bu evde kaldığım her gün benimle ilgilendi. Hayatım boyunca her erkeğın ona tapmasını ve her kızın onu istemesini izledim. Ben bunların hiçbirini yapmadım ama ruhumun ona ihtiyacı vardı. Ta ki o beni terk edene kadar. Tek başıma. Bu evde. Ondan nefret ediyorum.

Hüzünlü ruh halimi üst kata sürüklüyorum, keşke bugünü ileri sarabilseydim. Ya da doğduğum zamana geri sarmak ve hiç doğmamış olmak.

Yatak odamın kapısına ulaşır ulaşmaz kapıyı açıyorum ve yatağıma düşüyorum. Battaniyemin içindeki tüyler minyon bedenimin etrafında kıvrılırken, uzun kahverengi saçlarım başımın etrafına yayılıyor. Bu oda onunla ve benimle ilgili o kadar çok anı barındırıyor ki... Tüm ev öyle. Yatak odasına dokunulmadı ve bazen, kötüleştğinde, onun yatağında uyuyorum. Onun odası, başka biri boşalttığında ruhum için bir şarj cihazı gibi.

Bu gece Royce'u görmeye gideceğim.

Bu gece Royce'u görmek istemiyorum.

Onu çok uzun zamandır istiyordum, her gece gözlerim yaşarana ve dudaklarım susuzluktan çatlayana kadar onun için ağladım. Artık eve döneceğini biliyorum ama onu istemiyorum. Ona kızgınım. Sanki o dört yıl öfkemi dindirmek için hiçbir şey yapmamış gibi. Zaman sadece onu yıkadı, kontrol altında tuttu.

İçimi çekiyorum, telefonumu çıkarıp çalma listemde geziniyorum. Eski tarz bir Guns N' Roses şarkısına denk geliyorum ve günün yorgunluğunu cildimden atmak için banyoya giriyorum.

Siyah. En sevdiğim renk. Zayıflattığı için değil, zayıf görünmeye ihtiyacım yok. Ama hiç çaba sarf etmeniz gerekmediğinde giyebileceğiniz bir renk olduğu için. Şu anki gibi. Annem şüphesiz Prada giyecek olsa da hiç çaba sarf etmek istemiyorum. Savurgan evlat geri döndü. Dar siyah bir kot pantolon ve bol siyah bir gömlek giyiyorum. İnce askıları zayıf köprücük kemiklerime yapışıyor. Her zaman makyaj yaparım. Makyajla ilgili her şeyi ve onu ustalıkla uygulayarak farklı bir görünüm elde etmeyi seviyorum. Ama bu gece CC krem ve hafif bir rimelle yetiniyorum, uzun saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Sadece bu işin bitmesini istiyorum.

Telefonum yatağımın başucunda titremeye başlıyor, açıp cevap veriyorum. "Ne oldu?"

"Tamam, sana bir soru sormam gerekiyor..." Sloane hatta mırıldanıyor. Muhtemelen çoktan sarhoş olmuştur.

Tereddüt ettim. "Emin misin?"

"Matty ve Rachel ayrıldı. Arkadaşımız olmamasına rağmen ona vurursam ayıp etmiş olur muyum?" Kesinlikle sarhoş. "Matty ile aranızda garip bir şey olduğunu da biliyorum..." Matty ile aramızda hiçbir şey yoktu ama Sloane'un Royce gittiğinden beri onun peşinden koştuğunu da biliyorum. "Düşündüğün gibi bir şey değil ve biz çocukluk, Sloane. Soruna cevap vermek gerekirse, birlikte olmadıklarından emin olduğun sürece ne istersen yap." Ona girmek üzereyken

Üniversitenin ilk yılında ve hâlâ Matty'yi soruyor. "Eğer onu istiyorsan, senindir."

Sloane iç geçirir. "Tamam. Sanırım. Sadece hepimiz biliyoruz ki o her zaman sana aşıktı."

Gözlerimi deviriyorum, telefonumu omzuma koyuyorum. O devam ediyor. "Gidip patates kızartması almak ister misin?"

"Um, yapamam gibi bir şey." Aynadaki yansımamı yakalıyorum, farkındalık bir kez daha üzerime yıkılıyor.

"Neden?"

Gürültülü bir motorun derin homurtusunun garaj yolumuzdan aşağı indiğini duyuyorum - bu lanet bir motosiklet mi? "Sonra konuşuruz." Gürültü alçaktan geliyor, yumuşak bir senfoni gibi odamda yankılanıyor. İnsanı ezecek kadar ağır.

"Jade!" diye bağılıyor annem mutfaktan. "Alt kata."

Hızlıca Ugg botlarımı giyiyorum ve telefonumu arka cebime koymadan önce kendime bir kez daha bakıyorum ve yapmak benim yol Alt katta. I olabilir bkz. Aşağı indiğimde ön kapının etrafında bir topluluk vardı.

son dakikaya kadar baktım.

"Özür dilerim-"

Duraksıyorum.

Orada, önümde duran Royce Kane. Karnım yere çarpıyor ve yanaklarım canlanıyor. Gözlerimiz birleştiğinde kanımın ayak parmaklarımın ucuna kadar çekildiğini hissedebiliyorum. Kalbim göğsümde yavaşlıyor. Nefret hala orada, öfke ve acı, ama şimdi başka bir şey oluyor. Henüz kabul etmeye hazır olmadığım bir şey. Buz mavisi gözleri. Atlantik Okyanusu'ndan daha soğuk ama cehennem çukurlarından daha sıcak. Koyu renk, dağınık saçları elleriyle çok fazla taranmış gibi görünüyor ve iri, zayıf vücudu odadaki herkesin üzerinde yükseliyor - odanın kendisi de dahil. Görebildiğim tüm derisinde dövmeler var. Royce Kane sadece kötü bir çocuk gibi görünmüyor. Royce Kane kötü bir adam gibi görünüyor. Okuldaki her kızla oynayan şımarık zengin çocuğu değil. O farklı biri. Keskin çenesi tertemiz tıraş edilmiş, mükemmel yapılı yüzündeki her kesik çizgiyi

gösteriyor. Düz burnu ve yumuşak dudakları. Kahretsın.

Lanet olsun. Gençliğinden bile daha seksi.

Bol, soluk tasarım kot pantolon, askeri botlar ve rahat siyah bir gömlek giymiş. Ama gömleğinin üzerinde gözüme çarpan bir şey var. Aslında iki şey dikkatimi çekiyor.

İlk olarak sol göğüs kafesine dikilmiş olan işlemeli yama.

Wolf Pack Motosiklet Kulübü.

İkincisi, Royce Kane'in benden nefret ettiğine eminim.

Gözlerimi kırpmamaktan gözlerim yanıyor. Bu kez kaşları çatık, şiş dudaklarına yayılan karanlık bir sırıtışla eşleşiyor. "Peki, sen büyümedin mi..."

OceanofPDF.com

Royce

Yalan söylemeyeceğim, benim yanımda kıvranışını görmek büyüleyici. O hüzünlü küçük ruhu evimize girdiği gün benim dünyam olmuştu. Yani, bir erkek kardeşim olsun istiyordum ama Jade, küçük bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğümün yarısı kadar bile kötü değildi. Barbie bebeklerden nefret ediyor ve Transformer kamyonlarını tercih ediyordu. Memeleri büyüyene kadar şikayet edebileceğim pek bir şey yoktu.

"Düşes." Takma adını söyleyerek sırtıyorum. O küçük boku büyürken çok severdim. Şimdi sevemiyorum. Sevmeyeceğim.

Lakabının kullanılmasından irkildi ve beni görür görmez yaptığı taramayı da kaçırmadım. Sonra yamalarımı okuduğunda yüzündeki kanın çekilmesini izledim.

"Harika!" Annem ellerini çırparak şöyle diyor. "Akşam yemeği hazır." Sanki dört yıl değil de bir hafta sonu uzaklaştıktan sonra geri dönmüşüm gibi kolunu benimkine doluyor. "Royce, lütfen bana bir motosiklet çetesine katılmadığını söyle..."

Babam annemi sustururken ve Jade hafifçe arkamdan gelirken onun elinden kurtulup arkasından gidiyorum.

Anne babamızın duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde, kendini beğenmiş bir sırıtışla başımı omzumun üzerinden hafifçe çeviriyorum. "Ne oldu?"

önemli değil, Düşes, beni özlemediniz mi?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, kaybolmadan önce kısa bir süreliğine gözlerinde meydan okuma parlıyor. "Asla."

Kıkırdıyorum, yüzümü tamamen ona dönüyorum. Tam mutfağa dönmek üzereyken ellerimi duvara çarpıyorum, onu duvara yaslayıp kafesliyorum. Tatlı, masum tenini içime çekerken burnumun ucu yanağında geziniyor. Kulüp kızlarının amına yüzüstü düştükten sonra temiz bir nefes gibi geliyor. Sadece onun havası zehirle dolu. "Korkmalısın Düşes. Artık benden güvende değilsin." Gözlerim onun küçük bedeninde geziniyor, narin yapısının üzerinde uzanan yumuşak kıvrımları inceliyor.

"Siz ikiniz!" Babam yemek odasından sesleniyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Gergin piç.

Kimsenin bizi göremeyeceğini çok iyi bildiğim için duvarı itiyorum.

Zengin ailemden ve onların zengin evinden nefret ediyorum.

"Haklı olabilirsin Royce." Omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ama ben de geride bıraktığın aynı kız değilim."

"Öyle mi?" Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek sırtıyorum. "Nasıl yani?"

"Artık dişlerim var." Beni iterek geçti.

Onun küçük kışını tutup duvara yaslayamadan arka cebimdeki telefonum titriyor. Yaşlı adama bir saniye içinde geleceğimi söyleme zahmetine girmiyorum, çünkü o da bir saniye içinde geleceğimi biliyor.

"Ne?"

"Ah," diye mırıldanıyor Fluff. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" Arka plandan bir ses geliyor. "Kusura bakma Sicko, Lion seni arayabileceğimi söyledi de-" Yeni müşterimiz Fluff telefonun diğer ucunda kekeliyor.

Ona kadar saymaya çalışıyorum, çünkü eski terapistim bir keresinde bunun yardımcı olacağını söylemişti. Aynı terapist her ay masasının üzerine eğilirdi.

ve bana baba diyordu, yani... belki de yanılıyordu. Beni amına yaklaştırmak akıllı bir kadının izin vereceği bir şey değil. Yumurtalıklarını kırdıktan hemen sonra kalbini de kırarım.

"Ne oldu?" Şak diye söyledim. "Uzakta olduğumu biliyorsun, bu yüzden acil bir durum olsa iyi olur."

"Oh, öyle. Üzgünüm."

"Özür dilemeyi kes."

"Doğru ya, Roo vuruldu ve biz de ne yapmamız gerektiğini merak ediyoruz."

Çenem gerildi. "Ölümcül bir yara mı?"

Daha fazla karışıklık oluyor ve sonra Lion'un yaşlı sesi geliyor. Lion bizim kulüp başkanımız. Bu ismi nasıl aldığı uzun bir hikaye. Benimki de Sicko ve o da uzun bir hikaye.

"Müşteri adaylarının içine Tanrı korkusu salmak için her zaman Başkan Yardımcıma güvenebilirim." Lion telefonda kıkırdıyor.

"Belki de kulüp binamızda kimin ayaklarını sürüyerek dolaşmasına izin verdiğimizden yeniden değerlendirmemiz gerekiyordur."

"Bence Fluff iyi bir tane. Sadece nazik olmalısın." "Ben asla kibar değilim. Bunu biliyorsun."

Tekrar kıkırdıyor ve zayıf dudaklarının arasından sarkan puroyu hayal edebiliyorum.

"Ölümcül mü?" İç çekerek tekrar sordum.

"Değil. Sadece Fluff'u korkutmak istedim. Onu geriyorsun. Sanırım seninle her konuşmak zorunda kaldığında altına kaçırıyor. Ebeveynler nasıl?"

"Aynı, aynı. Yarın sabah döneceğim."

"Evet, tamam," diye homurdanıyor Lion. "Bilmem gereken bir şey var mı?" Bu soru beni şaşırtmadı. Lion bunu hep sorar. Lanet olası aşırı duyarlı pislik.

"Bilseydin, bilirdin." Telefonumu kapatıp mutfığa geri dönüyorum, Jade'in karşısındaki sandalyeyi çekip pelüş deriye gömülüyorum. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Su bardağını alıp tek seferde boşaltırken bana bakmamak için elinden geleni yapıyor.

"Oğlum, nasılsın?" diye soruyor babam yanımda bifteğini keserken. Eskiden ilgilendiğim normal şeyler hakkında konuşurken kendimizi kaybediyoruz. Kendimi kötü hissediyorum, gerçekten. Bir daha geri dönmek üzere hepsinden uzaklaştığım gün kendimi kötü hissettim. Tavır sorunu olan o çocuk, sorunları olan bir adama dönüştü. Gerçek sorunları. Ama yakın zamana kadar, tam da terk etme sebebim yüzünden kendimi bu eve geri dönmek zorunda buluyordum.

Onu.

"Royce," diye mırıldanıyor annem, keten peçetesiyle ağzını sıvazlıyor ve peçeteyi zarıfçe masanın üzerine koyuyor. "Lütfen bana bir motosiklet kulübüne katılmadığını söyle."

Babam yanımda sustu.

Gözlerim beni kendini beğenmiş bir şekilde izlemeyen, daha çok sıkılmış olan Jade'i buluyor. Boş ve ifadesiz. Bir zamanlar tanıdığım kızın sadece lanet bir gölgesi. O da benden daha fazla burada olmak istemiyor. Çocukken, kavga ettiğimizde bile onda bir parıltı vardı. Aurasını aydınlatan bir ateş vardı. Şimdi o ateş yanmış gibi görünüyor.

"Evet. Dört yıldır oradayım anne." "Orası neresi ve neden Royce?"

Peçetemi tabağıma atıyorum. Sanırım bunu şimdi yapıyoruz. "LOS ANGELES. Senden çok uzakta değil." Gözlerim Jade'inkilere kaydı. "Ama yeterince uzak."

"Bir şey söylemeyecek misin Yeşim?" Annem sesli bir şekilde Jade'e bakıyor. "Siz ikiniz her zaman çok yakındınız..."

Jade suyunu içerken boğuluyor. Jade ve benim ne kadar yakın olduğumuz bir sır değildi. Herkes Jade'e evcil hayvanım derdi. Her zaman koluma asılır, her şeyi benimle, Orson'la ve Storm'la yapmak isterdi ve buna izin verilen tek kişi oydu. Bizimle gezemeyecekleri ama küçük üvey kardeşimin gezebileceği gerçeği pek çok fahişeyi kızdırdı, ama buna katlandılar. Jade her doğum günü pastamı

yapardı.

Babam sürekli işle uğraşırken o ve annem mutfakta ortalığı dağıtırlardı.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye mırıldandı Jade. "Aslında, izin alabilir miyim?" Annem bileğini sallayarak onaylıyor ve Jade gözlerim ondan hiç ayrılmadan yemek odasından çıkıyor. Merdivenleri k o ş a r a k çıktığında, her adımda kışının nasıl zıpladığını izliyorum.

Dudağımı ısırdım ve sıırttım. Eğer üvey kız kardeşim olmasaydı, en az iki iş günü boyunca onu bokumun üzerine park ederdim.

"Kyle?" Annem babamı işaret ediyor.

O bana bakıyor, ben ona bakıyorum ve birinin başı belaya girdiğinde yaşanan tüm o garip saçmalıklar yaşanıyor.

"Anne? Ben lanet olası yirmi iki yaşındayım. Stres yapmana gerek yok. Dört yıl boyunca kardeşlerimle birlikte tek başıma hayatta kaldım."

"Bu konunun ötesinde Royce! Çok stresliydim. Sen-" Gözyaşları akmaya başlıyor ve ben ilk kez ona bakıyorum. Gerçekten ona bakıyorum. Ben gittiğimden beri çok yaşlanmış. Saçları kısacık, çenesinin etrafına sarılmış. Gözlerinin etrafındaki kıvrımlarda kırışıklıklar var ama hepimiz alnına iğne yaptırdığını biliyoruz.

"Üzgünüm anne... Planım bu değildi."

"Peki ne oldu?" Annem sonunda gözlerini bana çevirerek soruyor.

"Bu konuyu seninle konuşamam."

İç geçiriyor, ayağa kalkıyor ve masayı topluyor. "Umarım en azından daha sık ziyaret edersiniz."

Onun yanında duruyorum, beni dikkatle izleyen yaşlı adama bakıyorum. "Sensiz çok boş bir ev oldu oğlum..." Öte yandan babam yaşına göre iyi görünüyor. Ama zaten hep öyleydi. Keşke yakışıklılığı ve cazibesi, Kyle Kane'in vahşi iş adamlığının altında yatanları gizleyebilseydi.

Kolunu yumrukluyorum, biraz sertçe. "Ne kadar kaldırıyorsun?"

Başını sallar ve güler. "Senden daha fazla." Mutfağa gidip anneme bulaşıkları yıkamasında yardım ediyorum.

"Louise nerede?" Hizmetçinin nerede olduğunu merak ederek soruyorum. Arkadaşlarıyla alışveriş yapmak yerine annemin yapması gereken işleri yapmak için her zaman yaşlı kızıyla evimizin etrafında dolaşırdı.

Annem iç geçiriyor, bulaşık makinesine bulaşık üstüne bulaşık koyuyor. "Sen gittikten kısa bir süre sonra gitmesine izin verdim. Seninle yaptığım hataları Jade ile de yapmak istemedim."

Gözleri evin ön tarafına, aşırı büyük garajın kıvrıldığı yere gidiyor. "İlk yıl boyunca her gece senin için çığlık attı, kan ter içinde uyandı. Sonra birden kesildi. Sanki vazgeçmiş gibi."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Keşke umursadığımı söyleyebilseydim, ama umursamadım. Genç Düşes için hissettim, şu anda yukarıda oturan küçük kızı için değil.

"Evet, işler değişti..."

Annem ellerini yanaklarıma götürüyor. "Bir yabancı olma. Bu bir emirdir. Ve hazır olduğunda, her ne olursa konuşmak istersen ben buradayım."

"Elbette anne."

Öyle bir şey olmayacak.

Annemin temizlik yapmasına yardım ettikten sonra ikisiyle de vedalaşıp motorumun yanına gidiyorum. Bacağımı Dyna Glide'ımın üzerinde sallayarak onu çalıştırıyorum ve altımda gürlerken onu dinliyorum. Ağzıma bir sigara koyarken Jade'in yatak odasının ışığı gözüme çarpıyor. O katta açık olan tek ışık. Bir duman bulutu üflüyorum.

Yakında bir gün, kışın kulüp evimde oturuyor olacak ve bu kendi isteğiyle olmayacak.

Tade

"Sonunda aynı üniversiteye gideceğimiz için mutlu musun?" Sloane, şişme tek boynuzlu atımız sayesinde suyun üzerinde yüzerken güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine iterek mırıldanıyor. Bu gece dışarı çıkma planlarımız vardı ama Royce'un birkaç gün önce ortaya çıkmasından sonra planlarımızı bozdum. Dengemi bozdu.

"Öyleyim." Kenardan uzaklaşmak için bacaklarımı suyun içinde tekmeliyorum.

Gözlüklerini çıkarıyor, gözlerini arkamdaki büyük eve dikeyyor. "Burası tüylerimi ürpertiyor."

Omuz silkiyorum. "Yalnız değilsin. Yemek yemeye gidelim mi?"

"Cidden San Francisco'dan siktir olup Los Angeles'a dönmek için sabırsızlanıyorum."

Gülüyorum, üzerine su sıçratıyorum. "O kadar da kötü değil..."

Ama o haklı. Ben de bekleyemem. İkimiz de havuzdan çıkıp havlularımızı alıyoruz ve ben kalın, uzun yelemdeki fazla suyu sıkmadan önce bir tanesini vücuduma sarıyorum. Royce gittiğinden beri çok daha fazla uzamasına izin verdim. Neden bilmiyorum ama onun adı beynime kazındı ve bir türlü gitmiyor. Geçen dört yıl içinde hiç gitmedi ama kaynadı. Biraz.

"Tamam, peki. Üçlü hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ama dün gece Orson'ın maçını izledin mi?"

Kardeşlerimden birinin adı geçtiğinde zihnim uzay boşluğuna sürükleniyor.

Başımı sallıyorum, su şişemin kapağını açıp bir yudum alıyorum. "Hiçbir maçı kaçıрма."

"Dostum, o harika biri. Ve her zamanki gibi seksi-" "- neredeyse evli." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Orson okuldan India ile evlenmek üzeredir. Kaderin cilvesine bakın ki, India babasının tuttuğu aşçının kızıdır ve bu yüzden o gece partide ortaya çıkmıştır. Görünüşe göre, aynı okula da girmişler. Şirinmiş. Bazı insanlar için her şey yolunda gidiyor.

Sloane inliyor, biz eve geri dönerken ayağını yere vuruyor. "Gerçekten öyle mi? Yani, sırf birlikte bir çocukları olacak diye neden evlenmek zorunda olduklarını anlamıyorum."

Sloane'u azarlayarak başımı sallıyorum. "Ona kelimenin tam anlamıyla aşık. Bana her zaman söylüyor ve o iyi bir kadın. Kes şunu. Orson'ı bırak." Birincisi, Royce'la geçen gece görüştüğümüz aklıma geldiği için ondan bahsetmek istemiyorum, ikincisi de Orson ve Storm'la hayatlarına devam etmek için ayrıldıktan sonra yeniden konuşmaya başladım. Royce'tan sonra beni bu kadar çabuk terk etmek istemediler ama başka seçenekleri de yoktu. Hayatlarına devam etmek ve yapmaları gerekeni yapmak zorundaydılar. Zaten ikisinin de bana gerçekten yardım edebileceğinden emin değilim. Kardeşlerimi severdim ama onların yanımda olmasının Royce'un yokluğunun verdiği acıyı daha da arttıracığından emindim. Sahip olduklarımın ve kaybettiklerimin sürekli hatırlatılması gibi.

"Tamam." Sloane kıs kıs gülüyor, kapımı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve yatağının ucundaki spor çantasına doğru ilerliyor. "Ama sıkıldığım için Matty'ye mesaj atıp ne yaptığını sor. Son bir SF içkisi içmeliyiz çünkü buraya asla geri dönmeyeceğim."

Royce gittikten sonra, bir zamanlar olduğum kızın kabuğuna dönüştüm ve bir daha asla orada bir yuva bulabileceğimi sanmıyorum. Arkadaşlarım ellerinden geleni yaptılar ama tek istediğim oyken ellerinden gelenin bir faydası olmadı.

OceanofPDF.com

Jade

"Hadi Jade!" diye bağılıyor annem aşağıdan. "Hemen yola çıkmazsak geç kalacağız. Yolumuz uzun." Annemi seviyorum. İlk panik atağını geçirdikten sonra geride kalmayı ve Stanford'daki ilk yılımı geçirmeyi kabul ettim. Onu çocuklarının "ikisini birden" kaybetmeyeceğine ve UCLA'ya gitmenin her zaman benim nihai hedefim olduğuna ikna etmem biraz zaman aldı. Sloane ile birlikte olmak ve Körfez bölgesinden uzaklaşmak istiyordum. Sonunda bu fikri kabul etti ama beni kendisinin götürdüğü konusunda kararlıydı.

"Geliyorum!" Sırt çantamı omzuma atarak bağıyorum. Yatak odamın etrafına son bir kez bakıyorum. Koyu mor duvarlar yanık bir lilaya dönüşmüş; yatak toplanmamış. Hiç özlemeyeceğim. Anılar kafamın içinde yanıp sönüyor.

Yatak.

Duvarlar.

Koku.

Aşağıya indiğimde arabamın kapısını açtım ve ona ters baktım. "Kendi başıma araba kullanabilecek kapasitede olduğumu biliyorsun değil mi? Bu yüzden bana bu güzel BMW M8 Grand Coupe'yi aldın. Bilirsin işte. Bu gülünç derecede pahalı arabayı kullanabileyim ve güvende olayım diye."

Yolcu koltuğunda emniyet kemerini takarak beni başından savdı. "Saçmalama. Ben eve uçuyorum. Mükemmel çalışıyor."

Otoyolda bir yığılma oldu ve bu da seyahat süremizi daha da uzattı. Yol çok uzundu. O kadar uzundu ki yolculuğu ikiye bölmek için bir gece mola verdik. Ama bugün Pazar ve ben buradayım. Nihayet.

Kapıyı çarparak kapattım ve anneme gülümsedim.

"Seninle gurur duyuyorum tatlım," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Annemi seviyorum. Bir kızın isteyebileceği her şey onda var ama mükemmel değil. Hiçbir ebeveyn mükemmel değildir, sadece benimki beni diğerlerinden biraz daha fazla hayal kırıklığına uğrattı.

"Sağ ol anne. Ben-"

Arkamda gürültülü bir motor sesi duyuyorum ama dönmüyorum. Bir anlamı yok. O olamaz ve motorcular da belli ki üniversiteye gidiyor.

Motorlar arabamın hemen yanına yanaşıyor ve annemin yüzü bir gülümseme yayılmadan önce soluyor. Onun adı dudaklarından dökülmeden önce ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Royce?"

Ağzım kapanıyor, hala dönüp müzikle yüzleşmeyi reddediyorum.

"Sizi beklemiyordum, hepinizi..."

"Selam anne, küçük kız kardeşimi yepyeni üniversitedeki ilk gününe uğurlamaya geldim. Bilirsin, o yıllara yetişmek için..." Sesi kötü bir rüyanın içindeki ipek gibiydi. Rüzgârda salınışını dinlememeniz gerektiğini biliyorsunuz ama yine de hipnotize olmaktan kendinizi alamıyorsunuz.

Sonunda onunla yüzleşmek için dönüyorum, ama arkasında kaç tane motorcu olduğu ve yan taraftaki motorda yaşlı bir adam olduğu beni bir an için şaşırtıyor. Hepsi aynı deri yelekleri giyiyor.

"Teşekkürler Royce, ama buna gerçekten gerek yoktu..." Ses tonumdaki ısırığı kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama bu konuda şaka yapmıyordum.

Diş meselesi... Artık ona ihtiyacım yok ve çok geç. Öfke parmak uçlarıma kadar içime akıyor.

Royce sırtan dudaklarının arasına bir sigara yerleştiriyor, insanların okula yığılmasını izlerken başını yana eğiyor. "Hayır, Düşes, gerçekten..."

İçimi çekiyorum, çünkü şu anda onunla tartışacak durumda değilim. "Peki, teşekkürler..." Gözlerim tüm erkeklere kayıyor. "Artık gidebilirsiniz."

Kaskını çıkarıyor, sigarasını yere bırakıp söndürüyor. "Seninle yukarı yürüyeceğim."

"Royce," dedi annem. "Bir kelime?"

"Şimdi olmaz anne. Gelecek hafta sonu seni görmeye geleceğimi söylemiştim. Jade'in yerleştiğinden emin olmak için buradayım."

Gözlerimi devirerek dudaklarımı yalıyorum. "Tamam." Sırt çantamı göğsüne doğru fırlatıyorum. "Bunu taşıyabilirsin." Arkadaşlarından birkaç homurtu ve kıkırdama geliyor ama hepsini duymazdan gelip ön kapıya doğru ilerliyorum. Burada olmasının başka bir nedeni daha var. Ne kadar sakinleştiğim umurunda değil. O artık Royce Kane değil. O, büyük kötü arkadaşları olan ve göğsünde eskiden kalbinin olduğu yerde Mars büyüklüğünde bir delik olan büyük kötü motorcu.

Ana fuayedeki züppe kızdan yurt bilgilerimi aldıktan sonra merdivenlerden yukarı çıkıp odamı buluyoruz. Royce'un arkadaşlarının hepsi alt katta kalmak istemişti. Biri hariç. Adı Gypsy ve benimle aynı yaşlarda ya da benimle Royce arasında bir yaşta olmalı. Her kıza bariz bir şekilde sapıklık yaptıktan sonra, tam olarak neden burada olduğu anlaşıldı. Sapıklık yapmak için.

"Sicko, kız kardeşin çok seksi. Onda egzotik bir şeyler var."

İkisiyle de yüzleşmek için dönüyorum, gözlerim Gypsy'ye kayıyor. Tam ona sövüp sayacak ve siktir olup gitmesini söyleyecekken, bugün ilk kez ona bakıyorum. Genç, açık kahverengi sarkık saçlar ve arsız bir gülümseme. Sıradaki çocuk o.

deri motosiklet yeleği giymiş. Verdiğinden daha fazla ilgi çekeceğini tahmin edebiliyorum.

"Tipim değilsin." Kapıma dönüp anahtarımı içeri itiyorum.
"Peki Sicko kim?"

"Kendi odanızın olmasını sağladık..." Annem sorumu yarıda keserek çift kişilik yatağı işaret etti.

"Nasıl?" şaşırarak sordum.

Annem omuz silkiyor. "Emin olduk."

Kalbim sıkışıyor. "Oh." Tabii ki. Para eşittir g ve Kane'lerde hepsi var.

"Hey." Royce'un eli çeneme geliyor ve yüzümü ona doğru eğiyor. "Her hafta sonu seni kontrol etmeye geleceğim."

"Royce?" Mırıldanıyorum, her ne kadar tutuşu o kadar sıkı ki dudaklarımı dışarı itiyor olsa da.

"Ne?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor. Bunun sona ermesi gerekiyor. Ondan nefret ediyorum. Beni terk etti.

"Gerçekten gerek yok. Sloane da burada, Matty de. Evde yaptığın gibi burada da beni okşamana ihtiyacım yok."

Gülüyor ve uzaklaşıyor. "Artık evcil hayvanlarımı nasıl sakladığımı bilmiyorsun."

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum, kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Peki bu nasıl oluyor?"

Basit bir bakışla beni iğneliyor. "Bilmiyorum." Sonra gözleri anneme kayıyor, sahte gülümsemesi belli oluyor. "Ona ben bakarım."

Annem başını sallayarak beni son bir kez daha kucakladı. "Tamam. Havaalanına gitsem iyi olacak. Bütün günü seninle geçirmeyi planlamıştım ama trafik yüzünden geciktik."

"Sorun yok anne. Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, onu sıkıca sarıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Stanford'a başlamadan önce aileme tıp diploması almak için çalışacağımı söylediğimde benden şüphe etmelerini bekliyordum. Hem de çok. Ama etmediler. Bu ya da siyaset bilimi arasında kalmıştım. Tıp fakültesine giremezsem siyaset benim B planımdı. Siyasi danışman olarak da harika olabileceğimi biliyordum,

Ama kalbimin ve tutkumun yandığı yer orası değildi. Tıp fakültesine girdiğim için minnettarım, uzun ve sıkıcı bir yol olacağını bilsem de yine de gitmek istediğim bir yol.

Annem gitti ve ben Royce ve Gypsy ile odada yalnız kaldım.

"Roy, ben ciddiym. Burada olmana gerek yok."

Dirseklerinin üzerine yaslanarak yatağıma uzandı. Hatırladığımdan çok daha güzel. Yüz hatları güzel, ama sonra biri gelip tüm sert kenarları kesmiş. Dövmeler sadece kişiliğini vurguluyor. Sanki her zaman dövmeleri olması gerekiyormuş gibi. Tüy gibi kirpikleri sıkı elmacık kemiklerinin üzerinde yayılırken mavi gözleri yüzümde geziniyor. Bu hiç adil değil. Neden böyle görünmek zorunda? Tanrım, belli ki gittiğinden beri spor yapıyor. Her zaman uzun boylu ve zayıftı, ama boynundaki ve kollarındaki damarların derisinin yüzeyine doğru şişmesi bana bugünlerde antrenmanı daha ciddiye aldığını söylüyor.

"Ah, ama ben biliyorum."

"Neden?" Altı kutudan birini açarak soruyorum. Ona aval aval bakmaktan başka bir şeyle meşgul olmalıyım. "Neden umursuyorsun ki?"

Sözlerimi düşünüyor gibi görünüyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Çünkü artık benim şehrimdesin, bu yüzden bu adil. Ama anlaşma şu..."

Gülüyorum. "Seninle bir anlaşma yapmayacağım Royce."

"Oh, yapacaksın..." Sırıttıyor. "İşte anlaşma. Artık benim şehrimdesin ve düşmanlarım var. Kötü olanlardan. Bana ulaşmaları için sana ulaşmalarına ihtiyacım yok."

Gözlerimi deviriyorum, kutuyu yere bırakıyorum ve yatağımın üzerine döktüğüm fotoğrafları karıştırıyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Anında. "İstemiyorum. Ama kaçırılırsan seni kurtaracak vaktim yok ve sonra anne ve babama değerli küçük iyi kızlarının kötü adamlar tarafından yakalandığını açıklamak zorundayım."

Alay ediyorum, gözlerimi onunkilere dikerken dilim dudağımın üzerinde geziniyor. "Pardon, az önce değerli küçük iyi kız mı dedin?" Konuşmayı kesmem gerektiğini biliyorum ama çok heyecanlıyım. "Yaklaşık bir süredir değerli, küçük, iyi bir kız olamadım." Duraklıyorum, parmağımı şakaklarıma götürüp onun sessizliğinin tadını çıkarıyorum. Sanırım Gypsy'nin arka planda bir "oh be" dediğini duyuyorum, ama Tekrar, Ben çok kovuldu yukarı için izin ver bu fırsat kaçtı. "Dört lanet yıl, Royce. Peki ya bahsettiğin o kötü adamlar?" Dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerim kısılrken dudağım hırıltıyla kıvrılıyor. "Daha kötülerini gördüğüme eminim. Ama eminim, ağabey." Dönüyorum, eğilip yerden bir kutu daha alıyorum ve yüzümü ona dönüp yatağın üzerine bırakıyorum. "Geceleri uyumanı sağlayan her neyse." Arka plan bu kadar üzücü olmasaydı geri dönüşümle gurur duyardım.

Neredeyse tam önüme gelene kadar yatağımdan kalkıyor. "Bu gece yatağınızın altını kontrol edin Düşes." Dudakları kulağıma yaklaşıp kadar eğiliyor. "Çünkü altında gizlenen canavar ben olacağım. Nereye gidersen git, orada olacağım. Kiminle konuştuğunu bileceğim." Arkasına yaslanıyor, soğuk, duygusuz gözleri beni sanki üzerine basılması gereken bir hamamböceğinden başka bir şey değilmişim gibi görmezden geliyor. "Ve yanıyorsun..."

"Nasıl yani?" Odamda ilerlerken onu izlemek için dönüyorum, cep telefonumu alıp bir şeyler tuşluyor.

Telefonumu göğsüme fırlatarak ters ters bakıyor. "Daha en kötüsünü görmedin, çünkü bunu benden duyman gerekirdi ve inan bana, hayatın boyunca seni o taraftan korudum." Kapıyı açarken eli kapının kolunda, Gypsy kolunun altından kayarak diğer tarafa geçiyor. "Telefon numaralarımı değiştirdim. Kullan şunu." Sonra kapımı hayatıma yeniden girişinden daha sert bir şekilde çarpıyor.

Çok sıkılıp Sloane'u aramadan önce odama yerleşmem birkaç saatimi aldı.

"Hey!" diye sesleniyor telefona. "Burada mısın? Matty haftaya kadar dönmeyecek ve ben çok sıkıldım!"

"Evet!" Ona yurt bilgilerimi verdim ve yukarı gelmesini bekledim.

Ona hala Royce'dan bahsetmedim. Anlatmak da istemiyorum. Birincisi, biz çocukken ona çok aşıkı ve ikincisi, Royce'un hayatıma geri dönmesinin gerçekte ne olduğunu bilmiyorum. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi. Ona eskisi gibi güvenemiyorum. O artık aynı çocuk değil. Şimdi, hesaplanmış hissediyor. Otların arasında saldırmak için bekleyen bir yılan gibi.

Kapı çalınıyor, beni Royce'un neden olduğu düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve kapıyı açtığımda Sloane ve başka bir kızla karşılaşıyorum. Kızın koyu renk saçları ve çekik gözleri var; bir çeşit Asya kökenli olduğunu tahmin ediyorum. Ama yanılıyor olabilirim, bu yüzden bu varsayımı yüksek sesle yapmayacağım.

"Yaşasın!" Sloane sarılmak için beni kendine çekti. İkimiz de kişisel alanımın ihlal edilmesinden ne kadar nefret ettiğimi bilmemize rağmen ona izin verdim. "Vay canına, senin yatakhane benimkinden çok daha güzel!"

"Evet, keşke bir ranza arkadaşım olsaydı."

Sloane yanındaki kızı işaret ederek, "Sözü açılmışken," diyor. "Bu benim yeni kızım. Jade, bu Nellie, Nellie, bu Jade."

Nellie başını bana doğru salladı. Görünüşüne bakıyorum. Koyu köklerin ucunda parlak mor saçlar ve çok eksantrik bir giyim tarzı. Çizgili çoraplar, kısa deri mini etek ve göğüslerini göklere çıkaran askısız bir bluz.

"Selam..."

"Yani." Sloane yatağıma yığıldı. "Annenle yolculuk nasıl geçti? Sonunda ondan uzakta olmana razı oldu mu?"

"Ah," diye cevap veriyorum. "Aslında çok daha iyi. Yolculuk iyiydi ama sonra Royce ortaya çıktı ve-"

"-Bekle!" Sloane aniden yatağımdan kalktı. "Royce döndü mü?"

"Royce kim?" Nellie arkamdan soruyor, şifonyerimin üzerine yerleştirdiğim, beşimizin küçükken teknede çekilmiş fotoğrafıyla oynuyor.

"Hımm," diye hızlıca başlıyorum ama daha tek kelime edemedi Sloane avuçlarını yanaklarıma bastırarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Bana her şeyi anlat."

Elini çekiyorum. "Anlatacak bir şey yok. Geçen hafta sonu doğum günü için eve geldi ve bize son dört yıldır bir motosiklet kulübünde olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım..." Sloane'un ağzı bir karış açık, salyaları akıyor. "Biz gençken olduğundan daha mı ateşli?"

"Ne? Buna cevap vermeyeceğim. O benim kardeşim." "-Üvey kardeş, ve hepimiz onun nasıl olduğunu biliyoruz-"

"Görünüşe göre onunla tanışmam gerekiyor." Nellie sırtarak yatağıma oturdu. Onu çok az tanıdığımdan ve kesinlikle yatağımda oturmaması gerektiğinden bahsetmiyorum, yine de kendine güvenini destekliyorum. "Hangi kulüpte?" Nellie sormaya devam ediyor.

"Ne? Ah, hatırlamıyorum." Onlara zaten söylediğimden daha fazlasını söylemek istemiyorum. Onu seksi bulmaları umurumda olduğundan değil, sadece şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" Uzun saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaparak mırıldanıyorum. "Yemek gibi. Nereden yemek bulabiliriz?"

Kampüs dışında küçük bir yer bulduk. Parlak kırmızı deri koltukları, kareli zemini ve yorgun garsonlarıyla tipik bir yağlı kaşık lokantası. Kabine geçip menüye göz gezdiriyorum.

"Royce başka ne yapıyordu?" Sloane soruyor. Onu görmezden geliyorum. Royce'un melodisiyle şarkı söyleyip dans edemem.

Bugün ya da hiçbir zaman. Garson masamıza geldiğinde ona gülümsüyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Ben ekstra pastırmalı duble çizburger alayım lütfen."

"Peki," diye inliyor Sloane. "Ama bu hafta sonu dışarı çıkacağız. Değil mi, Nellie?"

Nellie başını sallar. "Evet. Her hafta sonu gittiğim bir yer var.

Jade'i alacağız."

Okulda hangi erkeklerin ne olduğu hakkındaki konuşmalarını duymazdan gelerek hamburgerime dalıyorum. İlgilenmediğimi söylemek muhtemelen yetersiz bir ifade olur. Seks hayatım koruduğum bir şey, bu yüzden dikkatimi dağıtıyorum ve patates kızartmalarıma dalıyorum.

"Pazartesi günü derslerinin nerede olduğunu biliyor musun Jade?" Nellie pipetinin etrafında soruyor.

"Sanırım öyle." Ağzıma bir kızartma daha atıyorum. Göz ucuyla kapının açıldığını görüyorum ama hiç dikkat etmiyorum. "Yani, okul haritam ve sınıf numaralarım var, bu yüzden onları bulmanın zor olmayacağını tahmin ediyorum."

Gözlerini Nellie'nin omzunun üzerinden içeri giren yeni gruba dikmiş olan Sloane'a bakıyorum. Kime aval aval baktığını görmek için eğildim.

"Sloane..." Omzumla onu dürtüyorum. Arkadaşım ne istediği konusunda çok açık sözlüdür. Lokantanın arka bölümünün tamamı şu anda bir grup erkekle dolu. Testosteron kokusunu buradan alabiliyorsunuz. Tabii ki Sloane okulun futbol takımını kızıışmış bir köpek gibi koklayacaktı.

"Evet?" Bana kirpiklerini kırıştırıyor ve gruba dönüp baktığımda birkaçının çoktan bizi izlediğini görüyorum. Muhtemelen Sloane benden daha çok. O harika göğüsleri olan kızıl saçlı güzel bir bomba, bense ürkütücü gözleri olan tuhaf görünümlü bir esmerim. Sloane her zaman konu dış görünüşüm olduğunda tamamen umursamaz olduğumu ve her erkeğin ıslak rüyası olduğumu söyler. Ben buna inanmıyorum. O benim en iyi arkadaşım, tabii ki böyle söyleyecek.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Berbatsın." Tembel tembel grubu tararken bir adam gözüme çarpıyor.

beni dikkatle izliyor. Dağınık sarı saçları bana eski külleri hatırlatıyor ve koyu renk gözleri manyetik küreler gibi beni içine çekiyor. Bronz bir teni, geniş omuzları ve bir GQ modelinin yüz yapısı var.

Çekici biri. Aslında, bu çok yetersiz bir ifade. Günah kadar seksi ve Pazar günü kilisede bunu yiyip bitirmek için seve seve diz çökerdim. Anında, düşüncelerimi ve gittikleri yönü görmezden geliyorum. Aşık olmayı göze alamam. Ne şimdi, ne de başka zaman.

"-Jade!" Şimdi dikkatimi çekme sırası Sloane'da. "Hmm?" İçkimi dudaklarıma götürerek cevap veriyorum.

Sloane benimle adamın arasına bakıyor ve sonra sırtıtıyor. Ateşli bir adama dalıp gitmek o kadar da kötü bir şey değil, ama her konuda sizi uyarmaktan hoşlanan bir en iyi arkadaşınız varsa, öyle.

"Ah, anlıyorum. Pekala, benim yüzümden göz sikişinizi durdurmayın..."

Nellie omzunun üzerinden bakıyor, sonunda neye baktığımızı anlıyor. Yüzünü bana dönmeden önce gözle görülür bir şekilde durgunlaştığını, yüzünün düştüğünü fark ediyorum. "Ben olsam denemezdin bile. Kız kardeşim onları tanıyor ve göründükleri gibi değiller."

"Yapmayacaktım."

Yemeğimizi bitirdikten sonra hepimiz ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyoruz. Tüm bu süre boyunca (sadece birkaç adım) gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Bu Sloane. Bunu yapıyor ve bu beni deli ediyor. Onunla bir yere gitmekten nefret ediyorum. Bir mıknatıs gibi, geçerken onlara doğru dönüyorum, ama gözlerim yine Ash Blond'u buluyor ve kalbim göğsümde hızlanıyor. Gülümsemiyor, kaşlarını çatmıyor, sadece beni izliyor. Bu beni korkutuyor mu yoksa tahrik mi ediyor bilmiyorum, ilkinde karar kılıyorum çünkü yine tahrik olmayı göze alamıyorum. Dışarı çıktığımızda soğuk hava yüzüme tokat gibi çarpıyor, merdivenlerden inip Nellie'nin külüstür Honda'sına doğru ilerliyoruz. Küçük bir hatchback, on dört yıl önce bir değeri varmış gibi görünüyor. Benim arabamı alabileceğimizi söyledim ama Nellie kendi arabasında ısrar etti.

"Yani, annem ve babam çok uzun zamandır birlikte olan iğrenç ebeveynler..." Nellie, Tanrı bilir neden, diye soruyor. "Aslında bu çok rahatsız edici çünkü hala kahvaltıda öpüşüyorlar."

"Le sigh..." Sloane mırıldanıyor, yolcu kapısını açıyor ve arkaya geçmem için koltuğu öne doğru kaydırıyor. "Bunu bir gün ben de istiyorum."

"Pekala," diye mırıldandı Nellie, kemerini takıp arabayı çalıştırırken -bir teklemeyen sonra. "İçerideki adamların hiçbirinden bunu duyamazsın..." Demek oraya gidiyordu.

"Onları pek sevmiyorsun, ha?" Bunu şaka olarak söyledim ama ağzımdan çıkar çıkmaz ses tonumdaki alaycılığı duydum.

"Hayır," diye onaylıyor Nellie, bizi otoyola çıkarırken. "Ben bilmiyorum."

"Neden?" Kendimi durduramayarak soruyorum.

"Oraya gitmemeniz sizin yararınıza olur diyelim."

Pazar gününü, Pazartesi günü için ihtiyaç duyacağım tüm kitaplarımı toplayarak geçiriyorum, bu da yemek hazırlamayı içeriyor ancak bununla sınırlı değil. Patates cipsi ve çikolata ile iyi bir paket servis ve atıştırma seansını seviyorum, ancak vücudum sadece et, sebze ve karbonhidratla hayatta kalabilir. Evet, karbonhidrat dedim.

Günün sonunda yatağıma tırmanırken telefonum komodinin üzerinde yanıyor. Sloane'un arayacağını bildiğim için amaçsızca ona uzanıyorum. Muhtemelen sarhoştur.

"Alo?"

"Jade..."

Dehşet bedenimi dolduruyor. "Evet?"

"...Sana ihtiyacım var. Benimle hemen aşağıda buluş." "Gelemem. Ben-"

"-Şimdi."

"Tamam," diye fısıldıyorum, sesim ölümcül bir seviyeye düşüyor. Telefonu kapattıktan sonra göğsüme bastırdım ve birkaç saniye öylece uzandım. Bu hayattan asla kurtulamayacaktım. Onun baş harfleriyle zincirlenmişim. Hayatımı yaşamak için asla özgür olamayacaktım. Asla özgür olamayacağımı her zaman açıkça belirtmişti. Ben

Ona her zaman borçlu olacağım ve kendimi her zaman onun için hazır tutacağım.

Battaniyeyi üstümden atıyorum ve tıpkı evde gizlice kaçmam gerektiğinde yaptığım gibi odamda parmak uçlarımla dolaşıyorum.

Telefonumu aldım ve ona bir mesaj daha attım. **Giyinmemi ister misin?** Gergin bir şekilde dudağımı çiğneyerek cevabını bekliyorum.

Hayır.

Nefesim kesiliyor. Aşağıda süslü SUV'sinde beklediğini bilmek hayatımı emmeye yetiyor. Hemen üzerime dar bir eşofman altı ve atlet geçiriyorum, sonra da kapüşonlu bir tişört giyip fermuarımı çekiyorum.

Nefes al ve ver. Bunu binlerce kez yaptın Jade. Topla kendini.

Telefonumu ve yurt anahtarımı cebime atıp aşağıya iniyorum. Üniversite yılıma böyle başlamak istememiştim. Ben istemiyordum.

Arabasını kaldırımın yanında rölantide bulmam bir saniyemi aldı. Doğruca ona doğru yürüyorum ve yumuşak, sıcak derinin içine girmeden önce yolcu kapısını açıyorum. "Merhaba James."

"Jade," diye homurdanıyor James, yüzünü bana dönerek. Gözleri gözlerime kilitlenir kilitlenmez, dakikalar önce hissettiğim tüm korku ve belirsizlik dağılıyor. Damarlarımda güç dalgalanırken omuzlarım dikleşiyor.

Dudaklarımı yaladım. "Seni bu gece burada beklemiyordum."

Eli yanağıma geliyor, başparmağı dudağımı okşuyor ve hafifçe çekiştiriyor. "Tavşanımın üniversite yılına büyük bir patlama olmadan başlamasına izin veremem."

Boğazımı temizliyorum, ama kusmuk neredeyse yüzeye çıkıyor, bu yüzden onu tutmak için boğazıma tükürmeye zorluyorum. Buna alışkınım. Royce gittikten hemen sonra her gün başıma geldi. Neden başladığını bilmiyorum. Ben sormuyorum, o da söylemiyor, zihinsel olarak çıkışı olmayan bir hücreye hapsedilmiş durumdayım. Ama o dört yıl içinde bir yerlerde işler değişti. Benim tarafımdan ek bir şey

olmadan daha fazla bir Şeye d n Ŗt . I

buna alıştım. Bu ilk kez olduğunda, gizlice evime, odama girmişti. Saati hatırlıyorum çünkü saatim yatağımın başucundaki masanın üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Sabah 3:05. Artık sabah 3:05'ten nefret ediyorum. İlk başta konuşmadı. Eli yorganın altından kalçamı okşadı, soğuk Rolex saati tüylerimi diken diken etti. O gece beni becerdi. Tek bir hamlede zorla içime girdi. Bağırdım ama eliyle ağzımı kapatarak daha fazla ses çıkmasını engelledi. Şok olmuştum. Ne yapacağımı bilemedim. On beş yaşındaydım ve o geceye kadar benim için bir anlamı vardı.

Kendimi güvende hissetmeye ihtiyaç duyduğum bir dönemde karanlık bana kucak açtı, şimdi aklımı başımda tutmak için içinde yıkanıyorum. Işık lanetlileri umursamıyor, bu yüzden lanetlilerle birlikte kaldım. Acı kalçalarımın arasında dalgalanırken odanın içinde dans eden renkli noktaları hatırlıyorum. Tek bir hamleyle duvarlarımı parçaladı, ben de benden aldığı acı ve kanla onları yeniden inşa ettim. Hiç konuşmadı. Nemli aletin, açık bir yarada dönüp duran bir bıçak gibi içime girip çıktığını hissettim. Gözlerimden yaşlar aktı ama o durmadı. Sonunda, içimde nabzının attığını hissedebileceğim kadar yavaşladı. Kendini yukarı itti, kendini dışarı çıkardı ve uyluklarımın arasına eğildi, şimdi açıkta kalan ve ihlal edilen bölgemdeki kanı öptü.

"Sana pek çok şey öğreteceğim Jade. Sonunda onu sevmeyi öğreneceksin. Onu arzulayacaksın. Ne zaman çağırırsam bana boyun eğmeyi öğreneceksin. Kendini temizle."

İrkildim ama dokunuşundan uzaklaşmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bana ikinci kez tecavüz ettiğinde, ondan uzaklaşmaya çalıştım. Bana bunu ödetti, ama ondan beklediğiniz şekilde değil. James'in kurbanlarını istismar ettiği bir sanatı vardı ve ben onun sonsuz boya fırçasıyım. Beni yeni kurbanlarını boyamak için kullanır, sonra da bir sonrakine ödünç verirdi. Benim özel olduğumu, vuruşlarımın daha önce gördüklerine benzemediğini söylerdi. İçindeki herkesle birlikte tüm sanat atölyesini yakmak istedim.

"Geceyi benimle geçir, sabah erkenden seni buraya bırakırım. Ses geçirmez duvarları olan bir otelim var." Sırıttıyor ve sonra bizi otoparktan çıkarıyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve genç insanların arkadaşlarıyla gülüşmelerini izliyorum. Ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller. Aralarında bulunduğum kötülükten bihaberler, bu yüzden hiçbir erkeğe aşık olamadım. Ne kadar seksi olurlarsa olsunlar ya da beni nasıl hissettirirlerse hissettirsinler.

Otel güzel, ama tabii ki öyle. Çatı katı, zengin kırmızı renkler ve Hollywood Bulvarı'na bakan cam pencereler.

James bana amber rengi alkolle dolu bir bardak uzatıyor ve kravatını gevşetiyor. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, çok mavi. Çok tanıdık. Boğazımın arkasına yerleşen yanmayı görmezden gelerek sıvının geri kalanını içiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum sesim düzeldiğinde. "Dizlerinin üzerine çök."

İtaat ediyorum, yere çöküyorum.

"Kıyafetlerini çıkar." Kravatını odanın diğer ucuna fırlatıp kemerini çıkarıyor. Kemerini avuçlarının içinde birkaç kez tokatladıktan sonra yatağın üzerine koyarken gözleri benimkilere takılıyor. "Kardeşin geri döndü."

"Öyle," diyorum usulca, kirpiklerimin altından James'e bakarak. Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinirken eli yanağıma geliyor.

"Çok güzel, Bunny..." Midem çalkalanıyor. Benim seviyeme iniyor ve beni yavaşça yerden kaldırıp yatağa yerleştiriyor, çıplaklığımı görmek için geri adım atıyor. Kendini dışarı çekip pompalarken eli pantolonunun altına dalıyor, gözleri bedenimde. "Hepsi bana ait, değil mi?"

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

"Evet." "Bacaklarını aç."

Bir eli göğüs uçlarımda gezinirken arada durana kadar onları genişletiyorum. Avuç içi göğüslerimin üzerinde her yumuşakça gezindiğinde, içimi ısıtıyorum.

Ağzım metalik kanla dolana kadar yanaklarım. Acının, onun nazik dokunuşlarının ruhumu nasıl ihlal ettiğinden uzaklaşmasına ihtiyacım var.

Sırt üstü yatana kadar üzerime düşüyor. Aleti giriş yerimde, içime doğru kayarken şefkatli öpücükleri boynuma düşüyor. Cinsel istismar gökkuşağının her renginde olabilir, sadece siyah ve beyaz değildir. Saldırısına devam ediyor. Öğrendiğim ve artık zahmetsizce hareket ettiğim aynı dans. Beni ters çeviriyor, arkadan, yandan alıyor, ben üstte, o tekrar üstte, pozisyonlar değişiyor ama bir şey hep aynı kalıyor. Sevişmesinin mizacı yumuşak, şehvetli kalıyor. Tüm kalbinizle sevdiğiniz biriyle, kocanızla ya da karınızla yapacağınız türden bir seks. Dördüncü seferden sonra neden böyle yaptığını anladım.

Çünkü sadece bedenimi istemiyordu.

Ruhum için de savaşıyordu.

Asla alamazdı. Onu hiç kimsenin almaya cesaret edemeyeceği bir yere sakladım. Tek sorun şu ki, artık kimse onu bulamayacak.

Ertesi sabah, sıcak bir duşun altında duruyorum, su ağrıyan bedenimin üzerinden akıyor. Ağırdan alıyor olabilir ama bunu saatlerce yaptığından emin. Ve saatlerce. Ve saatlerce. Dışarı çıkarken titriyorum ve odama döner dönmez kapımı çarparak kapatıyorum ve havlumu sıkıyorum.

Yeni bir üniversitede birinci sınıfın ilk günü.

Makyaj çantama doğru ilerliyorum ve başlıyorum. Bu rutin benim için doğal. Gizlemek, sahte bir gülümseme. Makyaj

Arkasına saklandığım perde, sanki gerçek beni görmeye çalışan insanların kafasını karıştırıyormuş gibi.
Keşke benim de kafam karışabilseydi.

OceanofPDF.com

Jade

Üniversitenin ilk haftası hızlı geçti. Kampüsün oryantasyon gününde tahmin ettiğimden çok daha büyük olmasına rağmen derslerime ulaşmanın oldukça kolay olduğunu gördüm. Bugün Cuma ve Nellie'nin bizi götürmeyi planladığı yere gitmeye hazırlanmaktan korkuyorum. Gerçi James'ten bütün hafta boyunca haber almadım, yani bu bile başlı başına kutlamaya değer bir şey. Sloane bana bir şişe uzattığında Nellie'nin arabasıyla Los Angeles'ın diğer tarafına doğru gidiyorduk.

Geri vermeden önce büyük yudumlar alıyorum. Royce gittiğinde içkim daha da kötüleşti. Ne kadar çok içersen o kadar derin bir çukura düştüğümü fark ettim ve bu çukur tüm benliğimi yuttu - acılarım da dahil. Kocaman bir yaraydım ve alkol de yara bandı olmuştu. Daha kötüsü de olabilirdi. Kara dönüşebilirdim.

Ellerimi kalçalarımda aşağı yukarı gezdirdim. Rahat giyinmişim. Kalçaları yırtık siyah dar bir kot pantolon ve göğüslerime herhangi bir sütyenin yapabileceğinden daha fazlasını yapan beyaz dantel bir bodysuit.

"Tanrım, senin mükemmel göğüslerinle yapamam!" Sloane homurdanıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Seninkiler kocaman!"

"Yani!" Elleri göğüslerime geliyor ve sıkıyor. "Sahte olanlar her zaman daha iyi görünür." Ellerine vurup gözlerimi deviriyorum. Keşke neden ve nasıl sahte göğüs yaptırdığımı bilseydi.

"Peki, bize nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Dirseklerimi orta konsola dayamak için öne doğru eğilerek söylüyorum. Dikiz aynasını kullanarak saçlarımı yeniden düzenliyorum, önden kabartıyorum ve serçe parmağımı parlak kırmızı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Bu bir sürpriz." Nellie'nin gözleri dikiz aynasından benimkilere geliyor. Tekrar yola odaklanmadan önce aramızda birkaç saniye geçiyor. Tuhaf.

"Hey, Jade, geçen hafta lokantada gördüğümüz üniversite oyuncularını biliyor musun?" Sloane koltuğunda dönüp bana baktı.

"Öyle mi?"

"İçlerinden biri seni soruyordu."

Donup kaldım. "Ne? Nereden biliyorsun?" Kalbim birkaç atış atlıyor. Ondan bu kadar etkilendiğim için utanıyorum.

Sloane telefonunu yüzüme tutuyor. "Çünkü onun en iyi arkadaşını beceriyorum, aynı zamanda defans oyuncusu olarak da biliniyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Fazla uzun sürmedi."

"Daha azını bekler miydin?" Sloane kesin bir dille soruyor.

"Aslında, hayır." Düşüncelerim sürüklenmeye başladı. Sloane'u kıskanıyorum. İnsanların benim sahip olduğumu düşündüğü hayata sahip.

"Her neyse," diye devam ediyor, şişeyi bana geri uzatırken. "Adı Jensen Pracks. Yıldız oyun kurucu. Onu Instagram'da takip etmelisin. Zaten seni ve beni takip ediyor, o yüzden bir selfie çekip yükleyelim."

Bu her neyse ondan uzun bir yudum alıyorum ve selfie'leri onun çekmesine izin veriyorum, Nellie sanayi caddesine dönerken şişeyi ona geri veriyorum. Elimi cebime atıp telefonumu çıkarıyorum ve Instagram'ı açıyorum.

4 yeni takipçiler. Üç mesaj.

Mesajları görmezden geliyorum ve takipçilere gidiyorum. **J_Pracks seni takip etmeye başladı.** Başparmağım geri takip butonunun üzerinde geziniyor.

"Siktir et." Düğmeye bastım ve telefonumu hızla arka cebime soktum.

Araba ticari binaların dışında yavaşlamaya başlıyor. Bazıları tamirci garajları, diğerlerini gecenin bu saatinde seçemiyorum. Nellie birden fazla yeri kaplayan yüksek telli bir kapıya yanaşıyor. Burası kesinlikle bu sokaktaki en büyük alan. Ön tarafta genç ve sıska bir adamla daha iri yarı bir adam nöbet tutuyor. Hâlâ pek bir şey göremiyorum ve Jensen yüzünden dikkatim yarı yarıya dağılmış durumda. Jensen. Adı bile seksi. Belki biraz oynayabilirim. Ama benim gibi kırık kızlar Jensen gibi mükemmelliği yakalayamaz. Onun gibi erkekler, onun gibi kızlar içindir.

Araba şimdi müziğin yayıldığı kapıların içinde ilerliyor. Sağ tarafta, bisikletlerin sıralandığı uzun bir kapalı park alanı var. Çok fazla bisiklet var. Onların arkasında altı arabalık bir baraka var. Solda, bir dövüş sekizgeni, masa ve sandalyeler, bir boks torbası ve daha fazla insanın bulunduğu başka bir kapalı alan var. Ortada büyük bir şenlik ateşi yanıyor ve onun arkasında iki katlı bir ev var. Verandası ve salıncağı olan büyük bir ev. Endüstriyel bir caddede değil de banliyölerde bulabileceğiniz bir şeye benziyor. İnsanlar her yere yayılmış, erkekler deri giymiş, kadınlar ise neredeyse hiçbir şey giymemiş.

Hemen fark etmedim ve yelek giydiklerini fark ettiğimde donakaldım. "Nellie!" Omzuna dokundum. "Neredeyiz biz?"

"Göreceksin." Bana göz kırpmıyor.

İkisi de hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıktılar ve ben de tereddütle Sloane'un arkasından çıktım. Kahretsin. Heavy metal müziği kulak zarlarımı tahrip ederken kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarım beton zeminde tıkırdıyor. Slipknot'un "Unsainted" şarkısı ortalığı ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle çalıyor. Bir adım daha atıyorum. Adamlardan birinin yeleşindeki yamayı seçmeye başladığımda kafamda her şey birbirine bağlanmaya başlıyor. Ancak tam olarak

yan garajın başlangıcında donup kaldım, yüzümden kan çekiliyordu. Elim Sloane'a doğru uzandı.

"Burada olamam!"

Sloane gözlerini devirerek dönüyor. Kolunu benimkine dolayarak kendine yaklaştırıyor. İşte o zaman nihayet içeride neler olduğunu görüyorum. Sarhoş motorcular ve rastgele vücut parçalarını emen çıplak kadınlar. Barın üzerinde asılı büyük bir metal amblemde şöyle yazıyor:

Wolf Pack MC.

Sikeyim.

Sikey

im.

Sikey

im.

Kalbim göğsümde atıyor, nefesim her gümbürtüyle eşleşiyor. Garajdan çıkıp eve giden başka bir yol bulmak için arkamı döndüğümde sert bir göğse çarpıyorum. Zengin kolonya, ince sabun, yanmış sigara ve yıpranmış deri kokusu içime sızarken, alevlerden oluşan bir cehennem tenimi yalıyor. Yanağımı ovuyorum. "Özür dilerim." Sonra gözlerim yukarı doğru ilerliyor, yamayı buluyor, altında aynı kulüp kelimelerini ve Başkan Yardımcısını okuyor ve sonra daha da yukarı çıkıp

"Royce..."

"Düşes." Gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve ben de kime baktığını görmek için dönüyorum. Kadehini havaya kaldıran Nellie'ye göz kırptıyor. Sonra gözlerim beni korku dolu gözlerle inceleyen Sloane'u buluyor. Dikkatimi tekrar Royce'a veremedenden dudakları kulağımı buluyor ve sesi açık bir anı kutusu gibi beni ikna ediyor. "Nellie'nin seni buraya sağ salim getirmesine çok sevindim..." Kendimi toparlayıp dikkatimi ona yöneltiyorum. Eğildi, böylece göz hizasındaydık. "Yeni arkadaşlar edindiğini duydum."

"Ne!" Gözlerine bakarak fısıldıyorum. "Ben gidiyorum. Buraya gelmek istememiştim."

"Hayır." Kıkırdıyor. Ses tonundaki hafif düşmanlık fark edilmiyor değil. "Daha yeni geldin." Gözleri Sloane'u buluyor. "Sloane da iyi görünüyor."

"Ben gidiyorum." Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama kolu fırlıyor ve ben onu itemedi beni omzunun üzerinden atıyor. Karnıma bastırın omzuna doğru hamle yapıyorum.

"Hayır, değilsiniz Düşes." Sonra beni bilardo masasının yanındaki kanepelerden birine bıraktı. "Billie!" diye seslendi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Sloane'un uyuyacak bir yeri olduğundan emin ol."

Hayır. Hayır. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni tekrar yere yatırıyor, güçlü kolları vücudumun iki yanına düşerken dalgalanıyor. "Kıpırdamayacaksın Düşes ve sana söyleneni yapacaksın."

"Yoksa ne olur?" Gözlerimin arkasında yaşlar birikirken kendimi tutamıyorum. Kızgınlığının altında yatan acıyı ona göstermeyeceğim. O bunu sadece bir silah olarak kullanacaktır.

Gözleri benimkileri arıyor, ağzında bir sırıtma beliriyor. "Yoksa canını yakarım."

"Yapmazsın," diyorum, sinirlerime hakim olamayıp yutkunarak. "Hmmm, şu anda benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Dutch." Daha yakına eğiliyor, dudaklarının köşesindeki kıvrım derinleşiyor. "Çok. Lanet. Çok." Koltuktan kalkıyor. "Bu gece benimle kalacaksın. Bu konuda benimle kavga etme." İnsan kalabalığının arasında kayboluyor ve arka taraftaki bara doğru ilerliyor. Gözlerim anında Sloane'u buluyor.

"Çok özür dilerim," diyorum başımı sallayarak.

Sonunda bana doğru ilerliyor ve elini koluna dolamış olan her kimse onun kollarından kendini kurtarıyor. "Kaçabiliriz." Kanepeye çöküyor, bacağını benimkine bastırıyor.

Başımı sallıyorum, yenilgi iliklerime kadar işliyor. "Fark etmez. Bizi kovalayacak. Sabaha kadar bekleyeceğiz." Arka taraftaki bar ahşaptan yapılmış, Wolf Pack MC kıyafetleri duvarda gururla asılı. Ortada bir yelek var, kartal gibi açılmış. Herkesi incelemek, neye benzediklerini görmek istiyorum ama ağır atmosfer beni

Bir alana çok uzun süre odaklanmak istemediğim için ileri geri gidip geliyorum.

"Dostum," diye mırıldanıyor Sloane, bir yandan matarasını açarken diğer yandan bacak bacak üstüne atıyor. "Hâlâ küçük evcil hayvanıyla ilgileneceğini sanıyordum ama yanılmışım."

İkimizi de bu karmaşadan kurtarmanın yollarını düşünerek onu görmezden geliyorum.

"Burada kal." Kanepeden kalktım ve bir sürü beden arasından geçtim. Aramızdaki yaş farkı çok çeşitli; benim yaşımdan ailemin yaşına, daha yaşlılardan daha gençlere kadar uzanıyor. Bara doğru yöneliyorum, çünkü Royce'un kaya gibi sert bir sırtta çarptığımda oraya yöneldiğini görmüştüm.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum başımı ovuşturarak.

Ellili yaşlarının sonlarında görünen bir adam barda duruyor. Yüzünü bana dönüyor ve işte o zaman onu tam olarak görebiliyorum. Çenesi biraz fazla köşeli ve gözleri kısmen çekik. Chuck Bass'e benzediğini fark edene kadar onda tanıdık bir şeyler olduğunu düşündüm, sadece daha yaşlı ve takım elbise yerine MC kesimi giyiyor.

"Sen Jade olmalısın." Sesi yumuşak, yıllarca dumana boğulduğu için.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Üzgünüm, Royce'u bulmaya çalışıyorum." Beni görmezden geliyor. "Adım Lion."

"Aslan mı?" Sormamam gerektiği halde sordum. Korkutucu biri ve soruları yanıtlamaya pek açık değil.

"Jade!" Royce arkamdan elimi tutup beni kendine doğru çekti. "Dolaşıp durma lan." Ben daha itiraz edemedim beni ceset denizinin içinden sürükleyerek ikinci kata çıkan merdivenlere doğru götürüyor.

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Royce? Hayatıma zorla girip beni esir tutamazsın!" Yatak odasının kapısını arkamızdan çarparak kapattığı sırada elimi cebime attım. "Annemi arayacağım."

"Öyle mi?" Sesi tehditkârdı, yüzündeki kendini beğenmiş yarı sırıtış tanıdığım Royce'a yakışmayacak kadar ukalaydı. Beni önemseyen Royce. Korkudan titrememek için içimdeki her şeyi zorlamam gerekiyor. "Yap şunu." Bakışlarıyla beni olduğum yerde tutuyor. "Bakalım sana inanacak mı?"

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Ne oldu sana böyle?" Yüzüne bakarak soruyorum. Bir zamanlar güven ve güç için baktığım yüz, şimdi korkmam gerektiğini hissettiğim yüz. Bazı insanların hayatları boyunca sadece bir canavarı olur, görünüşe göre benim iki tane var.

"Bana mı?" Royce kapıyı tekmeliyor ve birkaç adım sonra motorcu botları Louboutinlerimin ucuna çarpıyor. "Olan şey sizsiniz Düşes." Karşı koyamıyorum ve istesem bile gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Mavisinin derinliği beni boğmaya yetecek kadar derin. "Yatağa gir."

"Neden buradayım ki?" Yatağa geri düşerek soruyorum. Odası siyah Harley posterleriyle donatılmış, hatta yatağının üzerinde bir gidon bile asılı. Porno posterleri yok -sağ olsun gerçekten zevkli biri- ve görebildiğim kadarıyla kullanılmış prezervatif de yok. Henüz yok. Dürüst olmak gerekirse, bunu göz ardı etmezdim.

Royce arka cebinden bir paket sigara çıkarır ve kutuyu açarak bir tane alır. "Buraya gelen sendin. Yeni arkadaşlar edinmeye çok isteklisin. Nellie senin ne kadar kolay ikna edilebileceğini görmek için bir testti ve söylemeliyim ki Düşes, başarısız oldun."

Eğilip ona kaşlarımı çatarak bir tane çıkardım ve ağzıma attım. Ucunu yakıp içime çekmemi hayranlıkla izliyor. "Sen gittiğinden beri bir sürü arkadaş edindim Roy." Dumanın kırmızı dudaklarımın arasından çıkmasına izin vermeden önce sigarayı içime çekiyorum. "Çok fazla."

Ucunu yakıyor ve bana karşı pasif kalırken derin derin içine çekiyor. Dumanın burnunun etrafında kıvrılmasını, gözlerinin yanından geçip başının üzerine çıkmasını izliyorum. "Hmmm."

"Hmm?" Kaşımı kaldırıyorum. "Bu kadar mı?" Parmaklarım avuçlarımın içinde bükülüyor. "Hayır, 'sen kim oluyorsun da Jade'le konuşuyorsun'..."

Royce bir ofis masasının altına sıkıştırılmış sandalyeye doğru sürüklenir, oturur ve dirseklerini dizlerine dayar. "Sana söyledim, artık ne sen ne de bu saçmalıklar umurumda değil. Ne istersen yap ama aynı suların kulüp binama akmasına neden olacak dalgalar yaratma. İnsanlar yıllarca ailesiz bir yetim olduğumu düşündü. Şimdi benim şehrimde misin? Benim kurallarına uyacaksın."

"Ne kadar trajik." Sigarayı halının üzerine bırakıyorum ve ayakkabımın topuğuyla eziyorum. "Sen benim hayatımı çaldın, ben de seninkini."

"Sabrımı sinamayı bırak, Jade."

Başımı eğiyorum. "Benim bilmediğim, senin bildiğin bir şey mi var? Dört yıl sonra hayatıma geri döndün." Ayağa kalkıyorum, odada dolaşırken anlamsız şeylere dokunuyorum. Burası onun odası değil. Aslında öyle ama o burada yaşamıyor. Royce'un tam zamanlı odası olamayacak kadar kişiliksiz.

"Düşes..." diye takma adımları mırıldanıyor ve parmaklarım bir yığın motosiklet dergisinin üzerinde bir an duraksıyor. "Dutch," diye tekrarlıyor ve bu kez dönüp ona bakıyorum.

"Neyi sikeyim, Royce?"

Tam boyunda -altı ayak gibi bir şey- ayağa kalkıyor ve bana ulaşmak için gereken iki adımı atıyor. Parmakları çenemin ucunu kavlıyor ve başımı yukarı kaldırarak gözlerimin onunkilerle çarpışmasını sağlıyor. "Ben senin daha önce tanıdığın çocuk değilim." Dokunuşu yumuşak ama sözleri sert. "Birincisi." Gözleri gözlerimi ararken nefesimi tutuyorum. Çok, çok, mavi. Dili dışarı fırlıyor ve dişlerinin üzerinde kayıyor. "Ben daha acımasızım." Beni serbest bırakıyor, öyle sert itiyor ki yatağa düşüyorum. Başka bir şey söyleyemeden, eliyle ağzımı kapatarak üstüme çıktı. Deri, sigara, kolonya. İlk gözyaşımın gözümün kenarından süzülmesine engel olamıyorum, çünkü o haklı. Bana bakan bu adamın kim olduğunu bilmiyorum. Aynı beden, farklı ruh. Bu

Ŗu anda karŖımda duran adam, tanıdığım çocuğa olan benzerliğiyle aklımdan çıkmıyor.

Bedenimden ayrılıp ayağa kalkmadan önce gözleri benimkilere dikiliyor. Çenesi esnedi. "İstersen gidebilirsin. Sanırım demek istediğimi anladım." Royce'un yalan söylediğini her zaman anlamıŖımdır. Yalanları herkesten sakladığı çatlakların arasında asılı kalır.

Ben hariç herkes.

Ben de görüyorum. Sakladığı her Ŗeyi görüyorum. Ayağa kalkıyorum. Kendini toparla. "Taktiklerinle teatralleŖtin, hakkını vereyim."

Kapı alınıyor. "Sicko!" diye bağırıyor genç bir ses eski ahŖabın arasından. "Yo, bir sorunumuz var."

Royce yüz hatlarımı inceliyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Sakin beni kızdıracak bir Ŗey yapma. Artık ocuk değilim. Seni mahvederim." Kapının koluna uzanıyor ve yüzü pasifleŖiyor. AhŖap merdivenlerden aŖađı inerken, viski ve sigara kokusuyla yeniden tanışırken, onun ne kadar deđiŖtiđini dŖnmeden edemiyorum. Bu yabancıyla eziyet çekmektense, onunla ilgili hatıralarımla baŖ baŖa kalmayı tercih ederdim. Eskiden arsızca gülümserdi, Ŗimdi kaŖlarını atıyor ve gardını alıyor. Etrafımdaki duvarları artık deđiŖmiŖ gibi görünmüyor ve gözlerinde uzak durmam için bana bağıran bir Ŗey var. İnkâr edilemez derecede vahŖi bir Ŗey. Onun ve henüz tanışmadığım baŖka bir motorcunun yanından geçerek Sloane'u bulmak için geri dönüyorum.

Tech N9ne'ın "Playa" Ŗarkısı hoparlörlerden yükseliyor ve gözlerim Sloane'u aramak için odanın içinde uuŖmaya baŖlamadan önce kolu benimkine takılıyor. "Tamam, bir, bunu söyleyeceğime inanamıyorum..." Bana kŖede duran deri kanepeyi iŖaret ediyor. Royce'un beni içine ittiği kanepeye. Bu MC kulübü hiç de beklediğim gibi değil ve ne beklediğimden de pek emin değilim. Beni yanlış anlamayın, hepsi kendi çapında korkutucu ama aynı zamanda itici de değiller. TanıŖtıđım yaŖlı adam Lion bile yaŖına göre iyi görünümlü.

"Ne söyleyeceksin, Sloane?" Önümdeki sehpanın üzerinde duran şişeye uzanarak fısıldıyorum. Votka. Mükemmel.

"Royce dört yıl öncesine göre çok daha seksi, tamam!" diye nefes veriyor ve bardağında ne varsa yutmak için başını arkaya eğiyor. Hangi noktada sözünü kesmeliyim? "Bunu inkâr bile edemiyorum ve üzgünüm."

Onu görmezden geliyorum, kanepeye yaslanıp yorgun bir nefes veriyorum.

"Bizi burada tutmayacağını söyledi. Ne kadar saf olduğumu görmek için aptalca bir testmiş." Tam o anda Nellie geldi ve yüzünü bir ön karışım şişesinin arkasına sakladı.

Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

Nellie omuz silkerek Sloane'un yanındaki kanepeye çöküyor. "Sicko ne isterse, Sicko onu alır. Burada işler böyle yürür." Dikkati omzumun üzerinden kayıyor, ağzında bir gülümseme beliriyor. "Onu nereden tanıyorsun ki?" Nellie gözlerini tekrar bana dikerek soruyor. Onun hareketini anlamaya çalışıyorum. Muhtemelen onunla yatıyordur. Aletini kuru tutmakta her zaman zorlanmıştı ve Nellie güzeldir. Hâlâ her zamanki oyunlarını oynuyor olması, sadece farklı bir seviyede olması beni bu kadar rahatsız etmemeli.

Ona ters ters baktım. "O benim kardeşim, seni kalın kafalı sürtük." Yüzüm donmuş, sıkılmış bir halde kaldı.

"Reow." Nellie kıkırdar. "Birbirinize hiç **benzemiyorsunuz.**

Hem de hiç."

Sloane başını sallayarak alay eder. Nellie'yle yüzleşmek için döner. "Soru, Royce'la aranızda bir şeyler mi var?"

Nellie başını sallar. "Hayır, ama başka biriyle küçük bir ilişkisi var." Kanepede arkasına yaslanıp içkisini yudumluyor. "Eminim onunla evleneceğini falan düşünüyordur."

Kaslarım tutuldu. Tam o sırada Sloane kafasını benim oturduğum yere doğru çevirdi. "Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Seni temin ederim, bu büyük ihtimalle değişmek üzere." Hissedebiliyorum

pervasızlık iliklerime kadar işliyor, başım da kalbim kadar hızlı çarpıyor.

Hâlâ yatıp kalkıyor. Hâlâ öyle olabilir ama benim aynı saçmalığa tahammül edecek aynı kız olduğumu düşünüyorsa başına başka bir şey gelecek demektir. Royce'a taptığım aynı yerde başka bir adamı sırtüstü yatıracağım.

Ayağa kalktım. "Nellie?"

"Evet, küçüğüm?"

Ona vurmak istiyorum. Odanın öbür ucuna uzanıp çenesine yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onu görmezden geliyorum. "Beni bara götür."

Sloane bardağının kenarından sırtlıyor. "Aferin kızıma."

Bara doğru ilerlerken neredeyse tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Royce'un nereye gittiğini bilmiyorum ama bildiğim bir şey var, o da ne derse desin, kimsenin beni incitmesine izin vereceğini sanmıyorum. Zalim bir tanrı olabilir ama müritlerinin bana zarar vermesine asla izin vermez. En azından bu teoriyi test etmek istiyorum.

Nellie bana sıvı cesaret için bir kadeh votka uzatıyor ve odanın etrafını işaret ediyor.

"Bu Lion," diyor yeni bir bardağı parmaklarının arasında yuvarlarken. "Sicko'nun başkanı ve en iyi arkadaşı. O kadar sıkılar ki beni tahrik ediyor." Duraklıyor ve bir başkasını işaret ediyor. "Bu Gypsy. Hafta sonları Victoria's Secret mankenleriyle yatmayı başaran ve hemen ardından kulüp işleriyle uğraşan tam bir salak. Güzel çocuk." Nellie'nin gözleri Gypsy'nin yanındaki adama kaydı. "Ve bu da Wicked." İsim dudaklarından çıkar çıkmaz kendimi adamın ağzının hareketini izlerken buluyorum.

Wicked.

Oh.

"Hmmm," diye mırıldanıyorum başımı eğerek. "İlginç. Bana Wicked'dan bahset..." Onu nasıl tanıdığım ile ilgili olmayan bir şey. Wicked'ın sert yüz hatlarını ve taş gibi soğuk gözlerini gördüğümde midem bulanıyor. Sanki aval aval baktığımı hissetmiş gibi.

Başında koyu mürekkep rengi saçları ışığa karşı parlıyor. Deri yeleşinin altına beyaz bir gömlek ve dizlerinde kesikler olan bol siyah bir kot pantolon giyiyor. Savaş botları ayaklarından gevşekçe bağlanmış, lastik kenarlarındaki kurumuş çamur ne kadar kirlendiğini açıkça gösteriyor.

Hmmm.

"Wicked gerçekten konuşmaz. İnsanlara hareketleriyle hitap eder, tabii konuştuğu kutsal kişilerden biri değilseniz, ki bu genellikle sadece kardeşlerdir. Saygısızlığı gerçek, o yüzden ben olsam denemezdim bile."

Daha da ilginç. Eminem'in "Spend Some Time" şarkısı duvarları dövüyor, nabzımla eşleşiyor.

"Söylemiyorsun."

Wicked'in gözleri benimkilerde ve kasvetli bakışlarını vücudumdan aşağı, ayak parmaklarımın ucuna doğru yönlendirirken karnım yere çarpıyor. Buz mavisi gözlerini yavaşça yukarı kaldırıp kalın kirpiklerini yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirirken damarlarımda karıncalanmalar hissediyorum. Wicked muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel görünümlü erkek örneklerinden biri. Royce rüyaya sarılmış bir kâbus, ama Wicked Şeytan'ın evcil hayvanı.

Tekilamı, romumu ya da her neyse onu yutmak için başımı arkaya eğerek gözlerimi Nellie'ye çeviriyorum ve Wicked'dan uzaklaştırıyorum. "İlginç."

"Kötü mü? Hayır, hayır. Görünüşü güzel ama Sicko benim tarzım."

Elimde değil ve damarlarımda dolaşan alkolle birlikte bunu durduramıyorum. Ağzımdan kahkahalar dökülüyor.

"Komik bir şey mi var?" Nellie sanki aşağılanmış gibi sorar. Öyle olmalı. Ona gülüyorum.

"Hayır." Nellie'yi görmezden gelerek Sloane'a bakıyorum.

"Gitmeye hazır mısın?"

Ani tavır değişikliğimin farkında olarak dikkatli gözlerle beni izliyor. "Tamam."

Kulüp binasından gizlice çıkıp bir Uber yakaladıktan sonra, bir kez daha güvenli bir şekilde

Yurt. Sonunda bu gece olan her şeye yetişebildiğimi hissediyorum. Royce'un beni kaçırdığını düşünmekten, Wicked'i izlemeye kadar. Telefonum şifonyerimin üstünde titriyor ve birkaç mesajı kaçırdığımı görmek için elime alıyorum. Bilinmeyen bir numara görünce önce onu açtım.

Daha işimiz bitmedi.

Alt dudağımı çiğniyorum, telefonumun ışığı görüşümü engelliyor. Onunkinden uzaklaşıp James'inkine geçiyorum.

Yarın altıya kadar hazır ol. Bir paket bekle.

Nefes veriyorum, parmaklarım Royce'un mesajının üzerinde geziniyor. Kendimi durduramadan parmaklarım ekranımın üzerinde öfkeyle uçuşmaya başlıyor.

Beni terk ettiğin gün işimiz bitmişti.

Karnım endişeyle doluyken cevabını beklemeyi düşünüyorum ama telefonumu tekrar komodinin üzerine bırakıp çok ihtiyacım olan uykuya dalamadan mesajıma cevap veriyor.

Öyle mi?

Belirsiz mesajını görmezden geliyorum, telefonumu yastığımın altına itiyorum ve sonunda gözlerimi dinlendiriyorum.

Bacaklarım, ben hareket ettikçe daha da genişliyormuş gibi görünen metal bir çubuk tarafından açılmıştı. Parmakları uyluğumun iç kısmında gezinirken diğer eli muhtemelen en iyi İrlanda viskisinden bir bardak tutuyordu. Gözlerim eline kayınca, elini çeneme götürdü ve yüzümü kendine doğru çekti. Ellerim bağlıydı ve çoğu insanın bir yıl boyunca ödeyeceği ücreti bir gece için talep eden lüks bir otelde yatağa bağlanmışım. Kendini tutmadı.

Kabaca sıkarken, kara gözleri açgözlülükle dans ediyordu. Bu üçüncü kez oluyordu, onayım olmadan ellerini üzerimde gezdiriyordu. Her seferinde yapıyor,

Ruhumun bir parçasını aldı ve gidişyle duygusal bir yara bıraktı.

"Sen benim mükemmel küçük tavşanım olacaksın, Jade. Bunu biliyor muydun?" Eli tekrar kalçama indiğinde gözlerim yaşardı, nemli kirpiklerim yanaklarıma yayıldı. Bunu bilmiyordum. Hiç de değil, ama fark etmeye başlıyordum.

İçkisini yere bıraktıktan sonra tekrar ayağa kalktı. James, olabileceğini düşündüğüm kadar korkutucuydu. Zihnim onun yapabilecekleri konusunda donanımlı değildi. Henüz değil.

Kemerini çıkarırken uzun parmakları kemerinin tokası üzerinde esnedi. Takım elbise gömleğinin düğmelerine doğru ilerledi ve altılı karın kasları kumaşın arkasından görüldü.

"Bunu istiyorsun Jade." Pantolonunun düğmesini açmadan önce tişörtünü yere fırlattı. "Bunu gözlerinin vücudumda gezinmesinden anlayabiliyorum. Sen de bunu benim kadar çok istiyorsun ve ben de sana bunu vereceğim." Eğiliyor, yatağı yumrukluyor ve kalçalarımın tepesinde durana kadar yavaşça vücudumda geziniyor. Burnunun ucunu boynumda gezdiriyor. "Mmmm, çok tatlı kokuyorsun, küçük Tavşancık. Sana benim hakkımda ve ne yaptığım hakkında bilmen gereken her şeyi nasıl öğreteceğimi ve senin ne yapacağını biliyor musun?"

Cevap vermedim. Bir, çünkü ağzım tıkalıydı, iki, çünkü cevap vermek istemiyordum. Kendimi bu durumlardan uzaklaştırdım. Bedenim onun merhametine kalmış olabilir ama aklım asla onun olmayacak.

Penisinin kalın ucu deliğimin girişine doğru bastırdı. "Bana yardım edeceksin." Kendini içime soktu ve tıkaç tarafından boğulsa da yüksek sesle haykırdım.

Bekaretimi bu pisliğe verdim ve şimdi beni oyuncağı olarak kullanıyor. Birçok kez polise gitmeyi düşündüm, ama bir keresinde gittiğimi ve James'i karakolun dışında tüm memurlarla konuşurken gördüğümü hatırlıyorum. Sanki o

en azından bu konuda biriyle konuşmaya çalışacağımı biliyordum.

Gölgesinden çıkmak mümkün değildi, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey ortama uyum sağlamaktı.

Beni tutkuyla öptü, benimle sevişti. Ben pasif kaldım, olanları görmezden geldim. İşini bitirdikten sonra yapış yapış vücudunu benimkinden sıyırdı ve yan cebindeki purosuna uzandı. Gözleri benimkilerde kalarak bir tane çıkardı, ucunu yaktı ve ardından metal tutucunun altını yaktı ve ben ne yaptığını anlayamadan, kavurucu sıcak metali alt ayak bileğimin iç kısmına bastırdı ve bir kez daha acı içinde haykırdım, acımın bulutu içinde kayboldum.

"Artık hep benim olacaksın. İnsanlar bunu gördüğünde? Sana dokunamayacaklarını bilecekler."

Yeni sınıflarımda akıcı bir şekilde ilerliyorum ama kendimi huzursuz buluyorum. Sanki sadece neden burada olduğuma odaklanabilmem için çözmeme gereken çok şey varmış gibi. Stone View'dan ayrıldıktan sonra James'le işimizin bitmesini bekliyordum. Daha iyi bilmeliydim.

Elim resepsiyonda benim için bırakılan paketin üzerinde geziniyor, altın ve kırmızı kurdeleler avucumun üzerinden kayıyor. Neden? Bunu bana neden yapıyor? Ve neden artık bundan bu kadar rahatsız olmuyorum? Şimdiye kadar sakladığım en büyük sır James ve benim sırrımdı. Susturulmuştum ama nedeninden emin değildim.

Kapağı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Yeşil. Tabii ki yeşil." İpek elbiseye dokunuyorum ve kutudan çıkarıyorum. Kutunun altına gömülmüş PRADA etiketi hiç de şaşırtıcı değil. James her şeyi yapar. Her zaman. Alt dudağımı yalıyorum ve elbisemi banyoya götürüp özel duşumun musluğunu açıyorum. Kendi olanaklarım için minnettarım ama kimsenin nerede olduğumu sorgulamaması için bu işle bir ilgisi olmadığına da ikna olmuş değilim.

Dušta hızlıca keseleniyorum, vücudumu kuruluyorum ve güçlü kokulu losyonu cildime sürüyorum. Sadece bir saatim var.

Hazırlanmak için bir saat. Makyajımı ve saçımı yapmaya devam ediyorum. Kalın bir fondöten ve güçlü bir dumanlı göz sürdükten sonra dudaklarıma asker yeşili bir çizgi çekip mat bir ruj sürüyorum. Makyajımı bir yığın haline getiriyorum ve aynada kendimi seyrediyorum. Göğsümün altından sıkılarak kenara doğru taşırılmış, belim ise zaten kum saati olan şeklimi vurgulayacak şekilde sıkıca kavranmış. Arkalarında askıların olması gereken yerlerde küçük siyah tüy kanatlar var. Güzelmiş. Hakkını vermeliyim. Kapı çalındığında kaslarım geriliyor, omuzlarım dikleşiyor. Gösteri zamanı.

Gece sakın, ama gece yarısı gökyüzü vücudumu saran, parmaklarımin ucundan ayak parmaklarımin ucuna kadar beni cızırdatan sinirleri örtmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Bu gece nereye gidiyoruz?" diye mırıldanıyor James, Maserati'sini otoyola çekerken. Yumuşak klasik müzik arabayı dolduruyor. Artık klasik müzikten nefret ediyorum. "En iyi davranışına ihtiyacım olacak."

Dilimi dudağımın iç kısmında gezdirerek, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Burası," diyor James, kolunun üzerinden karşıdan gelen trafiğe bakarak. "Buranın adı L'artisaniant. Seçilmiş insanlar katılmaya davet ediliyor ve ben de tesadüfen davet edildim. En iyi şekilde davranmanı istiyorum." Yumruğu direksiyonun etrafında gerilirken göz ucuyla onu izliyorum. Boynunu kırarak bana doğru döndü.

"Peki benim kim olduğumu düşünüyorlar?" Küstahlığımı bastırmaya çalışarak soruyorum.

"Senin benim oyuncağım olduğunu düşünüyorlar, ki tam olarak da öylesin." O sürmeye devam ederken çenem geriliyor. Siyah Louis Vuitton bagaj çantamda telefonumun titrediğini hissedebiliyorum ve cevap vermek için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Dört yıl boyunca James tarafından idare edildikten sonra, bir şekilde beni kendi iradesine boyun eğmeye şartlandırmıştı. Beni demir bir yumrukla yönetirken, ne kadar sert mücadele edersem cezamın da o kadar sert olacağını çabucak öğrendim.

Bu da seksin daha yumuşak olması demek. Eğer onun oyuncağıysam, kurtulma ya da kaçma isteği olmayan kafesteki bir dişi aslanım demektir.

"Kimin kim olduğunu sorabilir miyim?" Sabrını sinayarak söylüyorum.

James başını sallar, karanlık, özel bir yoldan aşağı iner ve tellerle çevrili büyük bir kapının önünde durur. Karanlık sivri uçlar sivri gotik sivri uçlar halinde gökyüzüne doğru uzanıyor, ancak sık çalılar ve ağaçlar daha uzağı görmemizi engelliyor. Küçük beyaz bir ses kutusuna konuşmak için camını indirmeden önce, baskın gözleriyle beni iğneliyor. "Hayır. Her şey özel. Bunu anlamak zorundasın Jade. L'artisaniant'a davet edilmek büyük bir onurdur. Sadece dünyanın en nüfuzlu insanları katılmaya hak kazanır."

Alt dudağımı çiğneyerek onun sözlerini düşündüm. "Yani bu senin ilk seferin mi?"

James'in dudakları kıvrılıyor ve ağzının etrafındaki kırıksıklıkların baskının altında kırışmasını izliyorum. Bana yaptığı şeyi neden yaptığını ve bunu bana neden yaptığını defalarca düşündüm ve tek düşünebildiğim, yıllar önce ayak bileğimi yaraladıktan sonra bana tanıttığı şeyle ilgili olduğu. Yara izi küçük ve siz bakmadığınız sürece insan gözü için çıplak ama kalbimde bıraktığı görünmez yara izi bunu telafi etmeye yetiyor. İçine girdiğim şey. Birkaç aydır geri dönmediğim için minnettarım, ancak başka bir toplantının gerçekleşeceğini ve düşündüğümünden daha erken gerçekleşeceğini açıkça belirtti, bu da sadece bir anlama gelebilir.

Yeni et.

"Evet. Burada maske takacaksın." Yan kapısından iki deri çanta çıkardı ve birini bana uzattı. "Şimdi tak ve her zaman takılı tut. Anladın mı?" Kutusunu açıyor ve yüzüne geçiriyor. Yüzünü ikinci bir deri gibi sarıyor, dudaklarının üzerinde duruyor.

Benimkini kutudan çıkardığımda deri olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Genelde bana giydirdiği gibi değil ama yine de deri.

"Senden ne isteyebileceklerini hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyorum ve ben daha kelimeleri boğup boğazımdan geri yutamadan, onlar çoktan açıkta, düşmanım tarafından solunmaya başlamış oluyorlar. O dönüp camını indirmek için düğmeye basarken ben maskemi yüzüme sabitlemekle meşgulüm. Ya beni duymadı ya da bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim. Onun için ikisi arasında bir yol yok.

"Kalçaların başka bir erkek için her sıkıştığında, o açlığı oraya koyanın ben olduğumu bileceksin. Masumiyetini ben yırttım." James acımasız bir piçti ama benim bile yenemeyeceğim bir piçti. Hiçbir zaman. Lanetlileri kurtarmanın bir anlamı yok, çünkü lanetliler uzun süre orada kaldıktan sonra lanet olmadan nasıl var olacaklarını bilemezler.

Kapılar bir gıcırtyla açılıyor ve bizi ileriye götürmek için ayağını pedala basıyor. Farları kısarak, uzun arnavut kaldırımlı araba yolunda yavaş bir hızla ilerlemeye devam ediyoruz. Midem düğüm düğüm oluyor ve kalbim çok hızlı atıyor.

Durmak için yuvarlanırken terli avuçlarımı kalçalarımın altına kaydırıyorum. Araba yolu tam bir daire çizerek kıvrılıyor ve koyu renkli ahşap basamaklar ana kapıya çıkıyor. Ev, ön tarafındaki cam bölmeleri ve tek bir ahşap kapısıyla modern ve gösterişli. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en ilginç ev. Tek bir renk lekesi ya da ahşap çivisi yok. Her şey cam. Kapının önünde tek başına bir adam duruyor, tam askeri kıyafetler giymiş, yanında bir silah var.

Omuzlarımı dikleştirip başımı eğiyorum. "Bu normal mi?"

Arabadan indiğimde James diğer tarafıma geliyor ve kolunu benimkine doluyor. "Evet. Bu kapıların ardında olanlar bunu gerekli kılıyor."

"Peki bu kapıların ardında neler oluyor?" Merak düşüncelerimi yiyip bitirirken soruyorum. "Sadece kendimi hazırlamak için."

James cevap vermiyor, sadece bizi evin önüne yönlendiriyor. Bunu çok sık yapıyor. Ya bana cevap verecek ya da beni görmezden gelecek, bunun iki tarafı da sinirlerimi bozmaya meyilli.

Kapıdaki adam daha yaşlı, kafası tıraşlı ve kızgın, tedirgin gözleri var. Bana Royce'un şu anki halini hatırlatıyor, güzel mavi gözlerinin altında yüzen belirsizlikle dolu.

"Devam et." James elini geri çektikten sonra kenara çekiliyor. Tam James'i ahşap kapılardan geçerken takip etmek üzereydim ki, ağır bir el göğsüme dayandı ve hareketlerimi durdurdu.

Ona bakıyorum. "Affedersiniz?" Ona pençelerini göğüslerimden çekmesini söylemek istiyorum, ama James'le tekrar yalnız kaldığımda bunun bana bir başka öğürmeye değer aşk festivali getireceğini anladım ve söz konusu olduğunda dayanabileceğim çok şey var.

"Kızların damgalanması gerekiyor," diyor memur - Nomad-. Nomad mı? Onun adı bu mu? Neden ben de Sloane gibi üniversitede ho-ing olamıyorum? Beynimde öfkeli ayaklarını gezdiren düşünceleri durduruyorum.

"Hangi marka?"

James'in çenesi birkaç kez gerilir. "Onun için gerekli mi? O sadece benim artı birim." James ceketinin düğmelerini açarak asker arkadaşına yaklaşır. İlginç. İstediklerini elde etmek için her gün ağırlık atması gerekmiyor.

"Korkarım öyle. Kurallar, L'artisaniant'a işaret olmadan kimsenin adım atamayacağı konusunda oldukça açık."

"Ne?" Panikliyorum, gözlerim ikisi arasında uçuşuyor.

James elimi tutuyor ve dönüp kolumu havaya kaldırıyor. "Koltuk altının yanında. Bütün gece bekleyemem."

Asker, küçük bir pula benzeyen bir şey çıkarıyor. Sapının üzerinde kabuk bağlamış altın kaplama ve ucunda okuyamadığım el yazısı var. Beni serbest bıraktığında ateş tenimde dalgalanıyor ve tüm sinirlerimi küle çeviriyor. Kolumun altında taze bir yanık izi görmek için aşağıya bakıyorum. Küçük bir iz,

Belki beş sent büyüklüğünde, ama bir karalama gibi görünen karmaşık çizgiler etime iyice işlemiş.

Başımı eğiyorum. "Ne?"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan J beni ön kapıya doğru sürüklüyor.

Karanlıktı. O kadar karanlıktı ki, perdelerin arasından sızan dolunay ışığının vurduğu tek şey mermer tavandan sarkan avizeydi. Kalın, kan kırmızısı perdelerin gölgelediği salonda, bacalarını kalçalarının üzerine atmış dört adam sandalyelerde oturuyordu.

Hiçbiri gözüme çarpmadı. Onları hayatımda hiç görmemiştim ve geçen aya kadar James beni eğitiyordu.

İçim suşi olana kadar beni parçalayıp sikti ve dudaklarımdan dökülen tek isim onunkiydi ve heceler aşkla ya da tutkuyla bağlanmamıştı. Damarlarımda dolaşan nefretle zehirlenmişlerdi.

Beni acımasızlığıyla baş edebilmem için şartlandığını düşünüyordu, ki aslında şartlandırmıştı, ama en önemli şeylerden birini unutmuştu.

Zulüm, üzerine vurulduğu deriyi sertleştirir, bu yüzden beni sadece -kendi deyimiyle- seks kölesi olmam için tımar etmiyordu. Ama aynı zamanda duvarlarımı inşa etmem için gereken çivileri de bana veriyordu.

Zinciri çekiştirirken tasma boynumu sıktı. "Beyler..."

Gözlerim yeri bulmadan önce hepsi yerlerinde kıpırdanıyor gibiydi. Etrafımda olan biten her şeye dikkat etmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Kimseye bakmayacaktım.

Kimseye

dokunmayacaktım.

İnsanların bana dokunmasına izin verecektim, herkesin. James kimin dokunabileceğini söylediye, dokunacaktı. Kim olursa olsun. Ne zaman olursa olsun. Henüz o adımı atmamış olsak da -bu geceye kadar- beni götürdüğü kişinin yanında ne yapmam ve ne yapmamam gerektiği konusunda iyi eğitilmiştim.

"Elmas..." diye mırıldandı adamlardan biri. Onu göremiyordum ama sesindeki törpü, hayatı boyunca kaç sigara içtiğini gösteriyordu.

"Beyler..." James söyledi ama ben gözlerimi parmak uçlarımdan ayırmadım. Saflığı simgelemek için kar kadar beyaz. James bekaretimi aldıktan sonraki gün, beyaz oje trendimi başlattım.

"Bize hediye mi getirdin? Getirmemeliydin." Diğer adamın sesi aramızdaki boşluktan süzülürken tüylerim diken diken oldu.

"Bu gece olmaz," diye gürledi J'nin otoriter sesi ve işte o zaman belki de, sadece belki de bu gemiyi onun da yönettiğine dair ilk ipucunu aldım.

Yakamı çekiştirdi ve ben öne doğru düşerek dizlerimin üzerine çöktüm. Yumruğu saçlarımı bulup nazikçe okşarken halı yanığı tenimi yırttı. Bir aşığın yapacağı gibi. Sanki baş başa kaldığımız her an aklımı başımdan almıyormuş gibi.

"Bu gece hepiniz beni izleme ayrıcalığına sahip olacaksınız ama hiçbiriniz dokunmayacaksınız." Duraklıyor ve ben hâlâ başımı kaldırıp diğer dört yaşlı adamı göremiyorum. Bir dizi homurtu ve onaydan sonra başımı serbest bırakıyor. "Çok güzel. Önce işimizi halledeceğiz."

Sonunda göz ucuyla baktığımda bir hareket dikkatimi çekiyor. Bu odaya bitişik, bir perdenin arkasına gizlenmiş başka bir oda görünüyor. Köşede korkuyla kıvrılmış bir kız vardı. Kızın bulunduğu yer belli ki ana alan ve biz özel bir odadayız.

İçeride bir ceset denizi vardı. Genç kızlar, yaşlı adamlar. Doğa apaçık ortadaydı. Bir göz atar atmaz gözlerim tekrar yere kaydı ve halının desenini takip ettim.

James de kim?

Birbirleriyle ileri geri konuştular, her geçen dakika dizlerime halı desenleri işliyordu. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından James yakamı sallayarak beni ayağa kaldırdı. Uzun kahverengi saçlarım

ince omuzlarımın üzerinde. Köprücük kemiklerim çok keskin, tenim çok solgundu. Üç gündür yemediğim yemekleri düşündükçe karnım gurulduyordu. Sloane'la birlikte katıldığım ve James'in başka biriyle yattığını düşündüğü bir parti yüzünden aldığım cezanın ortasıındaydım. Eğer ona sözde yattığım bu gizemli adamın adını söylemezsem, yedi gün boyunca yemek yemeyecektim. Su içmeme izin vardı ama sadece onun kontrolünde. Bazı günler bir damlacık bile alamıyordum. Bugün de o günlerden biriydi. Kendi ayaklarımın üzerinde duracak gücüm bile yoktu, bu yüzden ilk kez tasma için minnettardım.

Arkasından odaya girdim. Ter ve tatlı kokulu bir yağın kokusu duyularımı boğdu. James beni beden denizinden geçirip odanın diğer tarafına götürdüğünde neredeyse titriyordum. Karanlık duvarlar mavi LED ışıkla aydınlanıyor. Ortada yuvarlak bir bar, onun altına sıkıştırılmış çok sayıda tabure ve oda boyunca sıralanmış şezlonglar ve kanepeler var. Her köşede birileri seks yapıyordu.

Neden burada olduğumu ve buranın ne olduğunu bilmek istiyordum. Başımı kaldırdım ve aynı genç kıızı köşede kıvrılmış, terden sarı saçları alnına yapışmış halde yakaladım. Anında beni buldu. Dudakları titrerken acılı gözleri parladı. Ağzım açık kaldı, onun için kelimeler dökülmesini istiyordum. Onun için çıkmalarına ihtiyacım vardı. Sadece küçük, güven verici bir gülümseme olsa bile. Yalnız değilsin, demek istedim. Başını iki yana çevirirken alnı dizlerine düştü. Kötü bir durumdaydı, ben bile görebiliyordum.

"Öne çık Jade. Korkma." Ama korkuyordum. Sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Her ışık hareketinde, çalan şarkının ritminde ve aldığım her nefeste ondan ve yapabileceklerinden korkuyordum. En koyu siyaha boyanmış bir kapıyı iterek açtı, tasmayı bırakarak içeriyi işaret etti. "Girin. Bir saniye içinde döneceğim."

Bana söyleneni yaptım, öne doğru düştüm ve odanın ortasında dizlerimin üzerine çöktüm. Bölgede koyu renkli noktalar parladı, nefesim daraldı.

Buradaki ışıklandırma, endişeli olabilecek herkesin sinirlerini yatıştıracak kadar yumuşak ve yarı saydam. Acaba bu şekilde mi yarattılar? İnsanları sıcak ve hoş hissettirmek için. İçeri girer girmez James bizi uzun bir koridora yönlendiriyor, ta ki cam bir kapıyla karşılaşana kadar.

"Burası The Complex gibi mi?" Dalgınca soruyorum, sanki tarihteki en zor sınavmış gibi kapıya çalışıyorum. James'le çalıştığım ilk geceden sonra ne yaptığını ve nerede yaptığını öğrendim. Adı Kompleks'ti.

"Hayır," diye mırıldanır James. "Bu farklı. Tasmana ihtiyacın olmayacak ve özgürce dolaşabilirsin." Serbestçe dolaşabildiğim tek bir zaman daha vardı. "Onlar benim iş alanıma girmiyor."

Kapılar yarılıyor ve anında karanlık bir günah girdabının içine çekiliyorum.

Yumuşak bir müzik çalarken bedenler odanın içinde hareket ediyor, her vuruş ve nota kolumu uyararak sıyrıyor. Seksi ve karanlık hissettiriyor, özellikle James ile bir parçası olmak istediğim bir yer değil. İnsanlar koltuklarda seks yapıyor, diğerleri barda içiyor ve bazıları odanın tam ortasında terli uzuvların nemli bir karmaşası içinde birbirlerine sürtünüyorlar.

Kalçalarım sıkıştı. Ben daha ayaklarımı yere sağlam basamadan James beni odanın içine doğru sürüklüyor ve elini belime koyuyor. "Burayı kimin işlettiğini kimse bilmiyor. Asla yüzlerini göstermezler ya da misafirlerinin arasına karışmazlar." İş için bana taktığı tasma vücudumun önünde sallanıyor, tutuşundan kurtulmuş durumda. Ne olduğunu bilmeseniz, bir aksesuar olduğunu düşünürsünüz. Bir an için tek duyabildiğim, nefes almak için uzandığım derin nefesler. Atmosfer çok yoğun.

Başka bir kapıya ulaşana kadar beni insan kalabalığının arasından geçirmeye devam ediyor. Bu kez kapılar açıldığında beni ileri doğru itiyor ve dizlerimin üzerinde karanlık bir odaya düşüyorum, bir gümbürtüyle halıya çarpıyorum. Kapılar arkamdan kapanıyor ve hızla etrafımı yeniden değerlendirmeye çalışıyorum. Her yer zifiri karanlık. Hiçbir şey göremiyorum. Ellerimi yumruk yapıp, nefesimin altında küfrediyorum. Kalp atışlarım düzensiz, avuçlarım ter içinde. Halının desenleri dizlerime batıyor ama hareket etmemem gerektiğini biliyorum.

Deri maskemin arkasına uzanıp gözümün altını kaşımak istiyorum ama yapmıyorum.

İşte o zaman köşeden gelen sesi duydum.

Kanım donuyor. Beni bilmediğim bir evde, karanlık bir odada, her yerinden uğursuzluk akan bir parti sırasında bırakıyor ve şimdi bu odada benimle birlikte birinin olduğundan eminim. Şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. James söz konusu olduğunda daha iyi bilirim.

Vücut ısısının önümde yüzdüğünü hissettiğimde parmaklarım karıncalanıyor. Öne doğru eğilirim, karşımdaki her kimse onunla çarpışacağımdan neredeyse eminim. Birinin nefesinin ılık buğusunun dudaklarımın üzerine düştüğünü hissediyorum ve içim kısa devre yapıyor. Dudaklarım yavaşça ayrılıyor. Sadece orada kim olduğunu soracağım. James'in beni kiminle bıraktığını. Tam kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin vermek üzereyken, aynı sisi hissediyorum ama bu sefer ensemde.

Aman Tanrım. Burada kaç kişi var? Gözlerim kapanıyor ve başım yana eğiliyor, nefesim daha sert, daha çaresiz hale geliyor. James'in beni paylaştığı zamanlar oldu ve bundan daha fazlasını yaptığı başka bir zaman daha oldu, ama o zamanların hiçbiri böyle hissettirmede. Umursamaz ve parti havasında geldiğim için mi, yoksa bu evde farklı hissettiğim için mi bilmiyorum. Arkamdaki kişi ensemde aşağıya doğru inerken, önümdeki tam orada duruyor. Bir parmağın ucu boğazımın önünden aşağı doğru kayıyor,

yavaşça göğüs kafesimi sıyrıyor. Nefes alamıyorum. İçimde kalan oksijeni tutarak kendime gelmeye, belki de kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama artık çok geç. Kalçalarım sıkılıyor ve karnım rahatsız edici bir şehvetle titriyor.

Ağzımı tekrar açarak orada kimin olduğunu sormaya hazırım ama odada üç saat zili çalınca sesim kesiliyor.

Ding... Ding... Ding...

Bana gece yarısı uyanan eski bir kiliseyi hatırlatan paslı bir çınlamaydı.

Sonra bir ses geliyor. Belki de zil evin her tarafındaki bir hoparlör sisteminden çalınmıştır? L'artisaniant hakkında bana daha fazla şey anlatmadığı için James'e lanet olsun.

"Bayanlar ve baylar." Ses yabancı geliyor. Her hece, Kukla Billy'ye çok yakın bir ses tonuna dönüştürmek için bir cihaz aracılığıyla söyleniyor.

"L'artisaniant'a hoş geldiniz. Bu gece buradaysanız, ne olduğumuzu zaten biliyorsunuz, ama kim olduğumuzu değil. Kapımızdan içeri girip damganızı aldığınızda, konuşma hakkınızdan feragat etmiş oldunuz. Çıkarken bağışlarınızı kapıda bırakın ve unutmayın, evin içine fazla girmeyin. Her seviye, üstesinden gelebileceğinizi düşündüğünüz şeylere göre kategorize edilmiştir. Her seviyenin kendi maliyeti vardır. Ne kadar yükseğe çıkarsanız, o kadar pahalı olur. Herkesin kendi sapkınlığı vardır, ama sizi temin ederim ki niveau quatre o değil. Her seviyede, aranızda dolaşan bizden biri var. Bildiğiniz gibi, daha önce hiç kimse les quatre sangs görmedi ve böyle de kalacak." Kıkırdayarak kısa bir nefes alır.

"Ve ihtimaller her zaman sizin lehinize olsun."

Bu neden bir meydan okuma gibi geldi? Çanlar tekrar çaldı, her biri ruhumun akorlarına çarptı ve çıkarken derimin üzerinde titreşti. Şu anda hangi seviyedeyim?

"Eminim hangi seviyede olduğunu bilmek istiyordur..." diyor arkamdaki ses ve ben donup kalıyorum. Zihnimin gerisinde, sesi beynimin gizli bir bölümüne yerleşiyor. Bunun üzerinde fazla düşünmüyorum. Görüşünüz elinizden alındığında, her şeyin ne kadar çarpık hale geldiğine şaşırırsınız. Bir bulanıklık. Kafa karıştırıcı. Sese mi yoksa kokuya mı tutunuruz? Sesi karanlık ve çakıllı. Sanki çok fazla sigara içiyormuş gibi. Ama aynı zamanda pürüzsüz ve şehvetli, sanki pahalı bir viskinin içinde boğuluyormuş gibi. Önümdeki her kimse cevap vermiyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, göğsümden aşağı ter damlıyor.

"Neden iki aç kurtla birlikte karanlık bir odada bırakıldın?" Dudaklarım ensemden geziniyor. "Söyle bana." Ben dişlerimi alt dudağıma geçirip açlıktan çıkan iniltiyi gizlemeye çalışırken o dilini ensemden gezdiriyor. "Ömrünün sonuna kadar sikilmeye hazır mısın?"

Düzenli bir nefes üfleyerek kelimelerin gelmesini diliyorum, ama asla gelmiyorlar.

"Daha kötülerini de yaşadım," diye fısıldıyorum, zar zor duyuluyor.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye mırıldanıyor önümdeki adam dudaklarımın arasından. "Çünkü ben lanet olası bir meydan okumayı karşılayabilirim." Burada yaptıkları şey bu mu? Karanlık odalarda birbirlerini mi beceriyorlar?

Bacaklarım zevkten titriyor ve bana daha yeni dokunmuşlardı. Arkamdaki adam dişlerini boynumun omzumla birleştiği yere batırırken başımı yana eğiyorum. Dişlerinin olduğu yerden keskin bir acı fışkırıyor ama acıdan kaçmak yerine tadını çıkarıyorum. Acıyı içime çekmek ve içinde boğulmak istiyorum. James seks konusunda hiç sert olmamıştı ve beni devrettiği insanlara da aynı barda olmalarını söylemişti. Bu farklı hissettiriyor. Yorgun ruhumun içinde bir ateş yakıyor, karnımın derinliklerinde sakladığım ve her zaman kendini ortaya çıkarmak isteyen açlığı harekete geçiriyor.

"Siktir, tadın çok güzel." Etimin üzerinde homurdanıyor. Olduğum yerde titriyorum, ürperti bedenimi kasıp kavuruyor. Hoparlörlerden müzik çalıyor. Çok yüksek değil, ama yeterince yüksek

İçinde kayboldum. Hemen tanıdım. Guccihighwaters'dan "Bad for Me".

"Siktir," diye homurdanıyor arkamdaki ses. "Adın ne senin?" Eli elbisemin altından kayıyor, parmak uçları iç uyluklarımı sıyrıyor. Ben ileri atıldıkça bacaklarımın arasında nem birikiyor. Nefes nefese kalıyorum, terliyorum ve patlamak üzereyim.

"I-" Önümdeki adam öne doğru uzanıyor ve elbisemin önünü çekiştiriyor. Dili meme ucumun üzerinde dönerken, meme ucumdaki boncukları sıcaklık kaplıyor. "Siktir," diye fısıldıyorum, başım arkamdaki adamın üzerine düşüyor.

"Dokun bana," diye sesleniyor arkamdan. "Çok ağırbaşlısın. Bunu değiştirmen gerek."

Cevap vermiyorum, tüm hassasiyetlerim canlanıyor.

Geriye doğru uzandığımda, avucum kaya gibi sert bir göğse çarpıyor. Karın kasları avucumun üzerinde tuğlalar gibi sivriliyor.

"Daha aşağı," diye usulca hırslıyor, ağzı sırtıma doğru açılıyor. Tanrım, kim bu adam? Tırnaklarımı karnına geçirip kot pantolonunun bandına ulaşıyorum. Düğmeyi buluyorum, meme ucumdaki ağız daha sert emerken, diğer eli diğer göğsüme gelirken fiskeyle açıyorum. İnleyerek kıcımlı arkamdaki adama doğru bastırıyorum, kalın gövdesi kış yanaklarımın arasına gömülüyor.

Parmakları külotumun altına giriyor. "Sana iki seçenek sunacağım." Sesi tüm hayaletlerimi çağırıyor ve onları azgın ve öfkeli bir şekilde yüzeye çıkarıyor. "Becerilmek mi istiyorsun yoksa becermek mi?"

Sözleri üzerinde düşünüyorum, kafamın içinde onlarla oynuyorum. Konu ihtiyaçlarıma ve şimdiye kadar bu konuda hoşuma giden şeylere geldiğinde, hepsi tek bir şeye indirgeniyor. "İyi hissetmek istiyorum. Ama canım acısın istiyorum."

Sözlerimden geri adım atmıyor ve önümdeki adam dişlerini sıkarak ağzını meme ucumdan ayırıyor. Tıslıyor. "Demek acıdan hoşlanıyorsun?"

Yutkunuyorum, kelimelerin ağızımdan çıkmasına izin vermeyi reddediyorum. İtirafımı kabul etmeyi reddediyorum. Klitorisimin bu kelimeyle titreşmesi kendimi kirli ve yozlaşmış hissetmeme yetiyor. Duşta temizlenebileceğiniz türden bir kirlilik değil, pençelerini sulanan ruhunuza batıran türden bir kirlilik.

Cevap vermediğimde, arkamdaki adam tüm amımı avucunun içine alıyor ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırıyor. Karanlıktan kör olmaya devam ediyorum, müzik gümbürdüyor ve şimdi tenim terden kayganlaşıyor.

Ayağa kalktığımızda, önümdeki adam elbisemi ayaklarımın dibindeki havuza gelene kadar aşağı çekiyor. Midem gergin bir şekilde titriyor, amım zonkluyor. James'ten çok farklı. Seks böyle mi var? Bu düşünce daha aklımdan çıkmadan, arkamdaki adam beni yerden kaldırıyor ve yüzümü ona dönmem için çeviriyor. Açgözlü olduğunu hissediyorum, ki bu hoşuma gidiyor. Baskın bir hava yayıyor. Bir gümbürtüyle duvara çarpına kadar geriye doğru düşüyoruz, eli hala amımı avuçluyor. Parmaklarım yüzünü arıyor. Kısa saçlar, güçlü, sağlam bir yüz yapısı. Elmacık kemiklerinin kıvrımına, kenarından hafifçe kabaran yumuşak dudaklarına dalıyorum. Hareket etmiyor, nefesi artık yüzüme düşmüyor. Bu sefer farklı, çünkü birbirimize bakıyoruz - ama yine birbirimizi görmeden. Çıplak bedenimi ellerinin arasında tutuyor ama neden ruhumun içini görebiliyormuş gibi hissediyorum. Parmağımın ucunu aşağıya doğru kaydırarak keskin çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve meme ucuna kadar iniyorum. Sol göğüs kafesini bir yüzük deliyor, içinden bir çubuk geçiyor ve iki mücevher parçası sarkıyor. Onu kemirme dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Diğer adam arkamdan yaklaşıp kadar ikimiz de nerede olduğumuzu unutmuş gibi yeniden nefes almaya başladık. Parmağımı tekrar ağızına götürdüğümde, yumuşak dudaklarının kıvrımları bir sırtıyla kıvrılıyor ve karnım yere çarpıyor. Karnımda kelebekler uçuşuyor ve ayak parmaklarımın ucuna kadar ulaşan bir rüzgar fırtınasını ateşliyor.

Ürkütücü bir sırtmaydı.

Ağzım açılıyor ve onu öpmeye hazır bir şekilde öne doğru eğiliyorum. Onu neden öpmek istediğimi bilmiyorum, muhtemelen yapmak üzere olduğumuz şey için fazla samimi - beni aceleyle kaldırıyor, bacaklarım boynuna dolanacak şekilde beni kaldırıyor. Bir erkeğin herhangi bir kızı bu şekilde kaldırması için gereken güç, lanet olsun ki yeterli. Kaygan dili klitorisime dokunuyor ve beynim kısa devre yapıyor.

"Oh!" Parmaklarım saçlarının gevşek tellerine dalarken bacaklarım boynuna dolanıyor. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. James sadece istediği ve onu memnun edecek şeyi alırdı, bana oral seks yapmakla hiç ilgilenmedi. Bilinmeyenin derinliklerine daldıkça damarlarımda ateş yanıyor.

Dili kuvvetle hareket ediyor, kaygan ve ıslak. "Seni iyice ıslatacağım ve sonra ikimiz de seni becereceğiz. Hiç anal yaptın mı?"

Beni göremediğini hatırlamadan önce başımı sallıyorum.

"Evet.

Birden çok kez."

"Sürtükler sürtük gibi sikilir. Hiç çift park yaptın mı?" Bana aslında ne sorduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Ah, hayır..."

"Mmm, belki de düşündüğüm kadar kirli değildir..." Klitorisimi, beni serbest bırakmaya yetecek kadar kuvvetle emiyor. "Bunun değişmek üzere olması çok kötü." Dili girişime dalıyor ve başım geriye eğiliyor, saçlarım uzun zamandır mükemmel şifon topuzundan düşüyor. Salgım iç uyluklarımla üzerine damlıyor ve dilinin her bir sıvı damlasının etrafında kıvrıldığını, her son damlayı yaladığını hissediyorum. En ölümcül sırrıma ulaşmadan önce duraklıyor ve bir anlığına donup kalıyorum. Beni kalın bedeninden aşağı kaydırıyor ve ayaklarının dibinde yere düşüyorum, göremediğim iki bedenin arasına sıkışıyorum. Bir elim en çok tanıdığım adama uzanırken, diğeri dalgınca diğerini arıyor. Lütfen bunun kadar büyük olma. Elim

Göğsüyle birleştğinde şansım yaver gitmiyor çünkü tüm kasları derisinden dışarı taşıyor.

Kahretsin.

Düşün Jade, düşün.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve körü körüne diğer adamın kasıklarına uzanıp fermuarıyla oynuyorum. "Çok mu heveslisin?" diye homurdanıyor ama kotunu ayak bileklerinden aşağı çekmeme izin veriyor. Diğer elimle esas adama uzanıyorum, aynısını yapıp kotunu aşağı çekiyorum. Nefes alıp vererek ikisinin de sikine uzanıyorum ve... Öleceğim.

Diğeriyle aynı anda esas oğlanı dışarı çekerek, diğerinin kalın shaftını avucumun içinde pompalıyorum, her saniye şişiyor ve zonkluyor. Esas oğlanla birlikte başparmağımın ucunu başının üzerinde gezdiriyorum, yüzeye çıkan döl damlasını kaydırıp ağzıma alıyorum. Az önce ne yaptığımı göremediklerinin farkındayım ama oral seks konusunda oldukça iyiyim.

"Tadı güzel mi?" diye soruyor, elleri saçlarımda.

Saçıma nazik davranmasını istemediğim için donup kalıyorum. Bu James'in yaptığı bir şey. Tam bu düşünce aklımdan geçerken, saçımı kabaca çekerek beni sikine yaklaştırıyor. Tuzlu kalıntılar boğazımın arkasına yapışıyor. Ağır parçasıyla yanağıma sert bir tokat atıyor.

"Senin ağzını, benimkini becerdiğinden daha sert becereceğim." Eğildim, dilimi düzleştirdim ve taşaklarına bastırdım, sonra yanımdaki adaminkini pompalarken shaftına doğru kaydardım.

"Bana bir tokat daha at," diyorum, elim kalçalarımın arasına dalıyor. Yanağıma tekrar vururken bir yumruk saçlarımda. Kukum kasılıyor, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Parmağımı içime daldırıp diğer adamın sikine götürüyorum ve spermimi kayganlaştırıcı olarak kullanarak onun sikini pompalıyorum. "Kahretsin."

Esas adam tıslıyor, lanet olası tıslıyor ve ben neredeyse bayılıyorum. Dünyadaki en seksi sest. Daha fazlasını duymak istiyorum. Yumuşak dudaklarımla onu ağzımın içine çekiyordum.

ucunun bademciklerime çarptığını hissedene kadar onu daha derine sokuyorum. Bir yandan pompalamam hızlanırken diğ er yandan tutuşu sıkılaşıyor. Daha ileri gidiyorum, dilimi dışarı çıkarken döndürmeden önce onu tamamen yutuyorum. Onu sikinin etrafından kavriyorum ve diğ erine geçmeden önce pompalıyorum.

Hissedebildiğim kadarıyla ikisi de benzer boyutlarda - ve bu çok fazla - ama asıl adamın daha ağır, biraz daha kalın olduğunu söyleyebilirim. Daha öfkeli. Onu yutmak beni boğdu.

İkisinin arasına girip ikisini de ağızıma alıyorum. Esas oğlanın tedirgin olması ve beni saçlarımdan tutup ayağı kaldırması uzun sürmedi. Bu beklenmedik ve sıcak bir hareketti, bacaklarımda arasında ihtiyaç ve istek birikmesine neden oldu. Daha da sertleşebilirdi, bunu hissedebiliyorum. Kendini tutuyor.

"Ayak parmaklarına dokun."

Ayağı kalkıyorum, iki adamın da üzerimde yükseldiğini hissediyorum. "Yap beni."

Elleri yanaklarımı sertçe sıkıyor, yüzümü ona doğru itiyor. Yine esas adam. Belli ki adamın sorunları var ve ben de bu sorunları çözmek istiyorum. "Sınırları olmayan bir adamla sınırları zorlamamalısın."

Kalbim hızla çarpıyor, kalçalarımda sıkılıyor. "İkisi de değıl. Ben de. I."

Yüzümü duvara çarpana kadar beni ileri doğru itiyor. Eli boynumun arkasında, o kadar sıkı sıkıyor ki bir kasım patlamadan önce geriye doğru kıvrılmam gerekiyor. Arkamdan amımı avuçlamadan önce diğ er elini omurgamın kıvrımında gezdiriyor. "Ben başka birini düşünürken seni becereceğim."

"Komik." Dilimi şişmiş dudağımda üzerinde gezdiriyorum, taze kesik ve metal tadı dilimin ucuna değıdiğinde hafifçe irkiliyorum. "Aynı."

Başımı öne eğerek, topuklarımda kayışlarına dokunana kadar beni eğiyor. Birkaç saniye bekledikten sonra arkamdan bir dilin iç uyluğumda gezindiğini hissediyorum. Beni daha da geriye doğru çekiyor, ta ki diğ er adam

Önümde, parmakları saçlarımı karıştırırken kravatlarımdan geriye kalanları koparıyor ve beni kasıklarına doğru çekiyor. Bir eliyle sikini kavırıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan yanağıma sert bir tokat atıyor. Uyluklarım sıkıştı, ıslaklığımdan birbirine yapıştı.

"Bu seni tamamen ıslattı, ha?" diyor ana adam arkamdan, parmağı kıvrımlarımın arasına batıyor. "Bütün gece dayanabilirsin." Önümdeki adamı ağzıma alıyorum, diğeri parmağını çıkarıyor ve klitorisimi tekrar emmesi için sabırla bekliyorum. Anal girişime bir sıcaklık yayılıyor ve hareketlerimi donduruyorum. Göt deliğimi dillemesi hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

"Sana boyun eğdirmek için dövmem mi gerekiyor?" diye soruyor, dilinin aynı işkence edici hareketiyle devam ediyor. Dili sonunda kıcıma dalarken parmakları kalçalarımın gömülüyor. Bu his hoşuma giden ya da nefret ettiğim bir şey değil ve bunu neden yaptığını ve neden beni sadece orada becermediğini bilmiyorum. Ayağa kalkmış olmalı çünkü kıcımın yanağında yüksek bir tokat titreşiyor ve anında canımı yakıyor. İyi hissettiriyor, çok iyi, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazla acı.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" diye soruyor ve aynı yerime tekrar tokat attığında haykırıyorum. "Cevap ver bana."

"Evet," diye fısıldıyorum.

Bir tokat daha. "Arkadaşımın seni de götürmesini mi istiyorsun?"

Bir tokat daha, bu sefer derimin yarıldığını hissettiğime yemin edebilirim. "Evet!" Çığlık atıyorum, ter şakağımdan aşağı damlıyor.

"Güzel," diyor bir tokat daha atarak, ama bu sefer amımın üzerine. Anında zonkluyorum ve kalçamdan aşağıya döl damlaları bırakıyorum. "Çünkü burada güvenli bir kelime yok." Sikin ucunun girişime doğru itildiğini hissettiğimde yumuşak bir şekilde masaj yaparak yarığımın üzerini ovuyor. Kaosun ortasında, belli ki prezervatif takmış. Kalçalarımı kavrayarak anında içime giriyor ve aletinin genişliğine uyum sağlamak için beni yırtarak açıyor.

"Çok sıkı." Çekiliyor, nemli sikini amımın ve kığımın her yerinde gezdiriyor, sonra tekrar içeri dalıp beni ritmik bir şekilde pompalıyor. Hissetmek için acı çektiğim serbest bırakmayı kendime sunamıyorum, diğer adamı daha yakına çekiyorum, ana adam beni arkadan çekiçlerken onu tamamen yutuyorum. Serviksimin kenarına vurmak için yeterli güçle derin, sert itişler.

Tekrar çekiyor ve ben diğer adamın ucunu emiyorum. Tükürüğünün sesi, tükürük kığımın çatlağından aşağı kaymadan önce duyduğum tek şey ve parmağı izini takip ediyor. Sikinin ucu kığımın girişine doğru bastırıyor ve ben hafifçe geriliyorum, onun büyüklüğünden ve deliğimin ufacık boşluğundan korkuyorum.

Bir eliyle kıcıma sert bir tokat atıyor ve diğer eliyle saçlarımı topluyor. "Rahatla." Bunu yapmadığımda saçlarımı çekiştiriyor ve boynum geriye doğru gerilerek boğazımdan aşağı süzülen dölleri yutmamı zorlaştırıyor. "Rahatla amına koyayım." İçime girdikçe kaslarım onun bedeninin etrafında gevşiyor. Anal yapmıştım. Hem de çok. James anal seksi neredeyse seksi sevdiği kadar seviyor ve sadece sikiyle demek istemiyorum, bu yüzden almak sorun değil - genellikle, ama bu adam büyük. Adını bile bilmiyorum. Kığımın derinliklerine gömüldükten sonra çekip çıkarıyor, beni belimden kaldırıyor ve tekrar ona dönmem için çeviriyor. Beni tutuş şekli endişe verici, sanki neredeyse hiç ağırlığım yokmuş gibi. Meme ucumu ağzına alıyor, arkamdaki adam artık prezervatifle kaplı sikin ucunu kığımın girişine bastırırken içime giriyor.

İkisi de içime batarken derin bir nefes çekiyorum.

"Oh." İkisi de içeri girdiğinde ağızımdan bir çığlık kaçıyor ve kollarım önümdeki esas oğlana dolanıyor, dişlerim boynunun yan tarafına batıyor. Gırtlaktan gelen tıslamalarını yutarken metalik sıvı dilime değiyor. Arkamdaki adam homurdanırken o birkaç kez girip çıkıyor ve yavaşça göt deliğime batıyor. İkisi de çırpınıyor

Acımasızca içime giriyordu, gözlerim zevkten başımın arkasına yuvarlanıyordu.

Karışıklık.

Esas oğlanı daha da sıkıştırıyorum ve hiç düşünmeden dudaklarım onunkileri buluyor. Açmıyor, hareket etmiyor. Karşılık vermediği için dudaklarımı onun üzerinde tutmam neredeyse gülünç oluyor, bu yüzden geri çekilip boynunu emiyorum. Herkes öpüşmeyi sevmez. Anlıyorum.

Onlar devam ederken bacaklarım titriyor. Ben çığlık çığlığa boşalana kadar o geriye doğru düşüyor ve bir kanepenin üzerine iniyor. İkisi de içimde kalıyor, bu sefer ben esas oğlana biniyorum, diğeri de arkamda.

Esas oğlanın elleri kalçalarımı sıkarken beni sikinin üzerinde daha derine sokuyor. Beni yanaklarımdan kavırıyor ve yüzümü onunkinden daha aşağıya indiriyor. "Aç."

Benim var.

Arkadaki adam beni daha sert sikerken tükürük ağzımın içine kayıyor. Etraflarında kenetleniyorum, vücudum tekrar ellerinin altına düşmeye hazırlanıyor. Bir kez daha. Bir orgazmı daha kaldıracam mıyım bilmiyorum ama yine de peşinden gidiyorum.

"Tokatla beni," diye fısıldıyorum, bedenimi onun üzerinde yuvarlayarak.

Mememi tutup beni ağzına çekmeden önce yüzüme bir tokat attı. Meme ucumu ısırıldı ve ben kendimi kaybettim. Arkamdaki adam kıcımdan çekiliyor ve birkaç saniye sonra, sıcak spermi sırtımdan fışkırıyor, altımdaki ana homurdanıyor ve serbest bırakılmasıyla inliyor, meme ucum hala dişlerinin arasında.

Ters çevrildim, tokatlandım, çekildim ve bacaklarım titreyene kadar becerildim, cildimde morluklar oluştu - eminim - ve vücuduma kan lekeleri bulaştı.

Hepimiz sessizliğe gömülüyoruz, ben de yere kıvrılıp nefes almaya çalışıyorum. İkisi de eşyalarını toplarken sessizlikle karşılaşıyorum ve kapı açılıp kapanıyor ve ben yine yalnız kalıyorum.

Tek başına.

Az önce olanların anılarından başka bir şey kalmadı. Bu az önce oldu. Kendi kendime sırtıyorum, dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor. Hala ikisinin de tadını tenimde hissedebiliyorum, havada sekslerinin kokusunu alabiliyorum. Beni asla doyurulamayacak bir açlıkla baş başa bıraktılar. Onları geri istiyorum.

Görmeden elimden gelenin en iyisini yaparak elbisemi topluyorum ve tam kapı tekrar açılıp bir ışık yandığında vücuduma sıkıştırıyorum. Sonunda bu iki adamın kim olduğunu görebildiğim için gülümsüyorum ama yüzümü onlara döndüğümde James'le karşılaşıyorum. Kalbim yere çakılıyor.

"Merhaba," diyorum elbisemin kalan kısmını fermuarla kapatırken.

İçeri bir adım atıyor, sonra bir adım daha. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi Jade?"

Boğazım kurudu, ağzım kurudu, bu yüzden dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. "I-"

"Jade..." diyor, gözleri soğuklukla parlıyor ve omurgamdan aşağı süzülüp belime iniyor. "Sana bu gece özgürce dolaşabileceğini söylemiştim."

Boynundaki kravatu çözüp yere atıyor. İlk kez odaya ve elbisemin şu anki haline iyice bakabiliyorum. Uçlarında yırtıklar var, saçlarım omuzlarımda etrafında düğümlenmiş ve ellerim kan içinde. Kalçamın iç kısmına dokunduğumda irkiliyorum. Kendimi şekerçi dükkanında ilk kez seks yapan bir çocuk gibi hissediyorum. Hiç böyle olduğunu bilmiyordum. Zevk verici. Keyifli. J'nin gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. İki yabancıyla seks yaptıktan hemen sonra üstüme çıkacağı düşüncesi boğazımı daraltıyor ve öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Sakın bana dokunma.

Oda mavinin koyu bir tonunda, duvarlar gri bir ombreye dönüşüyor. Köşede dört posterle desteklenmiş büyük boy bir yatak var. Yatağın diğer tarafında, minderlerine düğmeler dikilmiş Viktorya tarzı bir kanep ve duvarın diğer tarafında bir dizi var.

süs eşyaları ve mutfak eşyaları asılı. Açıkçası daha çok BDSM tarafında.

"Bu oda L'artisaniant dörtlüsünden biri." James, yanları vücudunun etrafında kıvrılırken tavana kadar uzanan yüksek sırtlı tekli bir kanepeye oturuyor. Ne yaptığını ya da ne oynadığını bilmiyorum ama James adını boşuna almamış. "Burası dört adam tarafından yönetiliyor, bazıları bunların Amerika'nın en güçlü dört adamı olduğunu söylüyor, diğerleri ise paradan çok beyinleri olan ve daha sonra dünyanın en seçkin sırlarını tutan bu milyarlarca dolarlık gizli topluluğu yaratan haydutlar olduklarını söylüyor."

"Seks mi? Pek de gizli sayılmaz," diye fısıldıyorum parmaklarımı esneterek. Cevap vermemem gerektiğini biliyorum ama son birkaç saat içinde yaşadığım bir şey bana güven verdi, her ne kadar sadece kafamın içinde var olsa da.

Bakışlarımı tutuyor, ayak bileğini dizine dayıyor. "Sadece o değil."

Sonunda fermuarı çekip vücudumu kapattım. "Beni burada istemenin bir nedeni var mı? Seninle gelmemi?"

Soruyorum ve ağzının seğirme şekli bunu doğrulamaya yetiyor. "Belki." O standlar için onun Ayaklar, TOZLAMA kapalı onun tertemiz takım elbise pantolonunu giydi ve elini bana uzattı. "Seni yurduna geri götüreceğim."

Adımlarımda bocalıyorum. Üniversite. Derslerim. Üst düzey bir seks kulübünde Pazar gününe kadar yedi şekilde becerilmek yerine yapmam gereken her şey.

Beni dışarı çıkarırken elini tutuyorum ve kapıları iterek açıyorum. Bu kez ana odaya geçtiğimizde enerji sönüyor, bazıları odanın çeşitli yerlerinde uyuyor. En azından birkaç saattir odada olmalıyım. Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde, Niveau un kelimeleri L'artisaniant ile aynı el yazısı fontunda yazılmış, sadece mavinin yumuşak bir tonuyla aydınlatılmış.

Birinci seviye mi? Birinci seviye bunu mu gerektiriyor? Dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitti ve umutsuzca soruyu bastırmaya çalışıyorum

dudaklarımdan dökölmesini engelledi. "Bu tür etkinlikleri ne sıklıkla düzenliyorlar?" Yine de ağızımdan çıktı.

James bizi ön kapıdan çıkarıp ahşap verandaya götürürken bir valeye biletimizi uzatıyor. "Ayda bir kez."

"Peki bunu neden yapıyorlar?" Kendimi bu soruyu sorarken buluyorum ama cevabını gerçekten istemiyorum.

Yine de cevap vermiyor ve Maserati tekrar önüme geldiğinde, ben bunu yaparken birinin ya da birilerinin beni izlediğine dair ürkütücü bir hisle yolcu koltuğuna kayıyorum. Yola çıkana kadar maskelerimizi çıkarmıyoruz.

OceanofPDF.com

Royce

Hayatımda sadece bir kez gerçek bir korku hissettim. Jade beş yaşlarındaydı ve ben ona öğretmeye çalışırken bisikletten düştü. Devrildi, düştü ve dizlerinin derisini yüzdü, ailemizin tertemiz beyaz mermer garaj yolunun her yerinde kan izleri bıraktı. Kendimi o kadar çaresiz hissettiğimi hatırlıyorum ki öfkeden karnım ağrıyordu. Kendime kızmıştım ama babama da kızmıştım. Ona o bisikleti o almıştı ve aslında bunun suçlusu o değildi ama o anda tüm öfkem ona yönelmişti. Mantıksızdım. Bir anda kendimi kaybedip ona saldırdım ve çenesine bir yumruk indirdim. Keşke aynı çocuğa geri dönmek istediğimi söyleyebilseydim. Royce Kane'e. Kapalı kapılar ardında reşit olmayan kız kardeşini düşünerek mastürbasyon yapan sahiplenici üvey ağabeye, ama yapamam. Asla dönemem. Zaman bizi sadece yaşlandırmadı. Bizi parçalara da ayırdı.

Ön kapım çalındı ve sehpadan silahımı alıp kot pantolonumun arkasına soktum.

"Haftanın geri kalanında da böyle gergin mi olacaksın, yoksa...?" Gypsy kanepeden başını kaldırıp bana bakarak alay ediyor. "Siktiğimin gangsteri."

"Bu hafta senin evinde mi kalacaksın, yoksa...?" Ona hırlayarak karşılık veriyorum, gözlerimi diğer tarafta duran kişiye çevirmeden önce ön kapımı ardına kadar açıyorum.

"Oğlum," diye mırıldanıyor babam, Armani takım elbisesinin yakasını açarak.

Kenara çekilip ona evime girmesi için el salladım. Evden ayrıldığımda aldığım ilk lanet şey. Okyanusun hemen yanında, bir iskelesi, oturma odasında elmas şeklinde tavandan tabana pencereleri ve kütük tarzı mobilyaları var. Asla Los Angeles'ın merkezinde olmak istemedim, aslında Los Angeles'tan nefret ediyorum. Olmam gereken yer okyanusun yanı ve bu şekilde teknemi alıyorum, doğayı alıyorum ve Gypsy ya da Wicked kolumda asılı değilken huzur ve lanet olası sessizliği alıyorum. Wicked benimle yaşadığı için ondan kurtulmak daha zor.

O içeri girerken kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, granit tezgâhı ve vernikli bar taburelerini atlayarak iki basamakla salona iniyorum. Yanlardan dağlar dökülüyor, uzaktaki okyanusun üzerinde küçük adalar yükseliyor. "Her şey yolunda mı?"

Babam sandalyelerden birine oturuyor ve kollarını bacaklarının üzerine koyuyor. "Evet, pekâlâ." Takım elbise ceketinin düğmesini açıyor ve arkasına yaslanıyor. "Küçük bir sorunumuz olabilir."

"Hayır," diyorum, bir elimle ona parmağımla işaret ederken diğer elimle sigarama uzanıyorum. Tekli siyah deri koltuğa çöküp kanser çubuğumun ucunu yakıyorum. "Anlaşmamıza göre hiçbir sorun çıkmayacaktı."

Babam yorgun gözlerle bana bakıyor. Kırışıklıklar kenarlarda sıralanırken, koyu bir saat beş gölgesi çene çizgisine yayılıyor. "Biliyorum oğlum, ama satıcılardan biriyle duvara tosladık."

Bir duman bulutu üfleyerek geri çekiliyorum. Babam ziyarete geldiğinde Gypsy hep sessizdir. Ondan hoşlanmıyor. Nedenini bilmiyorum. Aslında kardeşlerimin hiçbiri onu sevmez.

ama ben her zaman babamın herkese göre olmadığı gerçeğine indirgiyorum. O bir amcık, hem de kuru bir amcık.

"Ana satıcılarımdan biri sınır ötesine sevkiyat yapmakta sorun yaşıyor."

Omuz silkiyorum. "Lanet olsun, Çingene sınır kontrolünden geçebilmek için o güzel suratını kullanmakta oldukça rahat."

Babam rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek bana gergin ve kısa bir gülümseme veriyor. "Anlıyorum ama bana sadece iki gün ver. Onu alacağım." Dişlerimi gıcırdatıyorum, biraz tedirginim. Bu bizim için teslim ettiği ilk iş değil aslında- "Oğlum, biliyorsun bu iş bende. Ben güçlü bir adamım. Sevkiyat iki gün sonra burada olacak, hepiniz için hazır. Dört yıldır bu işi yapıyoruz ve sizi bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadım."

Homurdanıyorum, sigaramı bir zamanlar bisikletimin tekerleğinin kapağı olan altın kaplama kül tablasında söndürüyorum. "İki gün, babalık."

Gülümsüyor, arkasına yaslanıyor. "Tamamdır."

Gözlerini izliyorum ve odanın içinde nasıl gergin bir şekilde yer değiştirdiklerini görüyorum, her zaman böyle miydi yoksa bu yeni bir şey miydi bilmiyorum ve gizlice Gypsy'ye bakıyorum ve onun zaten beni izlediğini görüyorum. Yüzü donmuş, ifadesiz.

Boğazımı temizliyorum. "Sen ve annem mi?" İçine dalmak istediğim suları test ediyorum. "İyi misiniz?"

Başını sallar, güler. "Bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sor."

Şu anda iki seçeneğim var. Küçük bir kız arkadaşı olduğunu düşünmüyormuş gibi davranabilirim ya da kışımın altında yepyeni bir deste sakladığımı bilerek ona tuttuğum eli gösterebilirim. "Senin yarı yaşında birini bulacak yaştasın, hepsi bu..." Parmaklarım esniyor.

Kıkırdıyor. Gypsy'nin gözlerinin benimkilere dikildiğini neredeyse hissedebiliyorum. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyor, sadece babamın gerçekte kim olduğunu anladığımı varsayıyor. "Olabilir..." Babam zaten bildiğim kelimeleri söylüyor.

"Zavallı küçük sürtük. Ateli mi?" Bacağımı önüme atarak aka yapıyorum. "Babasının yıkanmış sikiine binmeyi bitirdiğinde, efendisi için dizlerinin üzerine çökebileceğini bilsin."

Babam gözle görülür bir şekilde durgunlatı ve bu onda o zamandan beri gördüğüm en büyük duyguydu. Genelde duygusuz bir adamdır, kimseye uyum sağlamak için enerjisini neredeyse hiç değitmez. Dudaklarında rahat bir gülümsemeyle gerginliğini bırakıyor. "Mmmhmm, tabii." Ayağa kalkarak baparmağıyla dudaklarını siler. "İki gün sonra grrz." Tam kapıya ulaştığında, omzunun üzerinden bana bakarken parmakları kolun etrafında bükülüyor. "Oh, ve oğlum? Kız kardeşine göz kulak olmak ister misin?"

"Bunu yapmak için her türlü planım vardı, ancak babası olarak muhtemelen sizin umduğunuz nedenlerden dolayı değil."

Bu kez dönüyor, kapının pervazına yaslanırken bana bakıyor. "Detaylandır."

"ey," diyorum sandalyemden kalkarak. "Onu güvende tutmamı umuyorsun, bilirsin, üniversitedeki tüm kötü çocuklardan uzak tutmamı. Bu kesinlikle geçmişte yapacağım bir şeydi ama şimdi umurumda değil." Sırıtiyorum, basamaklara vuruyorum ve doğruca buzdolabına gidiyorum. "Yine de onu izleyeceğim. Ama imdi elim sikimde onu izliyor olacağım." Ona göz kırpiyorum, ellerimi soğuk birama sarıyorum ve paslanmaz elik buzdolabımı çarparak kapatıyorum.

Babam baını sallar. "Gerçekten ensest olayına girecek misin? Yani, ona karşı bir şeyler hissettiğini hep biliyordum ama bu mu?"

Elimin tersiyle ağzımı silerken soğuk biramı yutuyorum. "Sakin ol, ihtiya. Parmağımı bal küpüne daldırarak değilim." Onu görmezden gelerek, ortadan kaybolmasını ve böylece Gypsy ile içime geri dönebilmeyi umuyorum.

Gypsy ağzını açtığında kapı arkamdan kapanıyor. "O erefsizden nefret ediyorum."

Kıkırdarak sandalyeme geri oturuyorum ve başımı sallıyorum. "Sen paranoyaksın." Telefonum cebimde çınlıyor

ve

içeride, yeni bir mesajın kilidini açıyor.

Sinir bozucu. Neden sürekli onu izlemek zorundayım? Çünkü

ben öyle dedim.

Telefonumu sehpanın üzerine fırlatıyorum. "Babam ve gönderileriyle ilgili bir sorun var."

Ben bisikletimin anahtarlarını alırken Gypsy ıslık çalıyor. "Kahretsin, bunu da kontrol etmek isteyebilirsin kardeşim." Ona geri dönmeden önce bana uzattığı telefonuna bakıyorum.

"Ne?" Elinden kaptım ve telefona baktım. Bir kız, çıplak ve bağlı, sırtı kameraya dönük. Uzun kahverengi saçları sırtından aşağı iniyor, yumuşak dalgalar halinde kuyruk sokumunun üzerinde duruyor. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi vücut, parmaklarımı kaşıdıran, dokunmak için uzandığım kıvrımlar ve olması gereken yere eğilen yumuşak bir kış.

Video olduğunu fark ettiğimde oynat tuşuna bastım.

Kayıt yapan adam koyu renk takım elbisesi, eldivenleri ve kar maskesiyle telefonun arkasından çıkıyor. Zincirinde parlayan K Diamond amblemini gördüğümde nefesim kesiliyor.

Herkes K Diamond'ın kim olduğunu biliyor. Yeraltı pisliklerinin insan kaçakçılığı sektöründe kötü şöhretiyle tanınır. İsmi de sembolünden geliyor. Bir K ve ardından yansıtılmış başka bir K, harfin her bir ucunun başladığı ve bittiği yerde bir elmas oluşturuyor.

"Bu senin telefonun, dostum," diye fısıldıyor Gypsy, telefonu göstererek.

Çenemi sıkıyorum. Ne istiyor bu herif? Nasıl çalıştığını hepimiz biliyoruz. Parasının yeteceğini bildiği işkencecilerini seçiyor ve onlara isteyeceğimizi ya da ihtiyaç duyacağımızı bildiği bir şeyle ya da biriyle sataşiyor, bunları bir fiyat karşılığında sunuyor. Eğer bunu görmezden gelirsek, o kişiyi öldürür - ki dürüst olmak gerekirse, videodaki bu kaltağın kim olduğunu bilmiyorum, bu yüzden umurumda değil - ama sonra annenize, büyükannenize, kız kardeşinize, teyzenize bir saldırı düzenler. Başka herhangi bir kadın

yakın olduğun. Kurbanlarını bu şekilde seçiyor. Kimse neyi neden yaptığını, hatta nasıl yaptığını bilmiyor. Kimliğini bir kar maskesinin ve kameraların arkasına saklıyor. Size gönderdiği yemleri satın alırsanız, bir hatırlatma olarak etlerine yakılmış K Diamond markasıyla birlikte gelirler. O bir seri katil, tecavüzcü ve her yönüyle iğrenç bir orospu çocuğu.

Vücudu kızın önünde hareket ederken, kız bileklerini ipe bağlamış bir şekilde dönüp duruyor. Başının arkasına kırmızı bir kravat bağlanmış ama bunun dışında teni temiz.

Videolarında gördüğüm diğer kızlar kadar kirli görünmüyor. Teni bronzlaşmış ve bir kez olsun kurbanın yüzünü göremediğim için rahatsız oldum. Bu adamın beni seçmesinin bir nedeni var, ama kurbanı olarak özellikle bir kızı seçtiğı bir vaka hiç olmamıştı.

Önünde diz çökerek, kar maskesinin zayıf omzunun üzerinden tam olarak görünmesini izliyorum. "Bu seferki farklı." Gelen ses bir kayıt cihazından geliyor. "Bir elmas üzerine kumar oynamaya hazır mısınız?" Cevap veremedim ya da videodaki herhangi bir ipucunu yakalayamadan video kesiliyor ve boş bir ekrana bakıyorum.

"Onun radarına girmeyi nasıl başardın?" Gypsy, hayatı buna bağılıymış gibi esrarını üfleyerek soruyor.

Parmaklarım telaşla telefonumun üzerinde uçuşuyor ve kulağıma götürdüğümde Storm'un sesi araya giriyor. "Bugün Salı, Salı günleri meşgul olduğumu biliyorsun. Ne oldu?"

"Senin zeki beynine ihtiyacım var."

Telefonu kapattım ve kaskımı takarken bacağımyı bisikletimin üzerinde sallayarak evimin dışına çıktık.

"O pilici alacak mısınız? Riddler'ın oyununa mı geleceksin?"

Alay ediyorum. "Siktir et. Bana onun vücut parçalarını gönderdiğinde, onları dondurucumda saklayacağım."

Kulüp binasına girdiğimde, Lion sırttan ağzından bir puro sarkıtarak dışarı çıkarken ben de bisikletimin standını tekmeliyorum.

"Bu kadar komik olan ne, sikik?"

Purosunu çıkarıp başını sallıyor. "Ziyaretçinle işler nasıl gitti?"

Lion'ın eşi Bonnie kulüp binasından çıkarken ağzım bir anda kapanıyor. Kulüp binası 1950'lerde orijinal Wolf Pack MC üyelerinden biri tarafından inşa edilmiş eski bir ev. Ev nesiller boyunca Lion'ın ailesine ait olmuştur. Etrafındaki endüstriyel binalar bu evin etrafında inşa edilmiştir. Ön tarafta dört küçük sütun ve kanlı motorcu botları tarafından birçok kez ezilmiş bir sundurma duruyor. Bunun dışında, kurşun deliklerinden kalan yontulmuş boya ve renkli camlar içeride olan biten tüm pislikleri gizliyor. Altı yatak odası, iki salon, yemek odası ve arka verandadaki güneşlenme odasının bir uzantısı. Yaşlıların sevdiği her şey burada. Eskiden olsa tonla para ederdi. Birkaç dönümlük arazinin tamamı metal çitlerle çevrili. Bir tarafta bar, bilardo masaları ve döl dolu kanepelerle dolu bir garaj, diğer tarafta ise bir dövüş ringi var. Tipik şeyler. Arazinin arka tarafında, evin arkasına gizlenmiş küçük bir oyun alanı ve onun arkasında da eski kardeşlerimizi gömdüğümüz yer var. Mezar taşı üstüne mezar taşı çit hattının arkasına kadar uzanıyor. Çocuklar buraya bayılıyor, buranın perili olduğunu söylüyorlar. Ki öyle. MC birbiriyle yaşar ve nefes alır, bu bok öldüğümüz gün bitmez. Üzerinde parti yaptığımız toprakta devam ediyor.

"Hiç iyi değil." Gömleğimin kollarını kıvrıp dirseklerime doluyorum.

"Kiliseyi aramak ister misin?"

Başımı salladım. "Evet."

"Birkaç gece önce senin hesabına buraya gelen güzel bir kız hakkında duyduklarım da ne?" Bonnie ellerini geniş kalçalarına koyarak alay ediyor. Bonnie, Lion'la aynı yaşlarda, onların odasında oturuyor.

Ellili yaşların ortasında. Uzun sarı saçları, kahverengi, boncuk gibi gözleri ve "benimle uğraşma" havası var.

"O benim kız kardeşim, her şeyden önce."

Bonnie'nin gülümsemesi daha da genişliyor. "Ben olsam onu buraya getirirken dikkatli olurum, biliyorsun ki sen sahiplenmezsen bu piçlerden biri sahiplenir."

Eve girerken onu tersledim.

İçeri girdikten sonra Lion'ı evin ana toplantı odasına kadar takip ediyorum, salon olarak da bilinen bu odada kilise dediğimiz şeyi yapıyoruz. Çok klişe ama kiliseye eşdeğer bir cehennem odası olmadığı için bunu kullanmaya devam ediyoruz.

Diğer kardeşler birer birer içeri doluşurken ben de Lion'ın sağ tarafına oturuyorum. Gözlerim hemen Wicked'i buluyor, parmağım üst dudağımı ovarken ağızımda hafif bir sırıtma oynuyor. Çenesi sabit, gözleri ölü. Wicked tam da adının çağrıştırdığı gibi, lanet olası bir kötü. Bir şeye ihtiyacım olduğunda yanımda getirmeyi seçtiğim kişi o, aynı şekilde onunla da.

Çingene, babasının, yani Aslan'ın diğer tarafına otururken o da benim yanımdaki koltuğa oturuyor. Bu küçük pislik tam bir baş belası ve babasını delirtiyor. Kulüpte asla ciddiye alınmayacak ve sadece Kurt Sürüsü soyundan geldiği için saygı görecektir. Bu da onu bir velet yapıyor. Justice, Gypsy'nin yanında, her türlü anlaşmadan bir çırpıda sıyrılabilen, akli başında eski avukatımız. Wicked'in yanında Roo var, kulübün Avustralyalısı ve otuz üç yaşında Thor görünümlü bir orospu çocuğu. Adının Thor olmasını istemiştik ama onun yerine Roo oldu çünkü ringde Gypsy ile dövüştüğünde Lion onun bir kanguru gibi tekmelediğini söylemişti. Eğer o kaslı makinelerden birinin tekme attığını gördüyseniz, bunun bir iltifat olmadığını bilirsiniz. Uzun sarı saçları, masmavi gözleri ve Sydney Bondi kumu kadar altın rengi bir teni var. Güzel herif bir bilek hareketiyle kafatasınızı da ezebilir, bu yüzden ona bulaşmazdım. Roo'nun karşısında Kukla Billie var.

Testere'deki psikopatın aynısı. Yani, daha fazlasını söylememe gerek var mı? Billie kafadan çatlak ve bunu hafife almıyorum. Kurbanlarıyla oyun oynamayı seviyor, bu da onu cinayetlerde çok nadiren yanımda götürdüğüm anlamına geliyor. Etrafta dolanıyor, zavallı pezevengi acısına gerçekten son vermeden önce ölümü olabildiğince uzatmayı seviyor. Bir keresinde Sicilya'da İtalyanlar ve Ruslar arasındaki bir mafya savaşının ortasında kalmıştık. Tam bir karmaşaydı ama Billie, pembe renk giyerek kendisine kişisel olarak hakaret eden Bratva'ya bir mesaj göndermeye karar verdi. Pembe giyen tek bir adamdı ama Billie gücenmişti. Onu aldı, zavallı küçük pisliği hidrolik bir makinenin altına yatırdı ve yavaşça ezdi. Bunu çok hafifçe söylüyorum. Bu zavallı amcığı bir krep gibi sıkıştırmadan önce dakikalar vardı ki, eti yanlardan dışarı fırlamış, şişmiş ve patlamak üzereydi. Bu küçük pislik ne zaman bir soruya yanlış cevap verse, Billie düğmeye basıyordu. Aptalca sorular soruyordu, mesela B'den sonra ne var? Çocuk "C!" derdi ve Billie manyak gibi güler, yakasındaki Fuck the Police dövmesini kaşır ve "Ehhhh! Yanlış!" der ve düğmeye tekrar basardı. Hepimiz orada şaşkın şaşkın otururduk ama onun böyle çalmayı sevdiğini bilirdik. Demek istediğim, onun hikayesi kitaplar için yeterince berbat bir hikaye. O aynı zamanda bir insanı geçmişiyile yargılamamanın istisnasıdır. Artık orada yaşamıyor olsalar bile, yine de bir zamanlar orada yaşamaya karar vermişlerdir. O kadar kafadan kontak.

Billie'nin karşısında Fury var. Fury, gerçekten de kavga etmek istemeyeceğiniz Afro-Amerikan bir veteriner. Eski kafalıdır ve yumruğuyla hayatınıza son vermekten çekinmez. Fury aynı zamanda tanıdığım en zeki adamlardan biri. Hem de hiç. Dünyanın en sinir bozucu veledinin bekar babası ama aynı zamanda MC prensesi, bu yüzden ona sataşan olursa öldürürüm.

Fluffy ve Slim şimdilik iki adayımız ama kilisede bizimle birlikte oturmuyorlar. Potansiyel müşterileri

Billie. Onlarla bir ömür boyu yetecek kadar eğleniyor. Zavallı küçük pislikler.

Lion'ın tokmağı dğer ve sert tahta parçasına vuruğ herkesi susturur. "Sicko, senin ihtiya neler oluyor?"

OceanofPDF.com

Tade

Okul giderek daha fazla hapishane gibi gelmeye başladı. Burada daha da kötü, çünkü annemin güvenliğinden yoksunum. Gerçeklik ve kâbusum arasında sıkışıp kaldım, hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Yalnızım, Sloane her zaman yanımda olsa bile.

"Hey, iyi misin?" Sloane bana bir Solo bardak uzatarak soruyor. Bugün cuma gecesi ve cumartesileri genelde James'le birlikte olurum ama salı gününden beri ondan haber almadım. O zamandan beri onu görmediğim için şükrediyorum çünkü çok garipti.

Müzikle başım dönerken ve içimdeki alkol kanımı ısıtırken insan denizinde ilerliyoruz. İçkimi boğazımdan aşağı yuvarlıyorum. "Buradan çıkmam gerek Sloane," diye bağıriyorum kulağına, beni dans pistine çektiğinde.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, kolunu belime doluyor ve sırtıma düşüyor. "Buraya daha yeni geldik!"

Dönüp ona bakıyorum, ellerim yanaklarına geliyor. "Üniversiteyi bitirmeyi kastediyorum. Şu anda bunu tamamlamak için doğru ruh halinde olduğumu sanmıyorum. Başarısız olacağımı zaten biliyorum."

Sloane elimi tutup beni evin önüne doğru götürerek beni başından savıyor. "Saçmalık!" Verandaya çıkana kadar ön kapıyı çekiştiriyor. "Ama ara vermek istersen sana destek olurum. Anlıyorum J. Son zamanlarda biraz keyifsizsin. Ne yapman gerekiyorsa destek olacağım."

Duygularım boğazımda düğümlenirken omuzlarım hafifçe gevşiyor. Sloane'u seviyorum. Her kızın en iyi arkadaşına ihtiyacı olduğuna gerçekten inanıyorum, ama her kızın bir kocaya ihtiyacı yok. Bir eşin sevgisi, siz görseniz de görmeseniz de koşulludur. Eşinize ilk aşık olduğunuzda, bunun bir nedeni vardı. En iyi arkadaş sizi sonsuza dek sevecektir.

"Teşekkür ederim." Caddeden gelen motorların gürültüsü sözlerimi yarıda kesiyor. Başımı sallıyorum ve içimden gözlerimi deviriyorum. Bunun imkanı yok. "Teşekkür ederim. Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Bir içki daha?" diye mırıldanıyor arkamdan tanımadığım bir ses ve kime ait olduğunu görmek için yerimden kıpırdanıyorum. Siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturan inci gibi beyaz dişlerini bana gösteriyor. "Adım Jensen."

Yaltaklanmamaya çalışarak usulca gülümsüyorum. Üniversiteli erkekler neden benim için bunu yapmıyor bilmiyorum ve çok kısa bir süre için bunun yapabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi, yüz yüze, bunun başka bir başarısızlık olduğunu biliyorum.

İçkiyi ondan aldım. "Teşekkürler."

"Jade, değil mi?" Jensen parmaklıklara yaslanarak söylüyor. Gözleri benimkilerde, ayakları bileklerinde çapraz duruyor.

Başımı salladım. "Evet," düz biradan bir yudum aldım. İğrenç. Üniversiteyle ilgili her şey ciddi şekilde abartılıyor. Biraz çakırkeyif olsam bile, göğsümde sızlayan boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Ollie içeride mi?" Sloane bana göz kırparak soruyor. "Sanırım gidip onu bulacağım."

Aklımın bir köşesinde uyarı zilleri çalıyor ama onları susturuyorum. Kendimi üniversiteye vermeliyim. Zihinsel olarak orada değilim. Bu okuldaki herkesten uzun yıllar ilerideyim. Mücadele ediyorum.

Evden müzik sesi yükselmeye devam ederken Sloane'un gözleri omzumun üzerinden geçiyor. Sesi soluğu kesildi. "Kahretsin. Jade..."

Başıımı omzumun üzerinden hafifçe çevirdiğimde Royce'un kaskını rölantide çalışan motorunun yanında yere fırlattığını görüyorum, gözleri öfkeli ve Jensen'ın üzerinde. Çenesi gerildi, yumrukları kapandı. Motorlarının durduğu gerçeğini nasıl gözden kaçırdım? Her şey dönüyor, beynim bulanıklaşıyor. Ah, muhtemelen bu yüzden.

Mesafe kazandıkça kaşlarım içeri doğru kıvrılıyor, ama tam bize ulaşacakken, diğer motorculardan biri önüne çıkıyor, eli göğsünde. Bunun saçlarının yanları kısa, tepesi daha uzun. Bir fiske dövmesi yok gibi görünüyor ve Royce alınmasın ama MC yeleği giymek için fazla iyi görünüyor. Wicked. Wicked Royce'un kulağına eğilip sadece ikisinin duyabileceği bir şeyler fısıldıyor ve ben Royce'un yüzünün dinginliğe dönüşmesini izliyorum. Sakinliğe. Hepimizin tanık olduğu tüm öfke yok oldu.

Royce'un gözleri benimkilerle kesişiyor, ağzında bir hırıltı. Wicked'dan uzaklaşıp bana doğru hışımla geliyor, ama bu sefer bunu bir sigara alıp şişmiş dudaklarının arasına koyarken ve ucunu zarife yakarken yapıyor.

Tanrım, Royce. O kadar güzel ki ruhumu sızlatıyor. Gençken bu ağrının kelebekler olduğunu düşünürdüm ama şimdi hissettiğim şey karnımda kelebekler değil. Ruhumun derimin altından patlaması ve şarapnelin kaçabileceği bir yer olmaması. Sizi ldrmesi gereken ama öldürmeyen, bunun yerine damarlarınızda kalarak zehir saçan her şey. Orta dudağındaki yay, yüzünün simetrisi, çenesinin gücü, bir neşter tarafından keskinleştirilmiş güzelce kesilmiş elmacık kemikleri. Kusursuz kaslara sahip cildini lekeleyen dövmeler ve koyu renk kirpiklerinin yanaklarının üzerinde yayılma şekli bile. Sinir bozucu derecede mkemmek burnu ve kusursuz düzlükteki beyaz dişleri. Royce Kane tek bir kız için değil, her kız içindir. O annenizin gizli fantezisi ve babanızın güvensizliği.

O da büyük bir sürtük.

"Burada ne işin var?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum, tam o sırada gözleri Jensen'a kayıyor. Tahta parmaklıklara tutunarak kendimi sabitliyorum. Woooo.

Jensen'a göz kırpmıyor. "Aslında, senin için değil. Nellie nerede?" Jensen'la karşılaşmamı görmezden gelme şeklinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Her zaman istediğim şey buydu, onun ilgisini çekmemek, öyleyse neden beni bu kadar rahatsız ediyor?

"O evde." Parmaklıklara yaslanıyorum, bu da beni Jensen'ın tam önüne getiriyor. Biraz daha geriye kıvrılısam, kığımın yanakları kasıklarına değecek. "Nellie senin için ne ifade ediyor ki?"

"Ahhh," diyor Jensen, eli kalçama geliyor. Royce'un gözleri anında esnedikleri yere kayar.

Kendini hızla toparlarken gözlerinin etrafındaki sert çizgiler yumuşuyor. Öne doğru bir adım atıyor, dağınık askeri botu Givenchy'min ucuna çarpıyor. Vücudundan yayılan ısı öfkeli bir cehennem tutuşturmaya yetiyor. Ya da belki sarhoşum.

Burnunun ucu şakağımın kenarına değene kadar eğiliyor. Jensen keskin kalça kemiğimi sıkıca kavıyor. "Mmmm," diye usulca homurdanıyor Royce, sıcak nefesi yüzümdeki tene değişiyor. "Bilmek istemez miydiniz Düşes?" Takma adımın basitçe söylenişiyle içim katılaşıyor.

Nefes al.

Nefes ver.

Neden sesi birden tanıdık gelmeye başladı?

Sarhoşsun.

Jensen'ın tam orada olduğunu unutarak geriye doğru adım atıyorum, o kadar belli ki kığım onun lanet kalçalarının tepesine çarpıyor. "Nellie evde."

"Bu kim?" Jensen arkamdan kulağıma fısıldıyor. Hakkını vermeliyim, Royce'un varlığı karşısında sinmeyecek kadar cesur.

Başka bir erkek olsa kesinlikle yapardı.

Gözlerim Royce'unkilerle kilitleniyor, bayat bira kokusu burnuma dolarken plastiğin kenarı dudaklarıma geliyor. "Sadece kardeşim."

"Oh, kahretsin, adamım!" Jensen kıkırdayarak beni uzaklaştırdı. "Seni eski erkek arkadaşım falan sandım ama biraz yaşlı olduğunu fark ettim." Gerçekten yirmi iki yaşında. Jensen salağın teki. Benim tanıdığım Royce çoktan Jensen'ı yumruklamış olurdu ama sanırım o benim tanıdığım çocuk değil.

Daha sakin. Daha kontrollü. O keskinleştirilmiş ve sadece kitlesel yıkıma neden olmak için kullanılan bir silah. Başım belada.

Royce'un gözleri benimkilerde kalıyor ama sözleri Jensen için. "Keşke."

O gidiyor ve ben sonunda tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. Jensen bana tekrar uzanıyor ama tek yapmak istediğim kaçmak. Nefes alamıyorum, bu hayat tarafından boğulmak hiç yardımcı olmuyor. Zihnimin karanlık bir deliğe doğru kaydığını hissedebiliyorum ve bu sefer kendimi oradan çıkaracak cesareti bulabileceğimi sanmıyorum. Nabzım hızlanırken etrafımdaki her şey yavaşlıyor. Ön çimlere ulaşmak için gereken birkaç adımı atıyorum. Ön tarafa park etmiş bisikletleri belli belirsiz görebiliyorum ama onlar umurumda değil. Yurdumun güvenliğini, içeride, yumuşak battaniyelerimin içinde ve güvende olmak istiyorum. Güvende.

Kendimi durduramadan koşmaya başladım. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı kurutuyor. Hayatım mahvoldu. Mahvoldum. Keşke yıllar öncesine dönebilseydim ve onun gitmesini engelleyebilseydim. Keşke beni en başta terk etmeyecek kadar umursasaydı. Acı, çelik yumruğunu kalbimin organlarının etrafında sıkıyor ve sıkıyor.

"Jade!" Arkamdan birinin bağırdığını duyuyorum ama artık çok geç, dışarı çıkmam gerekiyor. Her şeyden ve herkesten uzakta olmalıyım. Sessizliğe ve altında en mavi suların olduğu bir uçuruma ihtiyacım var. Karamsar dalgaların karanlık kayalara çarpışını izlemek istiyorum ki ruhum yalnız olmadığını bilsin.

Bir kol belimi sarıyor ve yerden kaldırılıyorum. Geriye doğru tekmeliyorum, gözyaşlarımdan rahatsız oluyorum. Acıdan. Zayıflık. "Bırak beni!"

"Yeşim!" diye tekrar bağılıyor, ancak bu sefer sesi çok tanıdık geliyor. Boğazımda yükselen safra gibi, adı kafamın içinde çınıyor. James.

Kollarında donup kaldım, dizlerimin üzerine çöktüm. "Özür dilerim. Sen olduğunu bilmiyordum."

Cezalandırılmak istemiyorum. Yorgunum. Onun Royce olduğunu sanmıştım. Sesi Royce'a benziyordu. Koyu renk botlar görüldüğünde başımı eğdim. Başka bir motorun sesini duyuyorum ama duymuyorum.

Onlar bot, mokesen değil. Ben daha ayağa kalkmadan Royce benimle yüz yüze geliyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Ne yapıyorsunuz Düşes?"

Boğazıma düğümlenen kayayı yutkunarak geçiyorum. Asla bilemez. "I-" Gözlerine baktığımda, mavi derinlikleri bana birkaç dakika önce umutsuzca özlediğim dalgaları hatırlatmaya yetiyor, gözbebekleri çarpacakları kayaların renginde. "Neden beni almadın?"

Royce solgunlaşır, yanaklarındaki tüm kan çekilir. "Ne?"

Kendini tekrar etme. Pişman olacaksın. Artık seni umursamıyor; bu kadarını açıkça belirtti. "Beni neden orada bıraktın?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra homurdanıyor. "Orada olman senin için benimle olmandan daha iyiydi. Güven bana." Ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. Ben itiraz edemedim bizi partiye doğru yönlendiriyor ve bisikletiyle onu takip eden kişiye işaret ediyor.

"Ama sadece bu kadar," diye mırıldanıyorum, bir yandan da onun pençesinden kurtulmayı reddediyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. Sanki ruhumun boş kısmı dört yıldır özlediği parçayı fark etmiş gibi. "Artık sana güvenmiyorum."

"Dinle," diyor Royce tam araba yolunun kenarına geldiğimizde. Arkasını dönüyor, eli boğazımda ve beni bir tuğla duvara yaslıyor. Bir bacağını

Beni oraya sabitlemek için başını eğiyor ve beni inceliyor. "Birincisi, güvenin umurumda bile değil. Tek istediğim beladan uzak durman ve başını öne eğmemen. İkincisi? Bunu olduğundan başka bir şeymiş gibi göstermeyi bırak. Sen benim kardeşimsin, istemediğim ama yine de koruduğum bir kardeş. Boş zamanlarında kiminle yattığın, nerede kaldığın ya da... umurumda değil." Duraklıyor, alt dudağını yalıyor ve sonra dişleriyle yakalıyor. Boğazımı sıkıca kavlıyor. "Ya da elim boğazının etrafında ne kadar güzel görünüyor. Şimdi o lanet bacaklarını bisikletimin üzerine salla."

Beni geri itiyor ve elim onun elinin olduğu yere gelip yumuşak bir şekilde masaj yapıyor. Kendime ait parçaların yavaş yavaş yok olduğunu hissedebiliyorum. James sahip olduğum her şeyi aldı ve yerine incinme ve acıyı koydu ve hayatımın çoğunda sırtımı dayadığım tek kişi şimdi benden nefret ediyor.

"Kendi aracımı bulabilirim." Onu iterek geçiyorum ve garaj yolundan aşağı iniyorum. Motosikletler arka planda gürlerken, üzerlerindeki adamlar dikkatli ama hevesli gözlerle bizi izliyor. Sanki gördüklerinden büyülenmiş gibiler. Parti çoğunlukla içeride ve arka tarafta, ama verandada Nellie, Ollie ve Sloane da dahil olmak üzere birkaç kişi var. Görünürde Jensen yok. Tanrıya şükür.

"Düşes!" Royce şaklatıyor ve ayaklarımı yere köklüyor. "Motosikletime bin. Hemen şimdi." Etrafımdaki hava değişiyor ve öfke yavaşça yüzeye çıkıyor. Olay çıkarmak istemiyorum. Olay çıkarmaktan hiç hoşlanmam ama bu gece beni sayamayacağım kadar çok kızdırdı ve evet, duygularım birkaç dakika önce ona cevap vermeyecek kadar zedelenmiş olabilir ama şimdi kızgıyım.

Etrafımda dönüyorum ve üzerimde yükseldiği yere doğru dört adım atıyorum. Kolumu geriye sallıyorum, elimi sıkıca yumrukluyorum ve tam çenesine bir yumruk atıyorum. Zar zor hareket etti ama neyse.

"Siktir git, Royce!" Ayak parmaklarımın ucunda yüzüne doğru bağıríyorum - ve hala boynuna ulaşamıyorum - "Beni terk ettiğın ve sonra geri döndüğün ve tasmalı küçük bir köpek yavrusuymuşum gibi bana ne yapacağımı

söyleyebileceğini düşündüğün için siktir git.

Sen!" Parmağımı yüzüne doğru tutuyorum, işte tam o anda sıçıp batırdığımı fark ediyorum.

Parmağımı avucunun içine alırken diğer eli tekrar boğazıma doğru uçuyor ve geriye doğru düşüyorum, başım çimlere çarpıyor. Royce beni her yerimden sıkıca kavrarken birkaç saniyeliğine çift görüyorum. "Hâlâ lanet olası bir velet, ha?" Burnunun ucu kulak mememe değene kadar eğiliyor ve ne dediğini sadece ben duyabiliyorum. "Bunu bir kez söyleyeceğim, Dutch. Artık reşitsin. Ben olsam ses tonuma dikkat ederdim." Beni iterek ayağa kalkıyor ve bana dik dik bakıyor. "Bu gece bindiğin ve benim olmadığım tek şey benim motorum. şimdi siktir git ve belki, sadece belki, yarın seni yurduna geri götürürüm." Sanki içimdeki alkolü dışarı atmış gibi. Gözlerim gökyüzüne kilitlenmişken, yenilgi çirkin pençesini kemiklerime geçiriyor.

"Kulüp evinde kalmayacağım, Roy."

"Bisiklet, Jade. şimdi."

Huysuzca saçlarımdan dallar koparıırken çimlerin üzerinden kalkıp, etrafımdaki kıkırdamaları duymazdan gelerek ona kaşlarımla çatıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Senin hakkında söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Bir saniye içinde döneceğim." Omzumun üzerinden bakıyor. "Hareket ediyor, onu motoruma bağla." Kollarım vücudumun etrafında kenetlenirken, itaatkâr bir şekilde yan tarafa park edilmiş mat siyah Harley Davidson'a doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, gözlerim yine aynı adama, Wicked'a takılıyor. İstemeden de olsa, ne zaman yakınımda olsa onu arıyorum. Beni dikkatle incelediğini görünce midem ağzıma geliyor. Nellie onun konuşmadığını söyledi, bunun ne anlama geldiğini ve nedenini merak ediyorum. Elimde değil ama onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Biliyor musun," diyor genç olanı, sanırım adı Çingene. Sarkık kahverengi saçlarının etrafında sırtıyor. Gözleri nazik, yüz hatları çok güzel. "Beni yanlış anlama, Sicko'nun bir kez olsun bir kız için heyecanlandığını görmek çok güzel.

eğlendirici, ama söylemeliyim ki-" Isık çalarak başını sallıyor.

"Sakin söyleme," diye mırıldanıyor diğer adamlardan biri. Ten rengi daha koyu, kafası tıraşlı ve ela gözlü.

Gypsy devam ediyor. "Sen çok ateşli bir parçasın ve eğer o vurmazsa, ben vuracağım."

"Sen aptal bir orospu çocuğusun." Aynı adam gözlerini sıkarak başını sallar.

Nellie ve Sloane ile konuştuktan sonra Royce tekrar önüme geçti ve kaskını kafama geçirdi. "Motosiklete binerken bacaklarının borulara değmesine izin verme ve kollarını bana dola." O bindikten sonra söyleneni yapıyorum. Motoru çalıştırınca kızgın motorun titreşimi mahrem bölgemde gümbürdüyor ve bacaklarımı hızla sıkarak kapatıyorum, bu da Royce'un etrafında sıkışmaları anlamına geliyor.

Omzunun üzerinden dönüyor, ağzının kenarındaki gülümsemeyi ve bir gamzesinin patladığını görmeme yetecek kadar.

Motoru çalıştırıp bizi garaj yolundan çıkarırken kollarımı gövdesine doluyorum.

Yaklaşık otuz dakikalık bir yolculuktan sonra kulüp binasına giriyor, kapılar kayarak açılıyor ve insanlar ön kapılardan dışarı dökülüyor. Bir Cuma gecesi ve oldukça erken, bu yüzden parti yapan insanların sayısı hiç de şaşırtıcı değil, ancak sıcak çarşafı batma ve uykunun ele geçirilmesine izin verme umutlarımı paramparça ediyor.

Motorlar durdu ve herkes indi. Ben de onları takip ediyorum, yere iner inmez bacaklarım jöleye dönüyor.

Kaskı çıkarıyorum. "Sadece yatağa gidebilir miyim?"

Royce beni görmezden geliyor ve arkasını dönerek ana binaya doğru ilerliyor. Sekizgen bir ringin kurulduğu köşede bir kavga oluyor, sarhoş adamlar gülüp tezahürat yapıyor ve yüksek sesli rock müzik evin dışına ve ön tarafa yayılıyor. Binlerce göz üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve hiçbirini istemiyorum.

Buranın onun bölgesi olduğunu biliyorum ve onu her yerde takip ederek rahatsız etmek istemiyorum. Ayrıca onun

Bana göz kulak olması gerekiyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden o eve girdikten sonra etrafımdaki insanlara dikkatlice bakıyorum. Yaşlı ve gençlerin bir karışımı, bazıları orta yaşta. Kadınlardan çok erkekler, bazıları iri, bazıları sıksa, bazıları kaslı, bazıları ortalama.

"Seni neden burada silahsız bıraktığını merak ediyorsun," diye mırıldanıyor arkamdan bir ses ve nefes almak için gözlerimi kapatıyorum. Bu gerçekten güzel bir ses. Kadife gibi yumuşak ve pürüzsüz. Vücudunuzu ipek gibi sarıyor.

Sahibiyle yüzleşmek için arkamı döndüğümde, Wicked'in temiz beyaz Harley'ine yaslandığını, kollarını kavuşturduğunu ve bacaklarının aynı olduğunu gördüğümde şaşıyorum. "Biraz."

Wicked irkilmiyor, gözlerini benden ayırmıyor. Bunu nasıl yapabildiği sinir bozucu. Hiçbir şey söylemeyerek çok şey anlatabiliyor. "Royce kimsenin onun bisikletine binmesine izin vermez. Sen de öyle geldin." Wicked bacaklarını iki yana açıyor ve ağzım sulanıyor. "Artık kimse senin yanında nefes bile alamayacak. Endişelenmesine gerek olmadığını biliyor."

"Ya sen?" Kendimi bunu söylerken buluyorum ve sonra bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi yumruklamak istiyorum. "Yapacak mısın?" Her zaman tehlikeyle dans etmeyi sıradan olanla yürümeye tercih eden biri olmuştumdur.

Wicked başını bir santim eğip beni içine alıyor. "Sanırım bu Royce'a bağlı." Bisikletinden inip yanımdan geçti. Daha fazla uzaklaşmadan ona sesleniyorum.

"Kötü mü?" Geniş omuzlarını ve yamasını inceleyerek söylüyorum. "Ona Sicko değil de Royce mu dedin?"

Rahatlayıp eve doğru ilerlemeden önce omuzları gerildi. Hâlâ burada dikilerek ne yaptığımı bilmiyorum ama Wicked ile yaptığım konuşma tuhaftı. Buradaki herkes Royce'a Sicko diyor. Wicked hariç. Tuhaf. Belki de değildir. Evin yan tarafına doğru ilerliyorum, arkaya giden küçük bir yol buluyorum.

"Hey!" diyor biri küçük bir bahçe kulübesinin karanlık köşesinden, arka cebine muhtemelen bir esrar sokarken bana doğru zıplayarak. "Sen Sicko'nun

Kız kardeşin mi?" Çok tatlı. Omuz hizasında kahverengi saçları ve zayıf bir vücudu var. Dar mavi bir kot pantolon ve Harley Davidson marka bol bir tişört giyiyor.

"Ah, evet?"

Çığlık atıyor, sıksa kolları boynuma dolanıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Adım Everly ama insanlar bana Silver der, annemden sonra. Ben Fury'nin kızıyım!"

Fury'nin kim olduğunu bilmiyorum ama başımı sallayarak garip bir şekilde ona sarılıyorum. "Harika!"

Geri adım atıyor. "Aman Tanrım. Hep bir ablam olsun istemişimdir. Buradaki tüm kadınlar yaşlı olduğu için benim yaşımda birinin olması harika bir şey!"

"Hey! Seni küçük pislik!" diye sesleniyor başka biri, bir eli kalçasında evin arkasından dolanırken. "Bir gün kışını tekmeleyeceğim."

"Sürtük, lütfen. Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun." Silver bana eliyle işaret etti. "Bu Sicko'nun kız kardeşi! Bak ne kadar güzel!"

Yaşlı kadın gözlerini devirerek bana yaklaşıyor. "Silver'ı görmezden gel. Şımarıklığa o kadar alışmış ki on yedi yaşında olduğunu unutuyor."

Silver onu tersler. "Aslan belli ki sana doğru vurmuyor, yoksa menopoza mı giriyorsun?"

Kadın onu görmezden geliyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Cildi yaşına göre güzel ama gözleri ne kadar çok şey gördüğünü anlatıyor. "Ben Bonnie, Lion'ın karısıyım."

"Merhaba," diyorum kollarımı önümde kavuşturarak. Aslan korkutucu biri. Bu kadının ona katlandığını hayal bile edemiyorum.

Silver kolunu benimkine doladı. "Bu harika. Bea seni gördüğünde çok kızacak. Yani, onun kız kardeşi olduğunu anlıyorum, ama bu Foster ve sen delicesine seksisin! Bea senden nefret edecek." Kimden bahsettiğini bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim. Sadece bir yatak ve yemek istiyorum. Yemek iyi olacak. Royce hangi cehennemde?

Arka verandaya ve güneşlenme odasına çıkan merdivenleri tırmanıyoruz. Arkamdan kapıyı kapatmak için döndüğümde Yelawolf "Psychopath Killer" evin içinde

gümbürdüyor. Dönüyorum

Arkamı döndüğümde Royce, Wicked, Lion ve Gypsy'yi görünce donup kalıyorum. Hepsi küçük bir masanın etrafında oturmuş, ellerinde içkiler, Royce gergin görünüyor. Sarışın bir kız kucağında, parmaklarının arasında bir esrar. Aslında burada birkaç kız var, hepsi de Silver ve Bonnie'den farklı giyinmiş. Daha fazla açıkta.

Silver bana doğru eğilerek, "Bu harika olacak," diye fısıldıyor. "Sadece söylüyorum, sen ilk yumruğu attıktan sonra ben de gireceğim." Onu sıkmak ve kimseyle dövüşmeyeceğimi söylemek istiyorum.

Sarışın kız sahte uzun saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, kahverengi gözleri benimkilere geliyor. "Ah, bu senin kız kardeşin mi?" Gülümsemesi samimi görünüyor ve bir an için Silver'ın neden bahsettiğini merak ediyorum. Ta ki Silver ağzını açana kadar.

Silver, Bea olduğunu tahmin ettiğim kişiye sırtıyor. "Foster."

Gülümsemesinin çatık kaşlara dönüşmesini ve bana yeni keşfettiği rekabetle bakmasını izliyorum.

Bonnie parmaklarını üçüne doğru salladı. "Çıkın buradan. Gidin dışarıda birilerine sürünün."

Bea parmağını Royce'un yüzünde gezdirir. "Kalabilirim, değil mi bebeğim?"

Royce'un gözleri benimkilerde, çenesi yumruğum kadar gergin. Bebek kelimesinden nefret ediyor. Bunu hep biliyordum, bu yüzden ağzımda beliren sırtmaya engel olamıyorum. Bu kız bir sik ısıtıcısından başka bir şey değil, yoksa Royce'un bu kelimedenden nefret ettiğini bilirdi. Sırtışı yakaladığında gözleri kısıyor. Dudaklarını yalayarak ona dişlerini gösteriyor ve boynunu çiğniyor. "B haklı, bebeğim. Sen git, ben yatarken seni yakalarım." Bonnie elimi tutup Wicked'in yanındaki boş koltuğu işaret ederken, Royce'un kendini beğenmiş, çatık kaşlı yüzünü bırakarak ağzımda bıraktığı bariz hoşnutsuzlukla savaşıyorum

Benimkinin tam karşısında.

Piç kurusu.

"Şimdi, votka mı, cin mi, yoksa rom mu seviyorsun?"

Bonnie dolaptaki bardakları karıştırarak soruyor.

Royce bana sırttı. "O bir su kızı."

Ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyorum, yanımda Wicked'in sıcaklığını hissediyorum. Neden onu bu kadar derinden hissediyorum? "Aslında ben artık daha çok viski kızıyım." Bonnie'ye gülümsüyorum. "Royce artık beni tanımadığını unutuyor."

Lion masanın diğer tarafından kıkırdıyor. "Kız seni delirtecek, evlat."

Bonnie bardağı önüme koyarken, içinde bulunduğumuz odayı inceliyorum. Evin geri kalanından daha özel, ikinci bir mutfak alanı gibi görünüyor. Boyalar eski, mobilyalar yüz yıllık gibi görünüyor ama duvarlarda çerçeveler içinde asılı duran fotoğraflar her şeyden çok dikkatimi çekiyor.

Viskimden bir yudum alıyorum ve dudaklarımda yarattığı yanmanın tadını çıkarıyorum. Kalıntıları emmek için dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirirken Royce'un arkasında bir fotoğraf gözüme çarpıyor. "Bu iyi, teşekkürler Bonnie." Fotoğrafta kucağında bir bebek, başının önünde bandana bağlı bir adam var. Bisikletinin önünde duruyor. Gururlu bir baba gibi görünüyor. Her çocuğun sahip olmak isteyeceği bir şey, muhtemelen bu yüzden dikkatimi çekti. Benim de sahip olmak istediğim bir şey.

"Siz çocuklar bütün gece burada mı oturacaksınız yoksa gidip misafirlerinizle mi ilgileneceksiniz?" Bonnie, Silver diğer tarafıma otururken şöyle diyor. Hem Wicked'in hem de Royce'un bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyorum. İkisi de farklı ama bir. Kendi başlarına bir çete. Buna tanık olmak garip, çünkü Royce'u son gördüğümde, bu tür bir bağ kurduğunu görebildiğim tek kişiler Orson ve Storm'du.

Wicked öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. Yüzümü ona dönüyorum, taştan gözlerini Royce'a çevirmeden önce benimkilere diyor.

Royce masadan kalkar. "Sabah geri geleceğim. Jade, hadi."

"Onu burada uyutmayacaksın, değil mi?" Silver diyor ki. "Yani, eğer planladığın buysa onu evime götürebilirim. O yataklar iğrenç." Bu sözleri söylerken güzel yüzü buruşuyor.

Royce onu görmezden gelir. "Hadi ama."

"Bekle!" Silver eliyle beni durdurdu. "Numaran kaç?"

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Royce. "Gerçekten mi?"

Bonnie kıkırdar. "Ben de istiyorum. Ben de istiyorum."

"Şaşırmadım bile," diyor Silver'a çok benzeyen daha esmer adam. "Gerçekten, Swifty de burada olmadığı için şanslısın, yoksa onun da numarasını alırdı."

Royce gözlerini devirir. "Acele et."

Ben ikisine de cep telefonu numaramı söylerken Silver onun huysuz davranışlarını görmezden geliyor. "Viski için teşekkürler Bonnie." Bonnie bana gülümseyerek Lion'ın kucağına oturuyor. Lion hâlâ beni inceliyor gibi görünüyor, başını yana eğmiş. Gözlerim içeri ilk girdiğimde gözüme çarpan fotoğrafa kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor.

"Evet, o benim," diye cevaplıyor dile getirmediğim sorumu. Çok şey söylemeden çok şey fark ediyor. İlginç. Biraz korkutucu ama ilginç.

Ağzım hüznle kıvrılıyor. "Çocuğun çok şanslı." Telefonumu arka cebime sokarken, bir sonraki sözleri beni durduruyor.

"Bunu nereden biliyorsun? O çocuğun başına gelen en kötü şey ben olabilirim."

Parmaklarım ellerimde bükülüyor. "İmkânsız."

"Nasıl yani?" diye soruyor ve bana çarpık bir sırtışıla bakıyor.

"Çünkü bunun neye benzediğini biliyorum ve sende onun gülümsemesi yok."

Yüzü düşüyor, ama kırılgan bir şekilde değil, daha çok şok olmuş bir şekilde. "Affedersiniz." Sandalyemden kalkıp Wicked'a el sallamak için dönüyorum. Royce çoktan odadan çıkmıştı ama Wicked? Wicked az önce hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Oda boş, evin içinde çalan müzik dışında sessiz. Beyninin içinde bir şeyler hareket ediyor ve bunun ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.

Royce'a yetişmek için koşmadan önce Wicked'a usulca gülümsüyorum.

İnsan denizinden geçip ön kapıya vardığımızda, ona ulaşmak için merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Nereye gidiyoruz?" Beni burada bırakıp Bea'yı becermeye gideceğini düşünmüştüm.

Benden uzaklaşıyor, insanlardan yeterince uzaklaşana ve bisikletinin yanına gelene kadar sessiz kalıyor. "Seni seninkine geri götürüyorum. Fikrimi değiştirdim."

Kollarımı kavuşturarak duraklıyorum. "Bu ani değişiklik neden?" Artık sadece ikimiz olduğumuz ve seyirciler olmadığı için birbirimize söylediğimiz her şey gerçekmiş gibi görünüyor. Çığ.

Durdu, beni tepeden tırnağa süzdü. "Bu da neydi şimdi? Az önce söylediklerin?" Yüz ifadesi sertleşiyor ve hava karanlık olsa da evin ışıkları yüzünün hatlarını seçmeye yetiyor. "Jade."

Jade. Düşes değil.

"Hiçbir şey, sadece zalimliğin neye benzediğini biliyorum ve o bana öyle görünmedi."

"Lion hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Dudakları dişlerinin etrafında kıvrılıyor ama hırıltının Lion'la ilgili hislerinden değil de bana karşı olduğunu hissediyorum. Royce'un Lion'ı ne kadar sevdiği ortada. "Sana bir kez soracağım."

Bir adım daha yaklaştığında kanım donuyor. Bana bir şey sorma, çünkü yalan söylemek zorunda kalacağım.

"Biri seni incitti mi?"

Ağzım kapanıyor, çenem sıkıca kilitleniyor. Derisine dikilmiş olan ve üzerinde Rip yazan küçük yamaya odaklandım. Başkan Yardımcısı. Parmakları çenemi sarıyor, göğsünü göğsüme dayayıp başımı yukarı kaldırıyor, böylece gözlerim onunkilere yaklaşıyor.

Kaşları birbirine çatıldı. "Söyle bana Jade."

Tek kelime etmiyorum, heceler boğazıma yapışıyor ve çıkmak istemiyor.

Başparmağı dudağımın alt kenarını okşuyor. "Ben yokken biri sana zarar verdiyse." Ağzı kapanıyor ve çenesinin iki yanındaki kaslar nabız gibi atıyor. "Onları öldürürüm ve bu bir tehdit değil. Bu lanet olası bir

söz veriyorum." Bacaklarım ağırlığımın altında sallanıyor, dizginlerim bana karşı çekiliyor. Ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Ağzımı açıyorum ama tam kelimeler ağzımdan çıkacakken Bea araya giriyor. "Kalmıyor musun?" diye sızlanıyor ve ben de Royce'tan ürkerek uzaklaşıyorum, konuşabilmeleri için yeterince uzağa gidiyorum. Kendimi Wicked'ın bisikletinin yanında buluyorum. Ona söyleyeceğime inanamıyorum!

Royce gözlerini bana dikmiş, sanki bir cankurtaran halatı gibi yakınımda duran bisiklete bakıyor. "Hayır, bu gece için iyi olacaksın." Bana kaskı uzatıyor. Kaskı almak için öne doğru bir adım atıyorum, parmaklarım Wicked'in Harley'sinin parlak beyaz boyası üzerinde kayıyor.

"Ama-"

Royce ona ters ters baktı. "Git, Bea."

Bea'nın gözleri Royce ve benim aramda gidip geliyor ve o daha göstermeden görüntülerin gözlerinin önünden geçtiğini görüyorum. Hayatımız boyunca bunu yaşadık, insanlar Royce ve bende olduğundan daha fazla bir şey olduğunu varsayıyorlar.

"İyi. Beni arar mısın?"

"Asla," diyor açıkça ve sonra bana dönüp bisikletini işaret ediyor. "Bin." İç çekerek bacağımı arkaya doğru sallıyorum ve kendimi onun sırtına yaslıyorum. Bisikleti insanı sağır edecek kadar gürültülü. Bizi kapılar açılırken dışarı çıkarıyor, sonra da caddeye ve otoyola doğru sürmeye başlıyor. Hava saçlarımın gevşek tellerini dalgalandırıyor, yüzümde kolay bir gülümseme. Royce'a asla itiraf etmeyeceğim ama onun motorunun arkasına binmeyi seviyorum.

Otuz dakika sonra kampüse yanaşıyoruz, o yurtlara yaklaşırken bisiklet boş sokaklarda yankılanıyor. Bisikleti durduruyor ve ben bacağımı sallayıp kaskını çıkarırken duraklıyor. Kabloyu elimde sıkıyorum, ona geri vermeye ve gitmeye hazırım. Hava sessiz, sadece o ve ben çok yakın duruyoruz. Çok samimiydik.

"Seni yanımda getiremedim." Sesi alçak ve yumuşaktı. Sanki bu sözleri söylemek istemiyordu ama bana bir şeyler vermesi gerektiğini biliyordu. "Bilmediğin çok şey var,

Düşes. Etrafımda olmana izin veremezdim. Seni yanıma alamazdım. Evde güvende olacağını biliyordum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Ne kadar da esrarengiz," diye fısıldıyorum, yanaklarımdan süzölmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıarak. Ağlarsam her şeyin biteceğini ve ona ne sakladığımı söyleyene kadar benimle savaşacağını biliyorum. "Sırları olan tek kişi sen değilsin Royce."

Başını eğiyor, boynundaki damarlar yüzeye çıkıyor. "Bu ne anlama geliyor Jade?" Ses tonundaki ısırığı kaçırmıyorum. "Bak, sen böyle şeyler söylediğinde içimden insanları öldürmek geliyor. Buradaki sorunumu anlıyor musun?"

"Hapishane için fazla mı güzelsin?" Sırıtarak üzgün bir şekilde şaka yapıyorum.

"Hayır." Dilim dudaklarımda üzerinde gezinirken gözleri dudaklarıma kayıyor. "Ben asla yakalanmam."

Ona kaskı uzatıyorum ve eli benim elime geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Başka bir yerden de tutabilirdi ama tam olarak elimin olduğu yeri seçmişti. Dişlerim yanağımın iç kısmına batıyor, kanın tadını alıyorum. Royce'un üzerimdeki etkisini açığa vurmak gibi bir Çey yapmamak için dikkatimi dağıtmam gerekiyor. "İyi geceler Roy."

Elimi önce onunkinden çekiyorum, ağır yüzüklerinden birini yakalarken altından kayıyorum.

Gözleri benimkilerde kalıyor. "İyi geceler, Düşes."

Hızla yatakhaneye doğru ilerliyorum, geri dönüp beni buradan başka bir yere götürmesini istemek gibi aptalca bir şey yapma dürtüsüyle savaşıyorum ama onun aynı çocuk olmadığını hatırlamam gerekiyor. Bazen eski Royce'u görüyorum ama sonra şimdi nerede olduğumuzu, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu, çocukken bile bana bir baş belasından başka bir şeymişim gibi bakmadığını hatırlıyorum.

Güvende olup yatakhane döndüğümde bisikletinin çalıştığını ve uzaklaştığını duydum. O gece hayatın farklı olmasını dileyerek uyudum.

Tade

Ertesi sabah, dün geceye dair anılar kafamın içinde yanıp sönerken ve telefonum yerde çalarken uyanıyorum. Körü körüne uzanıp cevap vermek için hızlıca kaydırıyorum.

"Alo?"

"Oh, Tanrı'ya şükür! Yaşıyorsun!" Sloane telefonun diğer ucundan bağılıyor. "Bana her şeyi anlat."

Avucumun içiyle kapalı gözlerimi kapatarak inliyorum. "Bilmiyorum. Kulüp binasına geri döndük ve beni eve getirdi. Dün gece sana ne oldu?"

Sloane nefes verir. "Ollie ve ben kavga ettik."

"Söylemiyorsun..." Gözlerimi deviriyorum, perdeye uzanıp yırtarak açıyorum. Bu sabah yataktan kalkabilmem için tek yolu güneşin pencereden içeri girmesi. Şansım yok çünkü lanet olası bir yağmur yağıyor. İç çekerek perdeleri tekrar kapatıyorum. "Neden kavga ettiniz?" Nedenini bildiğim halde. Birbirlerine çok benziyorlar.

"Çok sarhoş oldu ve herkese saldırmaya başladı, ben de onu durdurmaya çalıştım ama kısacası durdurmamalıydım."

İç çekerek şakaklarıma masaj yapıyorum ve bacaklarımı yatağımın üzerinde sallıyorum. "İyi misin?"

"Her zaman. Hey, bu gece çalışıyor musun?"

"Bugün cumartesi, biliyorsun hep öyle yaparım." Sloane yıllardır evden ailem için çalıştığım izlenimine kapılmış durumda. Buna inandı. şirket için çalıştığımı dair bir sürü saçmalık uydurdum, iş deneyimi için numara ticareti yaptım. Keşke gerçekten yaptığım şey bu olsaydı.

Telefonda iç geçiriyor. "Yarın bana öğle yemeği sözü ver ki doğru düzgün konuşabilelim."

"Yatağa dön!" Arka planda Ollie'nin sesini duyuyorum.

"Sloane!" Onu azarlıyorum.

"Gitmeliyim, görüşürüz!"

Başımı sallayarak gülüyorum. İşe yaramazın teki.

5 Okunmamış kısa mesajlar

Mesajlarımı açıyorum ve en sonuncusuna gidiyorum.

Dün geceki konuşma bitmedi.

Mesajını kapatıyorum ve bir sonrakine geçiyorum.

Ben Silver! Bu benim numaram. Not: Sen ve Sicko gittiğinizde Bea çok kızmıştı.

Numaramı kaydet tatlım. Ben Bonnie.

Sen ve Royce tarihteki en uzun seks ilişkisine sahipsiniz. Sonunda seviştığınızde, seni yanlışlıkla öldürecekmiş gibi hissediyorum.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. Sloane hep Royce'la beni gönderdi. Delinin teki. Son mesajı açıyorum, yine bilinmeyen bir numara.

Bilinmiyor: Evet, yapardım.

Duraklıyorum, parmaklarım ekranımdaki tuş takımının üzerinde esniyor. Diğer mesajları görmezden gelerek, içimden gelen bir dürtüyle, "**Kimsiniz?**" diye cevap veriyorum. Önceki mesajları gözden geçirmeden önce. Sloane'u bir emojiyle tersliyor, Bonnie'ye teşekkür ediyor, Silver'a gülen suratlar gönderiyor ve sonunda Royce'un mesajıyla karşılaşıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Yapma.

Telefonumu yatağımın üzerine atıp odamda dolaşarak duş için ihtiyacım olan her şeyi topluyorum. Bu gece büyük olasılıkla rahatsız bir şeyler giyeceğim için, gri yoga pantolonumu ve bol bir Thrasher tişörtünü çıkartıyorum, rahatça giyilebilecek kadar rahat. Duştan sonra tekrar telefonuma uzanıyorum ve üç yeni mesaj görüyorum.

nce Royce'unkini açıyorum, çünkü beni en çok o korkutuyor.

Üç dakika içinde orada ol.

"Siktir." Saçlarımı Fransız örgüsüyle rp sırtımdan aşağı dökülmelerine izin verirken hızlıca yatağımı hazırlıyorum. Sonunda bir sonraki mesajı açmaya gidiyorum ama kapım gürültüyle çalınıyor. Kolu sıkarak Royce ve Wicked'a doğru açıyorum.

Kirpiklerimi kırıştıtararak Royce'a, "Gerçekten, yapmamalıydın," diyorum.

İkisi de içeri girerken beni yoldan çekip kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Annem sana bunu mu aldı?" Royce odayı işaret ediyor. "Senin için her şeyi yaptı, değil mi?"

Telefonumu elimde sıkıyorum, gözlerim ocukken Royce, Orson ve Storm'la tekne de ektirdiğimiz fotoğrafa takılıyor. "Elbette. Sanırım bir ocuk diğerini geride bırakınca böyle oluyor."

Wicked her zamanki gibi sessiz bir şekilde masamın altındaki sandalyeye oturuyor. Sessizliği rahatsız edici değil. Çok rahat. Öte yandan varlığı yoğun.

Royce yatağıma oturdu. "Bu gece ne yapıyorsun? Bonnie ve Silver senin hog-out'a gelmeni istiyor."

Telefonuma bakıyorum, bilinmeyen numaranın cevap vermiş olması gerektiğini biliyorum, ancak telefonumdaki mesajı okuduğumda, gözlerim Wicked'a uçuyor.

Ona bakıyorsun.

Wicked numaramı nasıl aldı ve Royce biliyor mu? "Ah, yapamam. İşim var. Hog-out nedir?"

"İş mi?" Royce'un yüzü buruşur. "Ne zamandan beri ailelerimiz çalışmana izin veriyor? Bu bir barbekü, Jade."

"Yalan söylüyor," diyor Wicked, gözleri benimkilerde.

"Değilim," diye çıkışıyorum Wicked'a. "Her cumartesi bizimkiler için çalışıyorum. Ne?" Rahatsız bir şekilde ayağımı sürüyorum. İkisinin de benim alanımda olması ideal değil, özellikle de şimdiye kadar tuttuğum en büyük sırrı saklamaya çalışırken ve Wicked çok zekiyken. Kahretsin. Şimdiden kartlarımı mı gösteriyorum? Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Onun için rakamları yönetiyorum ve karşılığında bana tüm bunları veriyorlar."

Royce elini dudaklarına götürürken gözleri kısılıyor. Saçları dağınık, gözleri karanlık. "Hiç mantıklı değil Düşes. Bir güven hesabınız var. Tüm bunlar için çalışmanıza gerek yok."

Sikeyim.

Omuz silkiyorum, yumuşak yatağıma düşüyorum. "Doğru olması için mantıklı olması gerekmiyor."

"Ne zaman bitiriyorsun?" diye soruyor, tekrar ayağa kalkarak. "Kardeşlerden birini sana vermem gerekiyor."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne demek onlardan birini üzerime koyman gerekiyor?"

Royce ters ters bakar. "Bu, birinin her zaman nerede olduğunu bildiğinden emin olmam gerektiği anlamına geliyor."

"Neden!" Tersledim. "Royce, yeni bir üniversiteye başladım, uzun zamandır hayatımın bir parçası değildin ve şimdi birdenbire her yanıma sardın."

Gülüyor ama bu ürpertici ses sanki omurgamda bir ateşin tutuşması gibi. Bacakları yatağıma çarpıyor, elleri kalçalarımın dolanıyor, ellerimi başımın üstünde kendi elleriyle sabitlerken beni aşağı çekiyor.

"Royce," diye ısrar ediyorum, Wicked'ı göstererek. "Gerçekten mi?"

Dönüp omzunun üzerinden bakınca Wicked'i görür. "Oh, ne? O mu? Wicked için endişelenmene gerek yok."

Dişlerimi sıkıyorum.

"Seninle uğraşmıyorum Jade, ölmemeni sağlamaya çalışıyorum ve bunun nedeni senin varlığının umurumda olması değil, annemi olduğundan daha kötü bir alkoliğe dönüştürmek istememem."

"Öyle mi?" İçimi bir öfke dalgası kapladı. "O zaman dün gece 'seni kim incitti, Jade' dediğin konuşma neydi? Söyle bana Jade. Jai'ye giderdim-" Eli boğazımda, parmakları konuşmamı kesmek için esniyor.

Eğildi, ağzı kulağımda. "Sonraki kelimeleri söyle ve ne olacağını gör."

Eğiliyorum, burnum onunkine değiyor, gözlerim yakınlığından şaşı oluyor. "Sen-" Dili ağzımın içinde kayıyor ve içim katılaşıyor, ya şoktan ya da tamamen duygudan. Muhtemelen ikisinin karışımı.

Royce kıkırdayarak yataktan kalktı. "Seni dövemeyeceğime ve sonra da sikemeyeceğime göre -bu sırayla- o lanet ağzını her açmak istediğinde seni yalamak zorunda kalacağım. Slim peşinde olacak," diyor ve çıkışa doğru ilerliyor. "O yüzden sakın aptalca bir şey yapma." Kapıyı açtığında gözlerim Wicked'i buluyor.

Bir an için sadece o ve ben kaldık. Ayağa kalktı, küçük bedenimin üzerinde yükseliyordu. "Yalan söylüyorsun. Bunu biliyor ama şu anda umursamadığını sanıyor ama Jade, sakladığın şeyi öğrendiğinde felaket olacak, o yüzden bana bir iyilik yap."

Duraksıyorum, kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

"Sakın ona söyleme." Sonra dönüp kapıya yöneldi. Nefesimi üfleyerek yatağıma uzandım, kafa karışıklığı görüşümü bozuyordu. Royce'a zaten bir şey söylemeyecektim ama sorun şu ki Royce ve ben genellikle birbirimizin duygularını anlıyoruz. Doğuştan birbirimize bağlıyız ve korkarım ki birbirimizin etrafında ne kadar çok zaman geçirirsek, ruhlarımız bunu o kadar çabuk anlıyor.

Wicked'in metnini açıyorum.

Bana mesaj attığını biliyor mu?

Muhtemelen aptalca bir soru ama bilmek zorundayım. Wicked'i ya da yaydığı havayı okuyamıyorum ama Royce'u üzecek bir şey yapacağını da sanmıyorum. Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama bence Royce'tan bile daha yakınlar.

Royce, Orson ve Storm'un arkadaşı ya da arkadaşıydı. Storm ve ben hala ara sıra görüşüyoruz ama Orson'la pek görüşmüyoruz. O ünlü, zengin ve Hollywood Hills'te India ile en iyi hayatını yaşıyor, ama biliyorum ki kapısına geldiğimde ya da bir şeye ihtiyacım olduğunda, o hala severek büyüdüğüm kardeşim. Royce'un ikisiyle de görüşüp görüşmediğini merak ediyorum, eminim görüşüyordur.

Telefonum elimde çalıyor ve mesajı açıyorum.

Wicked: Hayır.

Kelimeyi tekrar okudum. Ve sonra tekrar. Belki onu yanlış anladım, belki de Wicked ile aramızda her ne oluyorsa tamamen platonikti. Ne cevap yazacağımı bilemediğim için telefonumu bırakıp ders kitaplarımı çıkarıyorum ve sayfaları çeviriyorum.

Birkaç saat sonra kollarımı başımın üzerine uzatıp saati yakalıyorum. "Kahretsin." Telefonum yatağımın üzerinde çalmaya başladı. Cevap tuşuna bastım.

"Jade," diyor James. "On beş dakika içinde hazır ol."

"Evet," diye fısıldadım. Çalışırken kendimi o kadar kaptırmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bu kabul edilemez. Genelde olacaklar hakkında kendimi ikna etmek için bir saate ihtiyacım olur. James ve ben son kez birlikte olduğumuzdan beri işler biraz değişti. Sertleşmeye başladı. Daha öfkeli.

Kıyafetlerimi çabucak çıkarıp ince askılı dar siyah bir bluz ve uzun, yüksek belli siyah bir pantolon giyiyorum ve bunları kan kırmızısı Valentino ayakkabılarım ve Gucci kemerimle eşleştiriyorum.

"Siktir!" Telefonumu elime alıyorum, J'nin adını buluyorum ve zamanında açmasını umarak çevir tuşuna basıyorum.

"Evet?"

"Bir sorunumuz var."

"Ne oldu?" James soruyor. Arka plandan gelen araba seslerini duyabiliyorum, yani yolda olmalı.

"Royce arkadaşlarından birini benim için izlemeye aldı. Nedenini bilmiyorum ama sanırım, yani tahmin ediyorum, o kişi

otoparkta. Beni dışarı çıkarken göremezler, soru sorarlar."

"Evet yapabilirler Jade. Onlara şehir dışındaki patronlarından biriyle iş görüşmen olduğunu söyle. Ki öyle."

Avuçlarım sinirden terliyor. "Bu işe yaramalı."

"On beş dakika sonra görüşürüz." Telefonu suratıma kapatıyor ve ben gergin bir şekilde odama bakıyorum. Royce'un ona yalan söylediğimi düşünürse çıldıracağını biliyorum ve üstelik Wicked görüldüğünden daha zeki. Ya kırıntıları bir araya getirmeye başlar ve ne sakladığımı anlarsa?

Royce'a bir mesaj açıyorum, umarım bir şey anlamayacak kadar sarhoştur.

Ben: Bil diye söylüyorum, bu akşam yurt dışındaki patronlarımdan biri ve onun iş arkadaşıyla bir gezintiye çıkacağız.

Telefonumu yere bırakıp aceleyle makyajımı yapıyorum ve ardından saçıma bir fırça atıyorum.

Ne? Nerede?

Ben: Roy, onlarla güvendeyim. Oğlun ben dönene kadar burada kalabilir.

Uzun bir duraklama oluyor ve ben tam yurt odamdan çıkıyordum ki bir mesaj daha geliyor.

Sonra buraya bırakılmanı istiyorum.

Asansörlere doğru ilerlerken parmaklarım tuş takımımın üzerinde öfkeyle geziniyor. Zemin düğmesine basıyorum.

Ben: Burası neresi ve ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum? Ayrıca kulüp binasına bu kıyafetle gitmek istemiyorum. James'in nasıl bir ruh halinde olacağını da bilmiyorum. Beni oraya bırakmak istemeyebilir.

Dibe ulaştığımda topuklarım yere vuruyor.

Royce: Kulüp evi ve pazarlığa açık değil.

Kapıları iterek J'nin Maserati'sine doğru ilerliyorum. Renkli camlar için tanrıya şükürler olsun.

Köşeye park etmiş bir bisiklet gözüme çarpıyor, üzerinde Gypsy'den daha genç bir adam var, kafasında kapüşonlu bir tişört. Bisikletini çalıştırırken bana selam veriyor.

Ona el salladım. Royce neden şu anda her zamankinden daha fazla psikopat gibi davranıyor?

Soğuk İtalyan derisi koltuğa kayarak kapıyı arkamdan kapattım. "Merhaba."

James yola çıktı ve boş sessizliği garip bir gerilimle doldurdu. Geçmişte onunla aramızdaki şeyler inişli çıkışlı olmuştu ama ne kadar kötüleşirsek kötüleşelim, onun yanımdayken kendimi güvende hissettiğim bir seviye vardı. Seks yaparken her zaman nazikti. Beni asla öldürmeyeceğini bilmemi sağlayan şey onun sakinliğiydi, ama geçen gece otelde hayal kırıklığına uğramış hissetti. Şu anda üzerinde dolaşan ve beni her zamankinden daha fazla tedirgin eden kara bir belirsizlik bulutu var.

Bizi şehrin diğer tarafındaki otellerden birine götürmeye devam ediyor. "Bu gece burada mı kalacağız?" diye soruyorum, ki bu asla iyi bir şey değildir. Midemdeki yemek yuvarlanıyor, dökülmemiş gözyaşları yüzeye çıkıyor.

"Evet, Jade. Gel hadi." Ceketinin düğmelerini sabırsızca açıyor. Dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapatıyorum ve onu lobiye kadar takip ediyorum, o anahtarı alırken arkada kalıyorum.

Asansördeyken, buradan hayatımı kurtararak çıkmamı garanti edebilecek bir şeye, herhangi bir şeye umutsuzca uzanıyorum. "Bu gece kulüp binasına gitmek zorunda değilim."

Cevap vermiyor ve bir an için vereceğini de sanmıyorum, ta ki asansör en tepeye ulaşip boğazını temizleyene kadar. "Oh, evet biliyorsun." Onu koridorda takip ederken, koyu gri renkli duvarlar ağır çekimde dönüyor. 445 numaralı odanın önünde duruyor ve bip sesi çıkana kadar kartı yuvasından aşağı kaydırıyor.

Elinde spor çantasıyla kartı kapının yanındaki tezgâhın üzerine bırakıyor. Oda döşenmiştir

tipik beş yıldızlı bir otel. Temiz arşıaflar, şampanya kadehleri, yumuşak ışıklandırma.

"Banyoya git ve ben sana çıkmanı söyleyene kadar bekle. Kıyafetlerini çıkar ve orada senin için hazırlanmış olan önlüğü giy."

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Ana yatak odasından banyoya girip kapıyı kapatıyorum ve soyunmaya başlıyorum ki telefonum cebimden düşüyor. "Kahretsin." Anahtarlarının yanına koymayı unutmuşum, eğer bir hata yaptığımı görürse, cezam beni bekleyen şeyden daha da kötü olacak.

Birkaç gün önce bana giydirdiği aynı yeşil ipek elbiseyi giydikten ve kıyafetlerimi bir yığın halinde katladıktan sonra tuvalete oturuyorum ve selfie kamerasını açıyorum. Sosyal medyada biraz aktifim ama pek selfie çeken bir kız değilim. Özçekim yapan kızlarla ilgili bir sorun yok, sadece kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. Okyanusun, doğanın fotoğraflarını çekmeyi seviyorum. Ölü çiçekler beni güzel bir yüzden daha çok ilgilendiriyor. Telefonumu göz hizama kadar kaldırarak, bütün gün örgü halinde düğümlenmiş saçlarımın dalga dalga bir tarafa yığıldığı bir fotoğrafımı çekiyorum. Makyajım parlak ve el değmemiş, kusursuz hatlara ve kusursuz renk tonlarına sahip. Fotoğrafa bakıyorum ve donup kalıyorum. Böyle mi görünüyorum? Üzgün görünüyorum. İpek elbisem ince bir omzumdan sarkıyor, köprücük kemiklerim Royce'un elmacık kemikleri kadar keskin, parlak yeşil gözlerimin kenarları kan çanağı gibi. Telefonumu katlanmış kot pantolonumun içine sokuyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. "Tamam. İşte başlıyoruz."

"Dışarı çıkabilirsin," diyor James yatak odalarından birinin kapısından. Kapıyı açıp sesini takip ederek ana yatak odasına giriyorum. İçeri girdiğimde odanın tüm köşesini beyaz arşıaflarla kapatmış ve ortasına da metal bir stand koymuştu. arşıaflar ve sehpayla fotoğraf çekim alanı gibi görünüyor ama tripodun üzerindeki kamerayı ve dizilmiş aletleri gördüğümde

Onun yanında, bu gece uğraştığım kişinin James olmadığını fark ediyorum.

Bu başka bir şey.

Bana doğru ilerliyor ve göz bağından önce tavşan maskesini yüzüme yerleştiriyor. Onunla her çalıştığım da kullandığım maskenin aynısı. Neden bunu seçtiğinden ya da bunun öneminden emin değilim. Bunu onun sapkın zihniyle ilgili olduğuna indirgiyorum. "Özür dilerim, Bunny. Seni yanımda oyuncağım olarak görmekten mutluydum. En büyük ve en güzel varlığım olarak." Gözyaşlarımın göz bağına sızdığını hissettiğimde başımın arkasındaki bağları çekiyor.

"Beni öldürecek misin?" Çatlamış ses tellerimin arasından soruyorum, kurdele gibi parçalanıp dudaklarımdan dökülüyor.

"Şşşt," diyor, dudakları dudaklarıma değerken. "Henüz değil, bu gece de değil, hayır." Arka planda hışırtılar duyduğumda duraklıyor. "Her zaman odadaki en güzel kız. Herhangi bir erkeği dize getirmeye yetecek kadar güzellik ve güç, ve sen herhangi birine sahip olabilirdin, öyleyse neden o?"

"Neden kim?" Gözyaşlarım yoğunlaştıkça sümük burun deliklerimden aşağı akıyor. Kaydırmaya gittiğimde elleri üzerimde, beni uzaklaştırıyor. Çarşafı ayak parmaklarımda arasında hissediyorum ve odanın neresinde olduğumu biliyorum. Soğuk metal pençeler bileklerime dolanırken ellerim başımın üzerine kaldırılıyor.

Disturbed "Inside the Fire" çalmaya başlarken bacaklarımı tekmeleyerek açıyor ve metal kelepçelerle tutturuyor. Bir düğmeye basmış olmalı çünkü genişliyorlar. Ayırıcı çubuğu çok iyi tanıyorum. Konuşmadan önce uzun bir sessizlik oluyor ve bu sefer konuştuğunda son videoyu çekerken kullandığı ses kayıt cihazını kullanıyor.

"Onu bıraktığın her hafta, onu cezalandıracağım."

Ne istiyormuş?

"Muhtemelen ne istediğimi merak ediyorsunuzdur, çünkü genellikle sadece takas yapabileceklerini bildiğim müşterilerle satış yapıyorum."

Genelde mi? Ne? Bunu bana hayatımda hiç yapmadı.

Kamerasıyla konuşuyor olmalı.

"Cevabım, hiçbir şey istemediğim. Bu senin için sadece bir akıl oyunu değil mi? Bu kızı nasıl kurtaracağını bilemeyeceksin ve her şeyi çözdüğünde, seni temin ederim ki, bunu isteyeceksin. Şimdilik, onun küçük güzel hayatına son vermekten başka seçeneğim yok." Duraklıyor ve kışımın üzerinde bir sopanın serinliğini hissediyorum. Yine de bana vurmuyor. Soğuk sopa kışımın çatlağından aşağı, amımın girişine doğru kayıyor. Sopayı yavaşça içime iterken bir hıçkırık kaçıyor. Duvarlarım yabancı nesneye direnerek geriliyor.

Boğazımı parçalayacak kadar yüksek sesle çığlık atarken, kalçalarımın arasından yayılan acıyla başım geriye düşüyor. "O her zaman oyunun sonuydu." Necro "Who's Ya Daddy?" çalmaya başladı. Sonunda direği çıkarıyor, kaygan damlacıklar iç uyluğumdan aşağı damlıyor.

"Mmmm, kan," diye inliyorum, gururum ve bedenim masumiyetinden koparılıp cehennemin kapılarına doğru itiliyor. Amım nabız gibi atıyor, tacizden şişmiş.

"Hadi bir Rus oyunu oynayalım..."

rulet..." Başımı sallıyorum, göğsümden gizli feryatlar yükseliyor.

Kaslarım gevşiyor, vücudum sonunda rahatlıyor. Sadece beni al. Cennet beni almayacak, Cehennem de iblislerimi geri kabul etmeyecek. Yine Araf'ta kalacağım, ama bu sefer gerçekten. Sikeyim. Al. Beni. Yoruldum. Bedenim berraklaşıyor, zihnim berraklık için savaşıyor. Tam şakağıma silah dayayacağını düşündüğüm anda, ucunun içime girdiğini hissediyorum ve bıçak gibi saplanan acı beni yeniden sarsıyor. Şarkı tekrar tekrar çalıyor. Durmadan.

"Haznede bir mermi var. Kim olduğunu tahmin edebiliriz." Tık. Tetiği çekti. "Oh, bunu yapmak istememiştin." Silahı tekrar doğrulttu ve ben namlunun etrafında gerildim, kalbimin boşluğu bulaşıcı bir hastalık gibi yayılıyor, o devam ettikçe daha da içi boşalıyor. "Senden ne yapmanı isteyeceğim?" Tık. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken omuzlarım titremeye başlıyor.

"Adın ne?" diye soruyor ve ben duraklıyorum, yüzüm düşüyor.

Utanç üzerime çöküyor, şarkı çalmaya devam ettikçe beni kirle yıkıyor, devam ediyor ve devam ediyor.

"Cevap vermek istemiyor, çünkü o akıllı."

Silahını çekiyor ve ayak sesleri yaklaştıkça her şey sessizleşiyor. "Bu gece ona ihtiyaç olduğu için şanslısın, yoksa cezası çok daha kötü olabilirdi." Bir şeye dokunuyor. "Ama her zaman gelecek hafta vardır."

Sonunda gözlerimdeki bağı çıkardı ve bileklerimle ayak bileklerimin bağlarını çözdü.

"Yatağın üzerinde," diyor ve kurduğu alanı yakalıyorum. Sanki ne yaptığını gizlemeye çalışıyor gibi.

"James?" Kafam karışmış bir şekilde fısıldıyorum. Tamamen siyah giyinmişti, boynunda bir zincir vardı ve bileğime yaktığı amblemin aynısı zincirin ucunda asılıydı.

"Yatak. Daha işimiz bitmedi."

O kamerayı yanımıza yerleştirirken ben yatağa doğru ilerliyorum. "Sola bak ve başka bir yere bakma. Eğer dinlemezsen, sopayı tekrar getireceğim. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi duvara sabitlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Bizden önce burada kim vardı? Yatağın başucundaki masanın üzerinde katlanmış bir broşür ve bana gülümseyen yeni evli bir çift. Şaka yapıyor olmalısın. Bu oda muhtemelen balayı süiti olarak aşkın en saf halini görmüştür ve yine de buradayız. Duvarları kötülükle boyuyoruz.

Üzerimde hareket ediyor ve sikiinin ucunun girişime baskı yaptığını hissettiğimde yüzümü yatağa daha da sokuyor. Acı eşiğimi aştı, vücudumun hayatta kalma modunda olduğu noktaya geldi. İçime giriyor ve irkiliyorum ama hareket etmiyorum. Durmadan, acımasızca içime pompalıyor. İnliyor, ama beni yumuşakça ikna ediyor. Saçımı okşuyor. Beni usulca öpüyor.

"Seninle sevişmeyi seviyorum, Bunny." Bana dünyanın en güzel kızı olduğumu söylüyor. İçime pompalıyor,

Sevgililer gibi yakınlaşıyorlar. Boğazıma kadar yükselen kusmuğu yutuyorum. Bu şekilde sevişmeyi asla sevmeyeceğim. Bana nazikçe dokunmaya devam ediyor. İniltileri sıcak nefesinden kulağıma dökülene ve teri etimin üzerinde kayana kadar devam ediyor. Üzerimden indiğinde, nihayet hareket edebileceğimi söyleyene kadar hareketsiz kalıyorum.

"Maskeni çıkar ve gidip bir duş al. Kardeşin için kendini hazırla. Onun dışında başka biriyle yattığını bilmesini istemem."

Acımasız sözleri duymazdan geliyor, yorgun ve kırık ruhumu sürükleyerek banyoya gidiyorum. Aynada kendime bakmadan duşu sıcak açıyorum. Görebileceklerimden korkuyorum. Yıllar boyunca tanık olduğum kötülükler düşünüldüğünde hiçbir şey beni şaşırtmamalı ve buna alışmış olmalıyım ama yine de beni her götürdüğünde ruhumu etkiliyor. Cinsel istismar insan zihninin ya da bedeninin şartlanabileceği bir şey değil. Hayatta kalanlar ya kaçmanın bir yolunu bulana ya da sizi öldürene kadar başa çıkma mekanizmaları bulurlar.

Duşa giriyorum, saçlarıma şampuan ve sabun döküyorum ve sonunda gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. Ellerimle tüm kiri temizliyorum ama ruhumu kirleten pislikle ilgili ne yapacağımı bilemiyorum. Şişeleri tezgâha geri koyup musluğu kapatıyorum ve gevşek vücuduma pamuklu bir havlu sarıyorum, aynadaki buğuyu siliyorum ve sonunda yansımama bakıyorum. Eğer kulüp binasına bu şekilde gelirsem Royce bir şeylerin ters gittiğini kesinlikle anlayacak ve eğer bunu kaçırsa -ki kaçırmayacak- Wicked'in da kaçıracağından eminim. Gözlerim çökmüş, koyu halkalar gözlerimi kaplıyor. Dudaklarım çalınan öpücüklerden şişmiş, yanaklarım tuzlu gözyaşlarından kızarmış. James'in bu gece yaptığını neden yaptığını biliyorum. Beni içten içe yok etti. Birinin ruhunu içeriden sakatlamak varken neden fiziksel olarak incitesin ki?

Tezgâhın üzerindeki makyaj aynasına uzanarak bacaklarımda arasında çeviriyorum ve şişen yerlerimi inceliyorum. Kanama yok. Hissettiğim her neyse James'in

kullandığı şey olmalı.

direği yağlamak için. Acı hala taze, ancak daha psikolojik olabileceğinin farkındayım. Dantel külotumu topluyorum ve yüksek belli siyah pantolonumu giymeden önce bacaklarımın üzerinden geçiriyorum. Göğüslerimi sütyenimin kaplarına geri sabitledikten sonra minik dantel bluzumu giyiyorum. Kalbim şimdi kırılğan bir şekilde atıyor, hassas ve ağrılı. Bir içkiye ihtiyacım var. Sert bir içkiye. Dolapları karıştıırken saç kurutma makinesini ve düzleştiriciyi buluyorum ve saçlarımı yapmaya başlıyorum, bu arada tırmandığım uçurumdan aşığı inmek için zihinsel olarak kendimle konuşuyorum. Hatıralar. Anılar yardımcı olur.

"Ne yapıyorsun?" Royce odanın diğer tarafından bana sırtarak sordu. Noel günüydü ve Noel gününe kadar meleği ağaçtan uzak tutmayı ne kadar sevdiğimi biliyorduk. Gerekçem, melek çok erken kalkarsa şeytanların onu çalabileceğiydi. Bu yüzden onu asmak için Noel sabahına kadar bekledim ve o gece indirdim.

"Meleği kaldırıyorum."

Royce gömleksizdi, gri eşofmanları zayıf beline dolanmıştı, bir elinde bir kâse granola, diğer elinde bir kaşık vardı ve yüzünde bir sırıtma vardı. "Ben yardım ederim." Kaseyi sehpanın üzerine bıraktı ve bana yaklaştı. Ergenlik çağıma girdiğimden beri, sanki o bana her yaklaştığında vücudumun tepkileri artıyordu.

Arkamdan uzanıp uzun parmaklarını meleği almak için benimkilere doladığında teninin sırtıma değdiğini hissettim. Kalbim kısa devre yaptı. "Bırak ben yapayım." Ağzı başımın arkasına yakındı ve gözlerim kapandı. Ya saçmalıyordum ya da hassas davranıyordum. Royce'a neden tepki verdiğime dair başka nedenleri keşfetmeye hazır değildim.

Kendimi anılarımdan çekip çıkarıyorum. Bu Royce'un bizimle olduğu son Noel'di, ondan sonra annem tek oğlunun 'ölümünün' yasını tutarken kutlamayı bıraktık.

Yüksek sesle nefes vererek makyajımı bitiriyorum ve her şeyi topluyorum, telefonumu arka cebime sokuyorum ve nihayet banyodan çıkıyorum.

Şehrin diğer tarafına gitmek beklediğimden daha uzun sürdü. Sanırım bu daha çok arabadaki sessizliğin garip ya da üzücü olmasının ötesinde bir şey olmasıyla ilgiliydi. Ürkütücüydü. Kulüp binasının kaldırımına yanaştık. Ben ne dedim? "Beni biraz daha mahvettiğin için teşekkürler James. Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda yanıldığımı kanıtlıyorsun. Yan aynamdan Slim'i kapıda görüyorum. Arabaya birkaç adım daha yaklaşıyor ve ben panikliyorum. Dışarı çıkmam gerekiyor.

James'in eli bacağıma geliyor ve ondan uzaklaşmamak için tüm dürtülerimle savaşmak zorunda kalıyorum. "Durumumuzun önemi hakkında seni tehdit etmeme gerek var mı? Sen ve ben?" Sen ve ben. James'in her zaman söylediği şey buydu, yıllar geçtikçe bunu ikimizin birlikte yaptığına inanmam için beni şartlandıracağı umuduyla. İstismarcılar böyle yapar.

"Hayır," diye fısıldıyorum usulca, sesim sert. Gelmeden önce hazırlanmak için fazladan zaman ayırmak, acımı ve incinmişliğimi gizlemek için ihtiyacım olan duvarı inşa etmem için yeterli bir zamandı. Ruh gerekmedikçe kendini asla açığa vurmaz. "Asla."

Bacağıma bırakıyor. "Bu hafta seninle irtibata geçeceğim. L'artisanant'ta bize tekrar ihtiyaç var."

Ağzım kapanıyor, göğsümün içinde bir ışık kıvılcımı çakıyor. "Tamam." Kapı koluna uzanıyorum, bacaklarım beni arabadan çıkarmak ve James'ten uzaklaştırmak için huzursuz. Yutkunurken boğazımda safra birikiyor. "Senden haber bekleyeceğim." Arabadan kayarak çıkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve o arabayı çekerken kapılara yöneliyorum, parlak arka lambalar uzakta kayboluyor.

"İyi misin Jade?" Slim kaşlarını endişeyle kavislendirerek soruyor.

Gülümseyerek açılan kapıların arasından sıyrılıyorum. "Ben iyiyim." Müzik uzaktan gümbürdüyor ve merak ediyorum.

hafta sonu olduğunu hatırlamadan önce parti yapmaktır. Tabii ki parti yapıyorlar.

"Geç kaldın," diye bağıyor Royce karanlıkta. İrkiliyorum, yüzümü ona dönüyorum. Bana doğru yürüyor, bir elinde içki, diğerinde parmaklarının arasında bir sigara. Kulüp yeleğinin altında kapüşonlu bir tişört, dizleri yırtılmış soluk mavi kot pantolon ve askeri botlar giyiyor. Onu gördüğümde kalbime bir sıcaklık doluyor ki bu hiç mantıklı değil. Royce söz konusu olduğunda içim nefretten başka bir şeyle dolmamalı. Farkına varmak gerçeği beynime kazıyor. Ruhlarımız birbirini tanıdı. Royce'un ne kadar ateşli olduğu da bir sır değil, her zaman öyleydi. Ondan hiç etkilenmediğimi söylesem kendime yalan söylemiş olurdum, sadece... bunu asla kabul etmek istemedim.

"Bir zaman çizelgem olduğunu fark etmemiştim," diye tersliyorum, omuzlarımı geriye atıp ona doğru ilerliyorum. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"İçki içmen konusunda endişelenmeme gerek var mı?" diye soruyor, sigarasının külünü silip yumuşak dudaklarına götürerek. Thud, Thud. Güm. Aman Tanrım, nefes alamıyorum. Gözbebeklerine yaklaşan dumandan gözleri kısılıyor ve ben öne doğru eğilip sigarayı dudaklarının arasından alıp kendi dudaklarımın arasına koyuyorum.

Evden Dr. Dre'nin "Fuck You" şarkısı yüksek sesle çalıyor, insanlar alkol ve ot yudumları arasında bağıyor. Çoğunluğu sekizgenin yakınında. "Hayır, hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Bana içki getirmesi için Bonnie ya da Silver'ı aramaya başlamak üzere yanından geçerken parmakları parmaklarımı yakalıyor ve beni geriye doğru sarsıyor.

Göğsüne düştüm. Thud. Güm. Tanıdık kokusu evimin ön kapısından içeri girer gibi. Parmaklarını enseme dolaştırmadan önce saçlarımı yüzümden çekip alıyor ve yüzümü kendine doğru çekmeye zorluyor. Burun buruna. Gözlerim dudaklarına dalıyor, nefesim kesiliyor. Kendime hakim olmak için sigarayı parmaklarımın arasında sıkıyorum.

"Buraya seks kıyafetleriyle gelerek ne yaptığını sanıyorsun?"

Arka planda çalan Niykee Heaton "OT" mu? Neredeyse güleceğim çünkü Silver'ın müziği Niykee Heaton gibi seksi bir şeyle değiştirdiğini hayal edebiliyorum. Onu sevmemi sağlıyor.

Ona dik dik bakıyorum, mavi gözlerinin derinliğindeki labirentte kaybolmamak için kendimi yere sabitlemeye çalışıyorum. Kirpikleri günah kadar kalın, gözleri neredeyse erkek olamayacak kadar güzel. Royce saf erkeklik; güzel görünmekten hoşlanmıyor. "Yapabildiğim için mi?"

Kaşları biraz kalkıyor, üst dudağı kıvrılıyor. Kendimi pervasız hissediyorum. Onunla aramızdaki bu gidip gelme, ceset gibi ruhumun ihtiyaç duyduğu bir bağımlılık haline geliyor. Onun bana kızgın, öfkeli, bana yakın olma hissine bağımlıyım. Royce Kane'e bağımlıyım ve eğer beni bir rehabilitasyon kliniğine kapatmaya çalışırsanız, sadece ona geri dönmenin yolunu bulacağım. Ne kadar zorlarsan zorla, kaderi ayıramazsın.

Burnumun ucunu onunkinin üzerinde gezdiriyorum, gözlerim kapanıyor. "Bu hoşuna gitmedi, değil mi?"

Parmakları enseme kenetlenip beni kendine doğru çekiyor. Diğer eli sırtımdan aşağı inip kığımın yanağına konuyor. Oh lanet olsun. Kendini karnıma doğru itiyor ve vücudum kavurucu bir sıcaklıkla kızarıyor. "O ağzına dikkat etmezsen seni bu yerde becermek üzereyim Düşes, çocukluğumuzdan beri o amcığın içine girmek istediğimi bilmiyormuş gibi davranmaya çalışma."

Gözlerimi yeniden açtığımda -kısmen az önce söylediği şeyin şokuyla- bana sırtıyor, dudakları dudaklarıma çok yakın.

"Çok geç kaldın," diye fısıldıyorum kabaca, sesimdeki hüznü saklayamadan. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Vücudu kıpırdamıyor, parmakları kığımda gerilirken boynumun arkasındaki diğer parmakları da onu takip ediyor.

Onu öpmek gibi bir şey yapmadan önce göğsünü itiyorum, Silver, Bonnie ve bahçenin önündeki ateş çukurunun yanındaki piknik masasında oturan diğer birkaç

kıza doğru hızla yürüyorum.

Ev. Bazı adamlar sekizgenin etrafına dağılmış, Gypsy, sanırım o, görmediğim başka bir adamla yumruklaşırken, diğerleri etrafta oturmuş, zil zurna sarhoş ve Silver'ın seçtiği müzik eşliğinde şarkı söylüyor.

"Vay be kızım," diyor Silver, kaşlarını bana doğru kaldırarak. Yanına oturana kadar Nellie'nin diğer tarafta olduğunu fark etmiyorum.

Uzun saçlarımı savurarak Nellie'yi kovuyorum. "Senden hoşlanmıyorum."

Bonnie, yanındaki diğer kadınlar gibi gülmeye başlar.

Nellie bana ters ters baktı. "Ben sadece benden isteneni yapıyorum. Sürtüklük yapmayı bırak."

Sandalyelerden birine çöküp ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

Bonnie plastik bir sürahidan kırmızı bir bardağa sulu karpuz dökmeye başlıyor. "Karli'nin karpuzlu margaritalarına hoş geldiniz! Ölçemiyor, o yüzden dikkatli olun, çok güçlüler." Bonnie'den plastik bardağı alıp yanındaki kadınları inceliyorum.

"Merhaba, ben Jade."

"Kim olduğunu biliyorum, bebeğim." Sigarasının külünü savurarak sırtıyor. "Sanırım buradaki herkes artık senin kim olduğunu biliyor ve bunun giydiğin seksi küçük kıyafetle hiçbir ilgisi yok ve her şey aç bir kurt gibi tepende dolaşan kötü şöhretli ulaşılmaz ve kendini beğenmiş Sicko ile ilgili. Ben Karli."

Benim için dökülen zehirden bir yudum alıyorum ve başparmağımın yastığıyla dudağımı sıyrıyorum. "Royce sadece korumacı."

Uzun bir duraklama oluyor, ben de bir yudum daha alıyorum. Buz beynimi donduruyor, ama zonklayan acıyı görmezden geliyorum, kalanını yutuyorum ve bir tane daha dolduruyorum. Bu geceden sonra James'le olan her şeyi unutmak istiyorum. Bana bir shot lazım, şeker ve buzla dolu bir içki değil.

"Mmm, bizim bildiğimiz Sicko değil. O adam kulüp dışında hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamaz."

"Soru!" Silver, içkisi etrafa saçılıp eline çarparak sesini yükseltiyor. Müzik NWA'dan "Chin Check" olarak değişti. "Gençken kaç kez seviştiniz? Çok fazla olduğunu hissediyorum."

Bir kahkaha patlattım, diğer kızlar da bana katıldı. Nellie bile. Ona ters ters bakmamak için kendimi zor tuttum. "Bunlardan kaç tane yedin? Ve biz yapmadık."

"Ne!" Bonnie öne doğru eğilerek içkisini tükürüyor. "Asla mı?"

Başımı sallayıp Karli'ye bakıyorum. "Bir sigara çalabilir miyim?" "Elbette, tatlım." Bana paketini fırlatıyor. "Benim olan

Seninkini. Özellikle de Sicko'yu gemiye alabilirsen." Sözleri üzerine duraksayarak bir çubuk çıkardım.

Bonnie onu azarlar. "Kızı rahat bırak, seni büyük seks bağımlısı." Bonnie Karli'yi işaret ediyor. "O ve babası Justice eş değiştiriyorlar. Ona aldırma, bebeğim."

İlk şok geçtikten sonra içimden gırtlaktan bir kıkırdama sesi yükseliyor. Vay be. Belki de bu içkiler serttir. Karnımı tutarak başımı sallıyorum. "Aman Tanrım." Gözlerimdeki yaşları silip kendi bardağıma doldurarak Silver'inkini ondan alıyorum.

"Ne!" Karli savunmaya geçti. "Neden hepiniz şaşırdınız?"

Karli, tahminimce kırklı yaşlarının ortalarında, uzun kahverengi saçları ve harika bir vücudu var. Kollarındaki kesik çizgiler ne kadar sıkı çalıştığının bir göstergesi.

"Sanırım ben sadece motorcular, bilmiyorum-"

"-Mağara adamları mı?" Bonnie, kırmızıya boyanmış dudaklarında bir sırıtişla söylüyor. "Öyleler, bu ikisi sadece tuhaf."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Tanıştığımıza memnun oldum, Karli."

Karli sigaramı yakmak için öne eğiliyor. "Ne zaman istersen, tatlım. Sicko'nun seninle kesinlikle çok uğraştığını söyleyebilirim."

"Oh, hadi ama." Silver sandalyesinde dans ederek kıkırdar. "Hepimiz Sicko'nun kum havuzunda oynadığını ve

Bea ile birlikte olduğunu biliyoruz. Ama ne var biliyor musunuz?" Silver dikkatli gözlerle beni izliyor. "Onunla yapacağını sanmıyorum."

"İğneye ihtiyacım var." Sigaramı üfleyerek başımı sallıyorum. Arkadaş edinmekte hep zorlanmışımdır. Kendimi açmakta ve birine arkadaşım diyecek kadar güvenmekte. Sanırım bu yüzden hep sadece Sloane'a saklardım.

"Al bakalım." Nellie bir şişe tekila uzatıyor. Gözlerimi kolunun yanındaki tuz ve limon dolu kaseye dikeyyorum.

"Benimkini mi zehirledin?"

Nellie mavi gözlerini devirir. "Hayır, sürtük. Senin için de uygunsa, henüz babamla birlikte arka bahçeye gömülmek istemiyorum."

Şişeyi ondan aldım ve kapağını kapattım. "Sana güvenmiyorum."

Başparmağımın kenarını yalıyorum ve üstüne tuz serpiyorum. "Bunu hak ettim."

"Ben de senden pek hoşlanmıyorum." Elimdeki tuzu yalıyorum ve tekilayı geri içiyorum, ihtiyacım olmasa da bir dilim misket limonunu dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Bunu hak etmedim. Bana ısınacaksın." Nellie bana gülümsüyor.

"Isınmam, buz gibi soğuk olurum ve biri beni bir kez becerdi mi asla unutmam." Dudaklarımı şişenin etrafına sarıyorum ve bir yudum daha emiyorum. Muhtemelen kabalık ediyorum ama kız bizi kandırdı.

Nellie kollarını göğsünde kavuşturarak, "Zor iş bebeğim," diyor. "Ben her zaman burada olacağım."

Eh. Alkol amacına ulaşıyor, az önce damarlarımda dolaşmadığını söylediğim o sıcaklık.

Silver fincanını alır, masanın üzerinde durur ve Big Sean'ın "So Good" şarkısı eşliğinde kıcını havaya kaldırarak twerk yapar. "Eğer ikiniz de kavga edecekseniz, ben dans edeceğim. Dans eder misin Jade? Yapabilecek gibi görünüyorsun."

Kıkırdıyorum, bardağıma biraz daha margarita dolduruyorum ve içine biraz daha tekila ekliyorum. "Dans mı? Sadece sarhoş olduğumda..."

Karli kahkahalar atarak masanın üstüne atlıyor ve Bonnie'yi de peşinden sürüklüyor. Onları tanıdığımdan beri bu kızların etrafında olduğum her seferde kendimi mutlu buluyorum. Tatmin olmuş. Sistemimde dolaşan tekila, James'le bu gece olanları gizleme ihtiyacı ve Royce'la aramızda geçenler yüzünden damarlarıma pompalanan endorfinle birlikte, onlarla birlikte masanın üstüne tırmanırken şarkı sözlerini rap yapıyorum. Hepsi sonunda katıldığım için övgüyle kükrüyor. Kalçalarımı oynatırken dilimi üst dudağıma yapıştırıyorum. Bu kızları beş dakikadır tanıyorum ve bana kendi ailemin verebileceğinden daha fazla aile gibi hissettiler. Bu kulüp binası, içinde büyüdüğüm kırk milyon dolarlık malikaneden daha çok evim gibi hissettiriyor.

"Bu ne lan!" Arka planda biri küfrediyor ama hepimiz duymazdan geliyoruz. Mısradaki bir bölümü söylüyorum - ruhuna bir şey yapmakla ilgili olanı- o sırada masadan aşağı çekiliyorum, Royce'un kolu sırtımda güvenli bir şekilde asılı.

"Ohhhh, Siiicckkoooo!" Silver homurdanıyor ve Gypsy aşağıdan ona ters ters bakıyor.

"Baban kaçmaya gitmişken sidik kafalı olmak zorunda mısın?" Gypsy onu bileğinden tutup omzunun üzerinden savurarak topal bedenini evin içine taşır. "İşte bu yüzden, dostlarım, ben de bu yüzden kalkmadım. masa." Nellie, dans etmeyi yalnız bırakan Karli'ye kıkırdıyor.

Royce'un pençesinde dönüyorum, göğsü benimkine değiyor. "Ben iyiyim. Sadece içkime ihtiyacım var." İçkiye uzanmak için arkama yaslanıyorum ama Royce bardağı masaya vuruyor, içindekiler yere sıçrıyor. Elleri cebine dalarken çenesi sıkıştı. İkimizi de dikkatle izleyen Wicked'a anahtarlarını fırlatıyor. "Bizi eve bırak."

"Daha yeni geldim!" Kafam karıştı. Kulüp binasını seviyorum.

"Ve şimdi gidiyorsun." Royce'un eli benimkinin içine düşüyor. Beni bisikletlerin **dizili** olduğu garaja yönlendirirken parmaklarımız iç içe geçiyor. Garajın arkasında başka bir kulübe var.

Park yeri ve barın ve parti zamanının genellikle olduğu büyük kulübenin yanında, büyük bir metal sac kapı kapalı.

Royce garaj kapısını sürgüyle açarken Wicked yanıma geliyor. "Bunun olacağını gerçekten düşünmedin mi?" Wicked nefesinin altında soruyor.

"Artık beni umursamadığını söyledi, yani hayır, böyle bir şey olacağını düşünmemiştim."

Wicked, Royce'u garaja kadar takip ederek, "Görünüşe göre bu kadar zeki biri için kesinlikle çok aptalsın," diye homurdandı.

"Royce!" diye bir kız sesi arkamdan sesleniyor. Onu isteyen tüm vajinalardan bıktım. "Gelebilir miyim?"

Dönüp onu aşağı yukarı inceliyorum. "Buna cevap verebilirim ve hayır."

Royce arkamdan yaklaşıyor, beni arkasına itmeden önce parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor.

"Arabaya bin." Bea'ya döndü. "Hayır, binemezsin."

"Ama ben senin evine gitmedim ki!" Bea alt dudağını düşürür.

Başka bir şey söylemek için arkamı döndüğümde Wicked'in eli ağzımı kapatıyor ve beni kulübeye doğru sürüklemeye başlıyor, kapıyı açıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni arka koltuğa fırlatıyor.

"Çok kötü!" Tam sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırırken ona bağıriyorum.

Donup kaldım. Kızgın bir V8'in tanıdık toprak gümbürtüsü popomun altında titriyor, bu yüzden arabanın ayrıntılarını incelemeye başlıyorum. Dar deri koltuklar, eskimiş direksiyon simidi. "Bu onun Charger'ı."

"Evet," diyor Wicked, başını buğulu cama yaslayarak.

"Huh," diye alay ederek başımı salladım. "Tabii ki arabasını tuttu, sadece beni tutamadı." Gözlerim hâlâ önümüzde konuşmakta olan Bea ile onu buluyor. Wicked henüz farları yakmamış, muhtemelen tüm yerleşkede parlayacağı için.

"Onunla ne ilgisi var ki?"

Wicked kıkırdar. "O sadece Royce'un gözleri görmeyene kadar sikmek için yanında tuttuğu kızlardan biri. Hepsi bu." Öne doğru eğilip radyoyu açıyor, dokunmatik ekrana basıp Bluetooth'a bağlanıyor.

Bea parmak uçlarında yükselip parmaklarını Royce'un boynuna dolayınca duraklıyorum. Onu sertçe öpüyor ve daha fazla izlemek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

"Oh, sürtük onu öptü." Wicked başını sallar. "Royce kimseyi öpmez."

Artık herkesi görmezden geliyorum, telefonumu çıkarıp mesajlarıma göz atıyorum.

"Neden bana mesaj attın?" Gözlerim aynada onunkilerle birleşirken, "Neden bana mesaj attın?" diyorum.

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" Kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

Arka kapı diğer tarafımda açılıyor, Royce'un kolonyası baloncuguma yayılıyor. Ondan olabildiğince uzaklaşıyorum, Bea ve ona duyduğum öfke damarlarımda dolaşıyor ve sonra kendimi ona kızgın olduğum için kızgın buluyorum.

Wicked arabayı teneke kulübeyi sallayacak kadar yüksek bir sesle deviriyor ve bizi garajdan çıkarıyor. Ben telefonumdaki fotoğraflara göz atmaya devam ederken Machine Gun Kelly'den "Rehab" çalmaya başlıyor. Royce'a bakmamak için her şeyi yapıyorum. Eli çeneme geliyor ve başımı ona doğru çeviriyor. Çenem sabit, gözlerim soluk. Wicked şarkıyı açıyor ve keşke açmasaydı diyorum. Şarkı sözleri beni ulaşmamaları gereken seviyelerden vuruyor.

Bana sabitlenmiş, sokak lambalarının yanından geçerken yüzümü inceliyor. Her geçişte ışık sadece yüz hatlarını aydınlatıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey. Söylemiyor. Gözleri göğüslerime, açıkta duran karnıma inmeden önce dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar yukarı çıkıp benimkilerle buluşuyor.

"Kızdın mı?" diye sırtarak konuşuyor. Müziğin sesi onu duyamayacak kadar yüksek.

Benden bu kadar.

Kemerimi çıkarıp koltuğun diğer tarafına geçiyorum. Kalçalarımı beline sarıp sert vücudunun üzerine yerleştiğimde hiç şaşırmış ya da şok olmuş gibi görünmüyor. Bacaklarını iki yana açarak geri çekiliyor ve başını koltuğun üst kısmına yaslıyor. Gözleri gözlerimde kalıyor ve kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor. "Evet, kızgıyım," diyorum yüksek sesle, başparmağımı dudaklarının arasına kaydırarak. Kabaca ısıyor, elleri kıcımlı kavlıyor. Thud. Güm.

Diğer eli boynumun arkasına geliyor ve yüzümü ona yaklaştırıyor. "Benden uzaklaşmayı kes o zaman."

Dudaklarım onunkilere değiyor ve hafifçe aralanarak alt dudağımı ağzına alıyor. Öpücüğünü derinleştiriyorum, onu daha da yaklaştırıyorum, kalçaları uyluklarımın iç kısmıyla buluşuyor. Orada olan acı her itişte eriyor. Royce'un avucumun içinde olması şimdilik de olsa unutmam için yeterli. Tam benden uzaklaşacağını düşündüğüm anda beni sırtüstü çeviriyor, koltukların üzerine kartal gibi uzanıyorum ve bacaklarımın arasına giriyor, ağzı benimkini hiç terk etmiyor. Dili ağzımı keşfediyor, benimkinin üzerinde geziniyor, sürtünüyor ve masaj yapıyor. Wicked hızını artırırken bizi kesmek için müziğin sesini daha da yükseltiyor olmalı.

Royce eğildiğinde eli boğazımın ön tarafında, gözlerim onunkileri ararken nefesini tutuyor. Kafasından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyorum. Elimi ensesine götürerek onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Düşünmeyi bırak."

Dudaklarıma karşı hırlıyor ve geri çekiliyor, arabanın kendi tarafına geri çekiliyor ve beni baş başa bırakıyor.

İçimi çekerek kendimi yukarı kaldırıyorum ve gözlerimi Wicked'in başının arkasına sabitliyorum. Daha fazla ışık geçiyor ve boynunun arkasında fark ettiğim şeyin gerçekten orada olup olmadığını görmek için gözlerimi kısıyorum. Gümleğinin arkasından çıkan yara izi daha görünür hale geliyor.

Işıklar boynunun üzerinde titreşirken kulak zarım zonkluyor.

O yara izinin ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bildiğimi aıklayamam, çünkü aynısı benim ayak bileğimde de var.

OceanofPDF.com

Royce

Öpüşmek bana hiç mantıklı gelmedi. Gereksiz görünen bir şeydi. Kaltağın dudaklarını üzerimde istemedim, daha çok sikime sarılmalarını tercih ederdim, ama topu düşürdüm. Her zaman beni düzeltmek isteyen aynı eller tarafından kontrolden çıktım. Sorunlarımı çözmek. Ona sırlarımı söyle ya da siktir et, sadece gözlerimin içine bak ve hepsini ona vermek için ruhumu çağır. Jade benim için bu. O yürüyen, konuşan, ruhumun istediği ve arzuladığı her şey olan lanet bir cadı. Bedenim onu arzuluyor, ama ruhumun ona ihtiyacı var. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek düşündüğüm her şeydi ve beni en çok kızdıran da bu.

"Hâlâ yatakta mı?" Wicked parmak eklemlerini bantla sararak soruyor.

Isınmak için kollarımı sallayarak boynumu uzatıyorum. "Evet, dün gece onu oraya koyar koymaz yere yığıldı."

Wicked şüpheli bir şekilde ilgileniyor. "Senin yatağında mı?"

Onu tersledim. "Çocukluğumuzdan beri aynı yatağı paylaşıyoruz, sikik herif. Farklı bir şey yok."

"Haklısın kardeşim. Hiç farklı değil. Doğru, şimdi aletini onun içine sokmak istemen dışında."

Kıkırdıyorum, müzik setini açıyorum. Dışarıdaki gizli garajı spor salonu olarak düzenledim. Boks torbaları, ağırlıklar. Beni meşgul etmesi için buna ihtiyacım vardı ama artık burası Wolf Pack'in spor salonuna dönüştü. "Evet, ama bu olamaz." Yumruğumu kum torbasına vurmaya başladım.

"Bana nedenini hatırlatmak ister misin?" Wicked temkinli bir şekilde çantayı yerinde tutarak soruyor. "Sen Sicko'sun, sokaklarda imzası olan bir efsanesin. Kimse seninle uğraşmak istemez. Peki, neden?"

Çenemi sıkıyorum. "Karmaşık bir durum." "Nasıl yani?"

"Bugün çok soru soruyorsun, değil mi?" Cypress Hill arka planda yüksek sesle mırıldanırken çantanın içine uzanıyorum. "Çünkü yüzün bu kadar çok soru sormak için biraz fazla yakın."

Wicked kıkırdamadan önce iç çekiyor. "Demek istediğim şu ki, üçünüz de neden ondan uzak durmanız gerektiği konusunda oldukça ketumsunuz. Ben sadece nedenini merak ediyorum."

Yumruk atmayı bırakıyorum, bileğimi çözüyorum ve paçavraları yere atıp karın kaslarımdaki teri siliyorum. "Çünkü hepimizden uzak durmak zorunda. Bu anlaşmanın bir parçasıydı."

Yüzü soluklaştı. "Evet, şimdi anlıyorum."

"Güzel." Su şişemi yere fırlatıp elimi sol göğüs kafesimdeki yara izinin üzerinde gezdiriyorum.

Jade

Dün gece bu kadar çabuk uyuduğum için kendime kızıyordum. En azından onun için biraz daha zorlaştırmak istemiştim, beni öpüp sonra da çekip gittiği için.

Buzdolabından sütü çıkarıp evin etrafına bakıyorum. Tam da Royce'un sahip olacağını düşündüğüm gibi. Sahile bakan büyük pencereler, çatıya kadar uzanan sivri kemeri ve maun boyalı ahşabıyla evin en ilgi çekici yeri. Mobilyalar temiz deri koltuklardan oluşuyor ve duvarda büyük bir televizyon asılı. Mutfak paslanmaz çelik aletlerle dolu, ancak dekorda hafif bir kadınsı dokunuş var. Hemen Royce'un hayatında başka biri olabileceğini düşündüm. Bu evde kesinlikle başka bir kadın yaşamış. Ön kapının üzerinde asılı duran inek kafatasından ahşap döşeme tahtalarının üzerine serilmiş İran halılarına kadar. Ev çok güzel. Nefes kesici. Ama parfüm kokusu tüm eşyalara sinmiş.

Suyu daha iyi görebilmek için elimdeki süt bardağını oturma odasının önüne götürüyorum. Özel iskelesinin etrafına sarılmış kayak teknesini gördüğümde kıkırdıyorum. Peri ışıkları, ona giden korkuluğun etrafında dönüp duruyor. Sağ tarafta pençeye benzer dalları olan büyük bir ağaç var.

Oturma yeri olarak daire şeklinde yerleştirilmiş, dağınık kütüklerden oluşan bir ateş çukuru. Gerçekten kendi hayatını kurdu ve ben de geri gelip onu mahvettim.

"Neredeyse ona Jade two-point-oh diyecektim." Yüzümü ona dönmüyorum, okyanusun cazibesinden kendimi alamıyorum.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyorum, sonunda dönerek. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Vücudu dikkatlice kayıyor. Göğsüm kabarıyor ve karnım yere düşüyor. "Biliyorum Düşes."

Boğazımı temizliyorum. "Bunu sen mi tasarladın? Çünkü söylemeliyim ki..."

Kahkahalar atarak oturma odasına doğru iki adım atıyor ve bana yaklaşıyor. Parmaklarım elimdeki bardağın etrafında geriliyor. "Tabii ki hayır. India yaptı. The Hills'te ünlü bir iç mimar. Netflix'te bunun için bir TV programı falan var."

Sütümü yudumlarken homurdanıyorum. "Ben gördüm. Çok değişmiş."

"Öyle."

Bu çocukların hayatıma bu kadar kolay devam etmelerinden dolayı göğsümde oluşan acıyı gizlemeye çalışıyorum. Yapmanız gerekenin bu olduğunu biliyorum ama hayatım boyunca tanıdığım tek şey onlardı ve altı ay içinde gittiler. Üçü de.

"Hmmm," diye mırıldanıyorum, Royce'un bakışlarındaki yoğunluğu görmezden gelerek sahile dönüyorum.

"Jade," diye homurdanıyor arkamdan. "Arkanı dön."

"Mmmm, hayır. Ben böyle iyiyim." Şu anda ona bakamam.

Ne kadar çok istesem de içimde sakladığım sırları göreceğinden korkuyorum. Ben de onu tekrar öpmek istiyorum ve beni kollarıyla sarmasını ve bana her zaman mutlu olduğum yeri hatırlatmasını istiyorum.

Uzun bir sessizlikten sonra boğazını temizliyor. "Dört yaşındayken her gece ağladığın zamanı hatırlıyor musun? Neden olduğundan emin değildin ama ağlardın. Ben de gizlice odana girer ve göğsümde uyumana izin verirdim." Kalbim göğsümde çatırdıyor, ama acıdan olmak yerine

Royce'un tekrar içeri girmesi için çatlaklar açıldı. Kulaklarımda delici bir çınlama duyuyorum. Gülüyor. "İki lanet yıl boyunca uyuyabilmenin tek yolu buydu. Beni çok yordu ama kardeşin olmanın en sevdiğim yanıydı."

"Ne demek istiyorsun Roy?" Sonunda onunla yüzleştim, gözlerimin kenarında yaşlar birikiyordu.

Başparmağıyla bir tanesini yakalıyor ve ağzına götürüp damlasını emiyor. Yumurtalıklarımın iyiliği için pelüş dudaklarının başparmağının etrafını sarmasını görmezden geliyorum. "Demek istediğim, bundan seni bu kanepeye yatırıp çığlık atana kadar sikmek istememe nasıl geçeceğim. Hmmm?"

"Bilmiyorum," diyorum göz kırparak. "Belki de beni o evde yalnız bıraktığın gibi."

"Siktir, Dutch." Başını sallıyor, saçlarını tutuyor, sinirli. "Bu saçmalığı ne zaman bırakacaksın? Ben yapmam gerekeni yaptım ve sen de bu cevapla yaşamak zorundasın." Bana sırtını dönüp uzaklaşıyor. Bu beni daha da çileden çıkarıyor.

"Bu yeterince iyi değil, Royce!" diye bağırdım. Beni yine görmezden geliyor ve kendimi durduramadan elimi kaldırıp boş bardağımı kafasının arkasına çarpana kadar odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Döndüğünde çıplak göğsünde ter parlıyordu. Kendimi öfke patlamama o kadar kaptırmışım ki sırtını boydan boya kaplayan dövmeleri gözden kaçırmışım. Onları incelemek için başımı eğmeden, bana doğru hışımla geri dönüyor, boğazımdan yakalıyor ve beni deri koltuğa fırlatırken nefes yolumu kesiyor.

"Sana meydan okuyorum." Dudakları dişlerinin etrafında kıvrılırken gözleri öfkeli bir şekilde benimkilerin üzerinde. "Bana vur ve ne yapacağımı gör."

Kavrayışının altından sıyrılıyorum ve elleri etrafta uçuşuyor, bileklerimi yakalayıp başımın üzerine itiyor.

"Yok artık, seni öldüreceğim."

"Güzel!" Duygularıma yenik düşerek bağırdım. "En azından bu onu uzaklaştıracak."

Çenesi gerilir. "Neyi ortadan kaldıracağım? Bak, böyle şeyler söyleyip duruyorsun ve bu beni sinirlendiriyor." Bileklerimi sıkıca kavıyor. "Ve bu şekilde hissetmemi istemediğinden neredeyse eminim."

"Royce?"

"Ne?" diyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Bırak beni."

Ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkıyor ve bedenimden ayrılıyor. Ağırlığı gittiğinde, bacaklarımı uzatarak iç geçiriyorum. "Beni yurda geri götürebilir misin? Ödevlerime yetişmem lazım."

OceanofPDF.com

Royce

Bıçağı işaret parmağımla yüzük parmağım arasında gezdiriyorum, arka planda eski saatin gürültülü, paslı elleri sessizliği doldururken her birinin arasında yuvarlıyorum.

Tik.

Tock.

Tik.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Odanın ortasında bir televizyon vardı ve bir video oynuyordu. Yüzünü göremiyorduk ama simsiyah giyinmişti. "Sana anlatacağım." Bir odadaydık. Soğuk. Karanlık. Bodrum katı mı? Bileklerim sandalyenin arkasına bağlanmış, ağzım kapatılmıştı. Orson ve Storm'u yanımda buldum, sersemlemiş ve kafaları karışmıştı. Dün gece büyük bir geceydi. Beklediğimizden çok daha büyüktü. Aslında O'nun bugünkü maçı nedeniyle hiç içki içmemesi gerekiyordu.

Kravatlarımı çektim. Kaçırılmıştık amına koyayım. Öfke gözeneklerime sızdı, kaslarım gerginlikle esnedi. Orospu çocuğu.

Video eski kutu televizyonlar gibi bulanıklaşmaya başladı, sonra netleşti. Tek bir siyah koltuk, koyu deri minderler, siyah pantolonlu siyah kapüşonlu bir tişört ve parlak makosen ayakkabılar. Ben

Para içinde büyümüş, akıcı bir şekilde 'zengin orospu çocuğu' diye konuşan bu orospu çocuğu, kapüşonunu kimliğini örtmek için kullansa da parayı da bildiğinden emindim. "Her biriniz gidiyorsunuz. Bu gece. Hayatınız hızlı ileri sarıldı."

Hırlayarak ağızımdaki paçavrayı ısırıp çıkarmaya çalıştım ama nafile. Orson sandalyesinde hoplayıp zıplıyor, kravatlarını çıkarmaya çalışırken Storm sessizliğini koruyor, sanki her ayrıntıyı inceliyormuş gibi televizyonu izliyordu. Daha on sekiz yaşındaydık. Bizden ne istiyor olabilirdi ki? Belli ki para değil, bu yüzden ailelerimizden birinden ya da hepimizden bir iyilik olmalı. Amerika'nın en zengin üç puştunu bir odada elleri ve ayakları bağlı bir şekilde oturtuyorsun ve bunun aileleriyle bir ilgisi olduğunu biliyorsun.

Sesi geri geldi, robotik tonu bu pisliğin kim olduğunu bilmemizi istemediğini ele veriyordu. "Reddetmeye kalkışmadan önce size hemen söyleyeyim, her birinizin ağızımdan çıkan her kelimeyi dinlemeniz ve bana itaat etmekle kalmayıp benden korkmanız için çok iyi bir neden var."

Mümkün değil, seni lanet olası amcık.

"Hepiniz medeniyete geri dönmek için ihtiyacınız olan ekipmanla birlikte odanızdan serbest bırakılacaksınız. Bir gün tekniğime hayran kalacağınızdan eminim." Öne doğru eğildi ve kolyesi gözüme çarptı. "Üçünüz de evinize gideceksiniz ve her biriniz yatağınızın üzerinde bir dosya bulacaksınız. O dosyada beni neden dinleyeceğiniz yazacak. Hepiniz üniversiteye gitmeye hazırdınız. Daha erken gidiyorsunuz. En geç bu gece yarısı evlerinizden çıkmış olacaksınız. Eğer birine söylemeye çalışırsanız. Arkadaşınıza. Kız arkadaşınıza. Ebeveyninize. Teyzeniz. Onların bağırsaklarını deşer, organlarını giysiye dönüştürür ve Etsy'de satarım." Durakladı ve hepimiz bekledik.

Delinin tekiydi ama söylediklerinden sonra odada bıraktığı bir korku havası vardı. Silaha ihtiyaç duymayan bir tehdit.

"Eğer gitmezsen-" İşte buradaydı. Seni öldüreceğim. "Kız kardeşin Jade Olivia Kane-" Damarlarımdaki kan çekildi ve eğer fiziksel olarak tamamen sağlıklı bir adam olmasaydım, onun dudaklarından çıkan tek bir fısıltıyla kan kaybından yere yığılırdım. "Benim olacak. Benim olacak derken, işim bittiğinde onu öldürmüş olmamı dileyeceksin demek istiyorum. Onunla attığınız her adıma musallat olur, onu bez bebeğim gibi önünüze asar, dikiş yerlerinden yırtar ve bir daha asla dikmem ve eğer böyle bir gücüm olmadığını düşünüyorsanız, eve gitmenizi, klasöre bakmanızı, küçük dizüstü bilgisayarlarınızı veya telefonlarınızı açmanızı ve sadece K Diamond kelimelerini yazmanızı tavsiye ederim."

Çenem gerildi ve vücudumdaki her şey yandı.

Koltuğuna geri yaslandı. "Doğru seçimi yapacağınıza inanıyorum beyler ve hayatınıza alıştığınızda geri döneceğim ve eğer dönmezsem bu, içinizden birinin yolda çuvalladığı ve benim gelişimin hoşunuza gitmeyeceği anlamına gelir." Tavan açıldı ve bıçaklar kucağımıza düştü. "Gidebilirsiniz."

Video çoktan kesildikten sonra televizyonu izleyerek durakladık. Kıpırdanıp kendimizi kurtarmamız biraz zaman aldı ama ellerimiz bittiğinde diğer her şey yok oldu.

"Bu da neydi böyle?" Hem Orson'a hem de Storm'a ters ters baktım.

Orson başını salladı. "Bilmiyorum, kardeşim. Bundan hoşlanmadım."

Kapıya doğru yöneldim, kapıyı açtım ve kafam karışmış bir halde güverteye çıktım. "Bir yattayız."

"Ne?" Storm arkamdan çıktı, Orson da peşindeydi. Kapı arkasından çarparak kapandı ve elimi uzattığımda kilitli olduğunu gördüm.

"Lanet olsun." Elektrikli yatta hızla ilerleyerek ana kamaraya çıkan merdivenleri koşarak çıktık ve bir tarafta okyanusu, diğer tarafta yüzlerce metre ötedeki kıyı şeridini görerek durakladım.

"Ne oluyor lan?" Orson'ın kafa karışıklığı beni sadece sinirlendirdi. Hiçbirimiz bilmiyoruz.

"Onu dinlemek zorundayız." Zengin olduğunu biliyordum ama bu yat sadece bizim ailelerimiz gibi insanların alabileceği bir şeydi. Bu küçük bir oyuncak değildi. Milyon dolarlık bir makineydi.

"Neden?" Orson söyledi. "Blöf yapıyor olabilir."

Arka tarafa dizilmiş, üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu ve üzerlerine kalın bir seks cilası sürülmüş üç sörf tahtası buldum. "Çünkü Jade üzerine bahse girmeye niyetim yok."

Orson sustu.

Storm sörf tahtasına uzandı. "Royce'la birlikteyim."

"Öyle demek istemedim-" Orson açıklık getirmeye çalıştı. "Haklısın. Bunu kıyıya döndüğümüzde çözeceğiz."

Üçümüz de sörf tahtalarımızı kaptık, gecenin durgunluğunda buz gibi suya daldık ve ilk dalganın gelmesini bekledik, böylece onu yakalayıp kıyı şeridine kadar sürebilecektik.

Eve gittiğimde, keşke blöf yaptığını söyleyebilseydim.

"Neler oluyor?" Storm içeri girerken ön kapımı arkasından kapatarak soruyor. "Dostum, ateş falan yakabilir misin? Burası çok soğuk."

"Çünkü Düşes buradaydı, o yüzden." Oturma odama geçip tekli koltuğa çöküşünü izliyorum, uçuşundan dolayı saçları dağılmış.

"Bu toplantıyı neden çağırdığınızı açıklayacak mısınız? Önemli bir işin ortasındaydım." Storm her zaman aramızdaki en akli başında kişi olmuştu. Ağzını kullandığından daha çok beynini kullanan biriydi. Çok yardımcı oldu. Gerçekten çok yardımcı oldu. Özellikle de üç kişilik bir grupta Orson ve ben varken. Ama yıllar geçtikçe Storm çok açıldı. Bunu karısına ve onun bu kadar genç yaşta baba olmasına bağlamamalıyım, ama bununla bir ilgisi olduğunu biliyorum. İlk çocuğunu hamile bıraktı.

Biz ayrıldıktan hemen sonra bulduğu orospu ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin bilgisayar yazılım mühendislerinden biri olmasına ve bir yandan da en seçkin bilgisayar bilimi işini yürütmesine rağmen, ona çok kızmaktan kendimi alamıyorum.

Çoğunlukla para avcısı bir sürtük olduğu için.

"O gelene kadar bekleyeceğim," diyorum, tüm içkilerin bulunduğu köşeyi işaret ederek. Birkaç dakika sonra Orson bavulunu arkasından sürükleyerek kapıdan içeri giriyor.

"Sırf zamanında gelebilmek için dün gece lanet olası kırmızı uçağa yetişmek zorunda kaldım. Bu önemli olsa iyi olur," diye homurdanarak kapıyı kapatıyor.

Ona bir bardak viski doldurup uzatıyorum, yeleşimi çıkarıp kanepenin üzerine koyuyorum. Üçüyle birlikte olduğumda, kesik çıkıyor. Kulübüm her zaman önce gelir, ama bu söz konusu olduğunda değil.

"İkinize de bir soru sormam ve buna dürüstçe cevap vermeniz gerekiyor."

Orson iç geçiriyor ve okyanusa bakan L şeklindeki kanepeye uzanıyor. "Bu soruyu FaceTime üzerinden soramaz mıydın? Lanet olsun, ben de seni özledim ama sezon bitti ve ben ve ailem Aspen'e gitmek için hazırlanıyoruz."

Onu görmezden geliyorum, şöminenin şömine rafına yaslanıyorum. "İkinizden biri yoldan saptı mı?"

Hepsi duraksıyor, gözleri benimkine geliyor.

İlk cevap veren Storm oldu. "İhtiyacım olmadı. Benden kasabayı terk etmekten başka bir şey yapmamı istemedi."

"Aynı burada." Orson asansörler onun Cam, Yutma pahalı viskiyi bir yudumda içti.

"Sen mi?" diye soruyor ikisi de, kaşları kalkık.

"Benden de bir şey yapmam istenmedi." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Herhangi birinize bir video gönderildi mi?"

İkisi de aynı anda cevap verir. "Hayır."

Telefonumu çıkarıp onu bulana kadar fotoğraflarım arasında geziniyorum ve telefonumu Orson'ın yanındaki kanepeye fırlatıyorum.

Onu eline alıyor ve ben de yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum. Dudakları kıvrılıyor, gözleri kısılıyor ve başı öne eğiliyor. "Kim bu kız?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

Storm bakmayı reddediyor, gözleri önündeki duvarda sabit kalıyor. "Belki de bu sefer birbirimiz yerine yem kullanarak bizi test ediyordur."

Ağzım kapandı. O yarayı yeniden açıp iyileşme süresini iki katına çıkarmak istemiyorum.

Ona ters ters baktım. "İlk seferinde bunu açıkça belirttiğine eminim." Başımı sallayarak önümdeki kanepeye oturuyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hayır, bu başka bir şey. Bir şeyleri kaçırıyoruz."

Sessizlik anılarımızın etrafını sarar, eminim hepimiz onları engelleriz. Anılar, iyi ya da kötünün ayrıldıktan sonra ruhunuzda bıraktığı lekelerdir.

Bu şeytani. Hem de çok şeytani.

"Peki ya Wicked?" Orson soruyor, gözleri benimkilerde. "Ona bir şey sordun mu?"

Çok kötü.

Jade

Saçlarımı ensemdede toplayarak arka planda çalan müziği ve ağır seks kokusunu duymazdan geliyorum. Parmaklarım karnımın üzerinde uzanıyor ve giydiğim siyah dar elbiseyi örtüyor. Önü kısa kesilirken arkası uzun. Uyluk hizasında siyah botlarla eşleştirdim ve saçlarımı dağınık bir Fransız örgüsüyle ördüm. Neden bu kadar erken geldiğimizi bilmiyorum.

L'artisaniant. James ayda sadece bir kez yaptıklarını söylemişti, o zaman neden şimdi.

Bardağı ağızıma götürerek, buraya son gelişimde bulunduğum odayı bulmakta gecikmiyorum. Tarihteki en önemli sınavmış gibi çalışırken etrafımdaki herkes zihnimin arka planında kayboluyor.

Başparmağımın yastığını dudaklarımda gezdirirken, anılar gözümün önünden geçerken tüylerim diken diken oluyor. Onlarla farklı hissediyordum. Seks James'le ya da beni rehin bıraktığı diğer erkeklerle hiç böyle hissettirmemişti.

James beni kendisine doğru döndürüyor, maskesi aynı. Yüz hatlarını çevreleyen basit siyah deri oyma. Normalde bir maskenin kaplayacağı alanın çoğunu kaplıyor. "Neden sen maske takıyorsun da ben takmıyorum?" Tepkisini dikkatle izleyerek soruyorum.

İkinci otel videosundan bu yana James ile aramızdaki şeyler büyük ölçüde değişti. Eskiden ona bir dereceye kadar güvenirdim ve bu muhtemelen yıllar boyunca onun tarafından idare edilmemden kaynaklanıyordu. Ama şimdi sadece kaçmak istiyorum.

"HmMMM." İnsan denizinin arkasına gizlenmiş asansörleri işaret ediyor. Sonunda onu rustik metal kapılara doğru takip etmeden önce gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. Asansör, metal kapıyı elle kaydırarak geçtiğiniz eski asansörlerden biri. İçeri girdiğimizde ve premier niveau'dan gelen müzik kesildiğinde, yumruklarım sıkılırken asansör yükseliyor. Yaşlı elin ikide durmasını izliyorum. El tekrar hareket ederken ter ensemden aşağı sızıyor. Trois. Durmayacağız. Dört'e kadar değil.

Bir anda karanlığa gömülmüş bir odada buluyoruz kendimizi. Odanın etrafına ara sıra yerleştirilmiş deniz mavisi ışıklar var, ancak fazla görüş sağlayacak kadar değil. Deniz mavisi renk tonu daha çok yeşil spektrumda ve garip bir renk seçimi, ancak odanın etrafında sessizce değişen estetiğe uyuyor. Tam ortada siyah deri bir kanepeler var, pencere veya perde yok, süpürgeliklerin kenarına yapışan LED çizgileri dışında ışık belirtisi yok. Burada ne yaptığımızı sormak istiyorum.

Neden burası?

James'in ağzı enseme doğru inerken gözlerimin üzerine bir maske yerleştiriliyor. "Şimdi buna ihtiyacın var."

Sinirlerimi bir kenara bırakıp avuçlarımdaki teri silerek yutkunuyorum. "Tamam." Işık daha da kararıyor ve müziğin sesi yükseliyor. Diğer odada samimi hissetmiştim.

Bu daha yüklü hissettiriyor.

Sadece. Daha fazla.

James odanın içinde ilerlerken arka planda Korn "Twisted Transistor" çalmaktadır. Salonla başka bir odanın birleştiği eşikte duraksıyor, elleri ceplerinde.

"Çocuklar."

Hay sikeyim.

Onun durduğu yere ulaşmak için gereken adımları atıyorum ve gözlerimi önüme getirdiğimde donup kalıyorum.

Dört adam.

Hepsi koyu renk kıyafetler ve yüzlerinin üst yarısını kapatan koyu renk deri maskeler giyiyor. Dördüncü seviye.

Hepsi dağılmış, farklı koltuklara oturmuşlardı. Odanın ortasında küçük, derme çatma bir sahne var ve James beni orada tek başıma bıraktığında ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

James, arkasında beyaz takım elbiseli bir görevlinin durduğu küçük bir bar alanına doğru yürüyor. Bir içki sipariş ediyor ve yüzünü bana dönüyor.

Sesi yine geliyor, sadece çarpıtılmış olarak. Oyuncaklarının sözlerini manipüle etmesini seviyor. Sanki yaptığı şeyi neden yaptığını ve kimden saklandığını biliyormuş gibi.

Deftones'tan "Change" yüksek sesle çalmaya başlıyor ve kendimi burada olan herkesi kontrol ederken buluyorum.

İkisi koyu renk kapüşonlu sweatshirt giymiş, ağızları beyaz bandanayla örtülmüş, biri pahalı bir takım elbise giymiş ve yüzünün üst yarısını gizleyen siyah deri bir maske takmış, son adam ise deri ceket giymiş, altında kapüşonlu bir sweatshirt ve ağzının etrafında aynı düz beyaz bandana var.

Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum, telefonumu yere bırakıyorum ve derme çatma sahneye doğru ilerliyorum. Bu yeni bir şey değil. James geçmişte de beni insanlar için dans ettirmişti ama bu hep bir amaç içindi. Çok fazla parası olan ve yeterince insanlığı olmayan zengin, şişman adamları eğlendirmek için. Bu onları kızdırdı. James, satılık kızlarının birebir aynısı olduğumu söylerdi.

Bunu rahatsız edici buldum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Şarkı nakarata doğru çalmaya devam ediyor ve saçlarımı örgüden kurtarıırken parmaklarım soğuk direğin etrafında esniyor. Vücudumu direğin üzerinden yuvarlayarak, zihnimin başka yerlere sürüklenmesine izin veriyorum, ancak onlardan uzaklaştığımda,

Birisi sırtımda, parmakları karnımın alt kısmına yayılmış.

Dokunuşunu neredeyse anında fark ediyorum ve çok fazla düşünmeden fark etmemin nedeninin katıldığım ilk gecedeki iki adamdan biri olması olduğunu anlıyorum.

İç çekerek yanağımı direğin soğuk metaline bastırıyorum, o sırada parmağı külotumun kemerine dalıyor.

Gözlerim James'i bulmak için omzumun üzerinden uçtuğunda, o gitmişti.

Parmaklarım direğin etrafında esnerken omuzlarım gevşiyor ve kıcımlı pantolonunun kasıklarına sürtüyor. Yüzümü ona dönmem için beni çekerken parmakları kalçalarımın etrafında hareket ediyor.

Başını eğiyor.

N.E.R.D'den "Lapdance", eli boğazımın kıvrımını bulduğunda başlıyor, diğeri külotumun ön kısmına dalıyor. Gözlerini bulmaya çalışırken hayal kırıklığı zevkle savaşıyor. Sen de kimsin be?

Beni yerden kaldırırken parmakları kıcıma geliyor ve bacaklarımı beline doluyorum, tam o sırada arkamdan başka biri gelip elbisemin fermuarını açıyor. Elbise omuzlarıma düşüyor ve adam elbiseyi başımın üzerinden çekerek çıkarıyor, saçlarım belimden aşağı dökülüyor. Önümdeki adam yuvarlanıp eğiliyor ve dişlerini köprücük kemiğimdeki deriye geçiriyor.

Arkamdaki külotumun altından geçerken başımı ona doğru eğerek inliyorum.

"Siktir!" diye kükrüyor arkamızdan biri, o kadar yüksek ki müzik bir anlığına bastırıyor. "Hey! Dur!" Eller beni tutan adamın omzuna geliyor.

Ses tanıdık geliyor.

Beni tutan adam beni tekrar yere bırakıp öfkeyle arkadaşıyla yüzleşmek için döndüğünde, ağır çekimde telefonumu ondan kapışını izliyorum. Elinde telefonumla yavaşça dönerken omuzları geriliyor.

Telefonum mu? Kahretsin.

"Ne!" Derme çatma bir sahnenin ortasında sütyenim ve külotumla otururken, hepsi bana daha önce hiç görmemiş gibi baktığı için sinirleniyorum.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatıyor ve bana doğru üç öfkeli adım atıyor, beni kollarımdan tutup kaldırıyor ve maskemi yırtıyor.

Nefesim kesildi, gözlerim öfkelendi. "Bu ne lan!"

Yüzünü saran bandanayı çıkarıyor ve dünyam duruyor. Midem yere düşüyor ve ayaklarımın dibinde katılaşıyor.

"Burada ne halt ediyorsunuz Düşes?" Royce'un yüzü tam olarak ortaya çıkıyor ve halüsinasyon görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum.

Kapüşonunun kenarına kadar uzanarak, dövme boynuna düşene kadar kafasından itiyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, kanım buz gibi soğuyor.

Arkamdaki adamın göğsüne çarpana kadar beni destekliyor. Royce'un gözleri öfkeyle omzumun üzerinden geçiyor ve çenesinin taşa dönüştüğünü, gözlerinin odadaki tüm enerjiyi yaktığını izliyorum. "Get. Siktir. Ondan uzak dur." Sesi alçak, tehlikeli ve cehennem sıcaklığının bin kat üzerinde. Royce kıyafetlerimi ayaklarımın altından toplayıp göğsüme iterken arka planda müzik kesiliyor. "Üstünü değiştir. Hemen şimdi!"

Bana söyleneni yapıyorum. Neler oluyor? Üstümü giyip eteğimi aşağı çekerken, öfkeyle odayı ararken panik kaslarımı ele geçiriyor. Royce kanepede oturmuş, iki parmağının arasında sigarasıyla hayal kırıklığı içinde saçlarını çekiştiriyor.

"Roy, ne oluyor lan?"

"Şiiit," diye mırıldandı diğerlerinden biri, bandanasını çıkarırken.

Ben hala. "Orson!"

Orson ellerini ağzında gezdirerek başını sallar. "N'aber, Düşes."

Soluk soluğa ona doğru yürüdüm ve kollarımı ensesine doladım. "Sen evlisin! Burada ne halt ediyorsun?"

"Bizim farklı türde bir evliliğimiz var."

Kaslarım gerildi. "L'artisanant, Fransızca..." Orson'ın yarı Fransız olmasıyla ilgili parçaları birleştiriyorum. Bana hüznü bir gülümseme attı. "Evet, Hollandalı. Biz-"

"Kapa şu lanet çeneni!" Royce bize bakmadan homurdanıyor. Son iki adamın bandanalarını ve maskelerini çıkardığını görmek için döndüğümde, birinin Storm olduğunu görünce biraz bile şaşırmadım, ama diğerinin Wicked olduğunu görünce şaşırdım.

Yutkunuyorum, gözlerim vücudunda geziniyor. Storm'un çok zayıf, Orson'ın ise çok uzun boylu olduğuna bakılırsa, ilk gece seks yaptığım kişilerin Royce ve o olduğunu anlıyorum.

Aman Tanrım.

Farkında bile olmadan üvey kardeşimi becerdim.

Ben sahneye indiğimde oda eğiliyor, inançsızlıktan dilim tutuluyor.

"Royce," diye fısıldıyorum, bana bakmasını isteyerek.

Kımıldamıyor, derin nefesler alırken omuzları inip kalkıyor. Bir şey söylemeyeceğini düşündüğümde ve Orson birkaç şişe üst raf viski almak için bara doğru kaybolduğunda, ellerim dizlerinin üzerinde, onun önüne gelene kadar yerde sürünüyorum.

"Royce..." Tekrar ediyorum. "Bana bak."

Kalçalarındaki kaslar geriliyor. Ellerimi dizlerine vuruyor, sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken kanepeye yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. Kaşlarına kazınmış çatık kaşlar iliklerime kadar korku salıyor, ayaklarım kaçmak için titriyor ama kalıyorum. Çünkü bunu yapmam gerekiyor. Çünkü biliyorum ki öfkelenecek ve bana zarar vermeye çalışacak, duygularıyla böyle başa çıkıyor. Manik duygularıyla hiç yokmuş gibi davranarak başa çıkıyor ama ruhlarımızın bir zamanlar bir olduğunu unutuyor. Onun hissettiklerini hissediyorum.

Gözyaşlarımın akmamasını dileyerek omuzlarımı dikleştiriyorum.

Zayıf görünmeyeceğim.

Son dört yılda yaşadığım onca şeyi Royce'un ellerinde parçalanmak için yaşamadım.

Bana yeni gözlerle bakıyor, eve ilk geldiğinde bana gösterdiği gözlerin aynısıyla. Yine de bu sefer farklı hissediyorum. Utanç dalgalar halinde içime akıyor.

"Bana bunun cevabını ver," diye mırıldanıyor sigarasının etrafında. Yerdeki paketine uzanıyorum ve kendi paketimi yakıyorum. Bana soracağı bir sonraki soru için ona ihtiyacım olacağını biliyorum. Ve sonra gelecek diğerleri için de. Derin bir nefes çekiyor, yüzündeki tüm gergin kaslar yumuşuyor ve sonra kıvrılmış dudaklarından duman halkaları üflemesini izliyorum. "Geçen gece burada mıydın? Aynı adamlarla mı?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Evet."

Öne doğru eğilip çenemden tutarak yüzümü kendisine doğru eğerken dudakları hırıltıyla kıvrılıyor. Şu anda bulunduğum pozisyon benim lehime değil, ayaklarının dibinde oturan mükemmel küçük evcil hayvanı gibi. Tam bir şey söyleyeceğini düşündüğüm anda çenemi sıkarak beni kendisinden uzaklaştırıyor ve ayağa kalkıyor.

"Royce," diye bağılıyor Wicked arkamdan ve kapı çarparak geri çekildiğinde ilk gözyaşı damlası düşüyor. Artık onlarla savaşmıyorum bile, içimde yuvarlanan duygu kontrol edilemez.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve alnımı göğsümün üstüne koyuyorum. Yanaklarım utançtan yanıyor, omuzlarım koruyucu bir şekilde kamburlaşıyor.

"Düşes," diyor Storm, eli omzumda. "Nasıl olduğunu biliyorsun-"

"Kapa çeneni, Storm." Orson beni yerden kaldırıp kanepeye götürüyor. Orson odanın diğer tarafına geçip bana yün bir battaniye getirirken gözyaşlarımı yüzümden siliyorum.

Vücudumu örtüyor ve bana viski şişesini uzatıyor. "İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

Başımı sallıyorum, Wicked'in arkama geçtiğini, kolunun kanepenin kenarına yayıldığını hissettiğimde dudaklarımı kenarın etrafına sarıyorum. "Sen miydin?" Çatlamış dudaklarımın arasından soruyorum, viski uzun zaman önce boğazımdaki lekesini bırakıp gittikten sonra. İşaret parmağımın ucunu kusursuz teninde gezdiriyor, kollarındaki damarların koyu mavi çizgilerini takip ediyorum. Çok solgun.

Wicked'in diğer eli dış kalçama geliyor ve beni altına sıkıştırıyor. "Evet."

Sertçe yutkunuyorum. "Bu şerefsizlerden biri olmadığı için rahatladım."

"Hey!" Storm gülüyor, Orson diğer tarafıma gelirken sahneye oturuyor. "Ama doğru." O ve Orson hüzünle gülüyorlar ve ben ikisinin de gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Düşes," diyor Orson nazikçe. "Birlikte olduğunuz o adam kimdi? Burada ne işiniz var?"

"Mmmm," diyor Royce odanın diğer tarafından ve omurgam dikleşiyor. "Burada ne yapıyorsun Dutch ve bu adam da kim?" Parmaklarından sarkan yarım şişe viskiyle odaya girdiğinde sahneye oturuyor ve direğe yaslanıp bacağını göğsüne doğru çekerek kolunu sarkıtıyor.

"Buna cevap veremem," diye açıklıyorum Royce'un gözlerini görmezden gelerek. Beni sayamayacağım kadar çok kez incitti, ama bu geceden önce hepsi yüzeysel görünüyordu. Tıpkı ilkokulda bir arkadaşınızın sizi incitmesi ve bunu birkaç gün içinde atlatmanız gibi.

Bu artık farklı. Artık sadece seks yaptığımızı değil, Wicked ile de seks yaptığımı bildiği için beni aynı şekilde görmeyeceğinden korkuyorum.

"Ne düşünüyorsun Düşes?" Royce alay ediyor ve yanağımdan aşağı düşen bir sonraki gözyaşını hızla siliyorum. "Herkes dışarı çıksın. Hemen."

"Ben mi?" Wicked soruyor, kolu çevremde geriliyor.

Royce'un ağır kıkırdaması omurgamın ortasını çatlatıyor. "Özellikle de sen."

Önce Orson ve Storm dışarı çıkıyor, sonra Wicked isteksizce benden uzaklaşıyor ve onların gittiği yoldan gidiyor. Kapı kapanıp gürültü kesildiğinde müziğin hala çaldığını fark ediyorum, sadece artık daha sessiz.

"Jade," diye dikkatimi çekiyor Royce ve sonunda onunla yüzleşmek için kendimi toparlıyorum. Yorgunluk kaslarımı ele geçiriyor. Bitkin düşmüştüm. Göz kapaklarım gözyaşlarımdan dolayı nemli ve yapış yapış ve boğazım ağrıyor, ciğerlerimdeki yanan ateşe kadar. "Kim o?"

Dudağım titriyor. "Roy, yapabilirim-"

"Lanet olsun Jade!" diye bağıyor, yarısı boş şişeyi duvara çarpana ve kehribar renkli sıvıya batırılmış cam parçaları opak duvarlara sıçrayana kadar odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Benden bir bok saklama!"

"Yapamam!" Bağıyorum ama lanet olası aptal duygularım her hecede hıçkırmama neden oluyor. "Yapamam-" hıçkırık "-söyleyemem, Royce!"

Yerinden kalktı, kasıla kasıla bana doğru geliyor. Parmağını ağzımın içine kaydırıyor. "Onlardan kötü şeyler çıkabileceğini hatırlatmak için sikimi bu dudakların arasından geçirmem mi gerekiyor?" diye böbürleniyor, dudakları dudaklarımdan bir fısıltı uzakta olana kadar eğiliyor. "Ya da belki sadece amını sikimle doldurmam ve seni öyle bir sikmem gerekiyor ki sırların benden kaçmak için yalvarsın."

Hâlâ karnıma indirdiği yumruk dayanılmaz bir acıyla zonkluyor. Soğuk hava kanıma karışıyor, bedenim buz gibi titriyor. Beni yargılamaya başladı bile. "Siktir git!"

Eli çenemde ve burnu benimkine bastırıyor. "Bana küçük erkek arkadaşının kim olduğunu söyle Jade, söz veriyorum onu küçük parçalara ayırıp uzuvlarını lanet Pasifik Okyanusu'na saçarken sana izletmeyeceğim."

Elini itiyorum. "O benim erkek arkadaşım değil. Sana başka bir şey söyleyemem Roy. Beni konuşturamazsın."

Nefes verir, bir sigara daha çıkarır ve dudaklarının arasına koyar, tam o sırada arka planda kapı açılır

ve Wicked kapüşonunun üzerine MC yeleğini giymiş bir şekilde geri döner.

"Bir sorunumuz var," diye araya giriyor Wicked, Royce'a gitmeden önce beni hızlıca bir tarıyor. "Erkek arkadaşı az önce olanlar hakkında konuştuğumuzu duydu. Ellerimi boynuna dolayamadan kaçtı."

Royce'un yüzündeki rengin çekilmesini ve kalın siyah kaşlarının gözlerinin etrafında kıvrılmasını dehşet içinde izliyorum. Gözbebekleri büyüyor, keskin dişleri ortaya çıkıyor. Öfkesi bir fırtına gibi odaya yayılıyor.

"Royce..." Elini uzattım. Ona ihtiyacım var. Teknik olarak şu anda bağışlamak istemese bile bağışlayıcılığını hissetmeye ihtiyacım var.

Benden uzaklaşıyor. "Lanet olası evime geri geliyorsun ve lanet olası bisikletimin arkasında ya da arabamda olmadıkça gitmiyorsun." Yüzünü tamamen bana doğru çeviriyor. Keskin çenesi seğiriyor, boynundaki derinin altındaki dövmeler geriliyor. Yıllar içinde ne kadar değiştiğini bir an için fark edemiyorum. Cildi yumuşak ve yüz hatları hâlâ çok güzel ama dövmeler ve kaslar bakışlarını ölümcül ve yanıcı bir şeyle kaplıyor. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Ben başımı sallarken oda gerçek zamana geri dönüyor. "Evet, tamam." Bunu kabul etmek istemiyorum ama bir yanımda şu anda onun yanında olmak istiyor, bir yanımda onu sakinleştirmeyi umuyor ama şu anda içimde yaşanan kavganın en büyük kısmı korku. Royce'un burada olduğunu bildiğimi öğrendiği için James'in bana yapabileceklerinden gerçekten korkuyorum.

Bunun Royce olduğunu biliyor muydu?

Yüzümdeki kaslar anında gevşiyor, ağzım hafifçe aralanıyor.

"Ne?" Royce tersler. "Şu anda aklından neler geçiyor senin?"

Boğazımı temizliyorum.

"Hiçbir şey." Yalan söylemek hiç bu kadar yanlış gelmemiştir.

OceanofPDF.com

Royce

Jade'e dönerken Wicked'a kaşlarımı çatıyorum. Benden bir şeyler saklıyor, biliyorum. Orson biliyor, Storm biliyor ve en sinir bozucu olanı da Wicked biliyor.

Jade koltuktan kalkıyor ve hareket ettiğinde tüm gözler onun üzerinde oluyor. "Banyo mu?"

Başımı omzumun üzerinden itiyorum. "Arka oda. Dört dakika içinde çıkmazsan kapıyı kırarım."

Jade beni görmezden geliyor, yanımdan geçip kapıdan kayboluyor.

"Ona karşı hep bu kadar sert misin?" Wicked soruyor.

Başımı eğip onu yakından inceliyorum. Şu anda iki seçeneğim var. Arkadaşlığımızdan geriye kalanları kurtarmaya çalışırken, onu çok uygun bir şekilde sürünerek çıktığı yere geri koyabilirim ya da hile yapabilirim.

"Belli ki burada yenisin." Storm barın arkasından kıs kıs gülüyor. "Alışkın olduğu şeylere kıyasla çok çekingen."

Orson odanın diğer tarafında sessiz, ama benim dikkatim Wicked'den uzaklaşmadı. Artık kanı hisseden bir köpekbalığı gibiyim ve bu kan Wicked'dan döküldü.

"Kızın ona karşı takındığı küçümseyici tavrı fark ettin mi?" Orson sonunda ekliyor. "Bu, Royce Kane'in düpedüz saçmalıklarına katlandıktan sonra yıllar ve yıllar boyunca biriktirdiği dirençten kaynaklanıyor."

Onu tersledim. Haksız değil.

Wicked duvara yaslanarak, "Bir şey saklıyor," diyor. "Bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Bunu biliyorum," diye tıslıyorum, biraz fazla hızlı bir şekilde. Wicked'in beni neden diğerlerinden daha çok tehdit ettiğini biliyorum, çünkü diğer ikisi Jade'e her zaman kendi kız kardeşleri gibi baktılar. Hiçbiri onunla birlikte olmaya çalışmadı, çalışmaz da. Jade Olivia Kane daha yeni doğmuş bir bebekken benim adımları lanet kışına yazdırmıştı ve bunu silmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ben biliyordum. Arkadaşlarımız biliyordu. Ailelerimiz bile biliyordu. "Kimse Jade'i benden daha iyi tanıyamaz."

"Gerçekten mi?" Wicked gerçekten de girmemesi gereken suları test ediyor. "O zaman neden onun ne sakladığını bilmiyorsun?"

"Basit, gerçekten." Jade arkamdan yaklaşıyor ama ben yer değiştirmiyorum. Öne atılıp Wicked'in boğazını boynundan koparmamı engellemek için zihnimden yirmiye kadar sayıyorum. Nefes alıp veriyorum. Jade devam ediyor. "Artık ondan nasıl sır saklayacağımı biliyorum."

Kanepeden telefonunu alıyor ve parmaklarının siyah kasayı kavrayışını izliyorum.

Mükemmel beyaz manikür. Basit, temiz, ama onunla ne yapacağını çok iyi bilen. Masum bir kadından daha kötü olan tek şey, onu kötülüğü dize getirmek için tam olarak nasıl kullanacağını bilen bir kadındır. Beyazın neden bana yapıştığını bilmiyorum ama yapışıyor. Dikkatimi çekiyor çünkü Jade tırnaklarına boyadığı saflıktan başka bir şey değil. Bu bir ifade.

"Gidelim mi?" diye ekliyor ve sonunda ayağa kalkıp Wicked'e doğru ilerliyorum.

Herkes kulak kesildiğinde dişlerimi gıcırdatıyorum ve onu bakışlarımla kilitliyorum. Wicked bir tanktır ve nasıl dövüleceğini ve kendini nasıl koruyacağını bilir, ama hata yapmayın, onu alt edebilirim. Bir adama uğruna savaşılmaya değer bir şey verirsiniz ölümüne savaşır. Jade benim için dövüş yemi. Onun seksi kışını önüme koyarsan, ona yaklaşmaya cüret eden herkesi öldürürüm.

"Eğer onun söz konusu olduğu bir sorun yaşayacaksak." Kulağına eğilirken sırıtiyorum, gözlerim omzuna düşüyor. "Şimdi söyle bana. Evimde kan görmektense bu odada kan görmeyi tercih ederim."

Wicked geriye doğru adım atıyor, koyu kahverengi gözleri benimkileri arıyor. Kafasını odanın dışına doğru itiyor. "Sohbet."

Odanın geri kalanını durdurmak için parmaklarımı kaldırıyorum. "Bize bir saniye verin."

Fuayeye çıktığımızda, Wicked yüzünü bana döndü. "Öncelikle, siktir git. Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmam, bunu biliyorsun, ikincisi, konu ona gelince kör oluyorsun. O senin kör noktan. Onun olduğu her yerde, başka hiçbir yerde, artık yok Royce. Bu seni aptal yapıyor. O seni aptallaştırıyor. Her zaman aptal olmadığından emin olmak için buradayım." Ağzının hareket edişini izliyorum ve çenesine yumruk atmamak için kendimi fiziksel olarak zor tutuyorum.

"Kör değilim kardeşim, odaklanmış durumdayım. O kızı öldüremeyeceğimi, beceremeyeceğimi ya da dövüşemeyeceğimi düşündüğün herhangi bir şeyin üzerine asarsan, son kuruşuna kadar bahse girebilirsin ki onu katlederim, mahvederim ve nakavt ederim. O benim kör noktam değil." Parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek kıkırdıyorum. "O benim öfkem için bir anahtar. Beni deli eden şey o. Uğruna yırtındığım şey o. Bu yüzden sana bir kez daha soracağım ve kardeşim ol ya da olma, seni öldüreceğim."

Wicked başını sallıyor, çenesini sıkarken ellerini ensesinde gezdiriyor. "Royce. Ben senin düşmanın değilim. Bana güveniyorsunuz. Bu yüzden hepiniz beni L'artisaniant'a aldınız."

Durdum ve sözlerini düşündüm. Çoğunlukla gerçeği. Ona güveniyorum. Hem de çok güveniyorum. "Güven, Jade söz konusu olduğunda pazarlık edebileceğim bir şey değil."

"Kahretsin." Wicked'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hayatım boyunca bir erkeğin bir kızı istemediğini ama ona bu kadar ihtiyaç duyduğunu gördüğümü sanmıyorum."

"Burada yeni olmalısın." Bu bir şakaydı ama aslında doğrudu. Wicked'i yıllardır tanıyor olmama rağmen Jade'le nasıl olduğuma hiç şahit olmamıştı.

Eli omzuma geldi. "Kardeşim, güven bana. Onunla ya da onun için yaptığım her şey senin yararınadır." Gözlerim kısıldı. "Ona yaklaşma."

"Yani, onu istiyor musun?" diye sorar.

Küstahça kıkırdıyorum. "Orospu çocuğu, yanlış soruları soruyorsun."

"Peki, ne sormam gerekiyor?" Bu sözleri başka biri söyleseydi, ağzının payını verirdim ama o Wicked. Jade'in etrafında olmasına ısınmalıyım.

"O değil."

"Neden?" diye soruyor ve artık vurulmak istediğini biliyorum.

"Çünkü ben mi onu istiyorum, o mu beni istiyor diye bir şey yok." Burun deliklerimden duman çıkana kadar sigaramdan bir nefes çekiyorum. "Sadece o ve ben varız, başka kimse yok."

Wicked başını sallar. "Anlaşıldı. Ona bu şekilde yaklaşmayacağım ama ne sakladığını öğrenmek istiyorum."

Bu konuda yalnız değil.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, evime döndükten ve Jade'in yatağında olduğundan emin olduktan sonra -uykuya daldım- oturma odamda kiliseyi aradım. Bu gece öğrendiklerim hakkında içimi dökmem gerekiyordu ve belki de yeni gerçekleri ortaya çıkarırken bulmacanın bazı parçalarını tekrar bir araya getirebilirdim.

"Neden onu yatağa bağlamıyorsun ve sana anlatması için onu sikmiyorsun ya da ona işkence etmiyorsun?" Gypsy öyle diyor.

O daha genç. Bunu biliyorum. Kendime sürekli bu gerçeği hatırlatmak zorundayım yoksa onu öldürürdüm ve sonra da Aslan'la bir sorunum olurdu. "Çünkü bu o değil."

Gypsy parmaklarını One Direction stili saçlarında gezdiriyor ve omuz silkiyor. "Sadece bir öneri."

Başımı sallıyorum. Bu kadar büyümesinden ve etrafındaki hayata uyum sağlamasından gurur duyuyorum. Lion'ın top kesesini terk ettiği anda şansı tükenmişti.

Aslan eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Sana onun kim olduğunu söylemesi gerekiyor. Onu seks kulübünüze getirmesinin bir nedeni var."

"Neden böyle söylemek zorundasın?" Lion'a göz kırparak şaka yapıyorum. Çoğu kişinin gördüğü L'artisaniant'ın detaylarını o hiç görmedi. Lion için her şey siyah ve beyaz. Ya becerirsin ya da öldürürsün.

Lion alçak sesle kıkırdıyor ve elini çenesindeki kalın kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Çünkü bu lanet şey bu."

Bacağımı tekmeleyerek, Wicked'in mutfak sandalyelerinden birini kapıp arkaya doğru çevirerek üzerine oturmasını izliyorum. "O her kimse, Jade'in onu korumasının bir sebebi var." Wicked ve Jade ile oynadığı oyun hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değilim. Ona ve niyetine güvendiğimi biliyorum ama onu becerdiğini bilmek bana doğru gelmiyor.

Aslında, parmaklarım onun boğazına dolanmak için kaşınıyor. Ve onunkini.

"Bundan hiç şüphem yok," diyorum çakmağımı parmaklarımın arasında gezdirirken. "Onu öldüreceğimi biliyor."

"Lisedeyken erkek arkadaşlarıyla ne yapıyordun o zaman? Kahretsin," diye mırıldanır Gypsy. "Siktir, Sick, onun için psikopata bağladın."

Sessizlik. "Buna izin verdiğimi düşünmen çok hoş." "Zavallı sürtük," diye şaka yapıyor Gypsy, koltuğunda kıpırdanarak.

Lion koltuktan kalkıyor. "Size gönderilen yeni videolar var mı?"

Dişlerimi sıkıyorum, kanım göğsümde yanan alevleri söndürüyor. "Evet. İki tane oldu."

Lion cebinden anahtarlarını çıkarır. "Kadını kontrol etmeye çalışırken bir yandan da videolara göz kulak ol. Yarın koşuya çıkarken iyi olacak mısın yoksa başka birini mi göndereyim?"

Lion'ı tersledim. "Siktir git. Ben iyi olacağım."

Lion ön kapıya doğru ilerlerken kıkırdıyor. Arkasında Gypsy, Wicked ve Slim olduğu halde eşikten adımını atmadan önce bana son bir kez bakıyor.

Lion eşikte duraksıyor. "Sana kız kardeşin olmasının nasıl gerçekleştiğini hiç sormadım."

"Hmmm," diye cevap veriyorum. "Çünkü gerçekten kimseye bundan bahsetmiyorum." Dirseklerimi kalçalarımın bastırana kadar öne doğru eğiliyorum. "Kapımızın önüne bırakıldı."

Lion kollarını önünde kavuşturarak başını öne eğiyor. "Evlat edinme sürecinden geçmediniz mi?"

"Hayır. Oraya bırakıldıktan sonra annem ve babam ailesini bulmak için ne gerekiyorsa yaptılar ama onun için bir kayıt yoktu. Babam sayesinde, bazı torpiller yaptı ve bir çocuk terk etme sorunu çözüldükten sonra onu yasal olarak evlat edinmeyi başardı."

"Bunu biliyor mu?"

Arkama yaslanıyorum. "Hayır, yetimhaneye bırakıldığını ve süreci o şekilde geçirdiğimizi düşünüyor."

Lion kaşlarını çatarak, "Bu işte bir terslik var," dedi. "Koşuya katılma. Ona neler olduğunu anlamaya çalışın."

"Aslan," diye hırlıyorum. Bu kulübün benim için ne kadar önemli olduğunu ve hiçbir şeyin kulübüme ya da kardeşlerime yaklaşmasına izin vermediğimi çok iyi biliyor. Jade için neredeyse Wicked'ı öldürmek istemen dışında.

Başını sallıyor, ellerini havaya kaldırıyor. Bu inatçı ihtiyar piçle anlaşmanın mümkün olmadığını biliyorum. "Sicko, kıza iyi bak. O senin ailen, yani bizim ailemiz. Şu anda kulüpte işler çok sıkı. Son bir yıldır elimizde bir savaş yoktu. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ağzımda bir krdanı evirip çevirerek ona sırtıyorum.
"Hâlâ o koşuyu istiyorum."

"Lanet olsun. Neden?" Lion bıkkın bir şekilde söylüyor.

Krdanı ağzımdan çıkarıp sehpanın üzerine fırlatıyorum.
"Çnk içimde çok fazla öfke var ve öyle ya da böyle dışarı çıkmak zorunda."

"Savaş mı başlatmak istiyorsun?" Lion tek kaşını çatarak soruyor. "Hayır, bu sefer değil." Beni terslerken ona göz kırpiyorum,

Kapıyı arkasından çarparak çıktı ve sonra sadece ben kaldım.
Ve onu.

Kardeş olmak zorunda olmadığımız bir evde.

Hırıldayarak gözlerimi kapattım ve o gece sikime sarıldığında nasıl hissettiğine dair anıları yok etmeye çalıştım. Bunu fark etmeliydim. Neden o olduğunu anlamadım ki?

Jade

Saat sabahın üçü. Komodinin üzerinde yanıp sönen kırmızı rakamlar bana bakıyor.

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallayarak parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyor ve onları yolumdan çekiyorum. Nerede olduğumu hatırladığımda donup kalıyorum.

Royce.

Siyah ipek çarşaf, mürekkepli örtüler ve beyaz yastıklar. Duvarda asılı tek bir sanat eseri var, boş bir tuval. Beyaz. Üzerine hiçbir şey çizilmemiş. Duvarın çoğunu kaplayan büyük bir televizyon karşı tarafta asılı ve altında bir çekmeceli dolap var.

Nefes alıp vererek kendimi toparlamaya çalışıyorum. Yatağımın başucundaki telefonuma uzanıp ana ekranda geziniyorum.

Hiçbir şey.

James'ten cevapsız arama yok, mesaj yok. Bana ulaşmamış olması içime korku salıyor. Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve uzun koridora göz atıyorum. Sonunda yanan bir ışık var, ben de ona doğru ilerliyorum, soğuk zemin ayaklarımın tabanına baskı yapıyor. Kalbim

Göğsümde çatırtılar, midem huzursuzlukla yuvarlanıyor. Royce'u gördüğümde nasıl olacağını bilmiyorum.

Salona ve mutfığa inen iki adımı atıyorum ve onu kanepeye yaslanmış, bir kolunu yüzüne atmış ve başını kanepenin arkasına yaslamış halde bulduğumda duraklıyorum. Üstü çıplak, sadece kot pantolonunun düğmeleri açık ve kalçasından aşağı sarkıyor, Calvin Klein külotunu sergiliyor. İlk defa tüm dövmelerini görebildiğimi hissediyorum. Çoğunlukla kafatasları ve şeytani yüzler var ama göğsünün üzerinde 2000 rakamı dövmesi de var. Rakamları gördüğümde kalbim kısa devre yapıyor - benim rakamlarımı - doğduğum yılı, biz çocukken Orson'un taşının üzerine sıçrattığı grafiti yazı tipiyle tenine boyanmış.

Odaya doğru ilerliyorum, sehpanın üzerinde duran viski şişesini alıp ağzını dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum alıyorum ve avuç içimi giydiğim tişörtünde gezdiriyorum. Üzerinde Wolf Pack MC yazıyor, altında da kurt amblemi ve California var.

Şişeyi masaya geri koyarak başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, onu tekrar içime çekerken fazla sıvıyı siliyorum. Sıkı karın kasları, derisinin üzerindeki dövmeler, kaslarla örülü ve güçle bağlanmış kolları. O kötü olan her şey. Dünyada yanlış olan her şey Royce Kane'in paketinde geliyor, ama o paketi benim yanımda asla açmıyor.

Hiç.

Dizlerini açmış, göğsü yumuşak bir ritimle inip kalkıyor. Dudakları hafifçe ayrılmış ama yine de huzurlu görünüyor. Görebildiğim kadarıyla. Wicked yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum ve James'i öğrenirse muhtemelen beni kullanılmış bir oyuncak gibi bir kenara atacağını da biliyorum ama şu an için ona ihtiyacım var. Yıllardır beni aç bıraktığı her yönden onu istiyorum.

Bacaklarımı onunkilerin dışına yerleştirerek kendimi yavaşça onun üstüne indiriyorum ve o da hemen altımda hareketsiz kalıyor.

"Jade."

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Ona ihtiyacım var.

Kendimi ona doğru yaklaştırmak dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum.

Kolu yüzünden uzaklaşıyor ve kalbim göğsümden fırlıyor. O kadar güzel ki. Saçları başının üstünde dağınık, gözleri bana dikilmiş. "Düşes, bizim kardeş olmamız gerekiyordu..."

Dilimi keskin çenesinin kesik çizgisinde ve onu süsleyen dövmelemin üzerinde gezdiriyorum. "Mmm, ama kardeşler birbirlerinin tadının nasıl olduğunu bilmezler."

Vücudu altımda hareketsizleşiyor ve tam beni üzerinden atacağını düşündüğüm anda, kolu belime dolanıyor ve beni rehin alıyor. Diğer eli boynumun arkasına geliyor ve beni kabaca sıkıyor. Yüzümü kendine doğru çekiyor ve dudaklarımın üzerinden sırtıyor. "Bundan sonra geri dönüş yok."

Yutkunuyorum. "Biliyorum." Onu öpmek için eğildiğimde geri çekiliyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarımın altından kaldırıp sehpanın üstüne koyuyor.

Dizlerimi aralıyor ve ellerini iç bacaklarımda gezdiriyor. "Gömlek sana çok yakışıyor."

İç çektim. "Kapa çeneni ve çıkar şunu."

"Hayır, şimdilik onu açık bırakıyorum." Baş kalçalarımın arasında kayboluyor ve parmaklarım saçlarını buluyor. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve her hareketinde kaslarının esnemesini izliyorum. Elleri her iki bacağımı sarıyor ve beni daha da ağzına çekiyor. Dili klitorisimin üzerinde gezinirken başım geriye doğru uçuyor.

Dili aynı yerde kalırken ağzına doğru sürtünüyorum, salgımı emerken her yerimi özensizce yalıyor. Parmağını içeri kaydırıyor, sonra bir tane daha. Serbest kalmaya çok yakınım. Yetişmek için yeterince hızlı nefes alamıyorum. Tam yaklaşmışken, mandalları açıyor ve dilini

Amımın kalçalarımınla birleştığı yere. Dişleri tenime battığında irkiliyorum ve omuzlarını itiyorum. Ağzı tekrar üzerimde ve elleri kığımın altından kayıyor, beni sehpadan kaldırıyor ve tam boyuna duruyor. Kalçalarım boynuna dolanırken saçlarına tutunuyorum.

"Royce, beni düşürme."

Kalçalarımın arasından kıkırdıyor. "Olmuyor." Bizi yürüdüğüm yoldan geri götürüp uyandığım odaya geri getirirken ağzı klitorisimin üzerinde açılıyor. Beni yatağa fırlatıp başını eğiyor, başparmağının yastığıyla ağzını silerken diğer eliyle şişkin sikini sıkıyor.

"Çıkar şunu."

"Ne, bu mu?" Masumca soruyorum, gömleğini tutarken kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Gözleri kısıldı. "Şimdi."

Sütyenimden başka bir şey giymeyene kadar tişörtümü silkip yatağın ucuna doğru sürünüyorum. Gözleri ateş saçıyor, yanaklarımı yakıyor.

Parmağımı kot pantolonunun kemerine sokarak onu kendime doğru çekiyorum, parmakları saçlarıma dalıyor. "Düşes," diyor o kadar basitçe ki, neredeyse cevap vermeyecektim.

"Mmm?" Kirpiklerimin altından ona bakarken bir yandan da kot pantolonunu sikinin üzerinden aşağıya doğru çekiştiriyorum. Ona ihtiyacım var. Ağzımın içinde onu tatmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğu için ağzım sulanıyor. Buna ihtiyacım var. Ona, buna, bana verdiği her şeye. Zehirli ama onun zehrinde boğulabilirim. Başımı saçlarımdan tutup geriye doğru çekiyor ve başını eğiyor. "Ayağa kalk."

Ayaklarıma doğru sendeliyorum, dudaklarım sırtıtmamı engellemek için dişlerimin arasında kıvrılıyor. Yakaladım onu.

"Daha önce becerildiğini düşünüyorsun ve sorun da bu."

"Bu nasıl bir sorun olabilir?" Sabrını dengelediğimi bilerek dikkatlice soruyorum.

Beni ensemden yakaladı ve yüzümü kendi yüzüne doğru itti. "Birbirimizi öldüreceğiz. Bunu biliyorsun, değil mi?"
"S o r u n d e ğ i l . " Parmağımın ucunu boynumun sert kısmında gezdiriyorum.

Çenesinin kıvrımı. "Beni öldürmek istiyormuşsun gibi sik beni." Ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ama ben istiyorum."

"Beni daha önce siktin Roy. Nasıl sevdiğimi biliyorsun." Alt dudağını ısırıldı. "Touché."

Diğer eli boğazımın önüne geliyor. "Bir şey daha var. Mor renk için bir saplantım var."

Kaşlarım çatılıyor ve kafamdaki noktaları birleştiremeden boğazımı sıkıca kavrayıp nefes alma şansımı kesiyor. Anladım. Açık ve net. Serbest bırakıyor ve parmaklarımı külotunun kemerinin altına sokuyorum, yere batıyorum ve sikiyle yüz yüze gelene kadar benimle birlikte aşağı çekiyorum. Sıkı deri, başında gümüş bir topun oturduğu ucun etrafını çekiyor. Dudaklarımı ıslatarak ucundan ayırıyorum ve dilimi altından geçirerek onu ağzımın derinliklerine doğru kaydırıyorum.

"Siktir," diye inliyor ve saçımdaki tutamağı sıkılaştırıyor, kalçaları öne doğru eğiliyor. "Sırtını eğ." Talimatlarına uyuyorum ve tekrar inlediğinde onu daha da içeri alıyorum. Kayarak dışarı çıkıyorum, dilimi piercinginin üzerinde döndürüyorum ve başımı sallayarak onu ağzıma geri çekiyorum. Kalçaları öne doğru savruluyor, çekiştirmelerinden kafa derim acıyor.

Beni ensemden tutarak çekip yanaklarımı sıkıyor ve eğilip burnunun ucunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Sikimi bilerek içine soktuğum an, her şey biter. Oyun biter."

Başımı salladım, dudaklarımdaki prekumunu yaladım. "Anlaşıldı."

Eğilip alt dudağımı ısırdıktan sonra ayağa kalkıyor ve beni yüzüstü çeviriyor. O üstüme çıkmadan önce bir gümbürtüyle yatağa düşüyorum. "Sanırım hap kullanıyorsun..."

Saçlarımı omzumun üzerinden savurarak başımı sallıyorum. "Evet."

Ağzında bir yumrukla bedenime bakıyor. "Aman Tanrım."

Gözleri benimkilere kaydı. "Kaç tane adamla

becerdin mi?"

"Royce..." Gözlerimi devirerek sızlanıyorum. "Şu anda bunu yapmıyorum."

"Cevap ver," diye ısrar ediyor ve arkama geçtiğinde, eli omurgamın üst kısmında gezinirken başı eğiliyor. "Belki şimdi değil, ama bunu yapacaksın."

Yapmayacağıma neredeyse eminim.

Dişleri enseme batıyor. "Aletimin sert kenarlarını amının derinliklerine kazımak için seni yeterince sert sikmem gerekecek."

Diğer eli kalçama geliyor ve beni dört ayak üzerine kalkana kadar kaldırıyor, bir eli saçımda, diğeri arkadan amımı avuçluyor. Parmağı girip çıkıyor, yuvarlanıyor ve ıslaklığımı girişime yayıyor. Royce'a bu kadar açık olmak beni günlerce ıslak tutmaya yetiyor ama o yine de bana işkence etmeye devam ediyor. Sonunda parmağının ucunun girişime sürtündüğünü hissediyorum. Hatırladığımdan daha kalındı. Ağır ve öfkeli. İçime doğru itiyor ve parmaklarımla çarşafı yumrukluyorum, beni sonuna kadar doldurmaya devam ederken çiğ ses tellerimden çığlık atıyorum.

Saçlarımı serbest bırakıyor ve hızını artırırken boynumun arkasına tutunuyor. Her itişinde, ona geri çarpıyorum. Acımasız, işte beni böyle beceriyor. Amım serbest bırakılması için lanet bir siren gibi şarkı söylerken eli boynumun arkasını sıkıyor. Hızını yavaşlatıyor ama itişini yoğunlaştırıyor. Beni öne doğru savurarak, damarlarımda ateş dalgalanırken ve kaslarım tutundukları gerginliği serbest bırakırken içime giriyor. Islak dölleri kalçalarımın iç kısmına doğru çiseliyor.

Terli elleriyle içimden çıkıp beni sırtüstü yatırıyor, uzun siyah saçlarım çarşafın üzerine yayılıyor. "Bir gün benim altımda olacağını hep biliyordum..." Sırıttıyor ve ben gülümseyemiyorum bile, o kadar bitkinim.

Üzerimde sürünüyor, siki yine girişteyken dizlerimi iyice geriyor. Gözlerini arıyorum

ve yüzeye çıkan duygularıyla savaşmak zorundayım. Gerçeği öğrendiğinde benden nefret edecek.

Dudakları dudaklarıma düşerken eli boğazıma geliyor. Tam içime girerken beni öpüyor. Sert, hızlı ya da aceleyle değil. Dudakları mükemmel bir eşzamanlılıkla hareket ediyor, sanki öpüşmek onun sanatı ve ben de öğrencisiymişim gibi. Dudaklarımız kopmuyor ve çekilip tekrar içime girdiğinde, parmakları boğazımı sıkarken ağzına doğru inliyorum. Ve böylece öpüşmeler, odayı dolduran terli vücutların tokatlaşmaları, hırıltılı inlemeler, yüzüme çarpan tokatlar, sigara dumanıyla lekelenmiş seks kokusu. Kendimi hiç bu kadar iyi hissedip aynı zamanda bu kadar suçlu hissetmemiştim. Sanki tam burada, içimde onunla birlikte olmanın ev gibi hissettirdiğini biliyormuşum gibi, ama iliklerime işleyen suçluluk duygusu bana ona karşı dürüst olmadığımı hatırlatıyor. O beni her zaman korudu ve biliyorum ki olabilecek en kötü şekilde başarısız olduğunu öğrendiği an, suçluluk duygusunu taşıyacak. Bu yüzden şimdilik, ona sahip olduğum sürece, onun zehrinde boğulacağım ve hızlı bir ölüm için dua edeceğim.

Vücudumun üzerinde defalarca gezinmeye devam ederken kalçaları bana sürtünüyor. Arada sırada boğazımı sıkıca kavlıyor, ta ki başım bir balon şeklini alana kadar, ama sonra bırakıyor ve bir vampir gibi boynumu ısırıyor, kemiriyor, kan boğazımın kıvrımlarından aşağı kayana kadar boynumdaki eti parçalıyor.

"Royce," diye inliyorum yorulmak bilmeden, kalçalarım belinin etrafında kenetleniyor. Vücutlarımız nemden kayganlaşıyor, kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

Ağzı tekrar benimkinde ve kendimi kaybediyorum, içim sıvı ateşe dönüşüyor, orgazmımı ateşliyor, ta ki ben onun sikinden aşağı ve üst uyluğumdan aşağı salınım sarsıntılarıyla damlayana kadar.

İçimde nabız gibi atarken alt dudağımı ısırarak inlemelerini bastırıyor, göğsü benimkine doğru iniyor.

Sakinleşmiş bir halde, o kayarken kolumu ona doluyorum ve beni göğsüne bastırıyor.

Başımı öpüyor. "Bana o adamın kim olduğunu söyleyeceksin Düşes ve ben de az önce kiminle sikiştiğini tam olarak bilmesini sağlayacağım."

OceanofPDF.com

Royce

Dün gece sıçıp batırdım, ağzımdan kaçırdım. Jade söz konusu olduğunda kendimi tutmam hayali bir şey ve onun seksi küçük kıcını kucağıma atması aç bir kurdun önüne yem atmak gibiydi. Belli ki kendimi kaybedeceğim. Zayıftım ama yanlış değildi. Yanlış olmalıydı, ama uzun zamandır onun altımda olmasını hayal ederken, sonunda bunun gerçekleşmesi aynı duyguları daha da pekiştirdi.

Hayatımda olmasını kesinlikle göze alamayacağım duygular.

Kulüp binasında arkamda durur durmaz Wicked'a "Her şeyi berbat ettim," diyorum.

"Onu yine becerdin." Bu bir soru değil, bir onaylamaydı.

"Evet, daha kötüsü ne?" Anahtarlarımı cebime sokarken ona sırtarak ekliyorum. "Şimdi gitmesine izin vermeyeceğim."

Wicked kıkırdar, başını sallar. "Sen aptalın tekisin. Yıllardır amcığın konusunda titizsin, Bea hariç aynı orospuyu asla iki kez sikmedin ve şimdi birdenbire bir eşe hazırsın."

Onu tersledim. "Öyle demedim, sadece kafamı karıştırıyor demek istedim. Sahip olabileceği potansiyeli hep biliyordum."

Bu yüzden çocukken ona asla dokunmayacağıma dair kendi kendime yemin etmişim. Çok da cazipti, lanet olsun, çocukken neredeyse her şeyi bırakıp onun peşinden gitmeye hazır olduğum birkaç an vardı, ama-" Merdivenlerin kenarına geldiğimizde duraksıyorum ve başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. "-Ama o benim kız kardeşim."

Wicked omuz silkiyor ve merdivenleri koşarak çıkıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi. Senin kan bağı olabilirdi."

Beşiğe girdiğimizde Lion, Gypsy ve diğer birkaç kardeşi mutfak masasının etrafında buluyoruz. Lion gözlerini bana diyor. "Kuku kokusunu buradan alabiliyorum."

"Öyle mi? Bonnie dudaklarının arasından kaymana izin vermeyeli o kadar uzun zaman oldu mu?"

"Şerefsiz."

Sağındaki yerimi alırken ona bir öpücük gönderiyorum. "Neden herkes bu kadar ciddi?"

Aslan koltuğunda kıpırdanıyor. "Gece boyunca bir şeyler oldu ve herkesi bilgilendirmeden önce senin gelmeni bekliyordum."

Bir sigara çıkarıp ağzıma atıyorum, bir yandan da çakmağımı alıyorum. "Dinliyorum."

Aslan boynunu kırar. "Senin ihtiyarın iş yaptığı tedarikçi kartelin kapısında ölü bulundu."

Bir duman bulutu üflüyorum. "Kulağa bir mafya sorunu gibi geliyor, MC sorunu değil."

"Bu bir siz sorunu, bu da onu bir biz sorunu yapıyor." Duraksıyorum, masanın etrafına bakıyorum ve herkesin gözlerinin üzerimde toplanmasını izliyorum.

"Nasıl yani?" Topun düşmesini bekliyorum.

Lion öne doğru eğiliyor, gözlerinde sadece cinayetin yaklaştığını bildiğinde ortaya çıkan lanet bir parıltı var. "Çünkü o yırtılmıştı."

Duraklıyorum, dudaklarımın arasındaki duman bulutunu yavaşça dışarı üflüyorum.

"Benim değildi."

Aslan çenesini sıkar. "Sicko, o senin."

"Hayır." Başımı sallıyorum, sigaramın ucundaki külü silkeliyorum. "Ben yapmadım. O zamandan beri kimseyi tıraş etmedim-" Duraksıyorum, son cinayetimi düşünüyorum. "Üç hafta öncesinden beri."

Lion sandalyesinde arkasına yaslanmış, merakla beni inceliyor.

Gypsy ellerini saçlarında gezdirir. "O zaman sikeyim, sende bir kopyası var."

"Bu bir sorun çünkü kartel senin onların adamını öldürdüğünü düşünüyor ve şimdi elimizde olası bir savaş var."

İlk kez bir kopyam oldu ve bunun nedeni birinin beni kopyalayamayacağını düşünmem değil, izimi bırakma sanatının insanların genellikle yapmak istediği bir şey olmaması. Asla.

"Onlarla bir toplantı ayarla."

"Royce." Lion gerçek ismimi bıraktı. "Bu lanet Kolombiyalı kartel. Hiç Yaralı Yüz'ü izledin mi? Dalga geçmezler."

Sandalyemde arkama yaslanıp elimizdeki seçenekleri değerlendirirken, sözleri beni olduğum yerde durduruyor. "Kimi öldürdüler lan? Genellikle üçüncü taraf lanet olası bir Falcon olur." Falcon, bazı kartellerin -çoğunlukla İspanyolların- gözleri ve kulakları olarak adlandırdıkları şeydir. Kış koklamaktan başka bir şey yapmayan ve sonra ne kokladıklarını bildirmek için Capos'larına geri koşan serseri çocuklar.

Lion kıkırdıyor, solmuş elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor. "O bir Capo'ydu."

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatarak bunun sadece benim için değil, kulübüm için de ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalışıyorum ve artık Jade hayatıma geri döndüğüne göre, bir bok üzerine kumar oynamaya niyetim yok. İşte tam da bu yüzden onu hayatımda hiç istemedim. Benimle derdi olan herkes için yürüyen bir hedef.

"Jorge Carlos'un aklını başına getirmeliyiz. Biri ikimizin de karşısına çıkıyor ve bunu bildiğinden emin olacağım. Kız kardeşini içeri getir."

"Lanet olsun, hayır!" Sesim kızgınlıkla örtülü. Onu bu karmaşanın içine sokmamın imkanı yok. "Bunu neden yapayım ki?"

"Kulüp binasına, seni salak. Kartelle işimizi halledene kadar kilit altında kalacağız. Sadece doğrudan aileler, hepiniz talimatı biliyorsunuz."

"Run wild, Live Free" (Vahşi koş, özgür yaşa) şarkısı eşliğinde herkes odadan dışarı dökülüyor ve Wicked, Lion ve beni yalnız bırakıyorlar. Onların gürültülü kışları duyulmayacak hale geldiğinde, "Bana bir isim vermedi." dedim.

Lion uysalca sakalını sıvazlıyor, deri kesiminin sesi her hareketinde hışırdıyor. Öne doğru eğilir, elleri önünde masanın üzerindedir. "Onu içeri getirin. Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Başımı salladım. "Sen bu işe karışma. Anlayacağım, sadece bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyorum." Cebimden telefonumu çıkarıp, şu anda bebek bakıcılığı görevini üstlenen Slim ve Fluffy'ye onu getirmelerini söyleyen bir mesaj atıyorum.

"Bunu duymak istemeyebilirsiniz ama bence bu, lüks bir malikanede grup seks fetişi olan küçük bir erkek arkadaşı olmasından çok daha derinlere iniyor."

"Mmm," diyorum parmağımı üst dudağımda gezdirerek. "Belki."

Jade

Royce'la birlikte olmak her zaman doğru hissettirdi, ama onu bacaklarımın arasından başka bir şekilde yakalayabileceğimi düşünecek kadar saf değilim ve bunun yanı sıra, James'ten haber alamadığımı bilmek dikkatimi dağıtacak kadar korku aşıladı. Şimdiye kadar benimle iletişime geçmiş olmalıydı. Bir şeyler planlıyor ve Royce'a ondan ve bildiğim her şeyden başka biri -yani James-aracılığıyla öğrenmeden önce bahsetmem gerektiğini biliyorum. Bu ona bir şekilde yardımcı olabilir ama korkum mantığımı bastırıyor. Bundan kurtulamıyorum. Reddedilme, inkâr. Ya bana inanmazsa ve ben bir deli gibi görünürsem? Ya James her şeyi manipüle edip beni tımarhaneye gönderirse? Dürüst olmak gerekirse, ona hak veriyorum.

Kulüp binasına yanaşıyoruz ve bu sefer farklı görünüyor. Etrafta koşuşturan birkaç çocuk ve her iki seferde de buraya geldiğim gece olmadıkları şekilde giyinmiş kadınlar var. Yurttan aldığım, Royce'un Slim ve Fluffy aracılığıyla talimat verdiği gibi bana bir hafta yetecek kadar ihtiyacım olan her şeyle dolu spor çantasını elime alıyorum.

Fluffy arabanın kapısını açarak, "Jade, bizi takip et," diyor. Fluffy iri bir çocuk, ama yüzündeki pürüzsüz cilt

yirmili yaşlardan daha yaşlı olamayacağını söylüyor.

"Fluff, o burada, nereye gideceğini söylememize gerek yok. Görev tamamlandı, güvende ve ev topraklarına geri döndü."

Fluffy koluna yumruk atıyor. "O diğerleri gibi değil."

Slim yolcu koltuğundan ona dik dik bakıyor. Slim, Fluffy'nin tam tersi. Sıska, cılız ve gözlerinin etrafında sürekli mor halkalar var. Bana Ren ve Stimp'y'i hatırlatsalar da iyi arkadaş gibi görünüyorlar. "Belli ki."

Gözlerimi deviriyorum, spor çantamı omzuma atıp kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve onları arabada tartışmaya bırakıyorum. Aptallar.

Eve doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp Sloane'u aradım. Royce'la aramız bozulmaya başladığından beri ona mesaj atmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Cevap vermiyor, bu da muhtemelen bir dersin ortasında olduğu anlamına geliyor. Ya kafamı derslerime vermem gerekecek ya da çok geride kalmadan yılın geri kalanında üniversiteye gitmeyeceğim.

Bir mesaj yazarken parmaklarım tuşlarımın üzerinde uçuşuyor.

Mesaj atmadığım için üzgünüm. Royce'la sorunum yok. Müsait olduğunda ara. X

Telefonumu cebime geri iterken, Silver'ı görmeden önce sesini duyuyorum. Ön kapıdan zıplayarak çıktı, saçları dağınıktı. Mavi gözleri benimkilere çarpıyor. "Buradasın, güzel! Kilitlemeler en iyisidir!"

"Gerçekten mi?" Ona pek inanmadığımı söylüyorum. Motorcularla dolu bir evde günlerce mahsur kalmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Silver başını sallar. "Evet! Hadi, çantayı Sicko'nun odasına koyabiliriz. Kara ve Boujee ile tanışacaksın!"

Ana odaya doğru ilerliyoruz ve mutfak bölümünü geçtiğimizde yüzlerce gözün üzerimde olduğunu hissediyorum. Arkamı döndüğümde hemen Royce'u buluyorum.

Aslan'a dik dik bakmaya devam ediyor, çenesi gergin. Panik ve paranoya içime yerleşiyor, kıpırdamadan duruyorum. Ona söylemem gerekiyor. Ama şimdi değil. Silver elimi tutuyor ve beni merdivenlere doğru sürüklüyor.

Royce'un yatak odasının kapısına kadar onu takip ederken, "Bilginiz olsun, Sicko'nun birlikte olduğu kız burada," diye anons ediyor. "Tam olarak bir kulüp kızı sayılmaz çünkü teknik olarak kardeşlerden birinin ailesi sayılır ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bea?" Bea'den bahsedilince gözlerimi deviriyorum. Onun aslında aileden biri olduğunu fark etmemiştim.

"Evet!" Silver yüzünü bana dönerek, "Evet," dedi. "O Karli'nin küçük kız kardeşi, yani Justice'in yaşlı kadını."

"Yaşlı kadın mı?" Çantamı yere bırakırken kafam karışmış bir şekilde soruyorum. MC içindeki terminolojiye aşina değilim ve Sons of Anarchy ya da Mayans'ın bir bölümünü bile izlemedim. Televizyon izleme alışkanlığım trajik yemek programlarına kadar uzanıyor.

Silver dağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak beni yatak odasına doğru yönlendiriyor. "Bir eş düşün ve sonra bunu yüzle çarp. Birden fazla eş olabilir ama sadece bir tane yaşlı kadın olacaktır." Mantıklı olmayan bir şekilde mantıklı. "Yeri gelmişken, Bea Sicko için o kişi olmakta kararlıydı. Sicko'nun geçmişte ona kancıklıktan başka bir şey yapmadığını düşünürsek bunu neden ya da nasıl düşündüğünü bilemiyorum." Silver büyük çift kişilik yatağa oturuyor ve sanki yayları test ediyormuş gibi üzerinde hafifçe zıplıyor. "Sicko'nun ona karşı hoşgörülü olduğu tek zaman içtiği zamanlar, o zaman bile çok az. Bunun dışında," diyor Silver, bir dirseğinin üzerine yaslanarak. "Onunla uğraştığı tek kişi o değil." Ağzı genişliyor. "Oops. Üzgünüm, çenemi kapatabilirim. Muhtemelen bunu duymak istemezsin."

Çantamdan deri ceketimi çıkararak ona el salladım. Bu sabah acelem vardı, bu yüzden siyah bir skinny jean ve beyaz bir Dolce & Gabbana crop giydim. "Hayır, bu

Benim için yeni bir şey değil. Royce'un amcığa karşı her zaman bir iştahı olmuştur."

Silver'ın ağzı seğiriyor, tam da kollarımı derimin dar yuvalarına soktuğum sırada. Bir kahkaha patlattı, ayakkabılarını tekmeledi ve ayaklarının üzerine oturmak için bacaklarını kışının altında kıvırdı. "Sicko'yu dövmeleri ve kötü şöhreti olmadan hayal bile edemiyorum."

"Ah," diye mırıldanıyorum, eski bir masanın altına sıkıştırılmış bir sandalyeyi çekerek. "O zamanlar bir ünü vardı, ama bilmiyorum." Boş fotoğraf çerçevelerine ve eski viski şişelerine bakarak odaya göz gezdiriyorum. Büyük bir yatak, bir masa, bir şifonyer ve küçük bir müzik kutusu var. Royce'un kaldığı yer burasıysa, burada pek sık kalmıyordur. "O sadece farklıydı."

"Hmmm," diye alay ediyor. "Bunun garip olmadığına sevindim." Ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine sokmadan önce burnunun üzerinde duran şeffaf gözlüklerini yukarı itiyor. "Gel hadi. Gidip mutfaktaki herkese yardım edelim. Annemin bana bağırdığını duyar gibiyim."

Biz oraya vardığımızda evin mutfak bölümü kadınlarla doluydu. Birkaçıyla tanışmıştım, bazılarıyla tanışmamıştım. Silver beni herkesle tanıştırmak için vakit kaybetmedi, hatta kimle birlikte olduğumu Bea'ya bile söyledi. Bea ellerini ceketinin içine sokmuş, bacaklarını açmış ve ayak bileklerinden çaprazlamış bir şekilde oturmuş bana bakıyordu.

Justice'in 'yaşlı kadını' Karli, büyük kahverengi bir kâsede salata yapraklarından oluşan bir karışımı karıştırırken kalçalarını iki yana sallıyor ve arka planda Metallica çalıyor. Ben, Silver, Bonnie, Karli, Bea, Kara-Roo'nun yaşlı hanımı ve eski Avustralya Güzeli-Lilac, Justice ve Karli'nin dört yaşındaki küçük kızları ve Silver'ın kucağında oturan Boujee var. Müzik çalıyor ve kızlardan birkaçı kendi aralarında gülüşüyor, biralarını paylaşıyorlar. Şimdiye kadar duyduğum herhangi bir çeteden daha çok bir aile gibi görünüyorlar. James'le tanık olduğum şey bundan çok çok daha kötüydü. Kalbim göğsümde kabarıyor,

İçimdeki boş kısımları sıcaklıkla dolduruyor. Bu insanların etrafında olmanın kaslarımdaki gerginliği azalttığını inkar edemem. Tanıdık. Bu eski evi ayakta tutan duvarlar bana içinde büyüdüğüm milyon dolarlık malikaneden daha çok ev gibi geliyor. Bu kadınlar bana kendi annemden daha çok ailem gibi geliyor.

Tek özlediğim Sloane.

İçim kıpır kıpır, biramdan bir yudum alırken cebimden telefonumu çıkarıyorum. **0 Yeni Mesaj.**

Ne oluyor lan?

"Değil mi Jade?" Silver soruyor, mavileri parlak ve geniş, az önce sorduğu her neyse ona cevap vermemi bekliyor.

"Ne?" Biramdan bir yudum daha alarak telefonumu masaya bıraktım. Onu yemekten sonra arayacağım. O zaman kesinlikle cevap verecektir.

Masanın diğer tarafından bir homurtu geliyor ve başım bana hançer gibi bakan Bea'ya dönüyor. "Sanki o biliyor da."

Silver onu görmezden geliyor ve ben de Silver'ın Bea'dan pek hoşlanmadığı hissine kapılmaya başlıyorum. Neden olduğundan emin değilim. Ama orada bir şey var. "Hani şu anda herkesin konuştuğu, içinde seksi bir adamın olduğu film var ya. İspanyol gibi bir şey ve oh-" Duraklıyor, gözlerini geri deviriyor.

"Hangi filmden bahsettiğini biliyorum." Silver'a sııttım. "Onu ormandaki kulübesine götürdüğü film mi?"

"Ne kadar da ateşli!" Silver nefesini tutmuş, Boujee'yi dizinde sallıyor.

"Ye-" Arkamdan bir el boğazımın önüne geliyor ve sırtımda sarsılan güçle bir an için şoka giriyorum. Başım arkamdan Royce'a bakana kadar geriye doğru sarsılıyor, kaşları kalkmış.

"O ne, Düşes? Söyleyeceğin şeye devam et ve neler olacağını gör."

Sonunda kendimi toparlamadan önce, onun bariz sahipleniciliği yüzünden hâlâ felç olmuş durumdayım. Boynumu serbest bıraktı ve

önümdeki buzdolabına dalmak için birkaç adım atıyor, hala omzunun üzerinden kaşlarını çatıyor. Dün gece seviştiğimizden beri onunla bütün gün konuşmadım ve yaptığı ilk şey beni tüm arkadaşlarının -ya da ailesinin- ya da onun için her neyse onun önünde tartaklamak oldu.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve tam yanımdan geçip gitmek üzereyken kulağıma eğiliyor, böylece bir sonraki sözlerini sadece ben duyabiliyorum. Dudakları kulak mememi sıyrıyor ve içim neredeyse alev alıyor. "Başka bir erkeğin ateşli olduğunu söyle, ben de sikimi o güzel boğazına öyle bir sokayım ki, önümüzdeki bir ay boyunca pipetle yemek ye." Dışlerinin arasında lobumu yakalıyor ve bana daha da yaklaşıyor. "Tanıdığın Royce, tanımak üzere olduğun Royce değil. Sırf bir şeyi kanıtlamak için seni canın pahasına sikeceğim Düşes." Sonra yanaklarım alev alev yanarken, kalçalarım birbirine kenetlenmişken ve bacaklarımın arasında bir nem havuzu oluşmuşken çekip gidiyor.

Neden böyleyim?

Ona inanıyorum. Tanrım, ona inanıyorum. Bu da büyük ihtimalle bu işi eğlenceli hale getirecek.

"Tanrım," diye homurdanıyor Silver, Royce'un adamların çoğunun bulunduğu dışarı çıkmasını izlerken. "Düşündüğümde de kötü çıktı."

Bea sandalyesinden kalktı ve bir öfke dalgası içinde aceleyle kapıdan çıktı. Ayrılışı sırasında öfkesinin içine işlediğini hissedebiliyordum.

"Ya surat asacak ya da onu taciz edecek."

Dışarı çıkıp Royce'a gitmediğinden emin olma isteğimi kontrol etmeye çalışarak onları duymazdan geliyorum. O haklı. Onu artık tanımıyorum ve midemi bulandıran da bu. O ve ben gençken bir şeylere başlamış olsaydık, aramızdaki bağı mimari olarak inşa edebilirdim, ama artık temeli anlamıyorum. Bu beni gergin ve huzursuz yapıyor ve bunun da ötesinde, hem onu hem de beni ve her türlü şansı sona erdirebilecek bir sırrı tutuyorum.

sahip olduğumuz. Bu bana kalbime saplanan bir hançerden daha fazla acı veriyor.

"Silver," diyorum, tam da Kara ve Bonnie dışarıya yemek tepsileri taşımaya başlarken. Güneş daha yeni battığı için saat hâlâ oldukça erken. "Biraz daha sert bir şeyiniz var mı?"

"Votka ya da tekila gibi mi?"

Yaltaklanıyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

Silver başını eğiyor. "On yedi."

Karli ön kapıdan tekrar girer. Kısa kahverengi saçları ve ela gözleri var. Bir motorcu kulübünde bulmayı hiç beklemediğim bir yumuşaklık var onda.

Karli ellerini geniş kalçalarının üzerine koyarak duraklıyor. Çoğu kişinin uğruna öleceği bir vücuda sahip. Kıvrımların mükemmel yayılımı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve bu o değil."

Elimi tutup beni sandalyemden kaldırıyor. Karli beni kulüp binasına geldiğim ikinci gece olduğum yere, arka kapıya götürmeden önce telefonumu hızla kapıp Silver'a hızlıca bir göz atıyorum.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve birdenbire sadece o ve ben ve evin diğer tarafında çalan müziğin ve erkeklerin gürültülü yankıları kalıyoruz.

Karli yüzünü bana dönüyor, parmakları arka cebine dalıyor. "Bea'yi tanıyınca o kadar da kötü biri olmadığını anlıyorsun."

Küçük gümüş bir kutuyu açıp içinden esrar olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkarırken ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdirerek ürperiyorum. İhtiyacım olan şeyin bu olduğunu nereden biliyordu bilmiyorum ama biliyordu. Kesinlikle gerginliğimi azaltmak için ihtiyacım olan bir şey. Karli ucunu ince dudaklarının arasına yerleştirip yakıyor.

"Bea için endişelenmiyorum," diyorum sonunda.

Esrarı ısıtmaya devam ediyor, bana uzatmadan önce kısa bir nefes çekiyor. Kalın bir gri duman bulutu üfleyip havayı marihuananın tatlı topraksı kokusuyla doldurduktan sonra kıkırdıyor. "Güven bana, öyle olmana gerek yok. Justice'le ilk tanıştığımda, sikini ısıtan bir kulüp kızı vardı. Onu bırakmayı reddetti, sikine asıldı.

Dişleriyle taşaklarını." Dumandan boğuluyorum, karnımın derinliklerinden bir kahkaha patlıyor. Göğsüme vururken esrarı hızla ona geri veriyorum - ve bu ölümcül ot yüzünden ölmemeyi umuyorum - "Görüntü için teşekkürler. Gerçekten gerek yoktu."

Beni görmezden geliyor ve basamaklardan birine iniyor. Ben de onu takip ederek hemen üstündeki basamağa oturuyorum. THC'nin etkilerinin kanımda yavaşça yüzdüğünü, beni içten içe ısıttığını ve tüm sıkıntılarımı çöpe attığını hissediyorum. "Her neyse, o kız, endişelenmem gereken bir şeydi. O kaltakla bir sürü dram yaşadım."

"Ona ne oldu?" Bana esrarı uzatırken sordum.

Dur. "Onu ben öldürdüm."

Hafifçe kıkırdıyorum, bir yudum daha alıyorum. Hayatımda pek çok karanlıkla karşılaştım ama ölümle değil. Karli gibi birinin cinayet gibi bir kötülükle bağlantılı olduğunu görmek zor. "Merak etme. Kız kardeşini öldürmeyeceğim."

Karli öyle bir gülüyor ki omuzları titriyor. "Dinle, eğer yapsaydın seni suçlamazdım. Sick'in üzerine susuzluğunu damlatıyor gibi görünüyor, sadece o da değil. Başka bir kulüp kızı olan Taylor'la onun için kavga etmişlerdi. Bea kazandı. Sen ortaya çıkana kadar her şeyin üstesinden geldiğini sanıyordu."

Birliktelik bitti ve ikimiz de ayağa kalktığımızda Karli elimi kendi elinin içine koydu. "Sick'in armasını gururla sırtına takarak hepimizle birlikte olman an meselesi, bu da seni anında Bea'dan daha yüksek bir rütbe yapıyor. Sick Başkan Yardımcısı, Lion'ın gururu ve neşesi." Gözlerini deviriyor ama bu nefretten değil, daha çok şakadan. "Senden tek istediğim onu hafife almamaya çalışman."

"Karli, ben-" Başımı sallıyorum. "Bunu nasıl açıklayabilirim? Peki, tamam." Cevap vermemi bekliyor ve özünde tamamen yabancı olan bu kadına Royce hakkında her zaman nasıl hissettiğimi ve ne hissettiğimi anlatma düşüncesiyle hafifçe panikliyorum.

bana yıllar boyunca yaptığı gibi. Özellikle de çocukken.
"Royce söz konusu olduğunda kolay kolay korkmam. Onun söz konusu olduğu yerde acı eşiğim yüksektir. Duyguların ne olduğunu öğrenir öğrenmez ona karşı bir şeyler hissettim ama yine de sanki kolunun altında, yatağında, kucağında başka bir kız görmek beni yavaş yavaş yok etmiyormuş gibi onun ve okuldaki yeni kız arkadaşlarının etrafında dolandım. Bu yüzden, güven bana, Bea için endişelenmiyorum ve konu bu olduğunda kıskanç biri değilim." İkimiz de ayağa kalkarken Karli'nin dudakları dişlerinin arasında kıvrılıyor.
"Ganja seni gerçekten duygusal yapıyor, ha?"

Homurdanıyorum. "Hayır." Arkamı dönüp ona sadece içimi dökmem gerektiğini söylemek üzereydim ki Royce'un bakışları beni yerime mıhladı. Kalbim sıkışıyor.

"Mmhmm," diye fısıldıyor, kıcıma şaplak atarak. "İyi bir şey, ha?" Boğazımda düğümlenen sinirleri yutkunarak geçiriyorum. Lanet olsun, Karli.

O gözden kaybolur kaybolmaz ve sadece o ve ben kaldığımızda, bana bakakaldı. "Sen ne?"

"Ne, ne?" Masumca geveliyorum, temkinli bir adım atarak Karli'nin oturduğu yere geliyorum. Bir kaçış planına ihtiyacım var. Bu Royce'un kim olduğunu artık bilmiyor olabilirim ama avlanma şekli aynı. Bunu gözlerinin oyulmuş taş gibi öfkeyle sertleşmesinden anlayabiliyorum.

Adımına karşılık veriyor. "Bana karşı böyle hislerin vardı ve hiçbir şey söylemeyi düşünmedin mi?"

"Ne demek istiyorsun, Roy! Yaptığımı biliyorsun!" Bildiğinden neredeyse emindim. "Yoksa neden her fırsatta bana düşmanlık edesin ki!" Bir adım daha aşağı.

Başka bir ileri. "Düşes, beni sakınleştirmek için sana koşman için bir avantaj vereceğim ve ondan sonra kığın benim olacak."

Hızla dönüyorum, içimde adrenalin patlamasıyla bacaklarım beni ileri doğru itiyor. Ellerimle ağzımı kapatarak yüksek sesle çığlık atarken kollar belime dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor. "Roy! Beni yere bırak!"

O yapmaz. Ta ki birkaç adım daha atana kadar. Sonunda bunu yaptığında, kulüp binasının dışında, ateş çukurunun yanındaki ön tarafta bulunan herkesin doğrudan görüş alanındaıyım. Karanlık, Royce'un iri vücudundan başka hiçbir şey beni hapsedemiyor. Beni hapsederken kollarındaki kaslar dalgalanıyor.

Başını eğiyor, sesi ölüleri bile diriltecek kadar alçak. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü" diyorum ve hangi yalandan bahsetmem gerektiğini bilmiyorum. Bana dokunmuyor ama varlığı evcilleşmemiş ruhumun her bir santimini okşamaya yetiyor. Sadece gözleri bile bedenlerimiz arasındaki boşluğu, ziyafet için gecikmiş aç bir kurt gibi yiyip bitiriyor.

"Çünkü yeterli değil."

"Fark eder miydi?" İçimi çekiyorum, metal duvara yaslanırken ona ters ters bakıyorum. Küçük bir barakanın içinde olduğumuzu fark ettim. Motor yağı ve taze çim kırpıntıları kokuyor. Kapısı yok, yani biri gerçekten istese, çim biçme makinesi ve bahçe aletleri arasında bizi görebilir.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve parmağının ucunu boğazımın ön kısmında gezdirmeye başlar başlamaz, üzerime çöken ve beni küçük parçalara ayırmaya hazır olan coşkuyu kontrol altına almak için derin bir nefes alıyorum.

"Yani, yine de gidebilirdin..."

Beni kalçalarımın duvara yapıştırdı, eli tekrar boğazımın önüne geldi. "Bu konuda çenenin kapatmasını söylemiştim Düşes."

"Belki de!" Boğazımdaki sıkışıklık yüzünden itiraz ediyorum. "İstemiyorum amina koyayım!" Dudakları bir anda dudaklarıma yapışıyor ve kan dolaşımındaki magma kabarıyor, bacaklarım ağırlığının altında sallanıyor. Beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırıyor ve öpücüğü hiç kesmeden beline sarıyor. Beni tekrar duvara çarparak, ağzı bulabildiği her et parçasını yalayıp yutuyor. Ellerim saçlarında, kalın boynunun arkasında ve ön kısmına doğru iniyor. Parmaklarımı kaydırıyorum

Deri ceketimi yırtarak açıyor ve kırpıntılarımin altına eğiliyor, ağzı göğsümün ucuna kilitlenene kadar başı aşağıya iniyor. Dişlerinin altındaki hassas boncuğu çekiştiriyor ve dişlerinin arasından şiddetli bir sızı geçiyor.

Duraklıyor, tekrar tam boyuna geliyor. "Sahte göğüslere sahip olmana kim izin verdi?"

Lanet olsun.

"Ah, annem yaptı."

"Ne?" diye tersler. "Bunu neden yapsın ki?" Omuz silkiyorum. "Benimkiler çok küçük diye şikayet ettim."

"Neden sana inanmıyorum?"

Parmaklarımı yakasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Sadece sik beni."

Aynen böyle, bu basit kelimelerle kot pantolonumun düğmelerini açıyor, eli altına dalıyor. Avucunu çıplak amımın üzerinde hissettiğim anda inliyorum, başım geriye düşüyor. Başını boynumun kıvrımına yaslariken başparmağı yavaş daireler çizerek klitorisime bastırıyor. "Şu anda seni öldürmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Bunca yıldır ağzımı bu amcığa dayayabilirdim ama sen beni bundan mahrum bıraktın." Baskıyı artırıyor, daireleri yavaşlıyor. "Seni burada sert ve hızlı bir şekilde becereceğim ve daha sonra, seni hala becermek üzere olduğum gibi beceriyor olmamı dileyeceksin."

Parmağını giriş deliğimin içinde kaydırırken alt dudağımı dişliyorum. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Tekrar söyle..." diye hırlıyor gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "Sana içimde ihtiyacım var."

Elini pantolonumdan çekip beni tekrar yere bırakıyor ve kot pantolonumu ayak bileklerime kadar çekip yırtıyor. Kafam güzel ve gergin olmasaydım, şu anda kimsenin bizi izlemediğinden emin olurdu ama yapmıyorum. Umurumda değil. Tek umursadığım ona sahip olduğum ve onun da bana sahip olduğu ve ona daha yakın olmam gerektiği. Onu içimde hissetmeye, bana sahip olmaya, içime girmeye, vücudumun her yerinde beni sürmeye ve yalamaya ihtiyacım var. Rüzgarın soğuk fırçası klitorisimin üzerinde fısıldıyor.

Royce kemerini çözüyor ve parmaklarını kalçalarımın etrafında gezdirerek beni tekrar kaldırıyor.

Ağız yine benimkinin üzerinde, kaygan dili dudaklarımın arasında kayıyor. Çığlık atma dürtüsüyle savaşıyorum, bedenim sanki onun hareketlerine nasıl karşı koyacağını biliyormuş gibi tüm fiziksel işaretlerine yanıt veriyor.

Beni sertçe duvara çarparak içime giriyor, ağız yine benimkinin üzerinde. Vücudum her itişinde sıcak ateşle doluyor. İçimde her sallandığında, amım onun kalın shaftının etrafında kenetleniyor ve her hareketini sağlıyor.

Çekerek beni ters çeviriyor ve kışma sert bir tokat atıyor, arkamdan enerji dolu bir güçle giriyor. Herkesin oturduğu yeri yakaladığımda saçlarım bir omzumun üzerinden yuvarlanıyor. Seks ve kafamın çok güzel olduğu bir anda kimsenin beni izlemediğini görmek beni biraz memnun ediyor, ta ki Wicked'e odaklanana kadar. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, şişmiş dudaklarının arasında bir kürdan yuvarlanıyor. Gözleri ölü, soğuk ve duygusuz. Royce saçımı sıkıca kavriyor ve başımı geriye doğru çekiyor.

"Baktığını düşündüğüm kişiye bakmıyor olsan iyi edersin..."

Yutkunuyorum, ona cevap vermek istemiyorum.

Bir eli belime kenetlenmeden önce saçlarımı serbest bırakıyor, derimin altında morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde gerilirken diğer eli boğazımın arkasına geliyor. "Bunu da ödeyeceksin."

Beni arkamdan sıkıyor ve itiyor, eli her türlü oksijeni kesecek kadar gerilirken siki amımın duvarlarına çarpıyor.

Acımasızca içime girerken eline dokunuyorum. Girip çıkıyor, girip çıkıyor, eli aynı anda kenetleniyor, beni her boğuşunda sanki daha da uzuyor. Gözlerimin arkasında parlak retro noktalar dans ediyor, her şey başımı döndürüyor. Kalçalarım birbirine kenetlenirken ve ağızımdan bir inilti dökülürken, orgazmım benden damlıyor ve her şey kararırken uyluğumdan aşağı kayıyor.

Kendime geldiğimde ağzımın etrafında kir ve tebeşir kabukları oluşuyor, Royce beni küçük garajın arkasında yere yatırıyor, omuzları gülmekten titriyor.

"Roy!" Nefes nefese kaldım. "Ne oldu?"

"Gözlerini falan kapatmış olabilirsiniz..."

"Evet," diye homurdandım. "Ya da başka bir şey... ya da bayıldım." Kot pantolonumu ve külotumu bana fırlatıyor ve çok hızlı durmamaya dikkat ederek içlerine giriyorum.

"Boşaldıktan sonra mıydı?"

en azından?"

"Evet." Paketinden bir sigara çıkarırken hâlâ gülüyor.

"Gülmeyi kes!" Onu azarlıyorum ama kendi gülüşümle savaşmak zorunda kalıyorum.

Homurdanıyor. "Asla." Ucunu yakıyor, ağzına götürüyor ve beni kolunun altına alıyor. Tam bizi kulübeden çıkarmak üzereyken parmakları benimkilere takılıyor ve sert göğsüne çarpana kadar beni döndürüyor. "Bir şey daha var."

Ona bakıyorum, kalın kirpiklerinin bronz teninin üzerinde yayılma şeklinden hipnotize olmuş gibiyim. "Ne?"

Kabarık dudaklarının arasından dumanlar çıkıyor. "Sen ve o sikik çocuk arasında her ne oluyorsa, bilmem gerek. Bu ciddi bir mesele Jade. Senin üzerinde sahiplenici bir kontrol manyağı olmamdan daha derinlere gidiyor, duydun mu?"

Gülümsemem düşüyor ve parmakları çenemin etrafında bükülüp yüzümü ona doğru eğdiğinde, onu yakaladığını anlıyorum.

"Düşes, neler oluyor?"

Ağzım açılıyor ve kelimelerin dökülmek üzere olduğunu biliyorum. Çok yakın. Ama sonra utanç o çirkin elini ağzımın üzerine kapatıyor ve olası reddedilmeyi en kaliteli alkol gibi yutuyorum. Ona nasıl söyleyeceğim? Ona nasıl söyleyeceğim? Nereden başlayacağım? "Çok uzun bir hikâye ama sana anlatacağım."

Kaşları çatılıyor, pürüzsüz alnında endişe çizgileri belirliyor. İç çekerek elini gevşetiyor. "Sonra görüşürüz."

Başımı sallıyorum, küçük, sahte bir gülümseme sunuyorum. "Tabii, sonra." Beni kolunun altına alıp herkesin oturduğu yere yönlendirdiğinde, göğsümde zonklayan kayıp acısını görmezden geliyorum.

Bize ıslık çaldıkları için birkaç kardeşi terslediğinde ve eski Royce'u biraz gördüğümde bile aynı acı zonkluyor.

Masada kucağına oturduğumda ve bana yağlı etler ve çıtır çıtır kızarmış patateslerle dolu bir tabak uzattığında bile bu acı daha da artıyor. Yukarıdan ona baktığımda ve gözlerinin bana nasıl parladığını gördüğümde, kolu her zaman olması gerektiği gibi belimin etrafında gevşemişken, bu. Acı. Lanet olsun. Zonklama. Masanın etrafında dolanıp herkesin sevdikleriyle birlikte hareket edişini, yerlerinde nasıl kıpırdandıklarını, birbirleriyle konuşup gülustüklerini izlerken, acı zonkluyor. Bu sadece bir motosiklet kulübü değil, bir aile. Royce'un onları bulduktan sonra eve dönmek istememesine şaşmamalı, ben de istemezdim. Kendimi hiç bu kadar güvende ya da haklı hissetmemiştim, burada, bu sinir bozucu derecede çılgın adamın yanında, bu aşırı uzun masada otururken ve bu lezzetli yemekleri yerken hissettiğim kadar. Tüm bunların bir rüya olduğunu fark ettiğimde içimi bir hüznün kaplıyor. Yakında uyanmak zorunda kalacağım ve gerçekliğim olan kabus diğer tarafta beni bekliyor olacak.

"İyi misin?" Royce boynumun kenarını ısırarak soruyor.

Dişlerimi yağlı ete geçiriyorum, başparmağımın suyunu emiyorum ve ona bakıyorum. Beni içine alma şekli beni sakat bırakacak kadar güçlü. Beni sakat bırakıyor. Çocukken hissettiğim her bir duygu on kat geri döndü. "Çok iyi."

Yavaşça, ağzının köşesi seksi bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Çok iyi, ha?" Eğiliyor ve dudaklarını az önce emdiğim başparmağıma doluyor ama emmek yerine ısırıyor. Sertçe.

Bağırıyorum ama kimse duymuyor çünkü herkes yüksek sesle konuşuyor ve gülüyor. "Ah, Royce!"

Kıkırdıyor, yumuşak dudakları kısa bir süreliğine benimkilere çarpıyor. "Evet," diyor dudaklarını yalayarak. "Seni asla bırakmayacağım"

bir daha asla göremeyeceğim." Kalbim göğsümde patlıyor, ardından gelen parçalar etimde sekiyor. Patladığı anda içinde bulunduğum durumun mantıklılığı başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor. Yüzümün parçalanmasını engellemek için etrafımda dönüyorum. İçimden yirmiden geriye doğru sayarken gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. Nefes alıp veriyorum. Onunla geçirdiğim her saniye acıma suçluluk duygusu ekliyor. Çok fazla suçluluk.

Kilitlenmeyi nasıl atlatacağım?

OceanofPDF.com

Royce

Lion ziyafetten sonra kiliseyi ararken Jade'i kızlarla birlikte arkada bıraktım. Temas kurduk, herkese kartelden haber alamadığını söyledi ve şimdi herkes ayrılıyor, yatak odalarına ya da arkadaki çadırlarına çekiliyor. Sokağa çıkma yasakları rutinler için her zaman uygunsuzdur ama gereklidir. Bizi güvende tutan şey bu.

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" Lion purosunu emerek soruyor.

Kıkırdıyorum. "Evet, öyle..."

Dört Yıl Önce

Arabamı Patches'in otoparkına çektim, V8'immin gürültüsü kışımın altında öfkeyle homurdanıyordu. "Boktan bir yer," diye mırıldandım kendi kendime. Kaltak muhtemelen bana tuzak kurmuştu.

Telefonumu elime alarak Orson ve Storm'a bir mesaj gönderdim, isimleri üzerinde kısa bir süre durakladım. Dün yaşadıklarımız herhangi bir arkadaşlığın arasını açmaya yeterdi ama bizim arkadaşlığımız herhangi bir arkadaşlık değildi. Bir

gün, yaşadıklarımızı iyi bir şeye dönüştürebiliriz. Bunu biliyorum.

Ölürsem, gideceğim bar Patches olacak.

Telefonumu kot pantolonumun cebine geri soktum ve kapüşonumu başıma geçirip arabadan çıktım. Yıpranmış verandası ve girişi kaplayan eskimiş ahşabıyla eski tarz bir ev havası vardı. Yontulmuş boyanın üzerinde Patches yazıyordu, kütük kapı rüzgârla birlikte sallanarak açılıyordu. Girişe doğru gerekli adımları attıktan sonra kapıyı gıcırtyla iterek açtım ve kapı arkamdan çarparak kapandı.

Odanın sıcaklığı dışarıya göre hissedilir derecede daha serin ve bu havadan kaynaklanmıyor. Oda iki grup arasında bölünmüş durumda.

Bir tarafta kalın, ağır kesimli ve çeşitli şekil ve boyutlarda giyinen bir grup motorcu, diğer tarafta ise biraz sakin ve soğukkanlı duran, takım elbise giymiş ve üzerlerinden altın damlayan bir grup yaşlı adam vardı. Kendimi Sopranos ile Sons of Anarchy'nin kesiştiği bir bölüme girmiş gibi hissettim.

"Ah..." Dedim ama artık çok geçti, silah sesleri duyuldu. Siper almak için hemen bir masanın arkasına saklandım. "Lanet olsun!" Muhtemelen ölmek üzereydim, çünkü bana hiçbir yerde olmayan lanet bir bara gitmemi söyleyen rastgele bir kadını dinledim. Kurşunlar her yere sıçradı, bardakları ve şişeleri parçaladı. Her şey sona erdiğinde, başımı köşeye çevirdiğimde MC tarafındaki yaşlı adamın dizlerinin üzerine çöktüğünü, ellerini başının arkasına kaldırdığını ve mafya patronu ile onun tarafının MC'ye yapıştığını gördüm.

Kahretsin.

Pantolonumun kemerinden Glock'umu çıkarıp tabancamı daha önemli görünen adama doğrulttum, çünkü yerde yatan yaşlı adama silah doğrultmuş olan oydu.

"Sana işime karışma demiştim Lion."

Pop!

Tetiğe bastım ve kurşunum kafasının yan tarafını delip geçtikten sonra yere düştü. Daha önce hiç adam öldürmemiştim. Bu benim ilk seferimdi ama içimden bir ses ne pahasına olursa olsun bugün bu adamı kurtarmam gerektiğini söylüyordu. MC tarafındakilerin hepsi silahlarını çekerek mafya patronunun yanındaki diğer iki adamı da vurdular. Cesetlere yaklaştım, onları dikkatle inceledim ve bir şeyler yapabilmeyi diledim. Herhangi bir şey.

"Ne düşünüyorsun evlat?" diye soruyor yaşlı adam, Lion, dikkati sınırsızca benim üzerimde.

Omuz silktim. "Sadece bunlar kötü insanlarsa ve yapabilseydin onlara daha fazlasını yapmak ister miydin?" Gözlerim onunkileri buldu. "Demek istediğim, ölüm korkakların çıkış yolu. Eğlence onlar ölmeden önce başlamalı. Onları aşağılamak. Onlara kontrolleri olmadığını göster, artık değil." İçimde hissettiğim öfke kontrolümün sınırlarını zorluyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Ama kanı ve yerdeki cesetleri görünce Diamond'ı ve onun merhametini içimde hissetmek için ne kadar çok şey yapabileceğimi düşündüm.

Lion altın dişini göstererek bana gururlu bir sırıtış fırlattı. "Mmmm, nereye gidiyorum demiştin?"

Mevcut

"Evet, dün gibi hatırlıyorum." Hafızamdan silkinerek kıkırdıyorum. "Bütün o lanet yeri yakıp kül etmiştik."

"O barın bu kulüp için manevi değeri olduğu düşünöldüğünde bunu yapmak zordu."

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve sanırım bunu ona uzun zaman önce sormalıydım ama tüm o cesetlerin, kanın ve anında yama yapılmasının arasında aklımdan çıkmış.

Sandalyemde arkama yaslanıp bacaklarımı iyice açıyorum. Düşüncelerimin üst katta, çarşafLARımın içinde uyuyan Jade'e kaymasını engellemeye çalışıyorum. Bunu düşündükçe sikim kot pantolonumun fermuarına doğru kabarıyor. "Bana bundan bahsedecek misin..."

Lion boğazını temizliyor, humidorundan bir puro çıkarıp çatlak dudaklarının arasına koyuyor. Yaşlılık bu ihtiyara pek iyi davranmamıştı ama iyi günlerinde yakışıklı bir amcık olduğu kesindi. "Bir kız vardı."

İkimiz de birbirimize bakıp gülüyoruz. "Her zaman öyle değil mi?"

Lion purosunun gövdesini yakar. "Bu seferki farklıydı." Ona neden Bonnie'nin sadece karısı olduğunu ve yaşlı karısının olmadığını hiç sormadım. Geriye dönüp düşündüğümde ona pek çok şey hakkında soru sormamıştım ama Lion'la ilgili bir şey öğrenecek olsaydınız, size söyleyeceği için öğrenirdiniz. Hayatını kurcalamak onu kızdırmaktan başka bir işe yaramaz ve siz de onu kızdırmak istemezsiniz. Ona karşı nazik olmayan tek şey yaşı değil, sabrı da değil. "O benim yaşlı kadınımdı."

Duraklıyorum, parmaklarım sandalyemin etrafında geriliyor. Sessizliği gereksiz şeylerle doldurmadan sessiz kalıyorum, devam etmesini bekliyorum. Devam etti. "Onunla yirmili yaşlarımızın başındayken tanıştık. Anında aşık olduğum gizemli bir cadıydı. Babam ve o zamanki başkanım beni ondan uzak durmam konusunda uyarmıştı. Sözleri şöyleydi... Siyah saçlı ve parlak gözlü kizlardan uzak dur. Onların ruhu her zaman iyi ve kötü arasında savaşıacaktır." Başını sallıyor, solmuş ellerini yüzünde gezdiriyor, altın yüzükleri şingirdiyor. "Dinlemem gerekirdi. Dinlemedim. Aşık oldum. Burada benimle olmak için berbat ailesinden kaçtı ve sonra bir gün, o-" Nefes almayı kesiyor. "Ortadan kayboldu. Yıllarca onu bekledim ama asla geri dönmedi. Seninle tanıştığım o gün, ailesinin Kolombiya karteliyle yakın bağları olduğunu yeni öğrenmiştim ve ben

onu bulmak için kışını yırtıyordu. Çıkmaz sokaklar. Her seferinde."

Purosunun külünü savuruyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ahşap onun ağırlığıyla çatırdıyor. Kahverengi gövdesini ağzında yuvarlayarak uzun bir nefes çekiyor. "Vazgeçtim, Bonnie'yi buldum ve o küçük pislik Çingene'yi doğurdum. Ona asla benim yaşlı kadının olamayacağını söyledim, zaten onlardan bir tane vardı."

Doğru, bu onuru sadece bir kadına veririz ve görünüşe bakılırsa Lion için o kadın oydu. Onun hakkında konuşurken bile, gözlerindeki açık acıyı, sigarasının etrafındaki parmaklarının öfkeden seğirmesini ve nihayet ondan bahsederken kullandığı kırılğan tonu görüyorum. Arada sırada, sanki bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi uzaklara bakıyor. Ya da bir kâbusu. Hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Özür dilerim koca adam," diye mırıldanıyorum kabaca, cebimden bir sarma sigara çıkararak. "Onu hiç bulabildin mi?" Bu noktada, bu pisliğin ters giden aşk hikâyesine kendimi tamamen kaptırmış durumdayım. Romeo ve Juliet'in modern zamanlardaki bir versiyonu gibi.

Boğazından bir kahkaha koparken başı geriye düşüyor. "Sikeyim hayır. Yapsaydım kaltak günlerce odamda kilitli kalırdı."

"Peki ya bir gün onu bulursan?" Asla cevaplamak istemediğinden emin olduğum soruyu soruyorum. "Kimi seçeceğini biliyor musun?"

Gözleri benimkilere geliyor ve Lion'la tanıştığımdan beri ilk kez yüzündeki kaslar kaskatı kesiliyor. En ufak bir gülümseme yok. Şu anda sağır edici derecede tehlikeli. "Her seferinde."

Jade

Elleri saçlarımı sarıyor, dudakları boynumla omzum arasındaki bağlantıyı bulurken kabaca çekiştiriyor. "Sana bir dayak borçluyum Düşes." Dudaklarımı dişlerimin arasında kıvırıyorum, kalınlığı kıkımın çatlağından aşağı kayarken kıkımı ona bastırıyorum.

Parmaklarım aletinin pürüzsüz derisini bulana kadar geriye uzanıyorum, parmaklarımı aletinin etrafına doluyorum ve başımı göğsüne yaslayarak yavaşça çekiyorum.

Yüzünü saçlarımın arasına gömerken içime işleyen kıs kıs gülüşü beni sarsıyor. "Nuh uh..." Elime vurarak uzaklaştırıyor ve beni göremediğini bildiğim halde suratımı asıyorum. Zifiri karanlıkta boğuluyor olsak da -perdedeki küçük bir çatlaktan dolunay görünüyor- battaniyeleri bedenlerimizden sıyrıp atıyor ve elini belime koyarak beni karnımın üzerine bastırıyor. Yavaş daireler çizerek, iki eli bir yanağımı kavrayana kadar kıkımı okşuyor.

"Royce." Elinin altında kıpırdanıyorum.

Gürültülü bir alkışla avucu sol yanağıma sertçe iniyor ve acıyla irkiliyorum. Kanım ısınıyor

Yanaklarım ve kalçalarım birlikte seğiriyor. "Konuşmak yok, yoksa ağzını tıkarım."

Saçlarımı bir omzumun üzerinden atıyorum ve tepeden ona bakıyorum. Gecenin örtüsü beni kör ediyor ama kaslı gölgesinin ana hatları vücudumun neresinde olduğuna dair yeterli ipucu veriyor. İsteddiğini almaya hazır. Sahip olduğu şeyi. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım, sadece bedenlerimiz bunu zaten biliyor. Birbirlerini tanıyorlar.

"Ama-" Eli Wolf Pack MC bandana'sının olduğu yere dalıyor ve onu yüzüme yaklaştırıp ağzıma götürüyor.

"Isır, bu işte çok iyisin." Dişlerim ağzımdaki malzemenin üzerinde kenetleniyor, kolonya ve sigaranın tınısı dilimin üzerinde dans ediyor. Başımın arkasından kabaca bağlıyor. "Kötü şeyler seni tahrik ediyor mu?"

Sorusu karşısında afalladım, bu yüzden cevabım boğazımda düğümlendi.

Beni kalçalarımın tutarak dört ayak üzerine kaldırıyor, bacaklarımı açıyor ve yüzümü yatağa bastırıyor. Tokat. Acı amımın girişine yayılıyor. "Soruya cevap ver Jade. Öyle mi?"

Ağzımın kenarlarında tükürük birikiyor, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Ne halt ediyor bu adam? Şu anda ciddi olamaz.

Sorusuna cevap vermek için başımı sallıyorum.

Tokat!

Vajinamın alt kısmına bir iğne daha saplanıyor, ancak bu sefer göt deliğimin girişine yakın bir yerde duruyor. Acıdan yüksek sesle ağlıyorum. Beni battaniyenin içine daha da bastırırken diğer eli enseme geliyor.

"Parmaklarınızı başınızın arkasında birleştirin."

Aman Tanrım. Bana söyleneni yapıyorum, çünkü onun bu yanıla uğraşmak istediğimi sanmıyorum, ama bir yanımda onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyor. Yatağın başucundaki lambayı yaktı ama loştu. Çok loş. Odaya yumuşak bir sepya gölgesi veriyor.

"Bırakıyorsun ve bunu mu hissediyorsun?" Soğuk metal kırımın çatlağından aşığı kayıyor ve ben geriliyorum. Bunun ne olduğunu zihnimde canlandırdığımda kaslarım gevşiyor. Bıçağın kör tarafını kırımın çatlağından aşığı kaydırmaya devam ediyor. Bıçağı düzleştirerek amımı ve kırımı örtüyor, ağız kulağımanın arkasına gelene kadar eğiliyor. "Bu sana beni artık ne kadar tanımadığını göstermenin birçok yolundan biri olacak." Bıçağı çıkarıyor ve sikiinin ucunun girişime baskı yaptığını hissediyorum. "Ve başka bir şey? Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın."

Onu bütünöyle yutmadan önce kavrayışının altında kıvraniyorum. Ben omzumun üzerinden ona bakarken yatağı başlığı duvara çarpıyor, gözleri benimkilerde. Sırtarak elini ağızına götürüyor ve dilinin gizlice dışarı çıkıp avucunun içini yalayarak göt deliğimin üzerinde gezdirmesini hayranlıkla izliyorum. Taşaklarının klitorisime çarptığını ve kaşlarımın üzerinde boncuk boncuk terler biriktiğini hissedene kadar vahşi hamlelerle içime pompalamaya devam ediyor. Sikini içime sokmaya devam ederken parmağını kırıma sokuyor. Ucunun rahim ağızıyla birleştğini her hissettiğimde klitorisim zonklıyor. Kollarım tutunmaktan ağrıyor, dizlerim ağırlığını taşımadan titriyor. Vücudum, içimde hızla dolaşan duyguların çeşitliliğıyle karışmış durumda. Her ikinci pompalamada içimde yankılanan acının bıçak gibi saplanmasıyla birlikte bir zevk dalgası geliyor. Vücudum kasıldığında ve kaslarım gerildiğinde çığlık atmak istiyorum, orgazmım beni rehin tutarken sessizce feryat ediyorum, beni kenara itmek için o son itmeyi bekliyorum.

Duruyor ve gözlerimin kenarından yaşlar süzölüyor, yüzümün altında ter birikiyor ve içime kabaca, zorla itmeden önce yatağı ıslanıyor. Kontrollü. Hızı yavaşladığında, keskin dişleri tenime batarken ağız enseme geliyor.

"Bana ne kadar benim olduğunuzu gösterin Düşes..."

Sert bir baritonla ve hayvani iniltilerle söylenen bu sözlerle kendimi kaybediyorum. Kalp atış hızım ölçeği kırıyor, kanım lav haline geliyor ve içimden sıvı fışkırırken güneydeki her şey titriyor ve bedenim, gördüğü işkenceden sonra kendini tutamayarak onun pençesinin altına çöküyor.

Çekiliyor olmalı çünkü başımın arkasındaki düğümü yavaşça serbest bırakırken sıcak döller sırtımdan fışkırıyor. Parmağını ılık sıvının içinde gezdirdikten sonra aynı parmakları ağzıma götürüyor. "Bir dahaki sefere kendini o güzel gözlerle Wicked'a bakarken bulduğunda bu tadı hatırla. Tadı neye benziyor Düşes?"

Hâlâ nefes nefeseyim, vücudumun başa çıkmaya çalıştığı her şeyi kabullenmeye çalışıyorum. "Boşal."

Karanlık kıkırdaması omurgamın kıvrımlarından aşağı kayan buz gibi. "Yanlış. Bu, seni yakalama avı sırasında yoluna çıkan herkesi öldürecek bir adamın tadı." Sonunda beni serbest bırakıyor, beni temizledikten sonra yatağın kenarındaki bandanayı kapıyor. "Buraya gel."

Kollarımda, bacaklarımda ve artık şişmiş olan amımda hissettiğim acıyla irkilerek ona doğru dönüyorum ve bu kadar kaosa neden olan bir adamın kollarında huzur buluyorum.

Parmağımın ucunu karın kaslarının girintili çıkıntılı çizgilerinde ve dövmelelerinin kalın çizgilerinde ya da daha açık bir ifadeyle 2000 rakamlarında gezdiriyorum. "Kimsenin o yolda yürüyeceğini sanmıyorum Roy."

"Hmmm?" diye soruyor, sesi uykuyla sarhoş. Parmağının ucu kolumda daireler çizerken uykulu Royce'un en sevdiğim Royce olduğunu fark ediyorum.

"Kimse o yolu seçmeyecek."

"Nedenmiş o?" diye soruyor uykulu bir şekilde, dudakları alnımda gevşemiş.

"Çünkü insanlar ikimize bir kez bakınca o yolda sadece ikimizin olması gerektiğini anlıyor."

Dudakları alnıma değmeden önce parmağı kıkırdamayı bırakıyor ve karnımda bir kelebek ordusu uçuşmaya başlıyor. "Uyu, Düşes."

"Yarın garanti değil diye mi?" Şaka yapıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

"Benim nefes aldığım her bir gün, sizin günlerinizin garanti olduğu anlamına gelir. Uyu."

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle gözlerim kapanıyor. Savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim, o kadarını biliyorum. Ama ya savaş onunla olursa?

OceanofPDF.com

Royce

Beni savunmasız bırakıyor. Bunu biliyorum. Onu bebekken ilk gördüğüm günden beri üzerimde yaratacağı etkinin farkındaydım, ama şimdi, bu, içime gömdüğüm büyüyen korku, her şey daha da yoğunlaşıyor.

"Ondan yeni bir bilgi alabildin mi?" Lion motorunun altından metalleri kurcalayarak soruyor. Elimizde potansiyel bir savaş varken bu inatçı herif neden motoruyla uğraşıyor bilmiyorum. MC'ye katıldığımdan beri, Patches'taki o günden beri kartelle aramız bozuk. Yine de üçünü öldürdükten sonra Lion kartelle anlaştı. Kartelle ilgili sakladığı bir şeyler olduğunu hissediyorum ve şimdi yaşlı karısını öğrendiğime göre, bunun onunla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum.

Yoğun zehirli dumanı dışarı üflüyorum. "Hayır. Bu gece gidiyorum."

Aslan asılı metalin altından çıkıp bana ters ters bakıyor. "Sikinle düşünmeyi bırak."

Ağızımdan bir homurtu çıkarken başımı geriye atıyorum. "Çok konuşuyorsun amına koyayım." Tüm kartel olayını yüzüne vurmak istiyorum ama patronlarından birini öldürdüğünü düşündükleri kişi hâlâ benim.

Lion ayağa kalkar, ellerini bir bezle siler. "Siktir git."

Bonnie elinde bir kutu muffinle dışarı çıkarken ona bir öpücük gönderiyorum. "Jade'in favorisi olduğu için portakallı çikolata parçacıklı yaptım," diyor bana hafif agresif bir gülümsemeye. Tanrım, şimdiden benim hakkımda mı konuşmaya başladılar?

"Teşekkürler-"

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Gülümsemesi kaybolup gözlerinin rengi solarken her yere kurşunlar saçılıyor. Lion ileri atılıp Bonnie'yi kollarının arasında yakaladığında her şey ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor. Bonnie Lion'ın kollarına yığılırken beyaz bluzunun önünden kan sızıyor.

Aceleyle dönüyorum, içgüdülerim devreye giriyor ve belimdeki tabancaya uzanıyorum. Silahı kaldırıp tetiği çekiyorum.

Pop!

Pop!

Pop!

Pop!

Pop!

Ön kapıya doğru sarsılırken ayaklarım koşmaya başlıyor. Görüşüm kasvetli bir hal alıyor. Kan istiyorum. Kana ihtiyacım var. O silahın arkasındaki her kimse onu yakalamaktan başka hiçbir şey benim için önemli değil.

Ta ki enerjisinin sırtımda titreştiğini hissedene kadar. Korkusu şiddetle içimde teselli arıyor ve Jade'i yerde Bonnie'nin yanında kıvrılmış halde bulmak için dönüyorum. Lion garaj kapısının altından AK'sini çıkarıyor.

"Jade!" O kadar yüksek sesle kükrüyorum ki boğazım acıyla kasılıyor. "Hemen içeri gir!" Kapıları işaret ediyorum ama küçük sürtük başını sallıyor, Bonnie'yi kollarının altından tutup sığınağa sürüklüyor.

Onu öldüreceğim.

Slim kapıları açarken arkamızı dönüp yola çıkıyoruz ve siyah bir Range Rover hızla uzaklaşıp köşede kayboluyor.

Silahımı indirirken dilimi dudaklarıma götürüyorum, metalin güçlü tadı tüylerimi diken diken ediyor.

Boğaz.

"Aslan," diye mırıldanıyorum, öne doğru adım atarak. "Şu anda sana ihtiyacı olabilir."

Yüzünde bir ıstırap ifadesi belirir. "Onu kaybedemem."

Kaybolan arabayı işaret ediyorum ama Fluffy ve Wicked kükreyerek bisikletleriyle yanımızdan geçiyorlar. "Ben yetişirim!" Lion'a dönmeden önce onlara bağıriyorum. "Bizim bölgemizde bizi siktiler, şimdi hepsi ölecek. Oraya git ve kadını hallet, bu arada benimkini de becer," diyorum ve doğruca bisikletime yöneliyorum. Bonnie'nin ağzından sıçrayan kan Jade'in parmaklarının arasından sızarken Jade'e bir kez daha bakıyorum.

Jade'in gözleri benimkilere kilitlendi. Endişe, acı, kayıp.

Ona o kadar kızgınlım ki doğru düzgün göremiyorum. Bonnie yerde son nefesini verirken bile.

Geri döndüğümde bir aile üyesini kaybetmiş olacağımızı bilerek motorumu tekmeliyor ve bir gök gürültüsü gibi oradan uzaklaşıyorum.

Fluff ve Slim'e yetişerek işlek caddelere girip çıkıyoruz ve Rover'ı arıyoruz. Birkaç araba ötede karartılmış SUV'un kış ucunu görüyorum, Wicked'a arka sokaktan geçmesini işaret etmek için hafifçe dönüyor. Bizi evimizde becerdiler, ama lanet olası sokaklarımızda paçayı kurtarmaya çalıştıklarında sıçıp batırdılar. Burada insanlar etrafımızda dolaşıyor. Bu lanet kasaba bizim çünkü nesiller boyunca onu koruyan biz olduk.

Fluff ortaya yapışırken, Wicked uzaktan gelen korna ve korna sesleriyle sağa sapıyor. Sola çekiyorum ve daha da ileri atıyorum, dokuzluğumun metali kalçama sıcak bir şekilde değiyor. Rover sola doğru savruluyor, bir tekne iskelesine doğru ilerliyor, bu da mükemmel çalışıyor çünkü orada kimse yok.

İki piç sürücü ve yolcu koltuğundan kayarak rıhtıma doğru koşmaya başlarken motorlarımız yuvarlandı.

tekerlek. Motosikletimden atladıktan sonra silahımı kaldırıyorum, doğrudan sürücüye nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. İlk patlamayla birlikte, cansız bedeni yere düşerken kafasının arkasından kan sızıyor.

Ben ileri atılırken diğer iki sikik hâlâ tekneye doğru koşuyor.

Biraz daha ağır olan herife arkadan dalıp üzerine atladığımda botlarım tahtaya çarpıyor ve bedeni güverteye düşüyor. Wicked koşmaya devam ediyor, diğerini yakalamaya ve teknenin yola çıkmasını engellemeye çalışırken onu geçip tekneye atlıyor ve dümenin arkasında vurduğum adamın yerine geçerek iskeleden uzaklaşıyor.

"Siktir!" Wicked bağılıyor, vahşi gözleri tekneyi kovalayabileceği bir şey bulmak için etrafta uçuşuyor.

"Bırak," dedim. "İhtiyacımız olan her şey var."

Wicked'in gümüş rengi gözleri, vücudumun altındaki serseri amcığa odaklanırken kayrak taşına dönüşüyor. "Lion sağlıklı düşünemeyecek. Öfkeyle içeri girecek ve her şeyi mahvedebilir."

Dizimi beline daha fazla bastırdığımda altımdaki adam dönüp duruyor. "Bir bok söylemeyeceğim! Asla!"

Tükürüğümü ağızımda yuvarlayarak ağzına tükürdüm. "Kapa şu lanet çeneni."

Park yerinden ısıklık çalarak gelen Fluff, Justice sürücü koltuğundan atlarken başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. Kahverengi gözleri kederle yere düşüyor, omuzları kamburlaşıyor. Bana ne söylediğini duyuyorum.

Bonnie gitti.

Parmaklarımı adamın ağzına daldırıp ağzını genişletirken öfke ve kızgınlık yüzeye çıkıyor. Büyük gözlerle bana bakıyor. "Benimle geliyorsun ve işim bittiğinde, arkadaşına yaptığım gibi seni de oracıkta öldürmüş olmayı dileyeceksin."

Ağır kışını karartılmış minibüsün arkasına sürükleyerek arka kapıları kapattık. Wicked'ı durdurdum.

Fluff ve Justice arkamda dururken bisikletiyle ayrılıyor.

"Onu kulüp binasına geri götüremeyiz. Onu Jade'in yakınında istemiyorum ve ayrıca Lion da sağlıklı düşünemeyecektir. Onu orada, Bonnie'nin evini kirletirken görmek istemeyecektir." Hem Justice hem de Fluff aynı fikirde ve kararını görmek için Wicked'a döndüğümde başını sallıyor.

"Katılıyorum, ama o da katılmak isteyecektir."

"Biliyorum," diyorum ve bisikletime uzanıp kaskımı alıyorum. "İhtiyacımız olanı aldıktan sonra yapabilir. Ölüm onun olacak."

Justice'e onu MC'nin sahibi olduğu kulüplerden birinin bodrumuna götürmesini söyledim. Temizlik ekibimize güvenmeseydik bu riskli olurdu. Bacağımı bisikletime geçirip Wicked'a beni takip etmesini işaret etmek için başımı sallıyorum.

Bu iş karışacak. Hallediyorum.

OceanofPDF.com

Jade

Elma şekeri. Küçük bir çocukken onları çok sevdiğimi hatırlıyorum. Royce, Orson ve Storm her yıl beni panayıra sürüklerlerdi ve Stone View'u ziyaret ettikleri her yıl elma şekeri için yalvarırdım. Yapışkan kırmızı şekerlemenin dilimi gıdıklamasıyla ilgili bir şey. Şeker, arzuladığımız ilk uyuşturucu.

Ellerimin ve giysilerimin üzerindeki sakızımsı kırmızı sıvıya bakıyorum, parmaklarımı birbirine yapışmayacak hale gelene kadar uzatıyorum. "Özür dilerim."

Lion, Bonnie'nin cansız bedeninin üzerine kıvrılmış, gözleri artık kapalı ama kan hâlâ beyaz bluzundan sızıyor. Taze. Birkaç dakika önce hayattaydı ve şimdi yok. "Üstüne bayıldım Bonnie! Nereden aldın?" Otuz dakika önce fırından kekleri çıkarırken ona bu soruyu sorduğuma inanmak zor. Kekler vücuduna sıçramış, kanla ıslanmıştı.

"Üzülme." Lion'ın sesi çatallaşıyor ve ben saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "İçeri girmen gerek Jade. Royce seni burada istemeyecektir ve görmek istemeyebileceğin bir işlem yapmamız gerekiyor."

Hüzün beni sakın bir okyanusun ortasındaki girdap gibi içine çekerken dudağım titriyor. Sessizce ve dikkatlice beni altına çekiyor. "Tamam." Ayağa kalkarken bacaklarım sıvılaşıyor ve düşmeye başlıyorum, tam o sırada Slim arkamdan gelip beni sırtımdan yakalıyor.

"Bir gün iyi bir doktor olacaksın Jade. Çalışmalarına devam et." Lion'ın bu yorumu her şeyin ortasında beni şaşırttı ama Bonnie'yi kollarında tutarken ona dönüp baktığımda, gözleri acı içinde bana dikilmişken, bunu neden söylediğini anladım. Öğrenmek üzere olduğum şeyi bilseydim belki de onu kurtarabilirdim. O haklı. Bunların hepsi yanlış. Ne yapacağımı bilseydim belki de birini kurtarabilirdim gibi hissetmeyi asla istemiyorum.

Tıp fakültesinden mezun olacağıma dair kendime ve Bonnie'ye söz veriyorum. Bunu onun için yapacağım.

Eve döndüğümüzde, polis arabaları kapıdan içeri girerken Slim beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Gypsy mutfak köşesinde sessiz, başı kollarının arasında, dizlerinin üzerinde duruyor. Onu bu kadar gençken ve bir ebeveynini kaybetmişken görmek kalbimi daraltıyor. Bonnie kadar sıcak ve sevgi dolu bir ebeveynim olmasını dilemekten başka bir şey gelmiyor elimden. Sızlanıyorum, dudağım titriyor. Kollarımı ona dolamak ve acısını dindirmek istiyorum.

Ön kapı çarparak kapanıyor, evin içindeki sessizlik sağır edici.

"Duş almak için yukarı çıkacağım." Slim'i iterek geçiyorum ve oturma odasındaki kanepelerde oturan kızları görmezden geliyorum, yumuşak ağlamalar ve sessiz fısıltılar.

Royce'un yatak odasının güvenliğine girdiğimde, her şey bir anda üzerime çöküyor gibi geliyor. Sanki zihinsel olarak güvende ve istikrarlı olduğumu biliyorum ve şimdi Royce etrafımdayken parçalanabilirim. Küçük tuvalet ve duş bölümüne doğru koşuyorum, kaseyi tekmeleyerek açıyorum ve eğilerek bu sabahki kahvaltımı döküyorum. Kekler. Portakallı çikolata parçacıklı. Acı kederle boğuşuyor, gözlerimden taze yaşlar fışkırıyor. Omuzlarım kıvrılıyor, göğsüm çöküyor. Tuvaletin porselenini tutuyorum, öfkemi serbest bırakıyorum

hıçkırıklar arasında ağlıyor. Bonnie'yi uzun süredir tanıımıyordum ama beni bu aileye kabul etti ve önemli olduğumu hissettirdi. Dünyanın ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı, bir eksiğine değil. Sonsuza kadar içimde ondan bir parça taşıyacağım.

Kola dokunuyorum ve tüm bulanık, turuncu yapışkanın yıkanmasını ve durup kıyafetlerimi çıkarmadan önce hazneden emilmesini izliyorum.

Duş çok sertti. Kandan arınırken ve üzerimdeki ölüm lekesini yıkarken çok ağladım. Yeni bir gri yoga pantolonu ve beyaz bir bluz giydikten sonra çoraplarımı giydim ve kanlı kıyafetlerimi poşetledim, az önce olanların kokusu en sevdiğim kot pantolonumun dikişlerine sinmişti. Uzun saçlarımı tarayıp topuz yaptıktan sonra telefonumu elime alıp kapıyı iterek açıyorum ve diğer tarafta kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakan Bea'yı gördüğümde donup kalıyorum. Beyaz eteği kısacık, file taytı çeşitli yerlerinden yırtılmış. Platin sarısı saçları sırtından aşağı hançer gibi sarkarken, rimeli kusursuz yanaklarından aşağı akıyor.

"Neden onu kurtarmadın?"

Elimdeki çantayı sıkıyorum, sorusu karşısında ayaklarım yerden kesiliyor. "Denedim."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve tam kırıncı bir şey söyleyeceğini, hatta belki de bana vuracağını düşündüğüm anda omuzları yenilgiyle çöküyor. "Özür dilerim." Gözleri omzumun üzerinden Royce'un odasına kayıyor. Bana dönmeden önce yüzünde farklı bir acı beliriyor. "Seni kendine ait yapacak."

"Ne?" Bu konuyu şu anda açtığı için neredeyse kızgın bir şekilde sinirleniyorum. Sanki Bonnie kollarımda öldükten sonra gerçekten o yola girmek istiyormuş gibi. Sahte saçlarını yolmak ve tırnaklarımı gözbebeklerine batırmak istiyorum.

"Seninle nasıl olduğunu gördüm. Farklı. Ne zaman yanında olsan sahiplenici bir hayvan gibi hareket ediyor. Beni paylaştı, ama bunu seninle yaptığını göremiyorum."

Elimi yumruk yapıp yanlışlıkla ona vurmamak için avuç içimi yanağıma bastırıyorum. "Bunu bana neden söylüyorsun, hem de tam şimdi?"

Ondan birkaç santim daha kısa olduğum için hüznü bana doğru iniyor.

"Çünkü onu hak ettiğini düşünmüyorum. Bunu gözlerinde görüyorum. Aldatmacayı, ondan sakladığın sırları. Bu adam sırf senin güvenliğini sağlamak için insanların etini koparabilir, ama sen-" Duraklıyor ve parmaklarım avucumun içinde seğiriyor. "Dürüst bile olamıyorsun." Ben ona vuramadan arkasını dönüyor ve başka bir kapıdan geçip kapıyı çarparak kayboluyor. O kaltak Royce ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve bunu kimseye açıklamak zorunda değilim.

Ama haklı mı?

Zihnimdeki yeni endişelerle aşağıya, Slim'in Roo'yla oturduğu mutfağa doğru ilerliyorum. Perdedeki aralıktan bir hareket beni böldü ve polisin Lion ve Gypsy hala dışarıdayken olay yerini bantladığını izledim.

"Polis mi?" Neden bilmiyorum ama aklıma gelen ilk şey bu oldu. Kanun kaçaklarının evlerinde polis olması bana garip geliyor.

Roo kalın başparmağını bardağının üzerinde gezdirerek başını sallıyor. "Evet, mutfağa bakıp duran o küçük kızıl saçlı hariç hepsi cebimizde. Onunla başka bir bölümdeki diğer kardeşlerimizden biri arasında bir geçmiş vardı. O cimrinin sadece bizimle değil, bütün kasaplarla sorunu var."

Slim elimdeki plastik poşeti işaret ederken onun yorumunu duymazdan geliyorum. "Kıyafet mi?" Masadan kalkıyor ve poşeti benden alıyor. "Ondan kurtulacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum tam o sırada telefonum pantolonumun kemerinde titreşiyor.

(resim)

Şimdi oynama sırası sende. Dört dakika içinde ön tarafta ol ve hiçbir şey getirme.

Yüzümden kan çekiliyor, dizlerim jöleye dönüyor-

O.

"Vay canına, sen Tamam mı?" Roo sorar,
izliyor Ben önce

telefonuma bakıyordum.

Onu göğsüme bastırdım. "Evet. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Aceleyle yukarı çıktım ve spor ayakkabılarımı giyip koşarak merdivenlerden indim.

Birinin "Jade, içeride kal bebeğim," dediğini duyuyorum ama duymazdan geliyorum.

Bu evden çıkmamı engellemeye çalışan herkesi görmezden geliyorum.

Yanlarından geçerken bana tuhaf tuhaf bakan memurların bakışlarını görmezden geliyorum.

Koşmaya başlayıp kapıdan dışarı fırlarken Aslan'ın çağrılarını duymazdan geliyorum. En iyi arkadaşımdan, zarar gören kız kardeşimden başka bir şey görmüyorum. Muhtemelen hepsi Bonnie'yle olanlardan sonra aklımı kaçırdığımı düşünüyor, ki bu kısmen doğru, ama hiçbir şey, ama hiçbir şey beni az önce gördüğüm fotoğrafa hazırlayamazdı.

Hiçbir şey.

Bu yüzden çok aşına olduğum siyah Maserati kaldırımında rölantide dururken görüldüğünde ona doğru koşuyorum. O kadar hızlı koşuyorum ki ciğerlerim yanıyor ve gözlerimdeki yaşlar kuruyor. Kapıyı çekip açıyorum, yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve yeni keşfettiğim öfkeyle James'e bakıyorum.

"Nerede lan bu kız!"

Royce

İşkence bir silahtır, öldürücü bir atış değil. Bu bir sanattır ve benim de çok iyi olduğum bir şeydir. İnsan vücudu harcanabilir. Tek amacı kendini iyileştirmektir. Gerçekten düşünürseniz şaşırtıcı. Ben düşünmüyorum. En azından sık sık. Ama elleri bağlı bir şekilde bir bodrumun tavanına asılmış, ağzından ve burnundan kanlar akan ve kot pantolonunun kumaşı sidik lekeleriyle kaplı biri olduğunda, düşünebildiğim tek şey bu oluyor.

Sigaramı dudaklarımın arasına yerleştirip ağır ayağımın tabanıyla adama vuruyorum ve kıkırdıyorum. "Bugün kızdırdığın kişi ben olmadığım için çok şanslısın."

Bodrum katı, parlak duvarları, dağ gibi fıçıları ve alkol ve şarap kutularıyla derli topludur. Bu bar gölgeli bir striptiz kulübü ya da duvarda bir delik değil; burası her ölçeğin üst ucunda yer alıyor. Allure, şehrin kalbinde, cüzdanı kabarık kadın ve erkekleri kendine çeken bir kokteyl barı. WPMC işleri böyle yapar. Asla bariz bir seçim yapmayız. Biz zenginliğin gölgesinde gizlenen kurtlarız. Telefonum kalçamda titriyor ve ellerimdeki kanı bandana ile siliyorum - dün gece Jade'i becerdiğim bandana ile - kilidini açarak siliyorum

Bir yandan da sigarayı ağızımdan çıkarıp dumanını üflüyorum. "Senin için hazır. Kartelin ona uyarı ateşi açmasını söylediğini ve aptal herifin de serseri kurşunlar püskürttüğünü öğrendim."

"Yoldayım, ama bilmen gereken bir şey var." Sert tonu beni rahatsız etmiyor ya da şaşırtmıyor. Karısı az önce kollarında öldü.

"O da ne?"

"Jade bir yere gitti. Nereye gittiğini görmedim. Hiçbirimizin onu yakalayamayacağı kadar hızlıydı."

"Ne?" Havlıyorum, ama sonra Lion olmayan birine nereye gittiğini sormam gerektiğini fark ettiğimde kafamdan ona kadar sayıyorum. "Pekâlâ, ben kulüp binasına dönüyorum. Allure'dayız." Telefonumu kapatıyorum ve bisikletimin anahtarlarını kapıyorum.

"Çıkıyor musun?" Wicked odanın diğer tarafından soruyor, parmağındaki altın yüzükleri ilgisiz bir şekilde evirip çeviriyor.

"Evet. Jade kaçtı."

"Ne?" Wicked kaşlarını içeri çekerek hızla ayağa kalktı. "Ben de geliyorum."

"Neden?" Kapıyı çekiyorum, Fluff'u aptal herifle odada bırakıp acil arka çıkıştan çıkıyorum.

Wicked bacağını bisikletinin üzerinde sallıyor. "Çünkü kafamda bir şeylerle oynamaya çalışıyorum ve bir şeyler tutmuyor. Etrafa sorduğunda orada olmak istiyorum, bir şey bulup bulmadığımı görmek istiyorum."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve sigaramı çakıl taşlarına doğru savuruyorum. "Bunun onun küçük erkek arkadaşıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyor Wicked ve ikimiz de bisikletlerimizi çalıştırıyoruz.

"Biri bana bir şey söylesin!" Kulüp binasına döner dönmez bisikletimi park ettim. Gördüğüm ilk adama doğru ilerliyorum, o da Roo oluyor. Geniş omuzları ve kalın gövdeli bacaklarıyla bana doğru ilerliyor.

"Evet, kardeşim. Duştan sonra mutfağa geldi, çok soğukkanlıydı ve elinde kanlı kıyafetleriyle dolu plastik bir torba vardı. Telefonuna bir mesaj falan geldi ve tüm tavrı değişti. Gerilmesini izledim, ona sorunun ne olduğunu sorduğumda gözleri içimi yaktı. Telefonunu göğsüne bastırdı ve kaçtı. Onu takip etmeye çalıştım, kapıya ulaştım ama çoktan plakasız koyu renkli bir Maserati'ye binmişti."

"Siyah mı?" diye soruyorum, içimde alışılmadık bir panik seğiriyor. "Siyah olduğuna emin misin?"

Roo beni tersledi. "Evet. Ben renk körü değilim." Hemen telefonuma uzanıp numarasını buldum ve çevir tuşuna bastım.

"Sence bu erkek arkadaşının arabası mı?" Roo kaşlarını çatarak sorar.

Telesekreteri çaldığında dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bilmiyorum." "Az önce ona erkek arkadaşım demem umurunda değil mi?" Roo

her şeye mizah katma eğilimi var ve diğer zamanlarda bunu hoş karşılardım, ancak şu anda yaptığı şeyin bu olduğunu düşünmüyorum.

"Umurumda değil," diye alay ederek tekrar çevir tuşuna basıyorum.

"Bu ani tavır değişikliği niye?" Roo daha da ısrar ediyor ve son sinirime dokunmaya başlıyor.

Onu yerinde tutuyorum. "Çünkü ben onun lanet olası erkeğiyim." "Pekala Tarzan," diye şaka yapıyor Roo.

Wicked'in gözleri Roo'ya odaklanır. "Yani giydiklerinden başka bir şey almadan mı gitti?"

Roo başını sallıyor ve ben sürekli onun telefonunu çevirirken onların konuşmalarını izliyorum.

Beşinci seferden sonra, bilinmeyen bir numaradan FaceTime araması aldığımda bir metin yazmak için geri getiriyorum. Bilinmediğinde kim olduğunu biliyorum. Bir hırıltı kaçıyor

ağzım hayal kırıklığıyla köpürüyordu. Diamond'ın beni lanet oyunları ile rahatsız etmek için en uygun zamanı seçmesine sinirlenmiştim. Videoya dokunduğumda, sırtı bana dönük, şık siyah elbiseli bir kızın görüntüsü açıldı. Bana gönderdiği videolarda hep aynı kızı kullanıyor. Saçları dümdüz, beline kadar dökülüyor ama ilgimi çeken ilk şey bu değil. Taktığı yarım maskeden çıkan uzun tavşan kulakları. O geriye doğru hareket ederken ince parmakları arkadan esniyor, sessizlik kulak zarımı delecek kadar yüksek. Bu sefer farklı hissediyorum.

"Bunny." Sesi yavaş, şimdi daha samimi. Saçmalık makinesi bunu gizlese bile. "İyi bir küçük kız gibi benim için arkanı dön."

"Yo! Benim fu-" Kız yavaşça dönerken ve profilinin yan tarafı merceği keserken içimi bir korku kaplıyor. Kız nihayet yüzünü bana döndüğünde, yeşil gözleri deri siyah maskenin ardından bana dikildiğinde, öfkem kontrolü ele geçiriyor ve yumruğum arabamın arka camından içeri giriyor. "Lanet olsun!" Elimdeki telefonu tutarak bağıriyorum. Wicked ve Roo daha da yaklaşıyor ama telefonumda izlediğim şey dışında her şey yok oluyor.

"Bunu görüyor musun Royce? Küçük şirin bir tavşana benziyor, sence de öyle değil mi?" Dizlerinin üzerine çökmüş, arkasından iplerle bağlanmış kızın vücudunda kamerayı gezdiriyor. Parmağını nazikçe siyah maskesinden aşağı ve minyon yüzünün üzerinde gezdirirken gözleri boş, itaatkâr. "Bunun farklı bir şekilde bitmesini planlamıştım ama sen buna ayak uyduramadın, değil mi Bunny?" Elini aşağıya, göğüslerinin önüne doğru indirdiğinde takım elbisesi ortaya çıkıyor. Çenemdeki kaslar sarsılıyor, su katılmamış öfke derimin yüzeyine çıkarken omuzlarım dikleşiyor.

Nefesimi düzene soktum, doğru düzgün göremiyordum. "Şimdi sıçtın batırdın."

Kahkahası, kulaklarımdan girip öfke noktalarıma çarparak çıkan yüksek sesli bir kıkırdamadır. Yüzü

objektifte beliriyor, ama arkasına saklanmak için bir kar maskesi takıyor. "Ben de buna güveniyordum."

Video oynamaya devam ederken öfke pençelerini tenimde derinleştiriyor. Kıyafetleri yırtık değil, siyah bir elbise küçük bedenine yapışıyor. Bir etkinlik için giyinmiş gibi görünüyor. Avuçlarım terden kaşınıyor, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu orospu çocuğunu öldüreceğim.

Wicked'in videoyu görmek için arkamdan geldiğini hissediyorum. Enerjisi o kadar şiddetli bir şekilde değişiyor ki duraklıyorum ve sorununun ne olduğunu görmek için yukarı bakıyorum. Yüzü solgun, tenindeki tüm renk çekilmiş. Videoya odaklanmış, çenesini sıkıyor. "Yüce Tanrım." Başını sallıyor, geriye doğru sendeliyor. "Bilmem gerekirdi."

"Neyi biliyorsun?" Video elimde oynamaya devam ederken ona çıkışıyorum.

"Onu beceriyor." Ellerini saçlarına gömüyor, hayal kırıklığı içinde uçlarını çekiştiriyor. "Bilmeliydim," diye mırıldanıyor.

"Sabrım tükeniyor," diye homurdanıyorum, gözlerim onunkilere sabitlenmiş.

Boğazını temizliyor. "Benim çalışma odamdaydı."

Hala kanım donuyor. "Yanlış kişiyi yakaladınız. Bu benimle ilgili. Diamond onu benim yüzümden aldı."

Wicked başını sertçe sallıyor, tavrı yumuşuyor. Dalga geçmediğini biliyorum. "Benim odamdaydı. Siz gittikten sonra."

Ağzım kapandı. Bunu daha sonra konuşacağım, şu anda mesaideyiz. Ne haltlar döndüğünü bilmem gerek.

"Ne istiyorsun lan?" Kameraya doğru söylüyorum.

Kahkahası ayaklarımın altındaki zemini sarsacak kadar yüksek. Öfkemi kontrol etmem gerek. Beklemeliyim. Dolu bir silah gibi tutmalı ve sadece onu ulaşabileceğim bir yere getirdiğimde ateşlemeliyim. Kamera hareket ediyor ve başka bir kızın kıvrıldığı köşedeki hareketi yakalıyorum. Objektife doğru baktığında, onun Sloane olduğunu hemen fark ediyorum. Ne oluyor lan? Neden Sloane'u da alsın ki? Jade'i almak beni

ne sikim isterse yapsın. Sloane, Jade'den farklı görünüyor. Elbise yok. Maske yok. Yüzüne kazınmış korku, onun bu dünyada yaralanmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Jade'de neden aynı korku havası yok?

Gözlerim Jade'e döndü. Sakin. Boş. Stoik. Hareketsiz. İçi ölü. Her şey mantıklı. Wicked doğruyu söylüyor. Jade'in bana anlattıklarından ve benim bildiklerimden daha fazlası var. Bu pislik ben gittiğimden beri onunla da mı uğraşıyor?

"Seni bulacağım, maskeni indireceğim ve kim olduğunu öğreneceğim, sonra da etini kemiklerinden ayıracağım."

"Tsk, tsk," diyor parmağını kameranın önünde sallayarak. "Elimde en çok-" Jade'in arkasında duraklıyor, elleri elbisesinin yırtmacının içine dalıyor. Elbisenin altındaki hareketleri izlerken telefonu elimde sıkıyorum. "Değerli varlığın." Nefes nefese kahkahası devam ediyor. "Güzel ve ıslak. Küçük masum Düşes'in hakkında ne kadar şey biliyorsun Royce? Becerilmekten zevk almak için belli bir düzeyde acıya ihtiyacı olduğunu biliyor musun?" Yerinden kalktı ve parmağıyla takım elbisesini sildi. "Kuşkusuz bu yüzden onunla hep tatlı tatlı sevişiyorum. Hepsi bir işkence oyunu. O yüzden sana bir şey sorayım," diyor ve sonunda kamerayı eline alıyor. "Oynamak ister misin?"

"Sadece evet de," diye homurdanıyor Wicked yanımdan. "Onu öldüreceğiz" diyen Wicked'a kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Telefonuma geri döndüm. "Evet, oyun başladı." Arabamın kaputunun üstündeki dizüstü bilgisayarından başını kaldırmış olan Slim'e bakıyorum. "Anladın mı?"

"Zordu. Bulunduğu yere her türlü kodlama ve anonim saçmalık bağlanmıştı. Çok iyiydi." Slim bana sıırttı. "Ama ben daha iyiyim."

"Seni zeki küçük pislik."

Wicked yolcu kapısını çekerek açar ve Slim, Roo, Billie ve Fury bisikletlerine doğru koşarken içeri süzülür. Bugün lanet tarihin en kötü günlerinden biri olarak geçecek. Jade'in sağ salim dönmesini istiyorum. Kollarıma dönüp dönmeyeceği bu işin nasıl sonuçlanacağına bağlı.

Slim, Fury ve Fluff arkamızda ilerlerken otoyoldayız. Roo ve Fury, bulundukları yere yerleşmek için farklı bir yöne gitmek üzere ayrıldılar. Wicked ve benim aramdaki hava gergin. Her zamankinden daha gergin. Telefonumu çıkardım ve Lion'ı aramaya başladım. Beşinci çalışta cevap verdi.

"Öyle mi?" Sesindeki memnuniyeti neredeyse duyabiliyorum.

Şu anda o bodrumda derin bir kan banyosu olmalı.

"Jade'in başı dertte. Diamond'la ilgili. Bana onun bağlı, ağzı tıkalı ve maskeli olduğu bir video gönderdi."

Sessizlik.

Devam ediyorum. "Görünüşe göre Wicked onun ininde olduğunu söylüyor." "Yanında yeterince adam var mı?"

"Evet, sanırım. Nevada bölümüne haber ver. İşler kötüye giderse onlara ihtiyacımız olabilir. Diamond'ın kasasında kaç kişi var bilmiyorum."

Lion diğer hattan homurdanıyor. "Zaten buradalar, neredeyse kulüp binasındalar. New Mexico ve Oregon'la birlikte. Idaho ve Teksas da gelmek istedi ama onları şimdilik geri çektim. Önümüzdeki birkaç gün içinde kulüp binasında bir sürü kızgın piç olacak."

"Güzel." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bunun bana verdiği memnuniyeti bastırıyorum. "Mükemmel."

"Kadınla aranı düzelt." Lion'ın sesi kalındı. "Ve Royce, ona karşı aptallık etme ve onu parçalamaya hazır bir şekilde içeri girme. Bırak açıklasın."

Cevap vermeden telefonu yüzüne kapattım. Jade söz konusu olduğunda kafamın içinde kimseye ihtiyacım yok. Zaten sahip olduğum tüm alanı o işgal ediyor.

"O haklı," diye mırıldanıyor Wicked.
"Kapa şu lanet çeneni. Bana her şeyi anlat."
Wicked sandalyesinde ayaklarını sürüyerek oturuyor.
"Hepinizin çalışma odama atıldığı günü hatırlıyor musunuz?"
Evet...

"Ondan kaçmamalı ya da onunla dövüşmemeliyiz. İçimden bir ses bu hasta herif her kimse zeki olduğunu söylüyor. Storm'dan bile daha zeki," dedi Orson ve topu bacalarının arasında sektirip bana verdi.

Omuz silktim. "O lanet olası bir insan, dostum. Eğer ona şimdi bu gücü verirsek, yıllar içinde bize nasıl bir pislik yapacağını kim bilebilir ki?" Bileğimi salladım ve üç sayı çizgisinden şut attım.

Orson toparlanmamı yakaladı. "Bence şu anda nerede durduğumuzu açıkça belirtelim." Dün Bay Area'dan çıkmış olmamız gerekiyordu ve her ne kadar bu herif her kimse ona isyan etmek istesem de, içimden bir ses onunla yatmak istemediğimi söylüyor.

"Jade ve ailemizin geri kalanıyla kumar oynamamız dışında." Çemberin altından topu çalmaya gidiyorum, geriye doğru zıplayarak şut atıyorum.

"Bence saçmalıyor." Storm, bu olay başladığından beri en çok söylediği şey.

Sıçramanın ortasında durakladım. "Peki neden?"

"Neden biz? Neden mi? Ya şaka yapmaya ya da bizimle kafa bulmaya çalışıyor. Ben derim ki, siktir et onu." Gözlerini kapatmak için havacı gözlüklerini indirdi.

"Pekâlâ," dedi Orson, alnındaki teri silerek ve havluyu havuz sandalyesine geri atarak. "Ailelerimize söylemeliyiz. Onlar güçlü, bunu kullanalım."

Altın zincirimi boynuma geri takarak başımı sallıyorum. Başını. "Evet, babam ofisinde. Onunla başlayacağız."

"Baban haklı," dedi Orson ofisinden çıkıp odama döndükten sonra. Jade henüz eve gelmemiştii, bu da beni tedirgin ediyordu. Ne zaman döneceğini sormak ve geç kaldığını söylemek için ona hızlı bir mesaj gönderdim. Birkaç dakika sonra orta parmak emojisi gönderdi. Parmaklarım tuş takımımın üzerinde gezinirken "**velet**" kelimesini gönderdim.

Telefonumu cebime geri ittim ve bacağımı masanın üzerine attım. "Evet, ailene bir şey söylememizi istemedi. Kendisinin halledeceğini söyledi. Ona güveniyorum."

"Öyle mi?" Storm dizüstü bilgisayarını açarak düz bir sesle mırıldandı.

"Neden yapmayayım ki? O benim babam." Cevabı tuhaftı ama Storm'un cevabı buydu.

Omuz silkti. "Sadece o kadar emin değildim."

Orson yatağımın yanında duran basketbol topunu aldı ve parmağının ucunda döndürmeye başladı. "Şimdi bekleyeceğiz."

"Bekliyoruz."

Hiçbir şey hatırlamıyordum. Başıma dokunmak için elimi kaldırdığımda boş noktalar hafızamı doldurdu. Gözlerim bağlıydı. "Siktir!"

"Roy?" Orson odanın içinde bir yerden seslendi. "Evet, kardeşim. Benim. Storm?"

Storm arkamdan kabaca homurdandı. "İşte."

"Hepinizin gözleri de mi bağlı?"

"Evet," diye bağırdı Orson, kot pantolonunun yere sürtünme sesiyle birlikte. "Odana girdikten sonra bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim sıkıca, bileklerimin etrafındaki bağları çekiştirirken kaslarım gerildi. "Uykuya daldıktan sonra hiçbir şey olmadı." Sonunda hepimiz benim odama çöktük ve babamın "halletmesini" bekledik.

Ellerimi gözbağımın altına sokup yırttım. Geniş omuzlu, kısa saçlı, benim yaşlarımda bir çocuk soğuk ve mesafeli gözlerle bana bakıyordu. "Sakin

hiçbir şeyle savaşıma," diyor. "Sadece onunla git." Hırlayarak ondan geri çekildim.

"Diamond'ın sen olmadığını nereden bileceğim?"

Wicked bana boş boş bakıyor. Sinirlenmemiş ve şaşırmamış. "Çünkü ben değilim."

"Ve sana inanmamız mı gerekiyor?" Orson hırlayarak söyledi. "Evlat, göz bağımı çıkar."

"Ben olsam onu dinlerdim," dedim ağzımda biriken kanı tükürerek. Orson'a doğru ilerledi, göz bağını çıkardı ve Storm'a geçmeden önce bileğindeki bağları çözdü.

"Ben Lenox'um ve onunla yatmıyorum."

Sonunda bana geri döndü ve bileklerimin etrafındaki sıkı ipleri çıkardı. Onları kendi etrafımda daireler çizerek büküm. Sonunda odaya girdiğimde hoparlörlerden yüksek bir ses yankılandı. Karanlık duvarlar, bir yatak, bir sandalye. Pencere yok, ayna yok, tek bir kapı-önünde küçük bir pencere vardı. Çamaşır suyu ve pahalı parfüm kokuyordu. Belki de evin içindeki bir laboratuvardayız.

"Hoş geldiniz çocuklar. Bana karşı gelmeye ve kaçmaya karar verdiğinizde göre, bunu uyarınız ve cezanız olarak kabul edin." Sesi aynıydı. Doğal olmayan robotik tonlar, bu piç kurusu her kimse kimsenin bilmesini istemediğini ele veriyordu. "Seni açlıktan ölesiye öldüreceğim, sonra da sana ne yedirmek istersem onu yedireceğim. Burada olduğun sürece dediklerimi yapacaksın yoksa Yeşim'den başlayarak tüm aile üyelerini öldürmeye başlayacağım." Kanım yeniden dondu. "Sana söylediğim her şeyi yapacaksın ve eğer her şeyi yaparsan, on altıncı gün seni araçlarınla, ihtiyaçlarınla serbest bırakacağım, ama onurunla değil. İhtiyaçlarımı karşılamak için görevlerinizi yerine getirmeniz gerekecek. Tüm görevler tamamlanmalı. Bu inin içinde birbirinizden başka kimseniz olmayacak. Göreceğiniz tek şey birbiriniz, seviyeceğiniz tek şey birbiriniz ve yiyeceğiniz tek şey birbiriniz olacak. Tabii dinlemezseniz. Aksi takdirde, nazik davranıp sizi dondurucumdan biriyle besleyebilirim."

Kıyırdamadım, hepimiz odanın içinde gezinirken arada bir gözlerimiz birbirimize takılıyordu.

"Ben güçlü bir adamım. Bana inanmıyor musunuz? Buradan çıktığında -eğer çıkarsan- Diamond'ı Google'da ara. Bir fikir edinirsin."

Diamond'ın The Den dediği yerde birlikte geçirdiğimiz on altı günü yeniden yaşamayı reddederek direksiyonu sıkıyorum. "Ayrıldığımızda ne oldu?" Sesim soğuk ve mesafeli.

Keşke İn'e kaçırıldığımız andan itibaren ona itaat ettiğimizi söyleyebilseydim ama tabii ki itaat etmedik. Yine de söz verdiği her şeyi yerine getirdi. Bir bakıma, sanırım bu yüzden dördümüz daha da güçlü bir bağ kurduk. Biz on altıncı gün ayrıldık ama Wicked geride kaldı. Yirmi birinci güne kadar serbest bırakılmadı, bu yüzden bu gergin konuşmayı yapıyoruz. Her şey olup bittikten sonra çok kötü durumdaydım. Kulüp beni iyileştirdi; Lion beni kurtardı. Patches'e girdiğim gün kendimi kaybedebilirdim ama onun yerine kendimi buldum. Yeni bir aile. Yine de terapiyi denedim, çünkü gençtim ve milyoner çocuklar kulübünden yeni çıkmıştım. Büyürken her şeyin cevabı buydu. Ailenin başa çıkamadığı bir şey mi? Gösterişli bir terapistle gidersiniz, o da ailenizin cebini boşaltırken size kendinizi devasa bir pislik gibi hissettirir. Etrafınızda sizi yalnız, deli ya da hayatta kaldığınız için berbat hissettirmeyen insanlar varken terapiye ihtiyacınız olmaz.

Wicked boğazını temizliyor. Ağzından çıkacak hiçbir şeyden hoşlanmayacağımı zaten biliyorum. Ama acıya düşkün biri gibi, bilmek istiyorum. Her bir lanet detayı bilmem gerekiyor.

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" Ben gaza basıp hızlanırken Wicked "Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" diyor. Motosikletler dikiz aynasına girip çıkıyor ve bana hızla yetişiyor.

"Evet, istiyorum. Sadece bu lanet arabayı çarpıp ikimizi de öldürmeyeceğime söz veremem."

Wicked cevap vermedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra - uzun bir sessizlik- ağzından duymak istemediğim sözler döküldü. "Bana ona bir şeyler yaptırdı. Onu çalışma odama getirdi, aynı kurallar. Taze et olduğunu söyledi-" Wicked duraklıyor ve benim nefes alışım hızlanıyor. Kafamın içindeki titreşim daha da şiddetleniyor, kıskançlığım koca kafasını kaldırıyor. "- sadece onun bir ısırik aldığı." Kontrolümü kaybediyorum ve direksiyonu diğer şeride kırıp daha da hızlanarak aşağı iniyorum. "Kardeşim, başka seçeneğim olmadığını bilmeni istiyorum."

Sesindeki tedirginliği duyabiliyorum. Başının önden yana doğru hareket edişini, yolu ve beni izleyişini. Yolu ve beni.

"Devam et, kardeşim." Başına gelecekleri bildiğim halde bu hikâyeden sağ çıkma şansım varsa kendimi toparlamam gerek. Diamond'ı ve nasıl çalıştığını biliyorum. Maskenin arkasındaki adamın kim olduğunu bilmiyor olabilirim ama özelliklerini biliyorum. Zevkini. Jade'in ona bulaştığını düşünmek beni öldürüyor. Aklımda neon ışığında tek bir kelime yanıp sönüyor.

Pişmanlık.

Wicked kendini tutmuyor. "Takım elbiseli pantolon ve sutyenle geldi. Saçları derli toplu, makyajı yerindeydi. O-"

"-açık olmak gerekirse, bildiğini söylemiyorum çünkü belli ki bilmiyordun, ama kız on beş yaşındaydı." diye araya girdim. Kolumun üzerinden ona ters ters baktım. "On beş, Lenny!"

Wicked'in Las Vegas'ı fethedebilecek bir poker suratı var, ama gerçek adını söylediğinde yanakları seğiriyor.

"Bilmiyordum." Başını sallıyor ve büyük elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir!" Deri önlüğümü birkaç kez yumrukladı. "Siktir!" Wicked'in soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim. Hiçbir zaman. Kendini sakın ve derli toplu tutmasıyla ünlüdür. Bizim gibi akli dengesi yerinde olmayan piçlerin aksine.

"Bu senin hatan değil," diye nefes veriyorum, devam etmesini istiyor ama kendini suçlamasını istemiyorum. Wicked'in bir zamanlar küçük bir kız kardeşi vardı, nasıl olduğunu bilir. Asla kendi isteğiyle bir

reşit olmayan bir kız. Küçük kız kardeş hikayesi, insanların ona Lenny demesinden hoşlanmamasında büyük rol oynuyor.

Boğazını temizliyor ve hikâyenin geri kalanının acı dolu bir şekilde ortaya çıkacağını biliyorum. "İçeri girdi. Küçük bir tavşan maskesi takmış ve bir sürü makyaj yapmıştı. On beş yaşında bile görünmüyordu."

Omzumun üzerinden onu inceliyorum, sonunda hızımı yavaşlatıyorum. "Fark eder miydi? Birkaç gün izin almazdın-" Duraklıyorum, oraya gitmemem gerektiğini biliyorum ama demek istediğimi anlatmak için buna ihtiyacım var. Savaşığımızda Wicked'a yüzde yüz ihtiyacım var ve bu savaş bir felaket olacak. "-Onun hayatı." Onun adını söylemek istemedim. Lanet olsun, eğer Jade olsaydı, onun adını ağzına alan herkesin ses tellerini koparırdım.

Wicked iç çekiyor, yenilgisi havada ağır bir şekilde hissediliyor. "Evet. Her neyse, içeri girdi. Bana ve ona bir şeyler yapmasını emretti. Onu bir sevgiliymiş gibi becermem gerektiğini söyledi. Garipti ama yaşadığımız boktan şeylerden sonra yeni bir şey değildi."

Homurdanıyorum. "Evet, bu sefer gerçekten bir kızı becermek gibi mi?" İlk kez bu kadar açık konuşmak aramızda huzursuz bir gerginlik yaratmıştı ama umurumda değildi. Bu amcığın utancıma erişmesine izin vermekten bıkmıştım. "Kardeşim, orada hepimizin arasında olanlar bir bok ifade etmiyor."

Wicked karıştırır. "Sorun o değil. Yani, seks değil. Ben gey değilim-"

Ellerim havaya kalktı. "-ve ben de değilim! Ama ikimiz de seksin seks olduğunu biliyoruz."

Wicked alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. Onunla yatıyordum. The Den'de bize yaptırdıklarından sonra hiçbirimiz birbirimize isteyerek dokunmadık. Hepimiz kendimizi aşağılanmış hissettik. Benim cinsel tercihim olmadığı için eylemin kendisini sindirmek zordu ama hepimizi ihlal edilmiş hissettiren şey bu değildi. Seçim hakkımızın elimizden alınmış olmasıydı. Artık kendimiz değildik. L'artisaniant'ı iki amaç için kurduk. Dürüst olmak gerekirse, üç.

Birincisi ve en önemlisi, zengin orospu çocuklarından para almak ve bu parayı ABD'deki çocuk kaçakçılığını ortadan kaldırmak üzere olan yeraltı anonim uyumsuz bir grubun cebine koymaktı. Bu, Wicked'in kız kardeşi kaçırıldığından beri yakın olduğu bir şeydi. Çocuk değildi ama Jade gibi gençti. Hükümet hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyor, ancak bu sivil grup sadece ABD'de değil, Avrupa'da da en kötü şöhretli vakalardan bazılarının dikişlerini açtı. Dosyalara, video görüntülerine, fotoğraflara erişiyor ve çocukların kimliklerini korurken web siteleri aracılığıyla her şeyi ifşa ediyorlar. Kimse onların kim olduğunu bilmiyor. Hiç kimse. Biz bile bilmiyoruz ve onları biz finanse ediyoruz.

İkincisi, Diamond'ı ve onun cinsel yöntemlerini çekmekti. Asla işe yaramadı. Oraya hiç adım atmadı. İçeri giren kişilerin isimleri her zaman Anonymous'a gönderilir, onlar da kayıtlarını kontrol ederdi. L'artisaniant'a gelen ve dosyalarında bulunan herkesi onlara teslim ettik. Cinsel tacizciler için bir ağdı.

Üçüncüsü, kendi cinsel ihtiyaçlarımızdı. Dördümüz de aynı seviyede cinsel açlığa sahibiz, sadece zevklerimiz farklı. Bizler böyle bencil piçleriz. L'artisaniant'ta gerçekleşen her şey yetişkinlerin rızası dahilinde ve yaş sınırının üzerinde. Cinsel avcılarını çekmek için özel bir seks kulübü kullanarak onları küçük düşürdük ve daha sonra para onlarla savaşan grubun cebine geri döndü, onlar da kurtardıkları insanlara para dağıttı.

Wicked beni görmezden geliyor. "Ben ayrılana kadar sürdü. Onu eğitmemi istedi, bu yüzden hepiniz gittiğinizde benim de gitmemem gerektiğini söyledi. Eğer gitmeye kalkarsam onu öldüreceğini söyledi-" Duraksıyor. "Poppy." Bana kız kardeşinin hikâyesini ve Diamond'la nasıl birlikte olduğunu anlattığından beri onun adını ilk kez duyuyordum.

Poppy, Diamond'la tanıştığında 14 yaşındaydı. Öldüğünde on beş yaşındaydı.

Wicked onun on dört yaşındayken öldüğünü sanıyordu ama durum hiç de öyle değildi. Poppy'nin hikâyesi ve hayattaki son yılı bundan çok daha uğursuzdu. Wicked onun hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde on beş yaşındaydı. Onu kurtarmaya çalıştı. İçindeki her şeyle. Ama yapamadı.

"Ben de onun istediğini yaptım ve Jade de çoğunlukla buna uymuş görünüyordu. Sana karşı her zaman dürüst olacağım Royce. Onun Diamond'la çalıştığını düşünüyordum ve bu yüzden girip çıkmasına izin veriliyordu. Her zaman güzel görünüyordu. İyi bakılırdı. En pahalı kıyafetleri giyerdi ve maskesini hiç çıkarmazdı. Hiç konuşmazdı. Birbirimizle hiç konuşmadık ve sanırım ikimiz de böyle olmasını tercih ettik."

"Birlikte ne yaptınız..." Kardeşlerin hâlâ arkamda olup olmadığını kontrol ederek bir sonraki sapağa giriyorum.

"Her şey." Sıkıştır.

"Eğitimi tamamladığımı söyledikten sonra beni bıraktı ve Poppy'nin çoktan öldüğünü ve-" Tekrar duraklıyor ve söyleyeceği bir sonraki şeyin canımı yakacağını biliyorum. Öfke, ağzından çıkan sonraki kelimelerin etrafını sarıyor. "Onun son yemeğimiz olduğunu söyledi."

Kanım soğuyor, uzuvlarım donuyor. Tekrar hızlanıyorum ve ileri atılıyorum, bunun başlamasına ihtiyacım var. Havadaki kan kokusunu ve dövülen etin sesini duymaya ihtiyacım var.

"Üzgünüm, kardeşim."

"Bugün o lanet gün," diye fısıldıyor ama ona bakmıyorum, mahremiyetine izin vermek istiyorum.

"Bugün o gün."

"Royce," diyor Wicked, şehirdeki bir kavşağın köşesinde yer alan bir apartman kompleksine açılan arka sokaklardan birine girerken.

Gözlerimi onunkilere getirdim. Kız kardeşinin öldüğü gün kalbi elinden alınan ve şimdi eskiden olduğu adamın kabuğu olarak etrafta dolaşan bu koca orospu çocuğu. "Öyle mi?" Onun için adam öldürebileceğimi biliyorum. Onun için ölürüm. Ona kızamayacağımı biliyorum.

Jade'le arasında olanlar için ya da L'artisaniant'ta onu becerdiği için. Eğer bir şey varsa, bu bir tür huzur getirir. Diamond'la birlikte onu siken herhangi biri de olabilirdi, Wicked olmasını tercih ederdim. İkisini de öldürmek istememe neden olsa bile. Uğruna ölebileceğim iki insan, ikisini de öldürmek istememe neden oluyor.

Yine de Wicked'in kim olduğunu biliyor olması beni rahatsız ediyor. Bunu benden sakladıysa, kolunun altında başka ne saklıyordu?

Wicked başını sallar. "Ona karşı dikkatli ol. Ne kadar derinde olduğunu bilmiyorsun."

Arabanın kapı kolunu sıkıyorum. "Evet, biliyorum."

OceanofPDF.com

Jade

İyi yapılmış **bir** yalan, siz doğrularla beslendikten sonra da dilinizin ucunu yakmaya devam edecektir.

Parmaklarım seğiriyor, beynim bir salyangozun kucaklayabileceği hızda hareket ediyor. Dilim bir sünger gibi ağzımın tepesine yapışmış, suya ya da herhangi bir sıvıya muhtaç. Buz gibi bir kola şu anda suyun bile ulaşamayacağı seviyelerde susuzluğumu giderirdi.

"Jade?" Sloane yan taraftan mırıldanıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. Benim siyah elbisemin tam tersi ama aynı tarzda beyaz bir elbiseyle uzanmış yatıyor. Onun saçları düzleştirilmiş, sırtından aşağı dökülürken benimkiler dalgalar halinde kıvrılmış, popomun üzerine düşüyor. Ayağımda kırmızı topuklu ayakkabılar, sivri uçlu ve parlak. Onunki de aynı.

"İyi misin?" Diye soruyorum ama kelimeler düz bir çizgide kalmaya isteksiz, karmakarışık harfler gibi dökülüyor.

Mısır pamuğundan çarşaflar ve etrafa saçılmış gül yapraklarıyla döşenmiş yataktan doğrulup başını sallıyor. "Neler oluyor? Uyuşturulmuş hissediyorum..."

"Öylesin," diye fısıldıyorum, zaten hangi odada olduğumu biliyordum. Şehir merkezindeki apartman kompleksi. James'e ait ama çoğu sitede olduğu gibi normal kiracılar yerine onun

seviyeler halinde işgal edilir. On iki kat var ve her katta kötülük damlayan biri bulunuyor. Hayatım boyunca şeytanla karşılaştım ve hepsi de tam burada, bu kompleksin bodrum katındaydı. Biri politikacı, diğeri yazılım mühendisi, bir diğerrinin de gizli bir yasal alanda çalıştığından şüpheleniyorum. James her ay bir etkinliğe ev sahipliği yaptığında, alıcıları bir odaya koyuyor. Bazıları sürekli, bazıları yeni. İnsan kaçakçılığı yıllar içinde daha da kötüleşti, ancak James'in sunduğu şey pek çok kişinin kavrayamayacağı bir şey.

Genç, güzel ve bazen de bakireler. Genç. Genç.

"Buranın her köşesini ve her deliğini biliyorum," diyorum Sloane'a, ellerimi dizlerine koyup önünde diz çökerek. "Seni buradan çıkaracağım."

Yalpalayarak ayağa kalkarken gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyor. "Burası da neresi?"

Elini kendi elime aldım. "Şehrin tam merkezinde bir apartman kompleksi." Çünkü James akıllıydı. İşlerini pis bir binada yapmıyordu. Herkesin insan kaçakçılığı hakkında bildiğini sandığı şeyleri aldı ve rafine etti, şehrin tam merkezine ve LAPD'nin hemen köşesine koydu. Bunu asla tahmin edemezlerdi. Zeki ya da aptal, ya da ikisinin karışımı. Asla karar veremedim ama kesin olan bir şey vardı, James Doe bir zorbaydı.

İki elini de avuçlarıımın içine aldım. "Beni çok dikkatli dinle, Sloane." Kapının hemen dışında biri mi var, yoksa içeri mi girmek üzereler, duyamıyorum. Duvarlar ses geçirmez, pencere yok. Herhangi bir dairede bulabileceğiniz her şeyle donatılmış tek yatak odalı bir daire. Sıra dışı hiçbir şey yok. Odada bir yatak, bir şifonyer, büyük bir televizyon ve bazı gündelik kıyafetler var. Oda yaşanmış görünüyor, hepsi öyle, ama hepsi değil.

Kompleks'in amacı, bariz gösterişe rağmen saf korku. Her şey değişti. Kaçakçılık eskisi gibi görünmüyor. Bu insanlar

yukarı. Normalliğin arkasına saklanıyorlar, böylece kimse olağandışı bir şey görmüyor. Bu da durumu çok daha tehlikeli hale getiriyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor elimi sıkarak.

Kapı arkamdan açılıyor ve James'in sağ kolu elleri takım elbisesinin cebinde içeri giriyor.

"Vakit geldi." Sloane'a gülümsüyorum, korkusunu biraz olsun hafifletmeyi umuyorum ama kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Neler olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim ne pahasına olursa olsun onu kurtarmam gerektiği. Bunu o istemedi. Burada olmayı, bu dünyaya karışmayı. Benim yüzümden burada.

Sloane'un önünde durmaya dikkat ederek dönüyorum ve gözlerimi Isaac'e dikiyorum. "Ne zamandır dışarıdayız?"

Isaac'le tanıştığım ilk gün on beş yaşındaydım.

Kalçalarım ağrıyordu. Hareket etmek istemiyordum. Arabadan inmek ve bu lanet eve girmek istemiyordum. Beni neyin beklediğini biliyordum, daha fazla işkence. Daha fazla zalimlik. Tek yapmak istediği en nazik yolla acı vermektir. Neden? Emin değildim. Hayatımı cehenneme çevirmek için neden bu kadar çaba sarf ettiğini asla bilemeyecektim. Beni mi cezalandırıyordu, yoksa benim aracılığımla başka birini mi?

Bitmesini istedim.

Arabanın dikiz aynasında yansımamı yakaladım. Maskesi düşmüştü ama sadece gözlerini görebiliyordum. Bana dikilene kadar karanlık bir şekilde yer değiştirmişlerdi. Sert. Vahşi.

Arka koltukta benimle birlikte oturan adam bakışlarımı böldü. "Görevleriniz tamamlandığında çıkmanıza izin verecek." Araba yaşadığım yerden yaklaşık bir saat uzaklıktaki küçük bir kulübenin önünde durdu, yanımdaki adam arka kapıyı iterek açtı. Araba yoluna çıkana kadar itaatkâr bir şekilde arkasından gittim. Etrafımızda başka hiçbir ev yoktu, yüksek telli beyaz bir çit ve daha fazla mahremiyet sağlayan çalılarla tamamen çevriliydi.

"Adın ne senin?" Beni kulübenin ön kapısına doğru götüren adama "Adın ne?" diye sordum.

"Isaac." James'in yaşlarındaydı. Daha güçlü, daha uzun, kalın omuzlu ve askeri tarzda kesilmişti. James'in ne yaptığı hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bana ilk elini sürdüğü andan itibaren geçen her saatte, her ne yaparsa yapsın bunun kötülük olduğunu ve kötülük yapmak için insanın etrafını kötülükle çevrelemesi gerektiğini, yani Isaac'ın kötü bir adam olduğunu anladım.

Tıpkı James gibi.

Isaac beni uzun bir koridora doğru götürmeye devam etti. Ev boştu, içinde hiç eşya yoktu ama taze kokuyordu. Çamaşır suyu ve tam olarak anlayamadığım başka bir nota gibi.

Eli bir kapı koluna geldi ve hafifçe sıktı, altın Rolex'i başımızın üzerinde kristal bir avizeden sarkan loş ışığı yakaladı.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ne diyorsa yap Jade." Sonra kapıyı iterek açtı ve beni içeri itti, dizlerimin üzerine çöktüm. Kapı arkamdan çarparak kapandı, gözlerim odanın içinde uçuştı.

Karanlık yatak. Siyah çarşaf. Pencere yok. Çamaşır suyu kokusu burun deliklerimdeki tüyleri yakacak kadar güçlüydü.

Köşedeki gölgeden biri çıktı, vücudu geniş, çenesi kare şeklindeydi. Kısa bir an için onun güzel olduğunu düşündüm, ta ki bir cesede baktığımı fark edene kadar.

Ben konuşmadım. İkimiz de konuşmadık. Tek bildiğim, orada bulunduğum süre boyunca her gün yapmam gereken bir görevim olduğuydu ve ancak görevim bittiğinde alınıyordum.

Nedenini bilmiyorum.

Muhtemelen James'in neden onun ve benim yaptığımız şeyi yapmamızı istediğini asla bilemeyeceğim ya da anlayamayacağım. Wicked'la ilk tanıştığımda onu hemen tanıdım. İlk başta beni fark etmiş olmasından endişelendim ama fark etmemişti. Vücudumun her santimine dokunmuş, insan vücudunun sikilebileceği her yerimi sikmişti ama beni tanımamıştı.

Sanmıyorum.

Isaac asansörü kaplayan boşlukta, küçük hapsin tüm havası emilmiş durumda. Isaac pek konuşmazdı ama konuştuğunda da bunu bir amaç uğruna yapardı. Nedenini hep merak etmişimdir, başına ne gelmiş de kötü biri olmuş olabilir ya da belki de James gibi doğuştan öyleydi. Asansördeki numaralar aşağı iniyor.

11.

10.

9.

8.

7.

6.

5.

4.

Sıfır noktasına ulaşana
kadar. Ve sonra daha aşağı
düşeriz.

Asansör numarasının üzerinde görünen sembol basitti, ancak ışığın görüntüsü içimde bastırmaya çalıştığım duygular uyandırdı.

Elmas.

Metal kapılar kayarak açılıyor ve Sloane arkamdan yavaş, derin nefesler alıyor.

Isaac dışarı çıkıp bizi beklerken yüzümü ona dönüyorum. "Sakin ol, tamam mı? Her şey yoluna girecek." Arkamı döndüğümde, yıllar öncesine ait anılar ve buraya ayak bastığım zamanlara ait görüntüler bir anda gözümün önüne geliyor. Oda karanlık, deri koltuklar duvarları kaplıyor. Koltukların altında, puslu atmosferi aydınlatan turuncu LED ışıklar var. Bar, odanın ortasında bir daire şeklinde ve geniş alanın dört köşesinde, etraflarında beyaz LED ışıklar bulunan platformlar var. Sahneler önemli. Kızları burada sergiliyorlar. Gece boyunca üç gösterim var, toplamda on iki kız. Bu on iki kızdan en az biri bakire olacak.

Her kız seks için satılmaz, bu insan kaçakçılığıdır. Kölelik olabilir, seks olabilir, metres olabilir, her şey olabilir.

Alıcı öyle olmasını istiyor. Birlikte gelen karı kocalar da var. Pazar günü kilisede yan yana oturduğunuz insanlardan gösterime gelecek olanlar var.

İnsanlar etrafa dağılmış sosyalleşirken, barmenin yüzü ağzının etrafındaki bir bezle kapatılarak kimliği gizleniyor. Arka planda yumuşak, unutulmaz bir müzik çalıyor, tuşlarına biraz fazla basılmış bir org. Bana okyanusu ve Karayip Korsanları'nı hatırlatıyor. Bana Davy Jones'u ve dolabını hatırlatıyor.

James'in olduğunu bildiğim perdeye doğru yürümeye başlıyorum ki Isaac'in eli koluma gelip beni durduruyor. "Bu gece oraya geri dönmene gerek kalmayacak."

Yüzüne dönmeden önce koluna bakıyorum. "Neden?" Dehşet daha soruyu sormadan kemiklerime doluyor, ayaklarımın altındaki zemin kayıyor. Olmak üzere olduğunu düşündüğüm şey gerçekleşirse, Sloane'a yardım edemem. Azıcık bile. Kaçmasının tek yolu o perdeden geçip James'in acil kaçış odasına girmekti.

Isaac'in gözleri titriyor ama ben yakalayamadan kayboluyor. "Nedenini biliyorsun Jade."

"Ben mi?" diye fısıltıyla sordum. "Ölmeyi tercih ederim." Kolumu onun elinden çekip alarak arkamı dönüyorum ve Sloane'u arkamda bırakarak perdeye doğru koşuyorum. James'in ne yapmayı planladığını anlayana kadar burada daha güvende olacaktı. Perdeyi açtığımda oda bomboştı. İçeri adım atıp etrafa iyice bakıyorum. Siyah deri koltuk, televizyon monitörleri, viski tepsisi ve cam kül tablasında duran yanan puro.

Kaçabilmek için Sloane'u yakalamak üzere arkamı döndüğümde James'in göğsüne çarpıyorum ve tam bağırmak üzereyken boynumun kıvrımına bir iğne saplıyor ve her şey kararıyor.

Buraya ilk getirildiğim zamana geri döndüm ama bu sefer farklıydı. Önceki insanların hayaletlerinin fısıltıları mekanda dolaşırken, tanıdık geliyor.

Dizlerimin üzerindeydim. James'in ne yapacağını bekliyordum. Yine de kızın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Beni rahatsız ediyordu. Nedenini bilmiyordum ama sanki arkamda bir ayna vardı ve ben yansımama bakıyordum.

"Jade." Turuncu LED ışıklar oturma yerlerinin altından odayı usulca aydınlatırken James tepeden tırnağa çıplak bir şekilde içeri girdi. Bar tam ortadaydı. Bu odada birkaç erkek oturuyordu. Belki de burası dışarıda olanlara göre daha samimi bir alandı.

Adamlar çeşitli farklılıklara sahip, takım elbiseli, şişman, sıksa, genç. Neden burada olsunlar ki?

Elindeki büyük sikini kavrarken James'le yüzleşmek için dönüyorum. "Onlara nasıl sakso çektiğini göster."

Boğazımda yükselen safrayla savaşıarak parmaklarımı boyuna doladım. Bunu yapmak istemiyordum. Yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Bedenim ve ruhum ondan öğreniyordu ama yine de pompalamaya devam ettim. Ağzımı onun pürüzsüz tenine açmadığımda, eli başımın arkasına geldi ve beni ucuna doğru yönlendirdi. Yapışkan tuz dudaklarıma tutkal gibi yapıştı, onları ayırıp onu tamamen ağızıma aldım.

Gözlerimin arkasına yaşlar doldu. Sevdiğim birine vermem gereken tüm ilkleri çalmıştı. Bana Royce'un hissettirdiği gibi hissettiren ama o kadar da yasak olmayan birini. Ağızıma her pompalayışında kalbimdeki delik daha da genişliyordu.

Sonunda bitirdiğinde beni döndürdü ve külotumu arkadan kığımın üzerine çekti. Gözlerim içerideki adamlara takıldı. Biri ayakta duruyordu, elini pantolonunun kemerinin altına saklamıştı.

Bir diğeri oturmuş, bacaklarını açmış, sallanan karnını ovuşturuyordu. Gözleri baş döndürürken parmağı düğmesinin etrafında dönüyordu. Bir diğeri pasif kaldı. Köşede sessizdi ama homurtularını buradan duyabiliyordum.

Sonuncusu da aynı pozisyondaydı, gözlerini benden ayırmıyordu. Isaac olduğunu fark ettim ve fark edip etmediğini bilmiyorum.

Ama yüz hatlarının nasıl solduğunu görebiliyordum. Sanki hastalanacakmış gibi görünüyordu.

"Bakireydi ve hâlâ on beş yaşında. Ama endişelenme," dedi James, enseme yumuşak öpücükler bırakarak. Midem geri tepti ve karnımdaki her şeyi yukarı çıkarmakla tehdit eden bir kasırga gibi döndü. Sakın bana böyle dokunma. "Eğitimini aldı ve onu eğiten çocuk mükemmeldi."

Kollarım ağır, gözlerim yapış yapış. Saçlarım omuzlarımın yanlarına dökülüyor, kollarımı her hareket ettirdiğimde kaslarım seğiriyor. Yere doğru bakıyorum.

Dam

la.

Dam

la.

Kan yavaşça düşüyor, parlak siyah fayanslara çarpıyor. Işıkların beyazlarının beni kör etmesini engellemek için kolumu tekrar kaldırmaya çalışıyorum. Her şey puslu.

Elimi yüzüme götürüyorum ama yavaşça. Mobilyalar ve insanlar eriyerek ayırt edilemeyen şekiller oluşturuyor. Dört barmen var ama sanırım sadece bir tane var. Titriyorum, tenim aç gözlere maruz kalıyor. Bir şeyler yapmak istiyorum. Yardım etmek. Bağışlamak. Sloane'u bulmak ama uzuvlarımı ayağa kalkıp topal bir Barbie gibi sağa sola savrulmaktan öteye hareket ettiremiyorum. Karnımın derinliklerinde bir açlık var ama ne için olduğunu bilmiyorum. Ne kadar uzun süre uyanık kalırsam, başım o kadar çok çarpıyor, ta ki kendimi sakinleştirmek için gözlerimi sıkarak kapatmak zorunda kalana kadar.

Sonunda kollarıma bakmayı başarıyorum, dirseklerimin iç kısmında noktalar var ama kan oradan gelmiyor. Dirseğimden bileğime kadar uzanan taze bir kesik var. Kötü görünüyor.

Umurumda değil. Bu baş ağrısını geçirecek, beni iyi hissettirecek bir şeye ihtiyacım var.

"Sıradaki kız benim düşmüş tavşanım. Bazılarınız onu tanıyabilir." James'in sesi hoparlörlerden yükseliyor. "I

Yıllardır kaçınızın gözünün onun üzerinde olduğunun farkındayım, bu yüzden başlangıç teklifi beş yüz dolar."

Başka biri teklif verirken köşede yeşil bir ışık yanıp sönüyor. "Beş-oh-sekiz." James'in gırtlaktan gelen kahkahaları

Oda.

Gözlerim
kapanıyor.

Damla.

Damla.

Pat! Arkamdan yüksek sesle silah sesleri geliyor ama bedenimi hareket ettiremiyorum. Göz ucuyla odadaki her şeyin büyük ölçüde değiştiğini görüyorum. İnsanlar dağılıyor, muhtemelen acil çıkışa doğru gidiyorlar.

Bir şeye ihtiyacım var.

Bacaklarımdaki kaslar uyuşmadan ve düşmeye başlamadan önce renkler bulanıklaşıyor, yer yüzüme gittikçe yaklaşıyor. Başımdaki ağrı artık dayanılmaz bir hal alıyor, sanki beynimin lapasına sivri pençeler saplanmış gibi. Sırt üstü yuvarlanırken üzerime kurşunlar yağıyor. Bağırışmalar, kavgalar ve cam kırıkları havada parçalanıyor. Ölmeye hazırım.

Kollar bedenimin altına girip beni yerden kaldırırken bir gölge önüme geliyor. Başım kollarının üzerinde asılı kalıyor. Kendimi yukarı çekmek için gereken gücü toplayamıyorum.

Bir odadaki kanepeye dikkatlice indirilirken bir perde geri çekiliyor.

Bilgisayar monitörleri.

Puro şimdi cam kül tablasından çıktı.

Şimdi önümde başka bir gölge var, aynı gölge değil ve gözlerimi yukarı kaldırdığımda sıska kollar, solmuş kot pantolon ve deri bir kesim görüyorum- "Slim?"

Gözleri bana kayıyor, kaşları endişeyle içe dönüyor. Ben koltuktan doğrulmaya çalışırken o önümde diz çöküyor.

"Hayır, Jade. Orada kal. Sana dikiş atmamız gerek."

Onunkinin Royce'un ki kadar yıpranmamış olan cilalı derisine tutunuyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Royce nerede? Bir şeyler ters gidiyor."

Boncuk gibi gözleri koluma kayıyor. "Sana eroin verdi. Sadece atlat, tamam mı?"

Dakikalar geçtikçe, berraklık zihnime farkındalık yayıyor ve yavaş yavaş kendimi biraz daha odaklanabilir buluyorum. Baş ağrısı hala var ama o kadar da kötü değil. Şimdi kolumdaki acıyı, sarmam gereken açık yarayı hissetmeye başlıyorum.

Sonunda kendimi oturur pozisyona getirdiğimde, Wicked Sloane'u taşıyarak içeri giriyor, yüzü dönük ve hareketli. Öfkeli. Vahşi.

Sloane'un sarı saçları çamurlu, alnı kanıyor. Sanki ikinci rüzgarımı bulmuşum gibi anında koltuktan fırladım. "Sloane!"

Wicked onu benim olduğum kanepeye yatırdı, yüzü solgun ve hareketsizdi. Onun külotu ve sütyeni beyaz, benimki ise siyah, tıpkı elbiselerimiz gibi. Valentino'ları hala ayak bileklerinde.

Wicked'a baktım. "Sorun ne?"

Başını sallıyor, gözleri donmuş bedeninde sert ve pasif bir şekilde kalıyor. "Yaşıyor, sanırım bayıldı."

Tam o sözleri söylerken kız kıpırdanıyor ve gözleri benimkilere açılıyor. "Jade?"

İçimde patlayan duyguları kontrol edemeyerek gözyaşlarına boğuluyorum.

"Tanrıya şükür!"

Perde tekrar açılıyor ve bu sefer Storm içeri giriyor, gözleri beni bulana kadar çılgınca bakıyor. Vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek beni kontrol ettikten sonra adımlarını atıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni göğsüne çekerek başımdan öpüyor.

"Neredeyse bitti."

Keşke bu doğru olsaydı ama ona bu işin bitmesinin mümkün olmadığını söyleyecek kadar yürekli değilim. James'in o acil durum kapısından kaçıp

ve muhtemelen şu anda özel uçak pistine varmak üzereydım. İçgüdüsel olarak kırmızı kapıyı buldum.

"Mümkün değil," diye iç geçiriyorum, akan burnumu çekerek.

Tam bu sözleri söylerken Orson acil durum kapısında beliriyor, geniş omuzları alanı kaplıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve Storm'a gitmeden önce yumuşuyor. "Kızları buradan çıkar."

"Ne?" İkisinin arasına girdim. "Neden?"

Orson başını sallar. "Olmak üzere olanlara tanıklık etmek zorunda kalmamalısın."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, yumruklarım ellerimde sıkılıyor. Kolumdaki batma daha da kötüleşiyor. Ateşe dönüşmeden ve enfeksiyon sızmadan önce hemen temizlemem gerektiğini biliyorum. "O gitti! şu!" Orson'ın az önce girdiğı kapıyı gösteriyorum. "Bu onun çıkışı. Nerede olduğunu sadece ben biliyorum ve bu yüzden satışları buradan duyurdu ve eğer gizli çıkışından geçmeseydi, topluluk çıkışını kullanacaktı-" Isaac, Orson'ın arkasındaki kapıdan içeri adım atar, takım elbisesi kan lekeleriyle lekelenmiştir. İlk başta, onu incittikleri için olduğunu düşünüyorum, ta ki Wicked'a dönene kadar.

"Jade, Orson haklı. Burada olmamalısın."

"Neler oluyor!" Hayal kırıklığı sinirlerime yapışmış bir halde çığlık atıyorum. "Ve Royce hangi cehennemde?"

"Royce geliyor. Ama şimdilik ana çıkıştan çıkıp arkadaşını almalısın. Arkadaşlarım otuz dakika içinde bu kapılardan geçecekler ve bu süre olacakları yapmak için yeterli değil."

"Neymiş o?" şak diye söyledim.

Isaac bana ters ters bakıyor. "İntihar yaratmak."

Royce sonunda aynı acil çıkışta belirdiğinde hepsine bakıyorum. "Bu ne lan!"

Bana bakmayı reddediyor. Bunu Wicked'ı izlerken görüyorum.

"Royce," diye mırıldanıyorum ve kendimi savunmasız hissetmekten nefret ediyorum. Maruz kalmış. Sessizlik beni daha da kızdırıyor ve bacaklarım beni onun bulunduğu kapıya doğru götürmeye başlıyor. Biri uzanıyor

ama Royce beni bırakmak için başını sallıyor.

Onu ittim. "Ne düşünüyorsan söyle!" Göğsümdeki acının büyüdüğünü hissedebiliyorum. Yıllarca süren istismar, masumiyetimin ve seçimlerimin elimden alınması, Royce tarafından şu anda olduğum gibi reddedilmenin katıksız ıstırabının yanında hiçbir şey.

Bana bakmamaya devam ediyor. "Git t e m i z l e n .
Sonra konuşuruz."

Gerçeklik çirkin tırnaklarını içime geçiriyor, omurgamın kenarlarını oyuyor. "Onunla isteyerek mi birlikte olduğumu düşünüyorsun?" Cevap vermeyince onu tekrar itiyorum. "Seni orospu çocuğu! Sen gittikten sonra babanın bana her gün tecavüz etmesini istediğimi mi sanıyorsun?!" Oda bir anda buz kesti. Ağzımdan çıkan kelimeler hakkında iki kez düşünmedim, çünkü anladım ki biliyorlardı.

"Jade," diye homurdanıyor Isaac, ağzı ince bir çizgi halinde. "Siktir git!" Isaac'e ters ters bakıp Royce'a dönüyorum.

Yüzü solgun ama onu zayıf gösterecek şekilde değil. Gözbebekleri büyüdüğüçe gözleri neredeyse siyah bir tona dönüşüyor. "Az önce ne dedin sen?" Boynundaki damarlar mürekkebinin altında nabız gibi atıyor, yumuşak dudakları bir hırıltıyla kıvrılıyor. Ben onu durduramadan arkasını dönüp çıkışa doğru ilerliyorum.

"Royce!" Wicked onu kovalamak için ileri atılarak seslenir.

Royce'un sırtına çarpıp tünelin karanlığına gömülene kadar uzun çıkıştan aşağı doğru koşmaya başladım bile. Şehrin diğer tarafındaki bir sokağa açılıyor. Neye baktığına bakıyorum ve bedenim sertleşiyor.

James bağlı, maskesi hâlâ yüzünü gizliyor, kolları ve ayakları bağlı.

Ağzım açılıyor ama sonra hemen kapatıyorum. Tüm dünyam başıma yıkılacak ve Royce'u büyük olasılıkla sonsuza dek kaybedeceğimi biliyorum ama onun bilmesi gerekiyor. Bıktım artık

Sırlar ve bana dayatılan başka bir hayatın gölgesinde yaşamaktan yoruludum.

Royce eğiliyor, maskesini çıkarırken parmağı maskesinin altına takılıyor. O şoktan sendeleyerek geri çekilirken gözlerim kapanıyor.

James Doe, nam-ı diğer Kyle Kane. Onca yıl bana yaptıkları üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu, bu yüzden adını değiştirmeye karar verdim. James Doe, Jane Doe'nun erkek karşılığı. Ona ruhsuz bir bedenden daha iyi ne isim verilebilirdi ki?

"Lanet olsun!" Wicked'ın elleri saçlarına daldı. "Hiç de şüphelendiğim gibi değil."

Kyle'in yüzü sakın, gözleri kapalı. Yanağında çürükler ve kanlı bir burun var ama ölmediğini biliyorum. Bunu göğsünün inip kalkmasından anlayabiliyorum.

Royce yere düşüyor, eli ağzına geliyor, başı titriyor. Yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış ve yüzü acıyla buruşmuş. "Ben-" Kompleksin bodrum katındaki beton tünelden gelen ayak sesleri artarken yutkunuyor, gözleri kapanıyor.

"Royce," diyorum usulca, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken. Elimdeki hissi kaybettim ama sevdiğim adam, babasının kötü şöhretli K Diamond, yani bin dokuz yüzlerden beri Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en kötü insan kaçakçılığı ve uyuşturucu anlaşmalarının maskesinin arkasındaki adam olduğunu öğrendikten sonra kıvrılmışken bu önemsiz görünüyor. Biri elimi tutuyor ama ben gözlerimi Royce'un başının üstünden ayırmıyorum. "Onunla çalışmıyordum."

"Biliyorum," diyor Royce sonunda kısık sesle, ayağa kalkıp bana doğru geliyor. Parmakları boynumun arkasına geliyor. "Ama..." Kelimeleri bulamıyor ama gözleri uzun bir roman anlatıyor. Omzumun üzerinden fırlıyorlar ve başını sallıyor. "Onun da bunun bir parçası olması gerekiyor. Herkesten daha fazla." Beni bacaklarımın arkasından tutup göğsüne bastırıyor ve geldiğimiz yoldan geri götürüyor. "O piçi de yanında getir."

OceanofPDF.com

Jade

İntikam ya da bağışlama. Ağırlığınızı nereye koyacağınıza karar verirken terazinin iki yanında duran iki kelime. Bu günü çok düşündüm. Hayalini kurdum. Bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim çünkü Royce'un öldüğünü sanıyordum ve Royce öldüyse beni başka kimse kurtaramazdı.

Orson

değil.

Storm

değil. Ben

de değilim.

Isaac kanepede oturduğum yere doğru yaklaşıyor. Slim, Wicked'in emriyle Sloane'u götürdü ve burada sadece ben, Isaac, Royce, Orson, Storm ve Wicked varız. Etrafta tanımadığım, perdeyi koruyan başka adamlar da var.

"On beş dakikan var Royce," diye mırıldandı Isaac.

Royce gömleğini çıkarıyor ve elinin tersiyle babasının suratına bir tokat atıyor. Şu anda Royce'un bu yönünü tanıyamıyorum. Dehşet verici. "Sorularım var. Uyan artık."

Kyle kendine gelir, çilli teni morarmıştır ve gözleri Royce'u bulmaktadır.

Hiçbir

şey.

Boş.

Sonra yavaşça dudaklarının kenarından bir gülümseme yükseliyor. "Tsk, tsk, demek kedi çantadan çıktı." Sonra dikkati bana yöneldi ve gülümsemesi düştü. "Ne yazık ki hâlâ hayattasın, Bunny."

Royce'un elleri babasının boğazının önüne gelir. "Hayatına son vermek için on beş dakikam var." Royce dudakları Kyle'ın kulağını bulana kadar eğilir. "Ama sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Geri çekilir. "Yani bana her şeyi anlatacaksın ve bunu şimdi yapacaksın."

Kyle gözlerini Royce'a çevirir. "Sana anlatacak çok şey var ama zaman çok az. Beni başka bir yere götürmeye ne dersin, böylece bu tartışmayı yapabiliriz. Tercihen Lion'ın da olduğu bir yere."

Royce omzunun üzerinden Isaac'e bakar.

Isaac omuz silkerek Kyle'ı işaret eder. "Onu bu sahneden uzaklaştırırsan kimse K Diamond'ın kim olduğunu bilemez. Haber olmayacak. Duruşma olmaz. Medyanın ilgisini çekmez ve gizli kalır. Esasen, hissettiğin öfke sönecek ve sonra elinde kalan tek şey onun ellerinde bırakacağı lekeli saçmalıklar olacak, evlat. Onu burada ve şimdi öldürebilirsin ve ekibimin bunu incelemesini sağlayabilirsin, ancak sakladığı şey her neyse bilmeden yaşamak zorunda kalacaksın ya da onu ve öldürülmesinden kaynaklanan lekeyi alabilirsin."

Royce'un iki kez düşünmesine gerek yoktur, sigarasını dudaklarının arasına koyar ve ucunu yakar. "Helen Frankenthaler'in bir eserini boyamaya yetecek kadar leke var, Isaac. Birinci seçeneği seçiyorum."

Bundan kısa bir süre sonra kulüp binasına geri dönüyoruz, Storm bu süreyi Wolf Pack'in dahil olduğunu gösteren sunucuları temizlemek için kullanıyor. Yasal olarak bir kan banyosu gibi görünecek ama Storm bunun ortasında bunu başka bir şeye dönüştürmeyi başardığını söyledi.

Kulüp binasına çıkan merdivenlerden yukarı doğru yürürken Royce'un üst baldırlarıma kadar inen kesimini giyiyorum, ağır topuklarım kaldırıma çarpıyor. Sola döndüğümde Bonnie'nin kan lekeleri hala yerde görünüyor ve onu kaybetmenin acısını bastıramayan kalbim yeniden sızlıyor. Bugün yaşadıklarım -öldürme dışında -Bu Kyle ile sürekli yaşadığım bir şey, bu yüzden yıllar geçtikçe hissizleşti.

Bonnie'nin ölümü yeni, taze ve onun ölümünün acısı hala nereye dönsem keskinleşiyor.

Kapıyı itip açıyorum ve kimsenin duymamasını umarak sessizce hıçkırarak içeri giriyorum.

"Jade?" Karli merdiven boşluğunun tepesinden soruyor, elindeki bulaşık bezini bırakıp aceleyle merdivenlerden iniyor. Merdivenlerden yukarı çıkmam için bana rehberlik ederken kolu etrafımda uçuşuyor. Kendimi kaybediyorum. İçimi saran hıçkırıklar göğsümü çekiştiriyor ve kemiklerimi sakatlıyor. Ezici acı dalgaları yüzüme tokat gibi çarparken, boğazıma bir çapa dolanıyor ve beni daha da derine, kutsal olmayan suyun dipsiz derinliklerine çekiyor. Boğazım o kadar sıkılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum, tam o sırada Kara içeri giriyor ve elini sırtımın diğer tarafına doluyor.

"Hadi kızım. Seni toparlayalım." Onlara teşekkür etmek ama hayır demek, yalnız kalmak istediğimi söylemek istiyorum ama onları itecek enerjiyi toplayamıyorum. Az önce en iyi arkadaşlarının ölümünü izlediler. Benimle uğraşmak isteyeceklerinden şüpheliyim.

Kara, Royce'un odasının kapısını iterek açıyor ve beni onun banyosuna yönlendirerek duşu kavurucu sıcaklığa getiriyor. Hıçkırıklarım durdu, yüzüm kıpırdamıyor. Donmuş hissediyorum, gözlerim ölü gibi. Son birkaç saat içinde yaşadığım duygu çeşitliliği alışık olduğum bir şey değil.

Bir şeye ihtiyacım var.

Gerginliği azaltacak bir şey.

Karli kolumu çevirirken Kara banyodaki dolabı açıyor.

"Duşa girmeden önce bunu temizlememiz gerekiyor. Sanırım kanaması durdu ama üzerine kelebek dikiş atabiliriz."

Kara sonunda ilk yardım çantasını buluyor ve malzemeleri karıştırdığını belli belirsiz duyuyorum.

"Geri çekiliyor," diye fısıldıyor Karli Kara'ya.

Kara hala. "Hayır, o lanet bir uyuşturucu bağımlısı değil, Karli!"

"Ben öyle bir şey demedim!" Karli tersledi. "Ama neler yaşadığımı unutuyorsun. O. O. Geri çekiliyor."

"İyi olacağım," diyorum titreyen dudaklarımın arasından. Antiseptik mendillere uzanıyorum ama ellerim titriyor. "Lanet olsun." Dalgalanmaların üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğumu biliyorum. "Bunu ilk kez yapıyor."

"İlk kez mi?" Karli bir yandan gözlerini benden ayırmazken bir yandan da elindeki mendile uzanıyor. "Bunu çok çabuk atlatacaksın." Mikropları temizlerken etime soğuk bir sızı yayılıyor. "Benim karanlık bir geçmişim var. Sana şimdiden söyleyebilirim ki, bir sefer bin seferden daha iyi olacak." Konuşmak, sohbet etmek ya da herhangi bir şey yapmak istemediğim için sessiz kalıyorum. Ağzım pamuk gibi kuru, uzuvlarım gevşek. "Duşa!"

Karli bana yol gösteriyor ve ben de koluma bakarak kelebek dikişlerini mükemmel bir şekilde attığını görüyorum. Royce'un yeleğini yarı çıplak vücudumdan çıkaran Karli onu katlıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor.

Kara arkamdan geliyor ve sütyenimi çözdükten sonra külotumu çıkarıp duşa girmeme yardım ediyor. "Çocuklar yakında dönecek, tamam mı? Royce yapmaları gerekeni yaptıktan sonra dönecek."

İkisi de saçımdan vücuduma, oradan tekrar saçıma kadar beni yıkamaya başlıyorlar, bir yandan da kesiğime dikkat ediyorlar. Biri musluğa vuruyor ve ben duştan çıkarken etrafıma sıcak, kabarık bir havlu sarıyor.

"Kara senin için birkaç kıyafet hazırladı."

Yeleği elime alıyorum ve odaya geri girerken yanımda olmasını istiyorum.

Royce'un yatakta oturduğunu ve elleriyle yüzünü kapattığını görünce duraksıyorum.

Kara ve Karli birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar ve kapıyı arkalarından kapatarak gidiyorlar. Royce'un yeleğini parmaklarımın arasında sıkarak olduğum yerde kalıyorum.

"Arka tarafta. Tüm sırlarını dökmeye hazır." Sesi gergin ve zayıf. Ona ulaşmak için gereken adımları atıyorum, diz çöküyorum ve parmağımı çenesinin altından kıvırıyorum, böylece doğrudan bana bakıyor. Onun bariz acısını görmek, doğrudan kalbinden vurulmak gibi. Gözleri cam gibi, kirpikleri nemli.

"Roy, benim."

Gözleri bir an için genişliyor, yüzündeki kaslar gevşiyor.

Yeleğini kalçalarımın üzerine seriyorum ve iki elimi yüzüne götürüyorum. Öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Anını yaşa, ama benimle yaşa."

İlk gözyaşının gözünün kenarından süzülüşünü ve burnunu çekişini izliyorum.

"Gitmek zorundaydım. Kalamazdım, seni kullandı! Hepsi bir yalandı. Bir oyundu. O-" Omuzları gevşerken gözleri çılgına dönüyor. Nefes veriyor, başını sallıyor ve omuzlarının arasına asıyor. "O benim babamdı, Jade."

"Hey." Elimi tekrar yanaklarına götürüyorum, başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor. "Bana bak." Bakıyor, çenesi gergin. "Artık buradasın. Artık birlikteyiz. Oraya gideceğiz, o bize her şeyi anlatacak, sen bana her şeyi anlatacaksın ve ben, sen ve-" Duraksıyorum, renklerini toplayıp sert omuzlarına indiriyorum. "-Bunun üstesinden birlikte geleceğiz." Kesiği ona geri döner dönmez, kolu vücuduma dolanıyor ve beni kucağına çekiyor.

Kolumu boynunun arkasına dolayarak burnumun ucunu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu iş bizde."

Beni dudaklarımdan öptü. "Üstünü değiştir." Vücudu altımda sertleşiyor, gözleri sertleşiyor. Benim için değil. Ama

Kyle için. "Babanın zamanı doldu."

OceanofPDF.com

Royce

Eğer beyaz gürültü bir duygu olsaydı, şu anda tüm hayatım boyunca idolüm olan adama bakarken içimde kıpırdanan şey olurdu. Beni arka bahçede bir ileri bir geri yürürken izlerken anılar beynimde yanıp sönüyor, ancak ne zaman bir anı ortaya çıksa, Jade'e yaptığı her şeyi hayal ediyorum - bildiğim şeyleri.

"Lion nerede?" diye soruyor ama sesi alışık olduğum tonda değil. Sesi farklı geliyor.

Cevap vermeyeceğim.

Wicked, Orson, Storm ve Jade arkamda ve içime akıttığı cesareti neredeyse hissedebiliyorum. O sadece benim kayam değil, o benim tüm dünyam. Bunu ilk günden beri biliyordum. Hayatım onunla başladı ve onunla bitecek.

"Dur tahmin edeyim." Kyle gülüyor. "Kartele bir suikast düzenliyor..." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama küçük Bonnie'yi öldüren o değildi, bendim."

Yürümeyi bıraktım. "Ne?"

"Gördüğünüz gibi, onların Capo'sunu öldürdüm ve ardından sizin yerleşkenizi vurması için birkaç aptalı işe almadan önce sizin imzanızı attım. İkiniz arasında bir savaş başlattım. Aslında Jade'i geri almak içindi."

Yumruğum kan üzerime sıçrayana kadar yüzüne doğru uçuyor.

"Onun adını söyleyemezsin." Parmaklarımı bıçağımın deri sapına dolayarak ucunu boğazına, kulağının hemen altına getiriyorum. "Tam buradaki basınç noktası, sessiz bir öldürme noktasıdır. Eğer yeterince bastırırsan-" Bıçağımı hafifçe çeviriyorum ama geri çekiyorum. "Saatler boyunca kanını emerek seni öldürecek. Ama seni bu şekilde öldürmeyeceğim. Bu ölmek için huzurlu bir yol."

"Neden?" Lion'ın arkamdan sorduğunu duyuyorum ve hâlâ onu duymanın şokunu yaşıyorum. "Neden?"

Lion, Kyle'ın önüne gelene kadar yaklaşır. "Sen olduğunu biliyorduk. Kartel, hepimiz biliyorduk." Lion arkasını işaret ediyor. "Evin önündeki çocukları görüyor musun? Tüm o destek, senin küçük hasta kompleksine saldırmak içindi. Kartel savaşı için değildi." Kyle'a sırtıtarak geri çekiliyorum.

"Ama görüyorsunuz," diyor Lion. "Hepimize borçlu olduğunuz bir durumdayız. Bugün burada duran her birimizden bir şeyler aldınız." Lion, Kyle'ın karşısındaki bir sandalyeye oturuyor ama ona ulaşabilecek kadar yakın. "Neden?"

Kyle gözlerini Lion'a çevirdi. "O benim en iyimdi."

"Kimdi?" Lion soruyor ve sabrının tükenmekte olduğunu görüyorum. Eğer Jade'in adını bir kez daha söylerse, bıçağımı kafatasının ortasına saplayacağım. İşkence oyununun canı cehenneme.

Kyle'ın ağzı yukarı kıvrılır ve kanlı dişleri ortaya çıkar. "Olivia. Snow."

Lion sandalyeden fırlar, Kyle'ı yakasından kavrar ve ayağa kaldırır. "Ne dedin sen, orospu çocuğu?"

Vay anasını. İkisinin arasına girdim, Lion'a ters ters bakarken Kyle'ı sandalyesine geri çektim. "Anlıyorum kardeşim, anlıyorum ama bunu adil bir şekilde paylaşmalıyız."

Lion, Kyle'a ters ters bakarak, "Bu artık sadece Bonnie'yle ilgili değil," dedi. "Onun Olivia'yla bir ilgisi var."

"Olivia da kim lan?" Herkes arka planda sessiz kalırken ben söylüyorum. İyi seçim. Bu tür olaylarda Aslan asla güzel bitmez. Gözleri sonunda benimkilere geliyor. "Benim yaşlı kadınıam."

Sözleri yerine oturuyor ve Kyle'ın yüzüne dönüyorum. "Yeter artık. Ne sikimden bahsediyor bu?"

Kyle bana gülümsüyor, gözleri ben ve Lion arasında gidip geliyor. Şu anda bize çektiirdiği acıdan zevk alıyor. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, ne de olsa sahip olduğum tek şey sırlarım."

"Neden!" Tersledim. "Neden hayatım boyunca mükemmel babayı oynayıp kötü adama dönüşeyim?"

"Olivia Snow, Jade'e kadar benim ilk ve tek leydimdi." Onu boğmamak için yumruğumu sıkmak zorunda kalıyorum. Onun adının iğrenç dudaklarından döküldüğünü duymak, zaten sahip olmadığım tüm kısıtlamaları test ediyor. Kyle devam ediyor. "Küçük bir kız olduğundan beri onunla birlikteydim, dünyada kaybolmuştu ama benden sadece birkaç yaş küçüktü."

"Olivia asla isteyerek senin yanında yürümez," diye hırlıyor Lion ve Wicked şimdi onun diğer tarafında duruyor, onu geri tutuyor. Burada bir şey kaçıyorum.

"Pekala." Kyle'ın dudaklarının dişlerinin üzerinde kıvrılışını görünce hepsini kırıp dökmeyi hayal ediyorum. "Öyleydi, ta ki işler kötüye gidip benim ne kadar şeytani biri olduğumu görene kadar. Ama o zaman artık çok geçti. Çok geçti. Çok geçti."

"Ona ne yaptın?" Lion sertçe soruyor, sesi buz gibi bir seviyeye düşüyor.

"Ben mi? Hiçbir şey." Kyle'ın gözleri Jade'e kayıyor. "Peki ya o?"

Hepimiz Jade'e dönüyoruz, o da bize şok içinde bakıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dürüstlüğü görüyorum. Birbirimize dürüstlük sözü vermiştik.

Kyle homurdanıyor. "Hepiniz suçu ona atmakta çok acelecisiniz. Olivia'yı öldüren o değil, pek sayılmaz." Ağzının kenarının sırtarak kalkmasını ve gözlerinin Lion'a dönmesini izliyorum. "Söylesene, Jade'in gözlerinin neden bu kadar tanıdık geldiğini merak etmedin mi?"

Neden bahsediyor bu şimdi? Aslan hala.

"Ne diyorsun lan sen?"

"O senin kızın Lionel. Olivia seni terk ettiğinde hamileydi. Hamileydi ve kaçmaya çalışıyordu."

Lion sandalyesinden kalkar ve geriye doğru tökezler. "Yalan söylüyorsun, orospu çocuğu."

Ne oluyor lan?

"Gerçekten değilim. Bir test yaptırın, ama eminim o gözlere baktığınızda buna ihtiyacınız yoktur." Kulaklarımın arkasında keskin bir bip sesi gittikçe yükseliyor. "Olivia'nın seni görmesine izin verdim, çünkü o sana aşık olduğunda benim başka planlarım vardı ve Kompleks'i inşa ediyordum. Ben meşguldüm, sen onu doğru şekilde becerdin ve mutlu ettin ve yaş söz konusu olduğunda zevkim giderek daha seçici hale geliyordu. Onu benden uzak tuttun ama onu hamile bırakmaman gerekiyordu." Avucumu yanağımda gezdiriyorum, dürüstlikle tokatlanmak beklediğimden daha zor.

"Ne?" Jade'in titrek sesi nihayet duyuluyor ve Kyle'a yaklaşıyor ama elim fırlayarak onun daha fazla yaklaşmasını engelliyor. "Ne demek istiyorsun, Kyle? Bana kapının önüne bırakıldığımı söylemiştin."

"Lanet olsun." Kyle'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Sanırım ben de bir yalancıyım?"

Dişlerimi gıcırdatarak bu bilgiyi sonraya saklıyorum. "Neden? Neden beni, Orson'ı ve Storm'u şehirden kovdun!"

İlk yağmur damlasının burnumun ucuna değdiğini hissettiğimde gökyüzünde kör gök gürültüsü şaklıyor. Cinayet ve nemli asfalt kokusu bu gece baş döndürücü bir kombinasyon.

Kyle tereddüt etmez. "Seni Jade'den uzaklaştırmak için. Birbirinize duyduğunuz aşkı fark ettiğim anda bir sorun olacağını biliyordum. Benim hakkım olan bir şeyi almana izin veremezdim. O benim."

Biçağımı parmaklarımın arasından geçirip kalçasına saplıyorum. Boştaki elimi diğer dizine bastırarak eğiliyor, burnum neredeyse değene kadar yaklaşıyorum

onunkinin ucuyla. "O asla senin olmayacak. Beni ondan uzaklaştırmayı başarmış olabilirsin ama geceleri benim adımı fısıldayarak uyuyor, ben onun bacaklarının arasındayken benim adımı haykırıyor ve onun kalbine benim adım kazınıyor. Tek yaptığın kaderle oynamaktı." Bıçağı orada bırakıp ondan uzaklaşıyorum.

"Bizi Jade'den uzaklaştırmak için hepimize bunu yaptın..." Storm sanki kelimelerin beynine yerleşmesine ihtiyaç duyuyormuş gibi tekrarlıyor. "Mantıklı."

Kyle dişlerini gösteriyor ve bıçağımdan dolayı yüzünde beliren acıyı görüyorum. "Olivia'nın olduğundan daha iyi olacaktı ve kısa bir an için öyleydi-"

"-ben dönene kadar." Lion'ın oturduğu koltuğa, tam karşısına oturarak Kyle'a sırtıyıyorum.

"Hmm," diye homurdanıyor Kyle. "Bu neden oldu?"

Öne doğru eğildim. "Çünkü kaderle oynayamazsın."

OceanofPDF.com

Jade

Lion benim babam ve annem öldü. Gerçek ailem. Hiç tanımayacağımı düşündüğüm insanlar. O bakmadığında kendimi Lion'ın yüzünün her santimini incelerken buluyorum. Fırsat buldukça ona bakıyorum. Kyle ve içindeki kötülük artık umurumda değil. Onun tarafından dokunulduğum ve okşandığım o kadar çok yıl geçirdim ki, artık bizim merhametimize kalmışken ona yaklaşmak istemiyorum. Yıllar boyunca pek çok kez bu günü diledim, ama şimdi burada, nihayet gözümün içine bakıyor, artık ilgilenmiyorum. Biyolojik babamı tanımanın verdiği heyecan çok büyüleyici, tek bilmek istediğim bu. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Kyle'ı sikeyim.

Yorgunluk beni daha da derine çekiyor, ama uzaklaşmayacağım. Meydana gelmek üzere olan şiddeti görmek istediğim için değil, çünkü gerçekten istemiyorum, ama Royce'a her şey boyunca burada, onun yanında olacağıma söz verdiğim için. Onun için o kişi olmayı ona ve kendime borçluyum.

"Onun için mi döndün? Ne kadar tatlı." Kyle kıkırdar. Royce çoğunlukla sabırlı davrandı. "Sen itaatsizlik ettin

Ben!" Kyle kükrüyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Bunun bedelini ödeyecektin!"

"Sana itaatsizlik ettim." Royce, Kyle'ın gömleği yarılarına kadar giysilerini kesmeye başlar, pantolonunu kesmeden önce göğsünü ortaya çıkarır. Kyle'ın bir kez olsun bu kadar güçsüz göründüğünü görmek garip bir şekilde sevindiriciydi. Onun tacizlerine katlandığım yıllar boyunca hiç böyle görünmemişti.

Güçsüz.

Sorular sormak istiyorum. Royce'un onu, Orson'u ve Royce'u şehir dışına sürerek ne demek istediği ve annemin gerçekte kim olduğu gibi, ama annem hakkında Lion'dan gelmeyen başka bir görüş istemeyeceğimi zaten biliyorum.

O şeyler bekleyebilir.

"Peki neden?" Kyle, Royce'u izleyerek sormaya devam eder.

"Neden geri geldim?" Royce, Kyle'a dikkatle bakarken geriye doğru adım atarak sorar. Başını öne eğdi. "Çünkü Jade."

"Hasta!" diye sesleniyor arkamızdan biri ve hepimiz kim olduğunu görmek için yer değiştiriyoruz.

Roo koşarak yanıma geliyor, Royce'un kulağına eğilip bir şeyler fısıldıyor, gözleri birkaç saniyede bir bana dönüyor.

Roo geldiği yerde kaybolurken Royce sandalyeyi çekip oturur. "Peki ya tüm bunları neden yaptın?"

Kyle cevap vermeyince Royce ayağını kaldırır ve Kyle'ın bacağından çıkan bıçağın üzerine bırakır.

Kyle ağlıyor, yüzünü buruşturuyor. Ağzından salyalar akarken gözleri Royce'a kayar, dudağı kıvrılmıştır. "Neden, ne? Sana söylemiştim. Jade benimdi."

Royce kıkırdıyor, sonra öne eğilip bıçağı kalçasından çıkarıyor ve diğerine fırlatıyor. "Son şansın." Royce eğildi ve ben nefes almayı bıraktım.

"Bunu yaptı çünkü o kötü bir adam Royce. Hepsi bu." Ona doğru bir adım attım, elim omzuna geldi. Bunun doğru olup olmadığını biliyor muydum? Hayır. Royce'un onu öldürmesine izin verecek miydim?

babasının hasta ve sapkın bir canavar olmasından sorumlu tutabilir mi? O da hayır. Diğer elimi diğer omzuna koyuyorum ve eğiliyorum, Royce'la birbirimize nasıl sokulduğumuzu izlerken gözlerim Kyle'da. "Bazen insanlar sadece kötüdür. Kötü olmaları için bir neden yoktur, ya da onları harekete geçiren belirleyici bir an yoktur, bazen sadece kötüdürler."

"Hmmm," diyor Kyle, sandalyesinde ayaklarını sürüyerek.

Gökyüzünde bulutlar birbirine çarparken gün geceye dönüyor. Bugünün yorgunluğu üzerimde. "Keşke bu kadar basit olsaydı." Lion'ın gözleri bana geliyor. "Bunu daha önce görmeliydim.

Ona ne kadar çok benziyorsun." Onun bu itirafı karşısında şaşırmış bir halde, söylemek istediğim sözcükler arasında bocalarken buluyorum kendimi.

Teşekkür mü edeyim? Özür dilerim mi?

Kyle'a baktım. "Ona ne oldu?"

Kyle ağzından kan tükürdü ve kirpiklerinin altından bana baktı. "O, diyelim ki- hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu."

"Bu-" Kulüp binasının önünden büyük bir patlama sesi geliyor ve ben yere düşüyorum, ses kulaklarımda gidip geliyor. Toz parçacıkları gri duman bulutları halinde etrafımıza düşüyor. Başım çarpıyor, derim ağrıyor. Üzerimde ağır biri var, uzaktan bağırıyor ve çığlık atıyor. Kulaklarımdaki keskin çınlamadan kimin ne dediğini duyamıyorum ama sanırım "Kaç!" gibi bir şeydi.

Jade

Vücudum ağrıyor. Her hareket ettiğimde kaslarım kasılıyor. Yüzümü buruşturarak kulüp binasındaki koltuktan kalkıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Yorgunluğu ve bitkinliği aşan bir nokta olsaydı, orada olurdum.

"Selam," diyor Kara, bana sıcak bir kupa uzatıyor ve karşıma oturuyor. Sıvıya üflüyorum ve gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim." Testosteronun yokluğu çok açık. "Herkes nerede?"

Kara sandalyesinde kıpırdanıyor. "Kyle'ın peşine düştüler."

"Kaçtı mı?" Çığlık atıyorum, korku içimi pençeliyor.

Kara yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle başını sallayarak nefes veriyor. "O yaptı. Biri kapıyı havaya uçurdu ve çocuklar senin ve diğerlerinin güvende olduğundan emin olmak için dikkatlerini dağıtırken o kaçtı. Royce bağlarının başından beri gevşek olduğunu ve istediği zaman kaçabileceğini ama orada olmak istediğini söyledi." Duraksıyor ve ben de fincanımı önümdeki sehpaye bırakıyorum, şu anda midem hiçbir şeyi kaldırmıyor. "Gerçekten kötü görünüyor."

"Kyle?" diye sordum. "Oh, o bundan çok daha kötü."

Ön kapı açılıyor ve gözlerim Slim'in göğsünde bir kalaşnikofla içeri girdiğini görünce yukarı fırlıyor. "Hala

hiçbir şey."

Şakaklarıma masaj yaparken öne doğru eğilerek inliyorum. "Bulunmak istemediği sürece onu asla bulamayacaksın."

Slim'in telefonu cebinde çalıyor ve çıkarıp cevap veriyor. Kyle'ın dışarıda serbestçe dolaştığı ve bizi istediği zaman öldürmek için beklediği bilgisiyle hâlâ sersemlemiş durumdayım.

Slim bana telefonunu uzatıyor, ben de alıp kulağıma götürüyorum. "Evet?"

Sessizlik. "İyi misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Pek sayılmaz. Sloane nerede?"

"Wicked'ın üst kattaki odasında uyuyor. Kyle'ı bulacağız ve bu sefer onu öldüreceğim. Bununla iyi misin, yoksa yardım etmek ister misin?"

Duraklıyorum, parmaklarım telefonun etrafında bükülüyor. "Sanırım bunu pas geçebilirim, Roy." Alaycı tonumu sesimden uzak tutamadım.

"Sadece soruyorum, çünkü onun hastalıklı saçmalıklarına herkesten daha fazla maruz kaldığınızı hissediyorum ve o annenizi aldı."

Sözlerini düşündüm. Haklıydı. Muhtemelen öyle. Annemin onun tarafından neye katlanacağından emin değilim, ama sanırım yaklaşık aynı olurdu. Belki de daha fazla.

"Sorun ben değilim Roy. Bunu halledebilirsin ama annemizi kontrol ettin mi?"

"Evet, gördüm. Sadece onun iş seyahatlerinden birinde olduğunu sanıyor. İlgisiz. Bir şey biliyor muydu?"

Beni göremediğini bildiğim halde başımı sallıyorum. "Hayır. Hiçbir fikri yoktu."

"Bu şekilde devam edeceğiz."

"Denizaltısının battığını falan söyleyebilirsin," diye şaka yaparak koltuğa yaslandım.

"Ne? Denizaltısı mı?"

"Bir denizaltı şirketi vardı. Bunu nasıl bilmezsin?"

Sessizlik. "Pek bir şey bilmiyordum." Bunun benimle dalga geçmek olup olmadığından emin değilim. Royce'u tanıyorum.

Benim hakkımda ne hissettiğine dair çekinceleri olsa da, tüm bunlar sona erdiğinde bana pek çok konuda kızgın olacağını da biliyorum. Birincisi, ona en başından söylemeliydim. Bunun büyük bir kavga olacağını biliyorum. Şimdiden tükendim. "Fırlatma rampası nerede?"

"İşin zor kısmı da bu."

"Çıkar ağzındaki baklayı Düşes, hiç havamda değilim."

"Deniz üssünde. Onun izni olmadan içeri giremezsin. kart ya da askeri kart."

"Kulüp binasında kal. Ciddiyim Jade. Sakın oradan ayrılma."

"Tamam." Bir yalan daha. "Dikkatli olun, lütfen?"

Cevap vermiyor, telefonu kapatıyor ve beni orada karnımın derinliklerinde gergin bir zonklamayla bırakıyor.

Kara koltuktan kalkar. "İyi olacaklar. Bana güvenin."

Güvenle ilgili bir şey varsa o da kırılabilmesidir.

OceanofPDF.com

Royce

Lion ve sahip olduğu nüfuz sayesinde deniz üssüne kolayca girdik, kartel, K Diamond'ın gerçekte kim olduğunu ve Olivia ile bağlantısını öğrendikten sonra bu işi daha hızlı halletmemize yardımcı olmaktan çok mutluydu. Maskenin arkasındaki adam. Onunla aramızdaki konuşmaları her düşündüğümde, kendimi hiçbir şeyi fark edemediğim için kızarken buluyorum. Hiçbiri mantıklı görünmüyor ve şu anda hiçbirini deşifre edecek netliğe sahip değilim.

Tanıdığım en ölümcül orospu çocuklarından dört kamyon dolusu, hepsi de birlikte büyüdüğüm bir adam için. Babamı aradım.

Sikeyim.

Lion arabayı fırlatma istasyonunun dışında durdurdu, imdat frenini çekti ve uçsuz bucaksız okyanusa baktı. Wicked ve bizimle birlikte gelen çocuklar arabadan inmeye başladılar ve Lion'la beni vahiyler ortaya çıktığından beri ilk kez yalnız bıraktılar.

"Sana bir şey söylemem gerek. Babanı lisedeyken tanıyordum." Bir nefes aldı ve üfledi. Sözünü kesip nasıl, neden ve ne sikim olduğunu sormak istiyorum. Ama sormadım. Henüz sormadım. "O benim en iyi arkadaşımdı. O, ben, birkaç çocuk ve Jenny Smith."

"Bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?" Lanet olası başkanım tarafından benden saklanmasına sinirlenerek söylüyorum.

"Sana anlatacaktım ama Kyle ve ben onun geçmişi söz konusu olduğunda ne kadar az bilersen o kadar iyi olacağına karar verdik. Karanlık geçmişini bilmeni istemiyormuş gibi davrandı. Saçmalık tabii ki." Gözleri benimkilere kayıyor ve ağzından bir sonraki sözcükler çıktığında endişe çizgilerinin nasıl kıvrıldığını görüyorum. "Yaptığım her şey seni korumak içindi evlat. Ne daha fazlası ne de daha azı."

Başımı sallıyorum, çünkü ona güveniyorum. Bana yalan söylemiş olsa bile, bunu doğru niyetle yaptığını bildiğim için ona güveniyorum.

"Hepimiz çok iyi arkadaştık. Sen, Wicked, Orson ve Storm bana hepimizin sahip olduğu şeyi hatırlattınız. Sadece bizim hikayemiz sizin lise hikayelerinizden biraz daha sertti. Jenny ve Kyle okulun çiftiydi. Erken yaşta aşık oldular ve kızın öldüğü geceye kadar da öyle kaldılar. Kyle o kızı hayatı boyunca her şeyi ve herkesi sevdiğinden daha çok sevmiştir."

"Ne oldu?"

Lion oflayıp pufluyor, parmağını kalçasına vuruyor. "Bir gece bir partide içiyorduk. Kenar mahallelerde. Yolun her yerinde ağaçlar ve gevşek çakıllar vardı. Müzik gürültülüydü, kahkahalar vardı. Jenny Kyle'ın kucağındaydı çünkü yeterli koltuk yoktu. Kontrolü kaybettim, araba yuvarlandı ve bir ağaca çarptım. Jenny, Kyle'ın kollarında öldü. Bunu asla atlatamadı. Bana kızacağını sanmıştım ama hiç kızmadı. Asla. Bunca zaman benden intikam almak için iğrenç şeyler uyduruyordu. Ollie'yi hayatıma soktu ve sonra da onu öldürdü, bundan hiç şüphem yok." Lion elini cebine atıp deri cüzdanını çıkardı, yıpranmış kılıfını açıp bana bir fotoğraf uzattı. "O yüzden oraya gittiğimizde onu öldüreceğiz. Anladın mı? Cevapları siktir et. Konuşmayı bitirdim."

Fotoğrafı yakından inceledim. Kadın Jade'e o kadar benziyor ki, neredeyse Lion'a vurmak istiyorum.

benzerlik. Koyu renk saçları, kare şeklindeki çenesi ve şiş dudakları. Tanıdık geldiğini düşünüyorum ama tek çıkarabildiğim şu anda Jade'e benzediği. Fotoğraf eski, gülüşlerini bozan belirgin bir renk değişikliği var.

"Evet, anlaşıldı." Fotoğraflı ona geri veriyorum. "Olivia'yı senin yoluna çıkarmasının bir sebebi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor. "Sırf onu benden koparabilmek için." "Bu, neden onu benden koparmaya bu kadar kararlı olduğunu beni de kendisiyle birlikte cehenneme sürüklüyor."

"Jade'e duyduğu kıskançlık kadar basit bir şey de olabilir, daha kötü bir şey de." Eli kapı koluna gidiyor ve kapıyı iterek açıyor. "Her neyse, ben içeri dalmadan önce bunu çözmek için yaklaşık dört saniyen var."

Gemisini bulmak yeterince kolaydı, çünkü bu limanda demirlemiş sadece bir denizaltı vardı. Kapı açıktı, merdivenler aşağı iniyordu ve keskin nişancılarımız denizaltının dört köşesine yerleştirilmişti.

Telefonum titriyor.

Eğer üsteymeniz, şimdi oraya gidiyoruz. Bir ipucum var. Henüz yapmadıysanız, şimdi yapın ve gidin.

Lion'a "Arayan Isaac'ti," diyorum ve mesajı ona gösteriyorum. "Hızlı hareket etmeliyiz."

"Sanki şu anda arkamızda bir ordu taşımıyormuşuz gibi konuşuyorsun."

Denizaltı tamamen çelik gri metalden oluşuyor ve makinenin arkasına giden dar yolda bilgisayarlar sıralanıyor. Wicked ve diğer birkaç çocuk Lion ve benim arkamda, ama ben lanet olası kırmızıdan başka bir şey görmüyorum.

Hiçbir şey.

Arka kapıdan geçerken, Kyle geminin ön tarafında oturuyor ve sandalyesinde dönerek bize bakıyor.

"Tam da kaçtığımı düşündüğüm anda..."

Gözlerim pantolonuna takıldı, kanın kumaştan sızdığı yere.

"Buraya gelmene kim yardım etti?" Silahımı kaldırıp o kıpırdayamadan onu sağ kolundan vuruyorum.

Kyle acı içinde kükrüyor, Lion bıçağını boğazına dayayarak koltuğunun arkasına geliyor. "Olivia'yı neden benden aldın?"

"Yapmadı," diyor arkamızdan bir ses ve hepimiz yer değiştirerek koyu renk saçlı, yeşil gözlü, yaşlı bir kadının içeri girdiğini görüyoruz. Beyaz bir takım elbise giymiş, saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yapmış.

Lion geriye doğru düşer, kolları yana gelir. "Ollie?" Olivia öne doğru ilerler, gözleri Lion'ın üzerindedir. "Özür dilerim,

Lionel. Başka seçeneğim yoktu."

"Sen o gün bana bara gitmemi söyleyen kadınsın..." Dalgınca fısıldıyorum. Vay anasını.

Olivia yüzünü bana döndü. Onu karşımda görmek yüzüme bir tokat gibi indi. Jade'e o kadar çok benziyor ki, eğer Kyle'ın takımındaysa onun hayatına son vermek konusunda rahat olamıyorum. "Patlama için de özür dilerim. Siz onu öldürmeden önce oradan çıkarmamız gerekiyordu."

"Nereden çıktın lan sen?" Kyle öfkeyle yere tükürüyor.

"O benimle birlikteydi," diyor başka bir ses ve tanımadığım bir kız çocukların arasından geçiyor. Kısa boylu, minyon, yuvarlak yüzlü ve doe benzeri gözleri var. Saçlarının tepesi koyu, uçları sarı ve mavi gözleri okyanus kadar karamsar. Ne kim olduğunu biliyorum ne de onu tanıyorum.

Kız Wicked'la yüzleşmek için döner.

Kafam karışmış bir şekilde onunla Wicked'ın arasına bakıyorum. "Hey, ağabey..."

Donup kaldım.

Wicked'ın eli yüzüne geliyor ve gözlerinin kenarlarına batan yaşları geri kırıyor. "Poppy?"

"Benim." Ona gülümsüyor ve yüzünü onun eline yaslar. Wicked'e duyduğu hayranlığı görüyorum. "Sonra açıklarım."

Tekrar Kyle'ın yüzüne döner, omuzları dikleşir ve dudakları kıvrılır. "Bunu bilmiyor olabilirsiniz Bay K, ama bunca yıldır-" Olivia Lion'ın yanında kalırken Poppy onun etrafında dolanıyor. Muhtemelen Kyle'ı öldürmediğinden emin olmak için. Bütün bu durum berbat.

"Dinleyin!" Gecikmeden bıktım artık. "Lanet olası kana ihtiyacım var, bu yüzden hepiniz işim bitene kadar beklemek zorundasınız ve sonra organlarını kolye olarak takabilirsiniz. Anlaştık mı?"

Poppy bana boş boş bakıyor. "Sen Royce olmalısın." Bunu doğrulama şekli konuşmayı bırakmam için yeterli. Sanki benim hakkımda bilmesini istediğimden daha fazlasını biliyor. "Senden çok bahsetti."

"Kim!" Bağıryorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı.

"Ben," diye fısıldıyor Jade kapı aralığından ve ben öfkeyle dişlerimi göstererek telaşla dönüyorum.

"Sana söylemiştim! Ne dedim ben Jade? Kıçını kulüp binasında tutmanı söyledim, böylece bu işi ben halledebilirim!"

Jade boğazını temizliyor, bana doğru bir adım daha atarken dudaklarında meleksi bir gülümseme pasif kalıyor. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne yapıyorsun?" Bıkkınlıkla söylüyorum. Eğer onu bu kadar çok sevmeseydim, sırf acıma son vermek için onun güzel gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım. O her zaman acımın en önemli noktası oldu, ama bu noktanın etrafında birlikte bir hayatımız vardı.

"Dediğim gibi, bir melek yıllardır seninle çalışıyor," diyor Poppy, Kyle'a dönerek.

Kyle'ın yüzündeki kan çekiliyor, teni solgunlaşıyor. Hâlâ burada durmuş, neyi kaçırdığımı anlamaya çalışıyorum.

"Ben," diye anons ediyor Jade, sanki kurşun geçirmezmiş gibi. Kyle'a yaklaşıyor ve benim elim onunkine uzanıyor.

Yüzünü bana döndü. "Roy, yıllar boyunca senin bildiğinden çok daha fazlasını yaşadım. Bırak bunu ben halledeyim. Lütfen."

Göğsümde bir iç savaş var. Onu her ne pahasına olursa olsun korumak ve bir daha kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermemek isteyen ben ve bir de diğer tarafım var. Son birkaç gün içinde onun ne kadar büyüdüğünü fark eden tarafım. Babamın eliyle acıya, ıstıraba ve kayba katlandı ve bu sadece benim bildiklerim. Bana anlatması gereken daha çok şey olduğunu biliyorum. Ama bu acı ve ıstırapla birlikte dayanıklılık da geldi.

Elini bıraktım, diğer elimi o kadar sıkımsıttım ki avuçlarımda hilal izleri oluştu.

"Yıllar boyunca kızları özgür bıraktım," diye duyuruyor Jade, omuzları geride. Aslan bana doğru birkaç adım atıyor ve kızları ön safta bırakıyor. Aç kurtlar gibi geride durup alfalarımızın beslenme zamanının geldiğini söylemesini bekliyoruz.

Ben böyle iyiyim.

Jade devam ediyor. "Serbest bıraktığım ilk kız Poppy'ydi. Beni yerleşkeye ilk götürdüğünde onu bir köşede kıvrılmış ağlarken görmüştüm. O anda hayatındaki rolümün boşa gitmesine izin vermeyeceğimi anladım. Bunu iyilik için kullanacaktım."

Tanrım, şu anda onun tüm güzelliğini sikmek istiyorum.

Jade eğildi, ellerini sandalyenin iki yanına dayadı. "Çok zeki olduğunu sanıyordun, Kyle. Ama tüm bunların arasında bir şeyi unutmuş gibiydin."

"Neymiş o?" Kyle tersliyor ve ben de yenilginin gözlerinden süzülüşünü izliyorum.

"Ben senin kör noktan oldum. Beni bir fino köpeği gibi oturmaya şartlandırdın, ben de öyle yaptım. İçimde bir sürü suçluluk duygusuyla savaştım ama her zaman istismardan daha ağır basan bir şey vardı ve o da inşa ettiğim güçtü. İntikam almak istedim. Bu kızlara yardım etmek istedim. Böylece, birbiri ardına, daha podyuma çıkmadan onları serbest bıraktım. Keşke hepsini kurtarabilseydim ama her zaman önce genç olanları seçtim." Yeşim

sandalyeyi itiyor. "Poppy üniversiteye başladığım gün benimle temasa geçti. Seçkin bir kadın grubu oluşturduklarını ve bu kadınların hepsinin yıllar boyunca kurtardığım kızlar olduğunu söyledi." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bazı zengin puştların yardımıyla hayatta kalanlar için çok daha fazlasını yapabildiler." Beynim bulandı. Anonim mi? Kyle'a geri dönüyor. "Öğrendiğimde devam etmeyi kabul ettim. Doğru zaman gelene kadar senin oyununu oynamayı." Ayağa kalkıyor. "Ama sonra Royce oldu ve sen beni çaldın."

"Annenin hayatta olduğunu biliyor muydun?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Şu anda sana kızmamaya çalışıyorum bebeğim, ama bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Anladığım kadarıyla hepinizin Kyle'la görülecek bir hesabı var." Yüzünü hepimize dönüyor. "Sana, bana ve Poppy'ye yaptıkları çok kötüydü." Olivia'ya doğru ilerliyor. "En kötüsüne maruz kalan ve sonra kızının tarihteki en tehlikeli adamı alaşağı etmesine izin verirken kendi ölümünü daha da taklit etmek zorunda kalan annem. Lion'ın babam olduğunu bana neden söylemediğini anlıyorum. Bu benim dikkatimi dağıtırdı." Jade kollarını önünde kavuşturuyor ve dudaklarının titremesini izliyorum. "Sebep olduğu acıyı anlıyorum. Hepiniz intikam almak istiyorsunuz. Ama benim arkamda duran kadınlar ve daha pek çoğu bu buzdağının sadece görünen kısmı. Satıcıyı sokaklardan çekebiliriz ama bu uyuşturucuyu ortadan kaldırmaz." Bana yaklaşıyor ve ben ona hırlıyorum. Benden ne isteyeceğini zaten biliyorum.

"Royce." Sadece onun sesi bile içimdeki her duyguya doğrudan ulaşıyor. "Onu almalarına izin verdik. Isaac'in alıcıları indirmek için ona ihtiyacı var. Çok fazla vardı Roy. Kyle'ın sadece Amerika'daki değil, tüm dünyadaki en büyük kaçakçılık halkalarıyla bağlantıları var. Masumiyetleri çalınmış olanlara cinayetten daha iyisini yapmayı borçluyuz."

Başımı sallıyorum. "Yapamam bebeğim. Sırtımı sıvazlamadığı sürece buradan gitmesine izin veremem."

Parmakları boynumun arkasına doğru bükülmeden önce eli yanağıma geliyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Yapabilirsin," diye fısıldıyor. "Sadece henüz değil diyorum. Bırak da ihtiyaçları olanı alsınlar. Sana söz veriyorum, söz veriyorum, Isaac seni içeri sokacak. Sadece-" diye iç geçirir ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. "Bırak bu intikamdan daha fazlası olsun. Bu değişimle ilgili olsun." Tüm acısı ondan dökülüyor ve beni yıkıyor.

Bu kıza ne isterse vereceğimi çok iyi bildiğimden, bunu ondan almak isteyerek onu ıslatıyorum.

"Bir ay."

"Altı," diye cevap veriyor basitçe, dudakları dudaklarımın üzerinde. "Dört," diye çıkışıyorum, alt dudağını ısııyorum.

Beni öpüyor. "Dokuz."

"Tamam." Bu ölüm öpücüğüydü. "Dokuz ayları var, sonra o benim."

"Tamam."

Kelimeler ağzından çıktığı anda Isaac ve federaller denizaltıya hücum ediyor. Olivia, Lion'un yanında sert ve gergin bir şekilde dururken Jade kolumun altına girdi. Birkaç saat içinde Lion'ın dünyası bir ileri bir geri gidip geldi. Hepimiz bir şekilde gerçeklik kavramımızı kaybettik.

Jade, Poppy ve Wicked ile birlikte cipin arkasına tırmanıyor, ben de onları içeri kapatıyor ve ekip arabasının yanında beni izleyen Isaac'e doğru ilerliyorum.

Başımı itiyorum. "Ne kadar zamandır altındasın?"

Isaac başını sallar. "İlk geldiğinden beri."

Omzumun üzerinden dönüyorum. Renkli camdan Jade'i göremiyorum ama bizi yakından izlediğini biliyorum. "Yedi ay, Isaac. Ona dokuz demiştin ama senin yedi ayın var."

Yüzünü ona döndüğümde gözleri zayıftı. "Müşterilerinin çoğu hakkında zaten yeterince bilgim var, bu yüzden sadece yedi tanesine ihtiyacım olacak."

"Bu yeraltı kaçakçılığı meselesi. Bu konuda çok tutkulu."

Isaac ellerini cebine sokar. "O kız, Royce, o kızın başına en kötünün de kötüsü geldi. Ben olsam zihinsel olarak endişelenmezdim. O güçlü biri. Bir şekilde Kyle'la yaşadığı hayatı ve lisedeki genç hayatını engellemek için bir duvar örmüş. Ama ona karşı dikkatli olun. Onu Kyle'dan kurtarmak için neredeyse havlu atacağım birkaç zaman oldu ama yapmadım. Yapamadım."

Jade'in başının belada olduğunu düşünmek bile beni çileden çıkarmaya yetiyor.

"Bazılarının çocuk olduğunu söyledi."

Isaac ekip arabasında arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Pek sık değil. Bu yollardan geçenler ailelerinden borç ya da para için alınmış. Bahsettiği çocuklar seks ya da kölelik için kaçırılmadı. Onlar evlat edinme ticareti içindi. Dışarıda çocuk sahibi olamayan ve sırada bekleyemeyecek kadar çok parası olan bir sürü zengin insan var." Eli omzumda, sıkıyor. "Yedi ay sonra benden bir mesaj alacaksın. Talimatları takip et ve dileğine kavuşacaksın. Bu arada." Gözleri minibüse yöneldi ve ben de peşinden gittim, aynı suçluluk duygusu midemi kemiriyordu. "Kızının ve annenin yanında ol dostum. Buna ihtiyaçları olacak." Gitmek için döndü ve ben tam minibüse doğru ilerlerken adımlarımda durakladım.

"Isaac?" Arkamı dönerek seslendim. Beni yakaladı. "Evet?"

"Aldığın bahşış mı?"

Ağzında gerçek bir gülümseme oluşmasını izliyorum. "Şey, sadece Anonim olduğunu söyleyelim."

Lanet olsun. Düşüncelerim, sadece çözülen her şeyle değil, aynı zamanda başa çıkacak kadar güçlü olduğumu düşünmediğim tek şeyle nasıl başa çıkacağım konusunda düğümleniyor.

Suçluluk duygusu.

Jade bu dünyada uğruna öldürebileceğim, ölebileceğim, eğilip bükülebileceğim, her şeyi yapabileceğim tek kişi. Beni ayaklarının altına almıştı, ne isterse yapmaya hazırdı, ama ya istediği şey gitmeme izin vermekse.

OceanofPDF.com

Jade

Hayatımda ilk kez korku hissettiğimi hatırlıyorum. Royce'un kaykayından düştüğünü ve dizlerinin kemiklerini görebileceğiniz kadar kötü bir şekilde yaralandığını gördüğüm zamandı. Günlerce ağlamıştım çünkü öleceğini sanmıştım.

Bir saat sonra kulüp binasına geri döndük, her şeyin gerçekçiliği ağır bir bulut gibi SUV'un etrafına çökmüştü. Kimse birbiriyle tek kelime konuşmadı ve Royce yanımda irkilmedi bile. Çocukken hissettiğim korkuyu şimdi de hissediyorum. Lütfen beni bırakma.

Wicked arabayı kapatıyor ve hepimiz dışarı yığılıyoruz, dizlerimin bağı çözülüyor ve gözlerim yorgunluktan yapış yapış oluyor. Telefonum cebimde çalmaya başlıyor ve onu çıkarıyorum, ekranda Sloane'un adını görüyorum.

Cevap vermek için kaydırıyorum. "Merhaba."

"Aman Tanrım! Az önce haberleri gördüm."

Sinirlerime hakim olamıyorum. İşte yaşamak zorunda kalacağımız bir sonraki bölüm geliyor. Utanç. Acıma. "Aman Tanrım, acaba ona ne yaptı!" Yine de bunların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyor.

Boğazım kurumuş, dudaklarım çatlamış bir halde tek söyleyebildiğim "Biliyorum," oluyor. Tenim yıkanmak için kaşınıyor, gözlerim

Uyumak için çaresiz.

"İyi misin?" diye soruyor ve bunun için onu seviyorum. Sloane ve benim arkadaşlığımızın basitliği yıllar boyunca hayatta kalmamda büyük rol oynadı. Ayaklarımın yere basmasına yardımcı oldu, Kyle ile birlikte olmadığım zamanlarda bana normal bir hayat sağladı.

"Olacağım. Seni yarın ararım, tamam mı?" "Seni seviyorum Jade."

"Ben de seni seviyorum." İkimiz de telefonu kapatıyoruz ve ben bir an için kulüp binasındaki hasara bakıyorum. Bonnie'nin durduğu yerde açılan ateş, Kyle'ın evin arka tarafına sürüklenmesinden dolayı yerde kalan kan, patlamada parçalanan ön taraftaki telli kapılar.

"Royce," diye araya giriyor Lion ama ben hâlâ kaosu ortasında kaybolmuş olduğum için yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının farkına varamıyorum. "Onu eve götür ve yarın geri gel."

Royce yanımda, beni arabasına doğru yönlendirirken eli elimde. "Hadi gel."

Yolcu koltuğuna kayarken Wicked sesleniyor. "Bir tur atacağız."

Wicked'in Royce'la birlikte yaşadığını unutarak kemeri göğsüme geçiriyorum ve alnımı serin cama dayıyorum. Kollarım koruyucu bir şekilde gövdeyi sarıyor, dudaklarım titriyor. Her şey bitti. Kaslarım düşünceyle gevşese de bu sözler güvenmiyorum. Kaçıp beni kovalamayacağına, beni kendi dünyasına geri atmayacağına güvenmiyorum.

Arabanın kapıları arkamdan kapandı.

V8 koltuğumun altında gürlüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve körü körüne radyoya uzanıyorum. Poppy ile konuşmak istiyorum ama şu anda içimdeki boşluğu doldurmak için müzikten başka bir şeye ihtiyacım yok. Müzik, ruhunuzdaki boşlukları doldurabilecek kadar güçlü olan tek şeydir. Seether'in "I'll Survive" şarkısı hoparlörlerden çalarken, müzik iyileşmenin dilidir.

Bir saatten az bir süre sonra kulübeye geri vardık. Ahşap kapıdan içeri girmek eve ilk kez gelmek gibiydi. Ayakkabılarımı kapının yanında tekmeleyerek çıkardım ve daha yatak odalarına giden koridora varmadan kıyafetlerimi fırlatarak soyunmaya başladım.

"Ahhh," diyor Royce arkamdan bir yerden. "Wicked'in seni her şekilde gördüğünü anlıyorum ama yine de sınırlara ihtiyacımız olacak."

Onu görmezden geliyorum, doğruca yatak odasına gidiyorum ve yatağına düşüyorum. Duş almam gerektiğini biliyorum. Ölüm kokuyorum. Ama kalkmak için kendimle mücadele edemedim önce, gözlerim çoktan kapanmış ve karanlık beni ele geçirmiş oluyor.

Uyuyan Royce'u uyandırmamaya çalışarak bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum ve banyoya gidip duşu açıyorum. Tüm duvar cam, odanın ortasında duran ayaklı küvet okyanusa bakıyor. Arkada duvarı ya da perdesi olmayan bir yağmur ormanı duşu var, banyo lavabosu yüzüyor ve duvara vidalanmış. India'ya mesaj atıp evinin dekoru konusunda ona destek vermeliyim. Küçük dokunuşları burayı bir ev gibi hissettirdi.

Kıyafetlerimi bir köşeye fırlatıp duşa giriyorum ve sıcak su tenimi yıkarken iç çekiyorum. Ayaklarımın dibindeki su yavaşça kahverengiye dönerken gün de üzerimden akıp gidiyor. Sabunu sıkıp cildime sürdükten sonra duruluyorum ve Royce'un düzgün bir şampuanı ve saç kremi olduğu için şükrederek saçlarımla uğraşıyorum. Güzel çocuk.

Elleri başımın iki yanında, tam saçımdaki saç kreminin geri kalanını yıkarken beni duvara yaslıyor. Dudakları boynumla kolumun birleştiği yerdeki deriyi okşuyor. "Şu anda sana çok kızgınım Düşes."

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum, saçlarımla omzumun üzerinden umursamazca savurarak.

Eli karnımın alt kısmında, kıcımla ona doğru bastırıyor, siki sırtıma değiyor. Saçlarımla etrafına sarıyor

Yumruğunu sıkıyor ve başımı yana doğru çekiyor. "Öyle mi?" diye hırılıyor, boynumu ısıyor. Dudakları kulak mememe geliyor. "Göster bana."

Beni döndürüp duvara çarpıyor, eli boğazımda. Dudaklarımı yalıyor, kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Üzerime tükür."

Ağzının köşesi sırtarak yukarı kalktı. "Bunu ne zaman talep edeceğimi merak ediyordum." Eğilip çenemden yanağıma kadar beni yalıyor. "Ne zaman istersem." Beni kışımından kaldırıyor ve aletin üzerine indiriyor. İnliyorum, tırnaklarım omuzlarına batarken diğer eli boynumun arkasına geliyor ve sıkıca sıkıyor. Sikişme sesimiz havayı doldurana kadar içeri ve dışarı pompalıyor. Ağzı benimkinin üzerinde, dillerimiz iç içe geçmiş. Parmakları tenimi ısıtırken sırtım duvara sürtünüyor. Ayaklarımı tekrar yere indiriyor, beni dizlerimin üzerine çöktürürken eli hâlâ boğazımda. Ben sikine uzanırken yüzüme tükürürken dili dışarı kıvrılıyor, dudaklarında bir sırtma beliriyor. Fikirlerimi yarıda keserek beni yere kadar itiyor ve üstüme tırmanarak kalçalarımın arasına geri kayıyor.

Vücuduma sertçe biniyor, bacaklarım belinin etrafında kenetleniyor. Parmakları çeneme kadar geliyor, siki içimdeki her sinire çarparken yanaklarımı sıkıyor. Yüzüme tekrar tükürüyor ve ben dağılıyorum, orgazmım vücudumu vahşi sarsıntılarla parçalıyor.

Hızını yavaşlatarak devam ediyor. Daha ileri gidemeyeceğimi düşündüğüm noktadan sonra vücudumu çalıştırıyor. Eli yanağıma geldiğinde ve yanağıma hafifçe tokat attığında kendimi inşa ettiğimi hissediyorum. "Ben söyleyene kadar sakın gelme. Bunu sana ben verdim."

Eğiliyor ve alt dudağımı dişlerinin arasında yakalıyor, bacağıma göğsüne doğru düz bir şekilde bükürken diğer genişliğini bastırıyor. İki elini de üzerimde tutarak vücudumu kavıyor ve beni sikine doğru çarpıyor.

Çıglık atıyorum, zevk ve acı eşiğim neredeyse taşıyor. Ağzı bacağımda, dişleri bacağıma batıyor.

Bedenimi acımasızca içine çekmeye devam ederken etimden kan çekiyor. Çok güçlü. Çok iyi. Elleri kalçalarımnda, onları ısıyor ve su yağarken beni karnıma doğru çeviriyor. Beni dizlerimin üzerine kaldırıyor ve kışıma sert bir tokat atıyor. "Artık yalan yok Düşes..."

İçimden acı dolu bir çığlık kopuyor. "Tamam!"

Bana tekrar tokat attı. "Ne?" Ses tonunda sakladığı kıkırdamayı duyabiliyorum.

Beni birkaç kez pompalıyor ve ben de aletin etrafında kenetleniyorum. Çekiyor ve bir eli boğazımın önünde, üzerine ters oturana kadar beni geriye doğru çekiyor. Ona sertçe biniyorum, vücudumun ihtiyaç duyduğu serbest bırakmayı yakalamaya çok yakınım. Tekrar sıkıyor, beni döndürüyor ve tekrar üstüme yatıyor, eli tekrar çenemde ve vücudu benimkine sürtünüyor. Klitorisim şişiyor, içimdeki her şey patlamakla tehdit ediyor.

"Tokatla beni." Tırnaklarım sırtına batıyor, dövme kaburgalarını çiziyor.

Başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikerken kıs kıs gülüyor ve bu ses boynumun üzerinde titreşiyor. Tam içime kabaca daldığı sırada eli yanağımdan geçiyor, diğer eli onu tutmak için yüzümün yan tarafında.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, bacaklarım belinin etrafında kenetleniyor. "Becer beni Jade." Nasıl sevdiğimi ve buna nasıl ihtiyacım olduğunu biliyor.

O biliyor.

Ona bağıyorum, o kadar yakın ve yakınım ki serbest kalmama saniyeler kaldı. "Royce!" Çığlık atıyorum. "Lütfen."

Eli çeneme geliyor, hızını yavaşlatırken parmakları sıkıyor, bana sert ve yavaş bir şekilde biniyor. Yumuşak hırıltılar benden kaçarken kalça kemiği klitorisime sürtünüyor. "Royce."

"Kapa çeneni Düşes!" diye tersliyor beni, parmakları yanaklarımı sıkıyor. "Bana bak."

Ben istemiyorum. Sadece beni tokatlamasını istiyorum. Canımı yakmasına.

Yüzümü çekiştiriyor. "Bana bak, hemen şimdi."

Gözlerim yavaşça onunkilere kilitleniyor ve midem bulanıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Duygularımın üstesinden geldim, gözyaşlarım

Gözlerini. İçime pompalamaya devam ediyor. Nazik değil, ama yavaş. "Royce, boşalamazsam duygusallaşıyorum."

Beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Benimleyken bu saçmalığa ihtiyacın yok. Duydun mu?"

"Sevmediğimi biliyorum! Sadece hoşuma gidiyor."

Başını iki yana sallıyor, dirseğinin üzerine düşüyor ve şimdi tam üzerimde, dudakları dudaklarımda. "Bir daha buraya vurmayacağım." Yanağımı öyle sert ısıyor ki moraracağını biliyorum. "Başka şeyler de yaparım ama sana bir daha tokat atmayacağım. Kışına olmadığı sürece. Anlaştık mı?"

Kolum boynuna dolanıyor. "Anlaştık."

Yuvarlanıyor, içimde gıcırıyor, dudakları dudaklarımda, dili boğazımda. Diliyle dilime vuruyor, dudağımı ısıyor ama teması hiç kesmiyor. "Bırak beni, bebeğim."

O sert darbelerle içime boşalırken ben de boşalıyorum.

Nefesimizi toplarken yanıma düşüyor.

"Tanrım..."

"Aslında bir gün yatakta birbirimizi öldürebileceğimizi düşünüyorum ve şaka yapmıyorum." Kıkırdıyor ve ayağa kalkıyor.

"Büyük ihtimalle." Yavaşça yukarı çıkıyorum, suyun altına geri kayıyorum ve musluğu kapatmadan önce kendimi tekrar hızlıca yıkıyorum.

"Düşes." Havluya uzanıp vücuduma sardığım anda sözleri beni olduğum yerde durduruyor. Gözleriyle beni içine çekerken aynadan onu izliyorum. Tekrar benimkilere dönüyorlar. "Konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum." Saçımdaki fazla suyu sıkıp topuz haline getiriyorum ve kafa derime tutturuyorum. "Yine de açım."

Atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra, o kısmen çıplak kalırken ben Wolf Pack MC tişörtünü giydim. Onun yorganının üzerine uzandığımda, sabah güneşi arkamda yumuşak yanık turuncu bir renkle gökyüzünü alevlere boğdu. Yaşanan onca şeyden sonra güneşin sıcaklığını sırtımda hissetmek rahatlatıcı.

Uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Orada olmadığım için üzgünüm. Gittiğim için üzgünüm. O zamanlar bunu seni kurtarmak için yaptığımı sanıyordum ama sonunda seni incittim."

"Royce, bu senin hatan değil." İçimi çekiyorum, parmak uçlarımı saçlarımda gezdiriyorum ve başımı avucumun içine yaslıyorum. "Eve geldiğinde sana söyleyebilirdim. Sanırım ikimiz de diğer kişi için doğru olduğunu düşündüğümüz şeyleri yapıyorduk."

Royce gülümser. "Evet. Sanırım." Başparmağı dudaklarımın arasından geçiyor ve bunun onu tahrik etmeyeceğini bilseydim cinsel içeriğinden dolayı gözlerimi devirirdim. "Sana bir şey sormam lazım ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Başımı salladım.

"Yakın zamanda benden kaçmayı mı düşünüyorsun?" Başımı sallıyorum, başparmağını ısıriyorum.

"Güzel."

"Neden?" Başparmağını çıkardıktan sonra soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kovalamak istemiyorum, kaçarsan ben de seni kovalarım."

Yanındaki patates cipsi paketine uzanıyorum, açıp çiğniyorum. "Umarım tüm müşterilerini bulurlar."

Royce tavana bakarak, "Öyle olacak," diyor. Yan tarafa bakıyor, gözleri tekrar benimkilere geliyor. "Yaptığın şeyle kaç kişinin hayatını değiştirdiğini biliyor musun?"

Başparmağımdaki tuzu emerek hüznle gülümsüyorum. "Keşke daha fazla biriktirebilseydim."

Beni göğsüne çekiyor, dudaklarını başıma bastırıyor. "Üniversitede ne yapacağını biliyor musun?"

"Evet," diyorum elimdeki cips paketini yere atarak. "Bonnie için tıp diplomamı alacağım."

"Mmmm," diyor Royce, beni daha da kollarına çekerek. Bir kardeş olarak beni güvende tuttu, ama bir sevgili olarak aklımı başımda tutuyor. "Royce?"

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor saçlarıma.

"Biz neyiz?" Bu soru üzerinde düşündüğümde çok daha sık düşünmem gerekirdi.

Sessizlik. Omuzları titriyor ve ben ondan hafifçe uzaklaşıp aşağıdan ona bakana kadar güldüğünü fark etmedim.

"Komik olan ne!" Onu ittim.

"Yok bir şey," diyor kayıtsızca. "Sadece benim dışımda bir hayatın olacağını düşünmen çok komik."

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Royce..." Homurdanıyorum.

Kolu bedenlerimizin arasından geçiyor, parmağı çenemin altından geçerek yüzümü onunkine doğru eğiyor. "Sen benimsin Düşes. Bir kadının bir erkek tarafından sahiplenilmesi için mümkün olan her şekilde. Sen benimsin."

"Kız arkadaş gibi mi, yaşlı kadın gibi mi, yoksa nişanlı gibi mi?"

Gülmesini engellemeye çalışırken gözleri kapanıyor.

Onu tekrar itiyorum. "Kapa çeneni, Roy! Senin dünyanın garip."

Gülmekten sesi kısılmış, sert göğsü göğsüme değiyor.

"Jade." Beni öpüyor. "Yukarıdakilerin hepsi."

İçim eriyor.

Royce

Keşke Jade'in kucağında oturup bana sarılacağını hiç düşünmediğimi söyleyebilseydim, ama yalan söylemiş olurdum. O ve ben, bu kaçınılmazdı. Olması gerekiyordu, sadece zamanın kaderle eşleşmesi meselesiydi.

Jade öne doğru eğiliyor, kartları masaya bırakıyor ve Lion'ın tüm parasını topluyor. "Bu işte iyi olduğumu söylemeliydim..."

Lion yüzünde gururlu bir gülümsemeyle, "Benden aldın," diyor. Kyle hapse atılalı iki hafta oldu ve onu ele geçirmek için kaşınıyorum. Onu öldürebileceğim binlerce farklı yol düşündüm ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Biliyorum amına koyayım. Annem, babamın kim olduğu gerçeğini aklından çıkarmak için aile evimizin tadilatıyla meşgul oluyor. Jade ve ben yarın onunla biraz kalmak için yola çıkıyoruz. Ona eşlik edeceğiz. O da içki içiyor ve Jade'in suçluluğuyla mücadele ediyor ve bence Jade'le oturup konuşurlarsa bu ona bir tür kapanış sağlayabilir.

Bonnie öldükten hemen sonra Lion'ı Olivia ile görmek ilk başta garipti. Ama o benim hissettiklerimin yarısını bile hissediyorsa

Jade, o zaman anlıyorum. Anlıyorum. Bonnie onun ve kulüp için önemliydi ama Olivia onun Jade'i ve bunun yanı sıra Jade anne ve babasını tanıyacak. Birlikte. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak ediyor. Ollie bunu açıklığa kavuşturana kadar Jade'in bizim evde nasıl ortaya çıktığı bulanıktı. Ollie ölüm hikayesini saklamak zorundaydı, böylece planın aklanmasına izin verebileceklerdi. Ayrıca Ollie'nin Anonymous'u yöneten kişi olduğunu düşünüyorum. Bunu itiraf etmedi ve muhtemelen hiçbir zaman da etmeyecek, ama yaşadıkları ve kendini güvenle taşıma şekli bana bir orduyu yöneten birini hatırlatıyor, içi parçalanmış kayıp bir kadını değil. Lion'a bunu asla söylemem ama Jade belli ki gücünü ve yüreğini annesinden alıyor. Yıllardır peşimizdeydi, Jade'i izliyordu. Onu doğurduğunda, Kyle hemen onu öldürttü. Isaac kaçmasına yardım ettiği için başarısız oldu. Onun hikayesinin karanlık olduğunu hissediyorum, Poppy ve Jade'in serbest bıraktığı diğer kızlarla güçlerini birleştirmeden önceki yıllar hesaba katılmamış.

Poppy'den bahsetmişken, Wicked onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyor. Hem de hiç. Orosu çocuğu ona karşı çok korumacı. Çekici olması da yardımcı olmuyor ve Poppy gibi birini Gypsy gibi adamların etrafına koyarsanız, Silver ve onun Fury'nin arkasından iş çevirdiği gerçeğine rağmen, bir sorunuz olur. Fury'yi kandırabilirler ama ben bunu o kendini beğenmiş suratlarından anlıyorum.

Yeşim öne doğru eğilir ve Aslan'ın saçlarını karıştırır. "Seni iyileştirmek için çalışabiliriz."

Lion Olivia'ya bakıp başını sallıyor. "O da senin gibi ukalanın teki."

Olivia güler. "Oh, bundan eminim."

Jade

Bugün Bonnie James'i gömeceğimiz gün. Kalbim yumuşak ve acım çiğ. Bonnie beni buraya ait hissettiren ilk kadındı, bir arkadaştı. Hayattayken bana gönderdiği birkaç mesaja bakıyorum ve hayatın ne kadar kırılgan olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sonun ne zaman yaklaştığını asla bilemeyiz, sadece her günü unutarak yaşamak ve kaderin tırpanının üzerinde asılı bir buket çiçekle kapımıza gelmesini beklemek zorundayız.

Royce'un motoruna tırmandıktan sonra boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum, eli karnımda. Motorlar hep birlikte kükreyerek boş caddede gürültülü bir şekilde ilerliyor ve onu kulüp binasının arkasına gömmeden önce son bir sürüş için birlikte yolculuğumuza başlıyoruz. Ollie arkada Lion'la birlikte, tam önümüzde gidiyorlar ve Wicked Royce ve benim biraz sağımda, Gypsy de Wicked'in diğer tarafında. Nasıl sürdüklerinin kulüpteki konumlarını belirlediğini öğrendim. Benim için tahmin edebileceğimden çok daha fazla aileden biri haline gelen bir kulüp.

Royce cenaze arabasını takip ederek Bonnie'nin eski mahallesine giden anayolda ilerlerken rüzgâr tenime çarpıyor, saçlarım vücudumun arkasında uçuşuyor.

OceanofPDF.com

Royce

"Royce, ben iyiyim," diyor annem elimi omzuna vurarak. Yeni küçük köpeği basketbol sahasının etrafında daireler çizerek koşarken dalgın dalgın arka bahçeye bakıyor. Orson, Storm, Sloane, Storm ve Orson'ın eşleri ve Orson'ın ikinci çocuklarına hamile olan eşi India buradalar. Jade ve ben birkaç gün önce Orson ve Storm geleceklerini duyurduklarında annemlere vardık. Doğal olarak, bu Sloane'un da burada olması gerektiği anlamına geliyordu. Annem iyi değil. Yokuş yukarı bir savaş veriyor ve sadece Jade'e tepki veriyor. Anlıyorum. Jade her zaman burada olan çocuktı, ya da belki annem ona bir şey borçlu olduğunu düşünüyor. Kimse Kyle Kane'in ne kadar karanlık biri olduğunu bilemezdi. Hiç kimse. İyi saklamış. Hepsi öyle. İnsanlar canavarların kabuslarında gelmesini beklerken, rüyalarını korumayı unuturlar.

"Roy Amca'ya ver!" Orson'ın küçük oğlu Timmy, India, Sloane, Jade ve Storm'un kız arkadaşı Lisa'yı geçerek topu bana doğru zıplatmaya başladı. Storm'dan daha inek olabilir.

Küçük adamı kucağıma alıp dizimde zıplatıyorum, annem dışarı çıkarken Orson ve Storm'a sırtıyorum

Açık hava yemek masasının üzerine kraker ve içecek yerleştirmek için. "En sevdiğin amcan kim?"

Timmy önce babasına, sonra bana, sonra da Storm'a bakıyor. Bana geri dönüyor ve işaret ediyor. Ben de sırtarak kendimi gösteriyorum. "Beni mi?"

O bulaşıcı kıkırdamasını çıkarıyor, küçük kafası gülmek için geriye doğru eğiliyor. Onu tekrar ayağa kaldırmadan önce karnını gıdıklıyorum ve annemin küçük fare köpeğiyle oynamaya koşuyor.

"Çocuklarla aran iyi Roy," diye takılıyor Sloane ve ben Jade'in bana boş boş baktığı yere, hepsine doğru dönüyorum.

"Kapa çeneni, Sloane."

"Hoş geldin," diye şımarıyor, gözlüğünü gözlerinin üzerine indirirken ağzına bir havuç çubuğu atıyor. Kime aşık olduğunuza dikkat edin, her kızın çılgın bir en iyi arkadaşı vardır. Ya yoksa? O çılgın en iyi arkadaşdır.

"Buraya gel," diye sesleniyorum Jade'e. O da masanın etrafından dolaşıp kucağıma oturuyor. Gözlerinde Timmy ile beni izlerkenki o boş bakış var. Bacaklarını benimkilerin üzerine kıvırıyorum ve dudaklarımı sadece onun duyabileceği şekilde kulağına yaklaşıtıyorum. "Hamile misin?"

Dokuz Ay Sonra

Eğer adınız Kyle Kane ise bugün ölmek için güzel bir gün. Isaac yedi ayın sonunda geldi ve Kyle'ı teslim etmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Dünya çapında iki büyük şebekeyi daha çökertmeyi başardılar ve şimdi özellikle insan ticaretini hedef alan bir güç oluşturdular. İnsanlar bunun sadece üçüncü dünya ülkelerinde olduğunu düşünüyor ama öyle değil.

Allure'un bodrum katına inen basamakları çıkarken boynumu, içindeki tüm küçük kemikler çatlayana kadar yana doğru çekiyorum.

Wicked arkamda, Lion da yakınımda. Biziz. Biz ve Kyle Kane.

Hepimiz odaya giriyoruz ve ben MC kesiğimi çıkarıp odanın diğer tarafındaki tezgâhın üzerine koyuyorum.

Gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum.

Lion ve Wicked'ı buldum. "Hazır mısın?" Wicked başını sallıyor.

Aslan sırtıyor.

Wicked, Kyle'in bağlı olduğu ve odanın ortasındaki tek bir sandalyeye oturtulduğu yere yaklaşıp. Wicked ilerlerken Kyle'in çığlıkları odayı delip geçiyor. Tezgâhın üzerindeki ses yuvasına basıyorum, telefonumun Bluetooth'una bağlanıyorum ve Lamb of God'dan "Walk with Me in Hell "in öfkeli metalinin sesini o kadar açıyorum ki odadaki enerji elektrikleniyor. Tezgâha yaslanıp Wicked'in sihrini konuşturmasını izliyorum. Wicked'in öldürme sanatı yüreksizlere göre değil ama Kyle'ı öldürmüyor. Sadece Kyle'in bu dünyada nefes aldığı son dakikaları onun hissedebileceği en dayanılmaz dakikalar haline getiriyor. Wicked'in işkencesi, Lion'ın gazabı ve benim imzamda karar kıldık. Ben odanın diğer tarafında sabit dururken adrenalin damarlarımda dolaşüyor, Wicked Kyle'in yanındaki alet kutusundan bir vida alıp ön tarafa getiriyor. Bir çekiç çıkarıyor ve Kyle'in ayağını yere çakıyor. Kyle'in boynundaki damarlar öfkeyle dışarı fırlıyor, eti kıpkırmızı oluyor. Wicked durmuyor. Kyle'in etrafında dolaşmaya, vücudunun her tarafına çivi çakmaya devam ediyor. Bu Wicked için kişisel bir şey. Hepimiz için kişisel.

Wicked, Kyle'in dişlerinin her birini sökerek bitirirken şarkıyı tekrar ediyorum, ağzından kanlar akıyor. Kyle'i öldürmemesi konusunda kesin emirleri var, bu benim sorumluluğumda, bu yüzden ölümün etrafında çalışmak zorunda kaldı, ölümü oyunun sonu gibi hissettirdi. Kyle o kadar şanslı değil.

Wicked uzaklaştığında Lion ileri atılır, gözleri boştur ve dişlerini göstermiştir.

Sırtıyorum, cebimden bir sigara çıkarıp ucunu yakıyorum. Lion dalga geçmiyor ve sonunda istediğimi elde etmeye ne kadar yakın olduğumu hissettiğimde içim heyecanla doluyor.

Hayal ettiğim şey.

Lion'ın hamlesi basit. Bıçağı Kyle'ın bacaklarının arasına giriyor, kabaca kesiyor ve taşaklarını ve sikini temizliyor. Çığlık çığlığa müziğin arkasında içimden bir kahkaha patlıyor, başım geriye eğiliyor. Oh tatlı zafer. Kyle'ın kafası şimdi kamburlaşıyor, acısı açıkça dayanılmaz. Tezgâhı tekmeliyorum ve ona ulaşmak için gereken adımları atıyorum.

Bıçağımı kotumun arkasından çıkarıp parmaklarımın arasında gezdirerek Kyle'ın yüzüne yaklaşıyorum, ağızımdan bir sigara sarkıyor. Gözleri usulca açılıyor, kenarlarından kan sızıyor. Ölmeden önce gördüğü son şey ben olacağım. Ben. Bıçağımı kulağının dibine getirerek yavaşça etinden aşağı kaydırıyorum ve yaranın açılmasını, yaradan kan akmasını izliyorum. Hiç istifimi bozmadan aşağı inmeye devam ederken, bir elimle ağızımdaki sigarayı çıkarıyor, diğer elimle de bıçağımın ucunu vücudunun yarısına kadar sürüklüyorum. Avucunun ortasından, kollarının altından, kaburgalarının üzerinden, bacaklarının yanından aşağıya ve ayaklarının üstünden aşağıya ve uyluğunun iç kısmına kadar devam ediyorum. Lion'ın aletini kestiği yere ulaştığımda, bıçağımı çığ yarasının üzerinden diğer uyluğuna batırıyorum, aşağıya iniyorum ve kulağının yanına gelene kadar diğer tarafta yaptığım aynı deseni izliyorum. Üzerinden kan ve sıvı akıyor ama gözleri hâlâ benimkilerde, ağzı açık ve kan damlıyor. Zar zor hayatta ve belki de başka koşullar altında ölmüş olurdu. Wicked'in onu mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmak için bir tür akupunktur kullanmasını içermeyen koşullar.

Durmuyorum, sonunda bıçağımı kafa derisinin ince derisinden yukarı, diğer tarafa, başlangıç noktama doğru sürüklüyorum. Kesiği birleştirdikten sonra bıçağımı bırakıyorum, sigaramı ağızıma koyuyorum ve parmaklarımı kafa derisinin etinin altına kıvırıyorum. Eti vücudundan yavaşça ayırırken beyin maddesi parmaklarımın arasından sızıyor. Bu kadar ince bir deriyi kaslardan ve yağ dokusundan ayırmak en zor olanı yüz. Kabaca aşağı doğru yırtarak, etini vücudundan beş dakikada ayırıyorum.

Dakikalar düz, sigaram kanlı yere düşüyor, derisi şimdi geri kalan organları ve sıvısıyla birlikte ayaklarının dibinde bir havuzda yatıyor.

Wicked sonunda müziği kapatıyor ve işte o zaman derin derin nefes alıp verdiğimi duyuyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Lion. "Seni yırtılırken görmek asla alışamayacağım bir şey."

İkisiyle yüzleşmek için dönüyorum, dudaklarım kıvrılmış ve beynim çıldırmış. Parçaladıktan sonra içimde zonklayan adrenalin bağımlılık yapıyor. Keşke öldürürken o noktaya gelmemeye çalıştığımı söyleyebilseydim, ama bana bir şans verin ve ben de bunu değerlendireyim.

Lion öne doğru uzanıp parmağını Kyle'ın uyluğundaki alev alev yanan kırmızı kaslara bastırarak, "Temizlik ekibini göndereceğiz," diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Sen hasta bir piçsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sırıttıyorum, dilimi dudaklarımda gezdiriyorum ve düşen kanı yutuyorum. "Biri Sicko diyebilir."

Telefonum pantolon cebimde titriyor ve onu çıkarıyorum. "Hey, bebeğim."

"Roy," diye nefes alıyor telefonda. "Doğum sancısı çekiyorum."

Jade

Bir yıl sonra

Güneş uzaktan batıyor ve şu anda kulübemiz olan yerde okyanusun kenarında bulunan birçok dağdan birinin arkasına saklanıyor. MC, ailelerimiz ve yakın arkadaşlarımız akşam yemeğinde. Uzak mesafedeki barbeküde etler ızgara yapılırken, insanlar etrafa dağılmış, içki içiyor ve sohbet ediyor. Royce, prensesimizi ateş çukurunun yanında kucağına almış, işaret parmağına mutlulukla yapışırken gözleri benimkilerde. Onları birlikte görünce kalbim sıcaklıkla doluyor. Buna asla alışamayacağım. Doğuma girdiğim gece kulüp binasında annem ve Kara'nın domuz ziyafeti için yemek hazırlamasına yardım ediyordum. Şehirde başka bir dernek daha vardı, doğal olarak onlar da kulüpte kalacaklardı. Tam mutfakta suyum geldi. Doktorum hastaneye gitmek için yeterli zamanım olduğunu, bu yüzden endişelenmeme gerek olmadığını söyledi.

Yanıliyordu.

Suyum geldikten tam on dakika sonra Wolf Jade Kane'i doğurdum. Evden çıkmaya vaktimiz yoktu.

Onu Kurt Sürüsü topraklarında doğurmadan önce. Babasını gururlandırdı, büyükbabasını daha da çok.

Royce onun sarı saçlarının tepesini öpüyor, yeşil gözleri masanın diğer ucundan benimkilere bakıyor.

"Biliyor musun, ikinizin de başı onunla çok büyük belada," diyor Sloane, Orson ve Storm tekneyi hazırlarken, wakeboard'ları ve can yeleklerini giyerken yanımdaki sandalyelerden birine oturarak.

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek. "Ama baksana, babasını nasıl da sarıp sarmalamış."

"Mmmhmmmm," diye şaka yapıyor Sloane. "Sadece baban değil. Şimdi onu paylaşmak zorundasın."

Royce gelip Wolf'u Sloane'a verirken, onun saçma şakasına gözlerimi deviriyorum. "Parçalamak için dışarı gelmek ister misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim." Wolf'u doğurduğumdan beri dışarı çıkmadım. Birkaç biradan sonra bu gece dışarı çıkmamın imkanı yok.

"Emin misin?" Eğiliyor, sandalyemin kenarını sıkarken kolları şişiyor. "Sörf tahtama binmek için hep hevesliydin."

Onu ittim. "Git oyna. Ben burada kalacağım."

"Tamam, bebeğim." Wolf'a bir öpücük kondurmadan önce beni başımdan öpüyor ve rıhtıma doğru gözden kayboluyor.

Sloane, Kara, Karli, Silver, Poppy ve annemle babam yanıma gelirken, "İkiniz o kadar sevimlisiniz ki rahatsız edici ama tuhaf bir şekilde tatmin edici," diyor ve ayaklarını bir kütüğün üzerinde dinlendiriyor.

"Sanırım bunun olması kaçınılmazdı." India omzumu itiyor, yanımdaki koltuğa otururken sesindeki şakacı ton açıkça belli oluyor.

Kıkırdıyorum, başımı arkaya yaslıyorum, tüm kardeşlerin her yere dağılmasını, tüm gün hazırladığımız yiyecekleri yiyip içmelerini izliyorum. İşte benim ailem ve aile böyle bir şey.

"Ne düşünüyorsun, bebeğim?" Babam gurur ve neşe kaynağı Sloane'u kaldırarak soruyor.

İç çekiyorum. "Hayat şu anda olduğundan çok daha iyi olamazdı."

Poppy karşımdaki sandalyeye çöküyor, Wicked da hemen arkasında duruyor. Bu adam Poppy söz konusu olduğunda tıpkı Royce gibi. Gypsy'nin ona aşık olduğunu düşünerek kendi kendime alay ediyorum. Rüyalarında. Wicked ona yaklaştığında Billie de onu takip ediyor.

Poppy ve ben her şey olup bittikten sonra çok konuştuk. Bana boş kısımları doldurdu ve Anonymous'ta bir pozisyon teklif etti. Çocuklar onun Anon'da olduğunu bilmiyorlar. Sanırım bir şeylerden şüpheleniyorlar ama kanıtlayamıyorlar. Annem o kadın grubuna vahşi bir kraliçe gibi liderlik ediyor. Artık Isaac ile de yakın çalışıyorlar ve herhangi bir şeyin izlenmesi, kodlanması ya da silinmesi gerektiğinde Storm ve Slim'i kullanıyorlar.

"Artık bu senin hayatın prenses. Kabul et," diyor babam, ağzında bir sırıtışla. Ona ve burada bulunan herkese gülümsüyorum.

O haklı.

Ben alırım.

"Bebeğim!" Royce arkamdan bağılıyor. Gözlerimi kocaman açarak döndüm. "Ne?"

Bana bir basketbol topu fırlatıyor ve bana doğru uzun adımlarla ilerlerken bir gümbürtüyle yakalıyorum. Parmaklarım topa bantlanmış bir yumrunun üzerinde seğiriyor. Yanık turuncu güneşe karşı parlayan beyaz altın pırlanta yüzüğü gördüğümde hala midem yere düşüyor.

"Ro-"

"Şşşt." Parmağı ağzımda, sırıtıyor. "Bir saniyeliğine konuşmayı kes."

"Tamam," diye fısıldıyorum, duygularımdan boğazım düğümleniyor.

Tek dizinin üzerine çöküyor, gözleri aşağıdan bana bakarken ağzında ukala bir sırıtma var. "Jade Olivia Kane, hayatımızın geri kalanında seni becermek, seni sevmek ve seni yemek için sabırsızlanıyorum. Benimle evlenir misin?"

"Evet," diyorum boğuk gözyaşlarımın arasından, ellerim yanaklarına geliyor.

"Oh, hadi ama. Gerçekten mi?" Babam dedi ki. "Küçük pislik."

Royce beni bacaklarımın arkasından tutup omzuna atarken hepimiz gülmeye başlıyoruz.

Eğer erkeğimin sonunda altımda olması için cehennemden tekrar geçmem gerekseydi, bunu yüz kere yapardım. Yüz kere. Royce herkesten önce benim ailemdi. O ve annem beni kalplerine davet ettiler ve beni ailelerinin eksik parçası gibi hissettirdiler. Bazen kan bağı önemli değildir.

Bu, sizi en kötü halinizde gördükten sonra hala yanınızda kimin durduğıyla ilgilidir.

Bu adamı hayatımın sonuna kadar seveceğim ve sonunda ikimiz de öldüğümüzde, ruhlarımız nereye gidersek gidelim birbirini bulmaya devam edecek.

Çünkü kaderle oynayamazsın.

OceanofPDF.com

Other Books

Gece Yarısı

[Kargaşası Huzurda](#)

[Havoc Yatar](#)

[Öfkede Fesat Yatar](#)

Elit Kral Kulübü

[Gümüş Kuğu](#)

[Kırık Kukla](#)

[Tacet a Mortuis](#)

[Malum:](#)

[Bölüm 1](#)

[Malum:](#)

[Bölüm 2](#)

[Razing Grace: Bölüm 1](#)

[Yerle Bir Eden Zarafet:](#)

[Bölüm 2](#)

[Tehlikeli Aşk \(Sinful Souls MC, #1\).](#)

[Karmaşık Aşk \(Sinful Souls MC, Cilt 2\) Lekeli Aşk](#)
[\(Sinful Souls MC, Cilt 3\)](#)

Nefretle Taçlandırılmış (Taçlandırılmış, #1)

[Yüz Otuz Altı Yara \(The Devil's Own, #1\)](#) [Hellraiser \(The Devil's Own, #2\)](#) .
[Şeytanın Kibriti \(The Devil's Own, #5\)](#) .

[F*ucker](#)

[Çekiş Kaybı \(Westbeach, #1\)](#) .

[Flip Trick](#)

[Manik](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.